

STĂPÂNITORUL RĂULUI

cunoştinţe utile
despre
structurile de putere

F. TUPPER SAUSSY

STĂPÂNITORUL RĂULUI

Cunoștințe utile despre structurile de putere

F. TUPPER SAUSSY

Această carte în limba engleză
RULERS OF EVIL
a fost tradusă la liber în limba germană
Herrscher des Bösen
şi tot la liber, din limba germana în limba română
in anul 2021

(private-non-comerciale; S.L - V.B. - www.joggler66.info

Toate citatele biblice din această carte sunt preluate din Biblia română,
Dumitru Corlinescu 1924

Trebuie remarcat faptul, că o Biblie corectă trebuie sa fie tradusă astfel:
Testamentul Vechi după **Textul Masoretic**
Iar **Noul Testamentul** după **Textus Receptus,**
iar cea mai indicata Biblie este **Versiunea King James (KJV)**.

"Cel mai rău lucru pe care îl poți face în viața ta este să-ți subestimezi adversarul."

PRESIDENT WILLIAM J. CLINTON, CBS News, 31 martie 1999

Imaginile

§ Arhitectul Capitololului—ϑ Inserat de traducător ‡ Fotografiat de autor
† Colecția autorului———⇒ Desen realizat de autor

CUPRINS

CUPOLA CAPITOLULUI

INTRODUCERE

Se pare ca oamenii care cred într-un complot sau o conspirație, sunt aceea care ei înșiși le studiază pe larg. În timp ce s-ar putea crede că poate Franklin D. Roosevelt cu declarația sa; *„În politică, nu se întâmplă nimic întâmplător; când se întâmplă ceva, a fost planificat în acest fel"* ar fi exagerat, marturisește deschis Carrol Quiqley, profesorul preferat al lui Bill Clinton de la Universitatea Georgetown în cartea sa, ***Tragedy & Hope (Tragedia și speranța, 1966)***, că masele sunt deja sub controlul unui mic grup, dar extrem de puternic, care exercită dominația mondială și Quigley însuși este parte a acestui grup.

Teoriile conspirației de pe Internet, încearcă compulsiv să expună facțiunile conspirative. Drept urmare, găsim ici și acolo câteva piese izolate ale mozaicului, prezentate pe acest subiect. Unii susțin că lumea este condusă de masonieri, alții vorbesc despre ***Skull & Bones*** (cranii și oase) și despre o asociere desăvârșită a societăților secrete. CIA este de asemenea creditată acestui sens, precum și Mossad (dar susțin că aceste facțiuni sunt doar instrumente) și bineinteles „Englezii“ nu trebuie să lipsească. De asemena, un rol important este acordat Cartelului Bancar Internațional.

Când Victor Marsden a publicat *Protocoalele înțelepților Sionului* în 1910, se presupunea că erau un plan evreiesc de a prelua dominația mondială, însa evreii au respins calitatea de autor și în schimb au acuzat Biserica Catolică, de a fi scris Protocoalele cu intenția de a defaima iudaismul. Deci de partea cui era Marsden? Ne putem încurca adânc în teoriile conspirației, de obicei suspecții se anulează reciproc din ecuație și sfârșim într-o frustrare profundă și o viziune fragmentată asupra lumii.

Sunt foarte fericit să vă anunț că, F.Tupper Saussy nu a zabovit ci s-a grăbit venind la salvarea noastră emoțională. În timpul fugii sale de zece ani de Ministerul Justiției (condamnat pentru o infracțiune care nu poate fi găsită în nici o lege), Saussy s-a angajat să cerceteze despre, și cine, sunt conducătorii acestei lumi. A fost o anchetă, dupa cunoștințele mele, care nu a fost făcută de nimenea, niciodată înaintea lui. Rezultatul muncii sale îl țineți în mâinile dvs. **„STĂPÂNITORUL RĂULUI”!** Este o carte puternică, care în mâini greșite și mai puțin iubitoare poate provoca multă mânie și gânduri de judecată.

*(**Nota traducătorului**:Cititori înclinaţi, vă rog să acordaţi atenţie în timpul lecturii, să fi-ţi mereu în iertarea și iubirea lui Isus, pentru a nu cădea în păcat*).

***Teza lui Saussys**: Există într-adevăr un mic grup care stăpânește lumea, dar nu-i putem numi conspiratori secreți pentru că ei însăși, se reprezintă peste tot în mod deschis cu semne, slogane, simboluri şi icoane. Întrebaţi-vă înşişi: Ce ocupă cel mai înalt punct al Capitolului SUA?*
Este probabil statuia cea mai raspandită în lume. Şi pariez că nu știți răspunsul! Atâta timp cât nu știi ale cui picioare sunt ferme pe centrul legislativ al țării dvs., cum au ajuns acolo sau de unde provin, grupul care controlează America rămâne invizibil pentru dvs. Dar imediat ce conexiunile vor fii înțelese, ceață începe să se îndepărteze.

Saussy a analizat sute de simboluri, semne, icoane, statui și clădiri, lăsate de adevărații conducători ai lumii. Indicii pe care am învățat să le ignorăm. El le-a urmărit înapoi pînă la originea lor și le-a comparat cu fapte istorice care datează de acum șase mii de ani și toate conciliate cu cea mai fiabilă lucrare de referință a umanității – **Biblia**. Rezultatul: o piatră de atingere inevitabilă pentru orice cercetare viitoare pe acest subiect.

„*Stăpânitorul Răului”* este un manual indispensabil, pe care probabil îl veți umple de la început până la sfârșit cu notițe și marcaje. Păstrați-l în orice caz în partea de jos a raftului dvs. de cărți. Aproape de mâinile copiilor.

Pat Shannon

Jurnalist principal **MEDIA BYPASS**

Prezentare
Prefață

Dacă este potrivit pentru un agent literar ca să scrie cuvântul principal pentru clientul său, nu pot să răspund exact. Dacă nu, atunci încalc regulile. Dar acest lucru la rândul său nu se potrivește cu acestă lucrare, cum este „Stăpânitorul răului“, care încalcă regulile?

În timpul unui târg de carte din Los Angeles, în primavara anului trecut, i-am prezentat clientului meu, Tupper Saussy, cel mai iridiscent director de publicare din New York.

Când Tupper a rezumat pe scurt conținutul cărții, fiind martor personal, am putut observa cum sprincenele acestui director neînfricat, au început sa tremure nervos. Cu propriile urechi, l-am auzit spunând: „Acesta este un pic prea extrem pentru noi. "Vizibila nervositate s-a produs imediat după cuvintele lui Tupper: „Biserica Romano-Catolică stăpânește de fapt întreaga lume, inclusiv guvernul Statelor Unite. Și acest lucru este deschis în monumente, embleme, insigne, sloganuri și documente oficiale, explica ... "

Dar după ceva timp, Tupper a primit recompensa pentru eforturile sale - „Și acesta este un lucru bun, deoarece cu siguranță este divin" - iar Executivul sa uitat ca prostul din rufe.

Okay,***Stăpânitorul răului*** este extrem (te sperie cumva asta?). Conținutul a fost cercetat și notat pe o perioadă a unei epoci de fuga şi ascundere, care probabil a salvat viața autorului de autoritățile federale răzbunătoare. Am dorit să public cartea din momentul în care am citit primul proiect în 1993.

La vremea aceea nu știam că Tupper a fost și autorul clasicului „The Miracle on Main Street“ și el ar putea de asemenea, să revendice oficial lucrarea actuală pentru el însuși.(Identitatea lui Tupper Saussys nu mi-a fost cunoscută până la capturarea sa din 1997. Dacă cineva poate păstra un secret, atunci el.)

Nici o alta carte precum acesta, "Stăpânitorul răului“, nu am întîlnit în cei treizeci de ani ca agent literar. Cine este cu adevărat în fruntea puterii mondiale, se desemneaza ca fiind rău (cam la fel de rău, precum mai mult sau mai puțin restul dintre noi) și apoi explică modul în care răutatea spirituală ocupă locuri înalte si cum in cele din urmă afectează beneficiul suprem al omenirii. Este o carte despre conspirații care nu pledează pentru judecarea infractorilor.

Cartea ***Stăpânitorul răului***, este în mare măsură, un produs efectiv de auto-ajutorare. Acesta oferă cunoștințe utile, dezvăluind structurile de putere din lume, așa cum sunt ele în realitate.

Odată ce putem vedea realitatea așa cum este ea cu adevărat, capacitatea noastră de luare a deciziilor crește, iar căile noastre vor continua și viața noastră se îmbunătățește. Dar nu vă așteptați la o lectură ușoară. Părți ale cărții sunt pline cu detalii istorice care te pot face să te simți copleșit. Dacă cumva se întâmplă acest lucru, rasfoiţi mai departe şi parcurgeţi părți mai uşor citibile sau priviţi la poze. Clientului meu nu îi pasă dacă se citeste la întâmplare, din spate spre față, din față spre spate, de la mijloc sau câteva pagini în același timp. Luai-vă această libertate.

Dacă un capitol nu se potrivește stării dvs. actuale, continuați să răsfoiți la altul care se potrivește mai bine. Folosiți un semn de carte sau utilizați clapele coperţii de protejare. La final ve-ţi vedea ca ve-ţi reuşi să reuniți toate capetele. Şi eu vă asigur, că dacă ați făcut acest lucru, ve-ţi deveni un alt om.

Veți avea o viziune asupra lumii, care va fi marcată de dovezi, pe care nimenea, nicio-dată înainte, nu le-a adunat, cercetat și documentat în acest fel și mod. Eu pot spune acest lucru cu deplină convingere, pentru că această carte încă astazi, îmi marchează propria mea viață, punînd în mine un proces de mişcare, care multe din raspunsurile cautate ale întrebarilor anterioare a timpurilor noastre, le-a satisfacut.

Peter Fleming

AGENȚIA FLEMING PETER

INTRODUCERE

ORIENTARE

"Singurul lucru nou din lume, sunt evenimentele istorice, care ţi-au fost necunoscute până acum."

- Preşedintele Henry S. Truman

În ziua de orientare pentru noii studenți de la Universitatea de Sud din Sewanee, Tennessee, am luat loc în fața consilierului meu de facultate. El era profesor de botanică pe nume Edmund Berkeley. Profesorul Berkeley, a studiat fișa de index în dosarul meu de fișiere ca și cum ar fi un document remarcabil, extrem de rar. Deodată, privirea lui a țintit-o spre fața mea și privirile noastre s-au întâlnit. Eu, cu tocmai cei optsprezece ani ai mei, am înghițit din greu și am încercat să zâmbesc.

„Saussy“,cugetă el în liniște. „Un nume bun, de huguenot”.

Cuvântul "Huguenot??", m-a uimit.

„Saussy este un nume francez”, mi-a explicat el. „Sewanee este o universitate protestantă. Strămoșii tăi trebuie să fi fost cu certitudine hugenoți ”.

Tăcut mi-am iertat tatăl in gind, că nu mi-a spus niciodată că avem un nume francez și că strămoșii noștri păreau să fie ceva de genul „hugenoți”.

„Ce sunt mai exact hughenoți?”, am întrebat eu.

„Protestanți francezi”, mi-a explicat consilierul. „Masacrați de soldații Catherinei de Medici în ordinul iezuiților, iar supraviețuitorii au fost alungați. Unii au plecat în Anglia, alții în Prusia. Unii au venit în America, așa cum au făcut-o în mod evident stramoșii tăi.

„Iezuiți“. Acesta a fost un termen familiar pentru mine. În orașul meu natal, Tampa, era un liceu pe nume Iezuit. Liceul Iezuit avea o reputație excelentă, atât din punct de vedere academic, cât și din punct de vedere atletic. Mie îmi era cunoscută doar legătura dintre Biserica Romano-Catolică şi iezuţi, mai multe nu ştiam.

„Ce sunt iezuiții?” am întrebat.

"Oh, iezuiții sunt membri ai Societății Isus", a răspuns el. „Bărbați excelenți. Intelectuali. Muncesc exclusiv pentru Papă și îi jură doar lui singur loialitatea. Unii îi numesc, miliția privată a Papei. Un fel de armată fără sabie. Dar sunt foarte controversați. În trecut, au avut mari probleme încercând să intervină în guvernele civile ca apoi să le aducă sub conducerea Papei. Dar în acest secol au fost domesticiți considerabil. Ei sunt acum profesori minunați."

În noaptea aceea l-am sunat pe tatăl meu, care mi-a confirmat spusele profesorului Berkeley. Da, poporul nostru au fost hughenoţi. Ei au ajuns în portul Savannah în a doua Jumătate din secolul al XVIII-lea, după ce au petrecut câteva generații în Scoția. Într-adevăr ei fugiseră din țara iubită, precum evreii au fost alungati din Germania nazistă la acea vreme. Naziștii i-au vînat pe evrei iar iezuiții pe noi. Dar asta a fost cu mult timp în urmă, a spus tatăl meu și am fost de acord cu el. Iertarea este o mare virtute și cel mai bine este să se lase, ca trecutul să fie trecut. Așa că am uitat hugenoţii și iezuiții și m-am cufundat în cariera mea la facultate, viitorul meu, viața mea.

Niciodată n-am avut ocazia să reflectez mai profund asupra conversației cu Edmund Berkeley, până cînd aproximativ treizeci de ani mai târziu, în august 1984, cînd am fost chemat la o audiere cu un procuror general adjunct, numit John McCoon. Am stat la câțiva pași distanță unul față de celălalt în holul de mar- mură în afara sălii de judecată, un tribunal federal din Chattanooga așteptînd să se deschidă ședința de dimineață. Cazul meu era pe ordinea de zi. Am fost acuzat de omiterea intenționată a declarației, privind impozitul pe venit pentru anii 1977, 1978 și 1979.

Nu aveam nici-o îndoială că acuzațiile împotriva mea vor fi anulate. Statutul cu care eu am presupus că am intrat în conflict afectează doar persoanele supuse TVA. In afară de aceasta, aveam în posesie un document semnat de directorul Oficiului Fiscal care atestă că, după o examinare atentă a dosarului meu, nu există obligații fiscale restante împotriva mea, pentru acei ani. Persoanele care nu sunt debitoare fiscale nu trebuie să depună declarație fiscală. Atunci de ce mă aflu aici? Vocea plină de expansiune a asistentului unui avocat, m-a smuls de gândurile mele, - Tupper, spuse el și m-a condus la John MacCoon.

„La-ți cunoscut deja pe procurorul acuzator?”

El ne-a prezentat unul pe celălalt și apoi s-a grăbit să plece spre alte părți litigante.

MacCoon și eu am dat mâna. „John”, am întrebat, simțind nevoia să facem o mică conversație. „Ați venit aici din Chattanooga?“
„Nu“, a răspuns el. „Eu vin din Washington“.

Ceva în mine mi-a spus să forjez mai departe. "Sunteți originar din Washington?"

„Nu, m-am născut în New Orleans."

„Am niște veri în New Orleans", am spus fericit. El părea sa devină un pic nervos.

„Deci numele Saussy nu este complet necunoscut acolo", a spus el.

„Unul dintre verii mei preferați locuiește în New Orleans", am spus, dându-i numele.

„Este vărul dvs.? Ei bine, el și cu mine am fost hirotoniți împreună".

„Hirotonit?", am întrebat. „Varul meu este un preot iezuit. Și dvs. la fel? "

„Da", a spus acuzatorul meu, acum în mod vizibil agitat. „Dar ştiţi, eu nu am venit aici în mod oficial, ca iezuit"

"Am o sugestie, vă rog să retrageţi plîngerea înapoi."

"Oh nu, cu siguranță nu voi face asta."

Dialogul nostru a fost întrerupt brusc de vocea ragușită a executorului judecătoresc, care a anunțat că, acum începe sesiunea.

Așa deci, John MacCoon era iezuit! Documentele întocmite de biroul său, m-au marcat deja ca protestant fiscal. Ce se întâmpla aici? Au fost iezuiții dinou în spatele protestanților?

De fapt nu am depus plângere împotriva vreunui impozit fiscal. Am descoperit doar câteva incoerențe și adevăruri în legile fiscale și valutare și am îndrăznit să insist asupra acestui lucru. La fel ca atunci, când hughenoţii au descoperit multe adevăruri despre creştinism şi au insistat asupra lor. Aşa şi aici.

Autoritățile reacționează și ele foarte batjocoritor. Nu a fost interesant faptul că, amândoi-strămoșii mei și eu - am fost marcați ca fiind antisociali și odioşi, ca oameni care tulbură buna ordinea îndrăznind să protesteze de dragul adevărului? A fost aceasta, aici, chiar o persecuție religioasă?

Poziția mea asupra adevărului a fost atît de jignitoare, încît Papa a trimis unul dintre războinicii lui fără sabie să mă rezolve? Şi aşa a sosit şi ziua cînd rechizitoriul a fost depus oficial, pe 31 iulie.

Aceasta este sărbătoarea oficială bisericească a Sfântului Ignatius Loyola, părintele fondator al iezuiților. Potrivit dogmei catolice, orice lucru început într-o zi sfântă, este sub protecția specială a sfântului corespunzător.

În următoarele unsprezece luni, a existat o serie bizară de negocieri ascunse. Dovezile clare a nevinovăției mele au fost ignorate sau suprimate. De cealaltă parte, pentru agasantele inexactități, procurorii si-au cerut scuze binevoitoare. Când am încercat să evit consecințele negative care au rezultat din aceste greșeli, am fost pedepsit imediat.

Doar foarte puține precedente de acest fel ar putea fii găsite în afara Inchiziției Romane, care dupa cîte am aflat, din 1542 este administrată de Iezuiți. Deci, ce era asta aici? Inchiziția americană? Între timp, biroul fiscal John McCoon, și mass-media m-au numit protestant împotriva legii fiscale. Uneori, s-au abătut și de la natura lucrurilor și m-au defăimat ca evazionist fiscal.

Deși nu am fost niciodată acuzat de infracțiunea gravă de evaziune fiscală. În cele din urmă, un juriu m-a achitat liber, că nu în mod intenționat nu am depus declarații privind impozitul pe venit pentru anii 1978 și 1979. Dar, pentru anul 1977, au găsit un pretext cu motive arbitrare pentru a susține urmărirea penală. De remarcat, un rechizitoriu pentru o mică infracțiune. Un delict, nu o infracțiune. Ultimul inculpat din cartierul meu a fost condamnat pentru același lucru şi a primit șase săptămâni. Dar instanța, m-a condamnat la un an întreg de închisoare. Pedeapsa maximă admisă legal. Potrivit procurorului, acest lucru s-a datorat „neîngăduinței mele" pentru cauza mea. Unii au spus mai târziu, că am plins cu lacrimi de crocodil și am promis că mă voi corecta. Dar asta era doar minciună. Cum putea ei înșuși să fie vinovaţi că ar fi omis ceva, care de la bun început nu a fost niciodată valabil, ca cerere legală împotriva lor?

Când am examinat cu sârguință lista lungă de absurdități a procurorului, mi-am dat seama că sunt pedepsit pentru ceva, care nici macar de la distanță, nu a avut de-a face cu nedepunerea declarației fiscale. Am fost pedepsit pentru că am îndrăznit să observ inconsecvențele legilor fiscale și să insist asupra dreptului meu. În retrospectivă, aceasta s-a dovedit a fi o întrebare constituțională pe care, nici-o instanță din America nu dorește să o trateze în întregime - ***greșeala în sistemul monetar***.

La sfârșitul anilor șaptezeci, am descoperit că guvernul încalcă dreptul fiecărui american printr-o economie fluctuantă de bani fără valori. În 1980 am scris apoi cartea, *„The miracle on Main Street: Saving Yourself and America from financial Ruin."*

În ea, am comparat banii americani, așa cum prevede Constituția – monede de aur și argint - cu banii americani utilizaţi în prezent – bancnote, monede scripturale și monede din metale inferioare.

Banii folosiți nu numai că erau inferiori banilor constituționali, ci in special, au fost introduși fără o modificare constituțională. Întrucât valorile noastre, se bazează pe suma unităților de bani nelegali, astfel devenind o națiune fără de lege. Calitatea vieții, este urmată calitatea banilor. Prin urmare, am îndemnat oamenii să ia inițiativă, am încurajat oficiali guvernamentali să restabilească acel sistem monetar creat prin Constituție. Recompensa finală ar fi o societate sănătoasă. *Activismul Main-Street*, ar fi putut face un miracol.

Cititorii mei au înțeles foarte repede. Activiștii au început să aplice drepturile economice într-un mod foarte creativ. Iar pentru a susține și documenta activitatea lor, am lansat Main Street Journal. Jurnalul aparut mai mult sau mai puțin lunar, a raportat pe larg despre consecințele interesante, uneori înspăimântătoare ale activismului de drept al afacerilor. Până în iulie 1984, cartea și jurnalul meu au fost mereu în creştere,

s-a ajuns la o colecție de material bibliografic, istoric și juridic dezvoltat în contextul problemei sistemului monetar. Am vorbit în întreaga țară și am susținut seminarii bine vizitate pe această temă. Am avut istoria de partea noastră. Părinții fondatori ar fii respins în unanimitate, sistemul monetar care a distrus America modernă și ar fii votat în unanimitate în favoarea sistemului pe care îl reprezentăm. Aveam și legea de partea noastră. Curtea Supremă nu a decis niciodată, ca sistemul monetar fără legi din America, să fie constituțional. Ceea ce nu aveam de partea noastră, erau profitorii sistemului monetar fără legi - organele de conducere. Noi am încălcat profund legitimitatea lor prin acțiunile noastre. Un avocat din Tennessee, a declarat după ce a citit cartea mea:

„Această carte nu-l va ucide pe Saussy, dar vor găsiți o soluție mai umană să-l ducă la tăcere. "

A existat o perioadă de doi ani, între procesul meu și decizia Curții Supreme cu privire la acest caz. Pe la mijlocul acestei perioade, am primit o carte poștală de la James Earl Ray, cel mai cunoscut prizonier din închisoarea din Tennesse. Condamnatul criminal al Dr. Martin Luther King și-a dorit, sa-i vin în ajutor la scrisul autobiografiei sale. L-am intervievat personal, i-am examinat manuscrisul și am făcut propriile mele cercetări. Dovezile m-au convins că domnul Ray nu a meritat să fie etichetat ca, „cel mai urât om din lume”, în cuvintele revistei Life. Admiterea lui de vinovăție a fost eliberată sub tortură. Departe de a fi condamnat pentru omor, captivitatea sa a fost modul în care guvernul a acoperit adevărații asasini în dauna contribuabilului. Am simțit că el a fost folosit cu rea intenție exact ca și pe mine, de către agențiile guvernamentale, pentru a înșela publicul.

Am lucrat îndeaproape cu domnul Ray și i-am publicat autobiografia sub titlul, *Tennessee Waltz: The Making of A Political Prisoner*. Am adăugat un epilog propriu, „The Politics on Witchcraft“, în care am discutat, că uciderea lui Dr. King nu a folosit nimănui, decât puterilor guvernamentale.

Cu aproximativ o lună înainte de publicarea cărții, mi s-a spus, că Curtea Supremă SUA, a respins recursul meu. Judecătorul de Unitate administrativ-teritorială, a ordonat să fiu transferat în lagărul închisoril din Atlanta până la, sau în 10 aprilie 1987. Un prieten de-al meu mi-a spus: „Știi tu, că dacă scrierile tale anterioare au dus la negocierea fiscală, imagineazați ce reacții ar putea provoca Tennessee Waltz.”
Acum, când a venit momentul și am fost pe cale să trec prin porțile lagărului închisorii, mi s-a pus ceva în cale. Pot să descriu doar ca pe fel de spirit. Un spirit irezistibil. A fost același spirit care m-a activat mereu în scris și vorbă, să rămân în adevăr. A fost spiritul care m-a determinat să-l interoghez pe John McCoon la prima noastră întâlnire pe coridorul de marmură în 1958, același spirit care îl determinase să se identifice ca iezuit. Acest spirit m-a îndepărtat de poarta închisorii și m-a condus într-o perioadă de fugă.

Am simțit o obligație copleșitoare de a-mi iubi dușmanii în timp ce îi studiam în detaliu. Mi-am dorit foarte mult să știu în ce măsură iezuiții au fost implicați în guvernul nostru. Atât prezent cât și istoric. Ceea ce am descoperit a fost un vast domeniu romano-catolic din care a crescut istoria americană. Mai ales revoluția care a adus republica constituțio-

nală. Am aflat că iezuiții au jucat un rol important și complet subestimat, reușind sa-i facă pe aroganții New Englanders, să se răzvrătească împotriva patriei lor. Am descoperit fapte și motive care sugerează cu tărie, că evenimentele care au forțat Marea Britanie să se despartă în 1776, au fost rezultatul unei strategii ingenioase a iezuiților. Această strategie pare să fii fost planificată, supravegheată și executată de un singur adevărat maestru al domeniului său. Un maestru, despre care puțini americani au auzit vreodată - Lorenzo Ricci (cunoscut de iezuiții britanici sub numele de Laurence Richey).

Examinarea implicării iezuiților în fondarea Statelor Unite a rezultat cu o serie întreagă de nume până acum puțin cunoscute, cum ar fi Robert Bellarmin, Joseph, Amiot, Ducii de Norfolk, Daniel Coxe, Sun Tzu, Lordul Bute, Francis Thorpe, Nikolaus von Hontheim și Carolls, Daniel, Charles și John. În felul lor, acești oameni au fost la fel de importanți pentru originile noastre constituționale, ca Jefferson, Paine, Adams, Washington, Locke și Regele George al III-lea. Cercetările mele au început în 1987, pe o perioadă de aproximativ zece ani și - cu ajutorul lui Dumnezeu și al multor prieteni curajoși cărora le este dedicată această carte - de la Florida Keys to Puget Sound, din *districtul Columbia* până în California de Sud. Dovezile descoperite sunt de genul și modul în care, eu am perceput guvernul nostru și relația mea cu el, care s-a schimbat irevocabil.

În cele din urmă, după al treisprezecelea minut, ora a treisprezecea, ziua a treisprezecea din noiembrie 1997, călătoria care a început cu depunerea acuzațiilor împotriva mea cu treisprezece ani în urmă, a ajuns la destinație. Am fost arestat fără violență de trei mareșali americani în afara biroului meu din Veneția, California.

Prețioasa mea identitate, pe care voiam să o renegez pentru totdeauna, mi-a fost returnată.Timp de șaisprezece luni, închisoarea mi-a oferit ocazia să discut rezultatele investigațiilor mele cu prizonieri inteligenți din California, Georgia, Tennessee, Oklahoma și Mississippi. Simplele întrebari ale acestor oameni, comentariile, ideile și criticile, m-au ajutat să-mi pregătesc manuscrisul pentru un public larg.

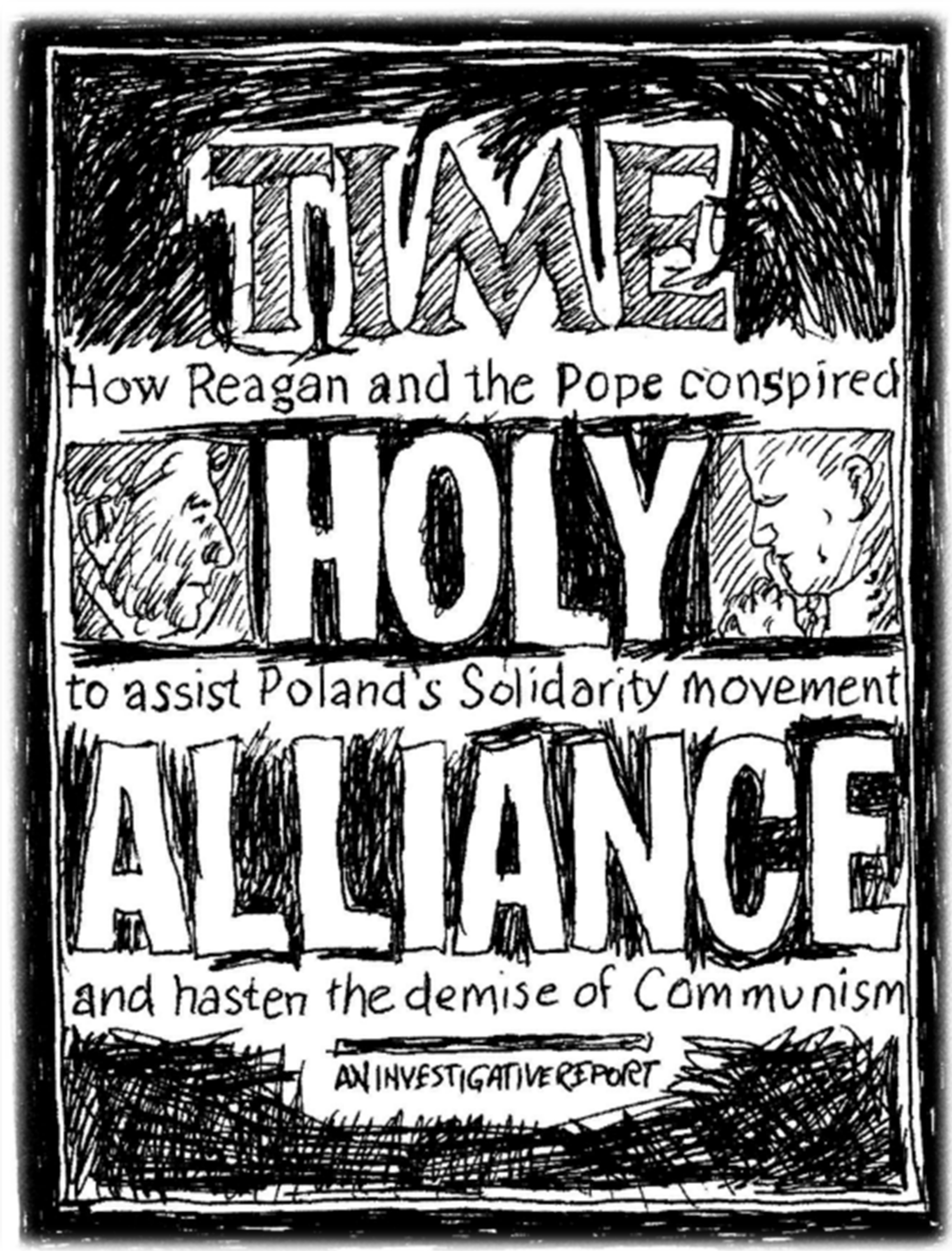
Acum că libertatea mea este restabilită pe deplin, pot în sfârșit să împărtășesc cu Dvs., descoperirile mele sub propria mea adevărată identitate și cu propriile mele cuvinte.

Încercat în adversitate, maturizat înainte de timp.

F.Tupper Saussy

STĂPÂNITORUL RĂULUI

Cunoștințe utile despre structurile de putere

Schiţa copertei revistei „TIME"
Ediția din 24, februarie 1992
(Articolul complet in anexa F)

CAPITOLUL I

Roma ascunsă

„Biserica Romano-Catolică este un stat”.

Bischof Mandel Creighton

Când reporterul Bernstein, câștigător al premiului Pulitzer, a publicat pe pagina de titlu a revistei Time (1992), (a se vedea traducerea română în atașamentul F a))1, că o conspirație secretă a Președintelui Ronald Reagan și Papa Ioan Paul al II-lea, i-au asociat într-o alianță sfântă și secretă care a condus la căderea comunismului, a existat cel puțin un cititor, care a privit ceva mai departe, citind mai adânc între rinduri.

Profesorul Carol A. Brown de la Universitatea din Massachusetts, a scris o scrisoare către Times cu următorul text:

„Doar săptămâna trecută, am stat în fața studenților mei și i-am învățat despre importanța separării bisericii de stat. Săptămâna aceasta învăț din ziar, că Papa conduce politica externă americană. Nu este de mirare, că tinerii noștri de azi, privesc doar cinic la idealurile americane.“

Ceea ce profesorul Brown a aflat aici, din articolul lui Carl Bernstein, am aflat pentru mine de-a lungul mai multor ani de cercetare privată: Papalitatea conduce de fapt politica externă a Statelor Unite, iar acest lucru a fost făcut dintotdeauna. Bernstein a scris, că șefii americani din spatele conspirației Reagan/Vatican au fost catolici fideli papei și i-a numit pe nume:

William Casey
CIA Director

Alexander Haig
Secretar de Stat

Richard Allen Vernon Walters
Consilier pentru securitate națională

Vernon Walters
Ambasador special

Richter William Clark
Consilier pentru securitate națională

William Wilson
Ambasador pentru Statul Vatican

Dar, din păcate, reporterul a omis să menționeze, că întregul Senat pentru Relații Externe a fost de asemenea condus de catolici romani. Mai ales senatorii.

Joseph Biden
Subcomisie pentru afaceri europene

John Kerry
Terorism, narcotice și Comunicare internațională

Paul Sarbanes
Politică pentru economie internațională, comerț, oceane și mediu

Christopher Dodd
Emisfera occidentală și diplomația de pace

Daniel P. Moynihan
Afaceri din Orientul Mijlociu și din Asia de Sud

Dacă Bernstein ar fi știut acest lucru, probabil că ar fi fugit imediat să completeze lista sa cu liderii politicii americane interne, precum liderii majorității Senatului, George Mitchell și Tom Foley, purtătorii de cuvânt a Casei Albe. Cum descria Almanahul Mondial al Politicii SUA din 1992, într-adevăr nu a existat nici o singură secțiune a legislaturii care nu fie sub controlul direct al vreunului senator sau reprezentant romano-catolic. Comisiile și subcomitetele Senatului și Camera Reprezentanților a Statelor Unite pentru cooperare în domeniile, comunicațiilor și telecomunicațiilor, energie, medicamente, sănătate, educație și afaceri sociale, servicii umane, protecția consumatorilor finanțe și institutele economice, transporturi, muncă și șomaj, materiale periculoase, taxe, regulamentul bancar, valută și politica monetară, supravegherea sistemului de rezerve federale, prețurile materiilor prime, servicii de închiriere, administrarea firmelor mici, afaceri urbane, afaceri europene, afaceri in Orientul Mijlociu și Asia de Sud,narcotice / terorism / comunicații internaționale, politica internațională economică / comercială / marină / de mediu, asigurări, locuințe, dezvoltare comunitară, garanții pentru împrumuturi federale, măsuri de stabilizare economică (inclusiv controlul salariilor și al prețurilor), tranzacțiile de aur și metale prețioase, agricultură, animale și silvicultură, afaceri rurale, nutriție, sprijinul prețurilor, exporturile agricole, protecția solului, irigarea, drenarea râurilor, protecția împotriva inundațiilor, companii minoritare, mediu

și poluare, Finanțare, apărare, operațiuni externe, vaccinuri, etichetare și ambalare de medicamente, abuzul de droguri și alcool, inspecția și certificarea peștilor și alimente procesate, utilizarea de vitamine și zaharină, propuneri de asigurări naționale de sănătate, consultanță juridică, relații de familie, arte și științe umane, îngrijire persoane cu handicap și vârstnici - cu alte cuvinte, practic fiecare aspect al vieții de trai în America - a intrat sub conducerea unuia dintre acești laici romano-catolici:

Frank Annunzio
Joseph Biden
Silvio Conte
Kika De la Garza
John Dingell
Christopher Dodd
Vic Fazio
James Florio
Henry Gonzalez
Thomas Harkin
Edward Kennedy
John Kerry
John LaFalce
Patrick Leahy
Charles Luken
Edward Madigan
Edward Markey
Joseph McDade
Barbara Mikulski
George Miller
Daniel Moynihan
John Murtha
Mary Rose Oskar
David Obey
Claiborne Pell
Charles Rangel
Dan Rostenkowski
oder Edward Roybal [2]

Consiliul Vaticanului din 1964 a instruit politicienii în constituțiea sa, ca ei să folosească cabinetele politice pentru a promova obiectivele romano-catolice. Laici catolici, "oriunde vă aflați, sunteți chemați să vă folosiți toată energia pentru a prospera și a ajuta la sfințirea bisericii" și „face-ţi biserica prezentă și eficientă, în toate locurile și împrejurările, pentru că numai prin voi, ea poate deveni sarea pământului(IV,33)." Al doilea Concil al Vaticanului, a continuat să-i învețe pe toți catolicii conform abilităților și activităților lor lumești să se roage energic, ca bogățiile acestei lumi, să fie distribuite în mod egal, astfel încât acestea să servească la progresul universal al păcii umane și creștine, pentru a birui taxele, obiceiurile și condițiile lumii, iar în cazul în care aceste stimulente oferă păcat, astfel încât să fie toți supuși normelor justiției, iar atunci cînd se confruntă cu practica virtuții, aceasta sa fie favorabilă decât impedimentă. (IV,36).

De asemenea, al doilea Conciliu Vatican a confirmat doctrina Papei Bonifaciu al VIII-lea. din 1302, care a susținut că *„este absolut necesar pentru mântuirea fiecărei ființe umane, să se supună Pontifului Roman - Pontifex Maximus*.“

Aceasta a fost ideea călăuzitoare din spatele creării Statelor Unite în 1776, printr-un proces care a fost la fel de secret, ca misterul Reagan-Vatican, pentru crearea Europei de Est în 1989. Atunci, vă rog gîndiți-vă, ce este guvernul american de la înființarea romano-catolică???

Să luăm în considerare următoarele: Statul, acum cunoscut sub numele de District of Columbia, a fost menționat în documentele de proprietate din 1663 sub numele de "Roma". Ramura râului Potomac care se mărginea cu „Roma” în sud se numea „Tiber”.[3] Această informație a fost publicată în Enciclopedia Catolică de Daniel Carroll în 1902. Articolul a fost marcat cu nota *„în interesul catolic”*. El a fost eliminat din noua enciclopedie catolică, cu ediția din 1967. Mai mult, foarte multe alte fapte istorice au fost eliminate în acest număr. De exemplu, atunci când Congresul sa întâlnit pentru prima dată în noiembrie 1800 la Washington, au fost „singurele două case cu adevărat confortabile și impunătoare în cadrul granițelor statului” deținute de catolici.

Unul a fost primul primar al Washingtonului, Robert Brent. Al doilea a fost cumnatul său Notly Young, un preot iezuit. Apropo, Daniel Carroll a fost un membru al congresului romano-catolic din Maryland, și semnatarul a două, cele mai de bază documente americane: Articolele Confederației și Constituția Statelor Unite. Era descendent direct al Calverts, o familie catolică numită de regele Carol I, ca baroni feudali din Maryland. Educația sa a început la colegiul iezuit St. Omer, un colegiu din Flandra, unde tineri catolici de limbă engleză, au fost instruiți să promoveze catolicismul roman în rândul protestanților inamici, prin tehnici de gherilă.

În 1790, președintele protestant George Washington, la numit pe Carroll ca șef al unei comisii din trei bărbați, care ar trebui să aleagă țara care a fost solicitată de constituție, ca capitală federală. Din toate locurile posibile, comisia a ales „Roma“ (District of Columbia, Washington), care la acel moment era formată din patru ferme, dintre care una era deținută de Daniel Carroll. A fost a sa fermă, pe care noul guvern și-a construit cea mai importantă clădire – Capitolul.

Capitoliul american este plin cu semne ale originii romane. Zeița romană „Freedom“ (Libertatea), a cărei statuie împodobește vârful Capitolului, a fost creată după instrucțiunile primite direct de la Roma, în studioul sculptorului american Thomas Crawford. Găsim un întreg panteon de zeități romane, în picturile de pe imenșii pereti din interiorul Capitolului, constând din Persefone, Ceres, Libertatea, Vulcan, Mercur chiar și un George Washington înălțat la Dumnezeu. Această pictură de perete a fost creația artistului angajat de Vatican, Constantino Brumidi.

Faptul că, Casa Națională de Stat s-a dezvoltat într-un Capitol, deci într-un templu a lui Jupiter, indică influențe romane. Apropo, nicio clădire nu se poate numi pe drept cuvânt „Capitoliu” dacă nu este un templu al zeului Jupiter, marele tatăl-zeu al Romei, care guvernează cerul cu fulgerul său și hrănește pământul cu ploaie. Deci, când o clădire este numită capitol, a fost și este dedicată zeului Jupiter și preoților săi.

"Mace" (buzdugan, măciucă)

Stema lui Jupiter era vulturul, pe care părinții fondatori l-au adaptat a fiind stema lor. Un vultur roman împodobește „Mace”, o bară din argint sterling și lemn din abanos. Mace este simbolul autorității Casei.[4] Cu el se atenițonează membri nedisciplinați ai Congresului, pentru a restabili ordinea în sală.

Motto-ul național al Americii "ANNUIT COEPTIS" vine de la o rugăciune către Jupiter. Vergil o citează într-o poezie, propaganda sa epică „Cartea a IX-a Eneida” , care a fost comandată de Caius Maecenas, puterea monetară din spatele lui Augustus Cezar, la scurt timp înainte de nașterea lui Isus. Scopul poemului a fost să facă din Roma o monarhie imperială, pentru care, locuitorii ei trebuiau să-și sacrifice viața.

Fascismul poate fi un termen urât pentru majoritatea, dar se pare că nu deranjeză pe nimenea cu emblema sa impunătoare. Câteva dintre ele, elevează pe peretele de deasupra pupitrului în camera din Casa Reprezentanților. Este mănunchiul lictorilor sau mănunchi de fascis (plural: fasces). Nu-mi pot imagina nici un alt motiv, pentru care ele sunt exponate acolo, ca și cum proclamăm deschis natura fascistă a democrației americane.

Fascis, este un simbol roman. De fapt, ea datează de la vechii etrusci, de la care primii romani și-au derivat jurisdicția religioasă, în urmă cu aproape trei mii de ani. Este un cap de topor al cărui mâner este format din bețișoare de lemn, care sunt strâns legate între ele printr-un tendon roșu. Simbolizează aranjarea funcțiilor preoțești într-un singur suveran infailibil, un autocrat care poate revendica viața și membrele supușilor săi. Dacă fasciile sunt legate de lauri, precum cuplul din Casa Reprezentanților, aceasta înseamnă putere militară imperială. Romanii au numit acest suveran infailibil, Pontifex Maximus, „Cel mai înalt constructor de poduri”. Nici un roman nu a fost astfel numit, până când Julius Cezar a revendicat acest titlu în 48 î.Cr. (inițial, acest titlu se referea la păzitorii supremi și preoții din vechiul cult roman, Dumnezeiesc). Actualul Pontifex Maximus, este Papa Ioan Paul al II-lea. Cu toate acestea, așa cum vom vedea într-unul din capitolele următoare, Papa nu consideră acest titlu exclusiv. El îl împărtășește cu un partener misterios. Un conducător militar, care mai bine de patru secole deține oficiu de „Papa Nero”, Papa negru. Voi prezenta în următoarele dovezi, că fasces din Camera Casei Reprezentanților îl reprezintă pe Papa Negru, care întâmplător conduce de fapt lumea. Mai târziu, voi formula o ipoteză controversată: că Papa guvernează prin numire divină, desigur pentru beneficiul final al umanității.

LEGĂTURA LICTORILOR (Fascii) ÎN CASA REPRESENTATIVĂ ÎN STÂNGĂ ȘI ÎN DREAPTA ALĂTURI DE PULTUL VORBITORILOR
la vizita Papei 2015
(stânga Mace)

NUNȚIATURA APOSTOLICĂ (Ambasada) ÎN STATELE UNITE ALE AMERICII
3339 Avenue Massachusetts, N W
Washington, D.C.

Capitolul 2

Adaptarea misionară

Foarte puțini oameni par să fie conștienți de faptul, că Biserica Romano-Catolică din America a fost recunoscută oficial ca stat. Iar acum urmează povestea interesantă despre cum s-a întâmplat.

La începutul mandatului său, Ronald Reagan a fost invitat la Papa în Vatican (toți președinții nou aleși primesc o invitație la Vatican). Sfinția Sa a reacționat foarte pozitiv, iar noua Ambasadă sau „Ambasada apostolică a Sfântului Scaun”, a început stabilirea relațiilor diplomatice oficial, pe 10 ianuarie 1984. Imediat după aceea, Congresul evreiesc al Statelor Unite, Comitetul Baptist Unit pentru afaceri publice, Biserica Adventistă de Ziua a șaptea, Consiliul Național al Bisericilor, Asociația Națională a Creștinilor Evanghelici și alianța, „Uniunea americanilor pentru separarea Bisericii de Stat“, au depus plângere oficială împotriva președintelui Reagan în fața Tribunalului din districtul Philadelphia. Reclamanții au dorit ca instanța să stabilească, că Administrația S.U.A. a acționat neconstituțional, acordînd privilegii credinței romano-catolice, iar celorlalte instituții religioase le sunt reținute. Cu toate acestea, la 7 mai 1985, procesul a fost respins de către judecătorul suprem John Fullam. El a decis că nu este de competența unei instanțe de district să intervină în deciziile de politică externă ale executivului. Episcopul James W. Malone, președintele conferinței catolice S.U.A., a apreciat decizia luată de Fullams și a menționat că acest lucru nu este o problemă religioasă, ci o chestiune de politică publică. 1 Reclamanții au înaintat imediat recurs împotriva hotărârii Fullams. Instanța superioară a respins de asemenea recursul, dar a observat că, „poziția unică a bisericii Romano-Catolice, cu controlul asupra unui teritoriu suveran oferă avantajele sale, pe cînd celorlalte organizații religioase sunt reținute". 2

Nunțiatura Apostolică (Ambasada Vaticanului) în Massachusetts Avenue N.W numărul 3339, a permis astfel Pontifex Maximus-ului să monitorizeze mai eficient guvernul civil american și să controleze și influențeze politica publică de către laici catolici. (Unul dintre acești oameni laici, a fost judecătorul suprem Fullam, confesiunea sa și astfel părtinirea, a retras din păcate atenția acuzatorilor). În același mod, a predominat același imperiu, asupra Romei păgâne.

Înalţii funcţionari au fost preoţi a diferiţilor zei şi zeiţe. De exemplu, chestiunile legate de bani, erau administrate de preoţii zeiţei Moneta. Preotul Dionysos, a administrat arhitectura şi cimitirele, în timp ce preoţii de Justiţia, cu ochii legaţi, cu sabia în dreapta şi cântarul ridicat în mâna stângă, deţine responsabilitatea asupra, instanţelor. 3

Sute de ordine preoţeşti, cunoscute şi sub numele de Sfântul Institut, au condus o varietate de agenţii guvernamentale, printre altele, sistemul judiciar şi construcţia, curăţarea şi repararea podurilor (niciun pod nu a putut fi construit fără binecuvântarea constructorului suprem de poduri, Pontifex Maximus), clădiri, temple, castele, băi, porturi, autostrăzi, ziduri şi metereze ale oraşelor şi graniţelor ţărilor.

Preoţii au ghidat pavajul, reparaţia drumurilor şi căilor, au supravegheat planificările şi educaţia tineretului, au reglementat unităţile de măsură, greutate şi valoarea banilor. Ei sărbătoreau şi confirmau naşterile, botezurile, adolescenţa, spălăturile rituale, spovedaniile, logodna, căsătoria, divorţul, moartea, înmormântarea, excomunicarea, canonizarea, idolatria, adopţii în familii, neamul şi viţa nobilă. Guvernanţa şi autoritatea asupra bibliotecilor, muzeelor, ţărilor consacrate şi comorilor, precum şi înregistrarea logo-urilor de mărfuri şi simboluri.Toate acestea au revenit în a lor responsabilitate. Preoţii au fost responsabili pentru închinarea publică, organizarea de festivaluri, jocuri şi ceremonii. În plus, au scris şi custodiat testamente şi transferuri legale de proprietate.

Împăratul Constantin

În secolul al patrulea aproximativ jumătate din ţară şi un sfert din populaţia Imperiului Roman se aflau în posesia preoţiei. 4 Când împăratul Constantin cu Senatul său a recunoscut în mod oficial creştinismul ca religie de stat, aceasta a fost mai mult o fuziune sau o preluare ostilă decât o adevărată revoluţie. Bogăţia preoţimii a devenit aproape imediat în posesia bisericilor creştine, în timp ce preoţii se declarau creştini. Guvernul a continuat ca de obicei, fără interferenţe. Zeii şi zeiţele păgâne 5 au fost prevazute artistic cu nume noi din creştinism.

Simbolul fertilităţii din vîrful Panteonului, zeiţa Cibele simbolizînd, ca fiind mama tuturor zeilor, ea a fost redenumită din „Cybele şi zeii“, în **„Maria şi toţi sfinţii“**. Templul lui Apollo a devenit biserica Sf. Apolonia.Templul zeului Marte a devenit biserica Sf. Martina, cu inscripţia: „Marte a fost aruncat afară, iar fata martiră Martina îşi revendică acum închinarea”.

Sfintele icoane ale lui **Apollo** au fost identificate acum ca **Isus**, iar crucile lui Bacchus şi Tammuz au fost acceptate ca simbolul oficial al răstignirii lui Isus. Papa Leo I-lea. a decretat, ca „Sf. Petru şi Sfântul Pavel”, să-i înlocuiască pe Romulus şi Remus care au fost patroni sfinti precedenţi ai Romei. [6] Sărbătorile păgâne au fost de asemenea creştinizate. Sa afirmat, că pe 25 decembrie este ziua de naştere a unei multitudini de zei, inclusiv Saturn, Jupiter, Tammuz, Bacchus, Osiris şi Mithra şi acum şi Isus ar trebui să se nască. Astfel, tradiţionala sarbatoare a Saturnaliei este sezonul beţivilor, orgiilor şi cadourilor reciproce, de Crăciun.

Bacchus a fost cunoscut în Franţa sub numele său grec Dionyus - sau cum francezii l-au numit, Denis. Ziua sa de sărbătoare, Festurn Dionysi, a avut loc în ultima zi a lunii octombrie, la sfârşitul sezonului, la recolta de struguri. După două zile de sărbătoare sălbatică, a avut loc o altă petrecere, sărbătoarea Dionysi Eleutry Rusticum (sărbătoarea paminteasca a veselului Dionisos). Papalitatea a adus ingenios, închinătorii lui Dionisos sub controlul său, transformînd numele Dionysos, Bacchus, Eleutry şi Rusticum în nume al martirilor creştini.

Schiţa Mithrei (stânga) într-o sculptură în piatră. Mithra era „Sol Invictus”, „Soarele Invincibil”, un zeu roman imperial, care în secolul al III-lea sub creştinismul constantinian, a primit printre altele, numele creştin Isus. Imaginea din dreapta arată un bol de argint cipriot din secolul al VIII-lea. Mithras ucide taurul cosmic (de observat atitudinea specifică). El a devenit David, la uciderea leului.

Pe 7 octombrie se află în calendarul liturgic „Martirul Sf.Bacus", ca zi de sărbătoare iar pe 9 octombrie a fost înregistrată „Sărbătoarea Sf. Denis și însoțitorii săi Sf. Eleuteriu și Sf. Rustic". Almanahul catolic (1992) confirmă afirmația susținînd ziua de octombrie, ca zi de sărbătoare a lui Denis, episcopul Parisului și a doi dintre tovarășii săi din istoria antică, preotul - Rusticus și Eleutherius – un diacon, identificaţi ca fiind martirizaţi lângă Paris. Denis este cunoscut popular ca fiind apostolul și patronul Franței.

Această joacă, în legătură cu **adevărul și Sfintele Scripturi**, cu scopul de a aduce toți oamenii sub conducerea pontificatului roman, este o tehnică comună cunoscută sub numele de ***„adaptare misionară”***. Aceasta este definită drept , „adaptarea misiunii la nevoile culturale ale obiectului misiunii", astfel încât nevoile papale să fie în cea mai mare conformitate cu modelele culturale și sociale de judecată și acțiune existente ,astfel încât să se evite tensiunile inutile și grave și o posibilă administrare defectuoasă. 7

Roma și-a adaptat atât de perfect misiunea în secularismul american, astfel încât noi privim astăzi Statele Unite ale Americii, ca un sistem catolic.

ROMA ÎMPOTRIVA BIBLIEI
Papa Grigore al IX-lea. (1227-41), fondatorul Inchiziției
și susținător al lui Aristotel,îl excomunică pe
Sfântul Împărat Roman Frederic al II-lea,
aici este arătat invers, cu Biblia.(Din pictura lui Vasari.)

Capitolul 3

Marginalizarea Bibliei

În istorie, fiecare societate conducătoare avea într-o oarecare masură un fel de scriptură sfântă. În scripturile Romei imperiale, profețiile și instrucțiunile rituale erau combinate în zece Evanghelii Sibilice și Eneida lui Virgil.

Aeneidul implică, că este de datoria fiecărui cetățean roman să-și sacrifice individualitatea în onoarea Romei și a lui Pontifex Maximus și aceasta complet, după exemplul eroului Enea. Sibilii care aderă la Isaia, bazându-se pe o profeție mult mai veche a lui Isus Cristos, a proorocit că, dacă Cezar Augustus l-ar înlocui pe unchiul său Iulius ca Pontifex Maximus, el va conduce lumea ca „Prințul Păcii și Fiul lui Dumnezeu." Augustus va iniția o „nouă ordine mondială", așa cum a făcut-o de fapt.

Siblii erau atât de apreciați de preoții care dețineau o funcție guvernamentală, încât erau considerați parte a constituției. Aceleași scrieri au fost în parte, formulate și în Constituția Statelor Unite ale Americii, așa după cum dovesc motto-urile: ANNUIT COEPTIS și NOVUS ORDO SECLORUM-Ele au fost preluate din Eneida și Sibila și încorporate prin lege la 28 iulie 1782 în Marele Sigiliu al Statelor Unite. [1]

Sibilii și Eneidul erau accesibile doar preoților și câtorva persoane privilegiate. Oamenii au învățat conținutul lor sacru, numai prin rumegarea repoveștirilor preoțești. Vechiul și Noul Testament au fost, conform declarației oficiale a creștinismului, religie de stat, care au fost de asemenea, încredințate îngrijirii exclusive a preoților. Și, în conformitate cu tradiția romană, oamenii au învățat conținutul lor, din predicile preoților. Acest lucru a fost făcut pentru „motive de securitate", pentru a se păstra Sfântul Imperiu. Pentru că, dacă oamenii ar câștiga de fapt cunoștințe biblice, ar fi recunoscut, că Pontifex Maximus *nu este un titlu legitimat biblic*. Și cu această cunoaștere ei nu ar continua să se plece sub supremația sa și Imperiul ar fi riscat să se prăbușească.

Astfel, biserica monarhică romană, a suprimat violent lectura independentă și critică a Bibliei. ***De aceea, mileniul dintre Constantin și Gutenberg este cunoscut sub numele de „epoca intunecata"***.

În întregul imperiu au fost împrăştiate grupuri izolate de creştini, care au păstrat scripturile din vremurile timpurii a Bisericii inițiale. Biblia, i-a inspirat pe aceştia să intre într-o relație perpetuă şi personală cu Creatorul lumii. Romei ia displăcut foarte mult, că aceştia traiau potrivit Scripturilor (Biblia). Întâlnirile lor au crescut până în secolul al XIII-lea pe atât de puternic, astfel încât papa Grigore al IX-lea, a declarat studiul biblic neautorizat ca erezie. 2 El a mai decretat, că este de datoria fiecărui catolic să persecute ereticii fără milă. Pentru a opera persecuția cât se poate de eficient, Gregor al IX-lea. a fondat inchiziția papală.

Inchiziția a tratat cea mai mică abatere de la viața comunității ca dovadă a comuniunii directe cu Biblia sau Satana. Ambele cazuri au fost considerate păcate şi erau pedepsite cu moartea sau grav persecutate. 3 Atunci când inchizitorii intrau într-un oraş, aceştia îşi prezentau mai întâi, acreditările papale autorităților civile. În numele Papei, guvernatorul oraşului era obligat să coopereze. Apoi se ordona preoților locali să convoace o întrunire a comunității pentru a asculta predicarea Inchizitorilor împotriva ereziei. Erezia era definită şi cuprindea orice ce, ce se opunea papalității, chiar şi cea mai mică rezistență. Predica era urmată de o scurtă perioadă de grație, pentru a oferi oamenilor posibilitatea de a se acuza. Cei care făceau acest lucru erau de obicei doar uşor pedepsiți. Ulterior, inchizitorii primeau acuzații neconfirmate, direct în locurile lor de cazare, care în numele papei, garantau anonimatul informatorilor.

Viața multor oameni nevinovați a fost distrusă la acea vreme din cauza acuzațiilor false. Procesele au fost efectuate în mod arbitrar şi secret, de tribunalele formate din inchizitori, personalul lor şi martorii lor. Chipurile martorilor erau toate ascunse sub gluga hainelor. Niciodată inculpații nu au fost anunțați cu privire la acuzațiile aduse împotriva lor, iar întrebările erau interzise. Nu s-a permis niciun martor şi chiar şi apărarea era interzisă. Acuzatul avea doar o singură opțiune: să mărturisească şi să moară. Cei care refuzau să mărturisească şi martori negau o declarație, erau predați torturii (băieți sub vârsta de paisprezece ani şi fetele sub doisprezece erau cruțați). Inchizitorii şi călăii au fost instruiți prin decrete papale să nu arate milă. Şi astfel, nici o achitare nu a fost vreodată înregistrată. Fiecare caz urmărit până la sfârşit, s-a încheiat cu moartea acuzatului şi confiscarea proprietății sale (ca în confiscarea americană, cazuri din 1984), presupunînd că proprietatea a fost dobândită în păcat.

Câteodată, proprietatea membrilor familiei devenea confiscată şi pentru generațiile viitoare. Cea mai mare parte a proprietăților erau plătite grefierilor şi călăilor pentru cheltuielile lor. O jumătate din rest se ducea în vistieria papală, cealaltă jumătate către inchizitori. Deşi Papa şi Inchizitorii au obținut mari câştiguri personale de la Inchiziție, cel mai mare profitor a fost întotdeauna sistemul romano-catolic. 4 Inchiziția a fost cea mai eficientă împotriva individului izolat, căutător de adevăr într-o comunitate ignorantă. Cu cât comunitățile erau mai educate, cu atât mai subtil trebuia să procedeze Inchiziția. Ce a promovat educația în comunități, a fost studiul biblic epidemic, prin invenția a unui nou sistem de tipărire tipografică cu caractere mobile, de Johannes Gutenbergs şi prin aceasta perfecționare a tipăririi, a fost posibilă tipărirea carților în masă.

CANDIDATURA
Karl de Habsburg (in dreapta regele Spaniei cu Sfântul Împărat Roman)
se confesează Papei Clement al VII-lea (Giulio de Medici).
El a fost însarcinat, să oprească apostazia la prostentatism.
(După o pictură de Vasari)

Capitolul 4

Metoda de învățare Medici

Gutenberg nu a ales neapărat Biblia pentru a face o favoare lui Dumnezeu, sau pentru a demonstra inventarea sistemului de imprimare tipografică cu caractere mobile, ci mai degrabă pentru că el și susținătorul său John Faust, se așteptau să obțină rapid vânzări astronomice.

Înainte de anul 1450, Bibliile erau atât de rare încât, erau tratate la fel de atent precum certificatele imobiliare. Pentru a produce o Biblie în absența tiparului, costa un timp de aproape un an și prețul era aproximativ de zece ori mai mare decât a unui venit anual a unui om înstărit. Prin prima producție, Johannes Gutenberg intenționa să tipareasca o ediție a Bibliei latine, din secolul al VI-lea (cunoscută sub numele de Vulgata), pentru a acoperii costurile. Dr. Faust a vândut oficial Biblia, ca ediție scrisă de mână, în loc de producție în masă, la regi, nobili și biserici. În 1462 a urmat o a doua ediție și a fost vândută la prețul de 600 de coroane la Paris. Cu toate acestea, așteptările sale de vânzare nu au fost îndeplinite, iar Faust a scăzut prețurile la 60 de coroane și ulterior la 30 de coroane.

Prăbușirea prețurilor a adus în circulație atât de multe copi, încât autoritățile bisericii nu au omis să observe că edițiile Bibliei erau mai mult sau mai puțin identice. O astfel de uniformitate extraordinară, care era considerată imposibilă din punct de vedere uman, i-a adus lui Faust acuzația, să fi produs Bibliile cu ajutorul magiei. Sub acest pretext, arhiepiscopul de Mainz a cercetat afacerile lui Gutenberg și a confiscat averea și copiile Bibliei. Cerneala roșie folosită pentru a înfrumuseța Bibliile a fost considerată ca fiind sânge uman. Faust a fost acuzat că a conspirat cu Satan și a fost arestat ulterior. Despre procesul său nu s-a găsit nici-o înregistrare.

Între timp, colaboratorii care au promis să păstreze secretul tipăririi lui Gutenberg atâta timp cât lucrau în numele său, au fugit din districtul judiciar Mainz și au deschis tipografii sub direcție proprie. Pe măsură ce elaborarea hârtiei a progresat, împreună cu îmbunătățirile tăierii matricelor și a punctuației, răspândirea Bibliei a început pe scară largă. Vulgata fost ca text de bază în cele mai multe tipariri.

În cei zece ani de la atacul asupra afacerilor lui Gutenberg din Mainz, au fost publicate alte cinci Biblii în latină și două în germană. Alți traducători au lucrat în alte tari, la editarea Bibliei. O versiune italiană a apărut în 1471, una boemă în 1475, una olandeză și una franceză în 1477 și una spaniolă în 1478.

Cât de repede generația noastră s-a familiarizat cu computerul, la fel de rapid a învățat generația Gutenberg să citească Biblia. Iar cititorii atenți ai Bibliei au descoperit discrepanțe șocante, între interpretarea papală a Cuvântului lui Dumnezeu și Cuvântul însuși.

În 1485, arhiepiscopul de Mainz a emis un edict, privind pedeapsa lecturii în Biblie neautorizată cu excomunicarea, confiscarea Bibliei și amenzi grele.

Desiderius Erasmus, marele teolog al Renașterii, l-a provocat direct pe arhiepiscop publicând în 1516 prima ediție tipărită a Noului Testament grecesc. În prefața sa, el a criticat direct mentalitatea anti-biblică a Bisericii Romano-Catolice cu următoarele cuvinte:

> *„Eu contrazic vehemet, pe toți cei care susțin că persoanele private nu au voie să citească scripturile și refuză ideea, de a traduce Sfinta Evanghelie în limba poporului. Ca și cum Cristos ar fi predat lecții atât de grele, că acestea ar putea fi înțelese doar de câțiva teologi, sau cea mai mare parte a religiei creștine se află în neștiință sau în ignoranță. Mi-aș dori ca toate femeile să citească Evanghelia și scrisorile lui Pavel. Dacă ar putea să fi fost traduse în toate limbile, nu doar în scoțiană și irlandeză, astfel încât și turcii și saracinii să aivă posibilitatea de a citi și de a cunoaște adevărul."*

Martin Luther

Călugărul catolic Martin Luther, contrar sfaturilor superiorilor săi, s-a grăbit să studieze noul testament al lui Erasmus.El a fost șocat de lipsa legitimității biblice în majoritatea tradițiilor bisericești.Din cele șapte taine numai două, botezul și euharistia Domnului s-au bazat pe Biblie. Restul de cinci: mirungerea, spovedania,hirotonirea,cununia și maslul, au fost invențiile sinodurilor post-biblice și reglementărilor.Luther nu a găsit temeiuri biblice pentru celibatul călugărilor și al călugărițelor sau pentru pelerinaje și venerarea sfintelor moaște.

Biserica a învățat că rugăciunea, faptele bune și participarea regulată la taine, l-ar salva pe om de la veșnica damnare. Cu toate acestea, Luther a constatat că această doctrină, este în contradicție puternică cu învățătura biblică. Potrivit învățăturii biblice, un singur lucru îl poate salva pe om de consecințele păcatului: Doar harul lui Dumnezeu. Dar cea mai explozivă constatare din studiul biblic al lui Luther, a fost atitudinea biblică față de papalitate. Nicăieri în Biblie nu a putut descoperi pasionatul călugăr vreun indiciu, că Dumnezeu a fii rânduit un vicar roman ca conducător și să domnească în locul lui Cristos peste o economie uriașă, care a fost finanțată prin vânzarea de drepturi, pentru **legitimarea răul**. Aceste așa-numite „drepturi" erau cunoscute sub numele de indulgențe. Indulgențele au o lungă tradiție ecleziastică și se întorc înapoi pînă la papa Leon al III-lea., care le-a introdus în anul 800. Acestea au fost acordate pentru plăți în monede, pe care Papa Adrian I-lea. în anul 780, le-a marcat și pus în circulație. Indulgențele au devenit un fel de indicator al demnității creditului și au susținut credibilitatea bisericii și având astfel, o semnificație similară pentru biserică, ca astăzi obligațiunile guvernamentale pentru state și țări. Astfel, în 1491, Papa Inocențiu al VII-lea., le-a acordat germanilor, contra plății de 1/20 guldeni, privilegiul anual de a consuma produse lactate în timpul Postului *„zwanzigjährigen-Butterbrief-Ablass* = *îngăduința de douăzeci de ani, a scrisorii untului ".*

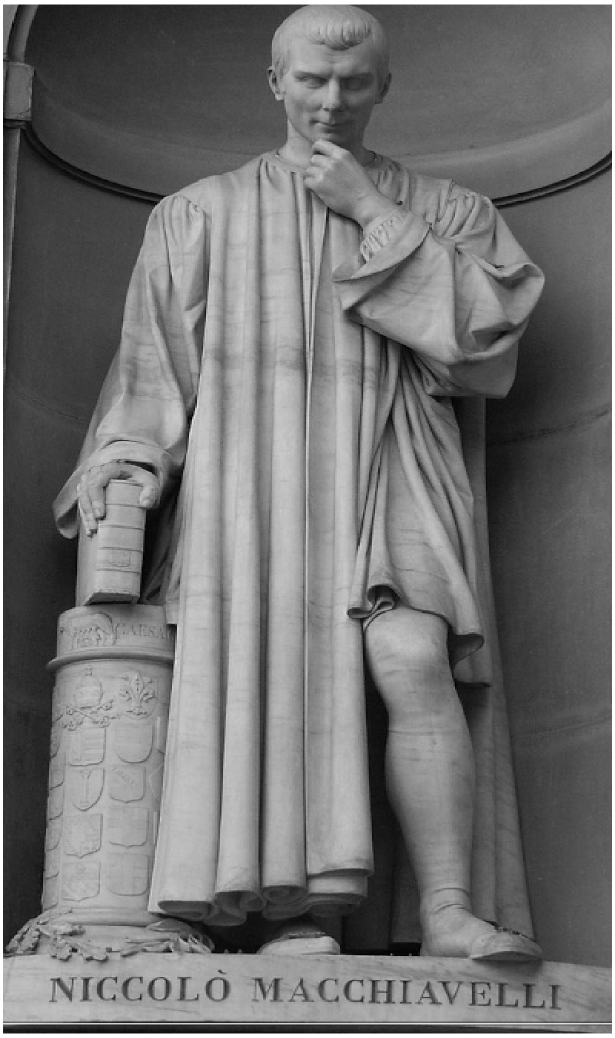
Numai prin încasările îngăduințelor scrisorii untului ,a fost finanțată construcția podului de lângă Torgau. [1] Economia Romei a fost atât de extinsă, precum modernul nostru sistem de impozitare pe venit american. Şi a fost construit la fel, prin acceptarea răspunderii voluntare si subjugarea înfricoșătore a populației.

În anul 1515, Papa Leo al X-lea., a emis o Bulă Papală prin care-i asigura cupăratorului un tichet în Paradis. L-e spunea ca sunt achitați de orice păcat imaginabil. [2] De la o iertare purgatorie pentru 25 de cenți (purgatoriu imaginar inexistent, dar care a făcut ca monedele să să se înmulțească, în borcanul vânzătorilor de îngăduințe), pentru o îngăduință atât de puternică, că el însuși va scuza un viol al Fecioarei Maria. Pentru o plată de patru ducați, se putea obținea iertare pentru un paricid. Vrăjitoria era iertată pentru șase ducați. Dar dacă se jefuia o biserică, trebuia să se plătească pentru iertare nouă ducați. Sodomia costa 12 ducați. Jumătate din veniturile obținute din indulgențele lui Leo, s-au scurs într-un fond, care trebuia să finanțeze construcția, Bazilica Sfântul Petru, cealaltă jumătate a fost utilizată pentru prestarea dobânzii la împrumuturile bancare. Credite bancare împrumutate pentru a subvenționa marile opere de artă și arhitectură, cu care sfinția sa Roma, se etablase ca centru cultural al Renașterii. Istoricii l-au glorificat pe Papa Leo, al cărui tată întîmplător, era marele florentin, bancherul Lorenzo di'Medici, recunoscând secolul al XVI-lea drept „secolul lui Leo al X-lea".
La 31 octombrie 1517, Martin Luther a protestat oficial împotriva absurității indulgențelor, atunci când a bătut în cuie faimoasele sale nouăzeci și cinci de teze pe ușa castelului din Wittenberg. Biserica susținea, că este în posesia unei bucle de păr a Fecioarei Maria, care la emis pe proprietar, pentru două milioane de ani în purgatoriu.Tezele lui Luther le-a indicat creștinilor, „Să-L urmezi pe Isus Cristos și să mergi cu capul înainte prin pedeapsă, persecuție, moarte și iad", în loc să se bazeze pe „o falsă asigurare a păcii" de a avea încredere în vînzatorii de Indulgențe mincinoase. Leo a vrut apoi să pună stăpânire pe Luther. Pentru a evita acest lucru, Luther a trăit timp de zece luni în exil la

Wartburg. În acest timp, Luther a tradus în germană Noul Testament din limba greacă primit de la Erasmus. Publicarea sa a pus Roma în alertă ridicată.

D'Aubigne ne povesteşte în cartea sa, History of the Reformation (Istoria reformei), că ignoranții preoți, s-au cutremurat la gândul că cetățenii și țăranii inutili, vor fii capabili să dispute cu privire la interpretarea poruncilor lui Dumnezeu. Între timp, Papa Leo al X-lea a murit. Noul Papă, Adrian al VI-lea., a criticat dur predecesorul său, înaintea Reichstagului de la Nürnberg. El a abuzat scaunul lui Petru, pervertind chestiunile spirituale și călcând poruncile lui Dumnezeu.

El a pervertit astfel întreaga biserică.3 Surprinzător, Papa Adrian al VI-lea., a murit la scurt timp după declarația sa despre Papa Leo al X-lea. Asta în beneficiul cardinalului, care și-a petrecut tot timpul studiind cazul lui Luther. Un alt Medici, vărul întâi a lui Leo al X-lea., Giulio d'Medici. El a devenit noul papă sub numele de Clement al VII-lea.

NICCOLO MACHIAVELLI

Așa cum depravarea papei Leo a stârnit pasiunea lui Luther, în mod similar ia stârnit lui Clement al VII-lea viclenia menită să impulsioneze relațiile Bisericii cu problema diseminării Bibliei și a protestantismului. Clemens a fost sfătuit personal de misteriosul Niccolo Machiavelli, părintele cunoscutei opere „modern political science" (vezi Anexa F b) și cardinalul Thomas Wolsey, arhiepiscopul Angliei. Machiavelli cît și Wolsey au fost de părere, că atât tipografia carților cât și protestantismul ar putea fi transformate în avantajul Romei, presa de tipărit se poate de asemena folosi pentru a produce literatură care să discrediteze Biblia, prin confuzie, diminuare și în cele din urmă, marginalizare. Cardinalul Wolsey, care mai târziu a fondat Universitatea Christian Church din Oxford, a descris acest proiect ca: *„to put learning against learning." (a învăța împotriva învățăturii)*

Contrar învățăturii biblice care spune că omul ar putea ajunge la viața veșnică prin credința la faptele morții înlocuitoare a lui Cristos și învierea din morţi, au fost întemeiate învățăturile gnosticismului. Gnosticismul ține în viață speranța, că omul poate ajunge să obțină eternitatea și mântuirea prin fapte bune și lucrând asupra lui însuși. Pe scurt: învățătura biblică zice că Cristos este în centru, iar învățătura gnostică, zice că este omul. *(Nota traducătorului: mântuire prin credință ,vizavi mâtuire prin lucrările proprii).*

Un fundus enorm de învățături gnostice, a fost adus peste estul Mediteranei de agenții strănepotului Papei Clement al VII-lea, Cosimo d'Medici. După ce împăratul Iustinian a suprimat aceste învățături păgâne cu închiderea școlilor din Atena în 529, aceste role și manuscrise mistice, științifice și filozofice au celebrat un adevărat comeback, mângâind mândria umanității. Ei au învățat, că inteligența umană este capabilă să discearnă adevărul din minciună fără îndrumarea vreunui Dumnezeu. După cum a spus Protagoras, „Omul este măsura tuturor lucrurilor" și el poate controla toate energiile vii ale universului. Odată ales și inițiat în cunoașterea secretă (sau gnosticism), el ar putea stăpâni Cabala - „știința regală" a numelor, numerelor și simbolurilor — pentru a deveni el însuși o zeitate. Cosimo acumulase cantități uriașe din acest material păgân în biblioteca sa privată din Florența. Biblioteca Medici, al cărei arhitect nu a fost altul decât Michelangelo însuși, Papalitatea avantajîndul cu carturari de seamă. Puțin surprinzător a fost faptul, că acești oameni de știință, au orientat papalitatea tot mai mult catre o gândire umană gnostică, în locul învățăturilor Vechiului și Noului Testament. Influența bibliotecii Medici a fost atât de enormă, încât chiar și astăzi este considerată de mulți savanți, drept, leagănul civilizației occidentale.

Luther a prevăzut, că învățarea împotriva învățăturii, va determina viitorul creștinisului. În 1520, el a adresat un apel către clasele conducătoare, scriindule foarte profetic:

> *„Deși copiii noștri trăiesc în mijlocul unei lumi creștine, ei devin neputincioși și se scufundă în mizerie pentru că le lipsește Evanghelia, noi ar trebui să-i învăţăm şi sa-i instruim. Eu nu sfătuiesc pe nimeni să-și trimită copilul acolo unde cuvântul lui Dumnezeu nu este de cea mai mare importanță. Școlile vor deveni porți larg deschise ale iadului, daca nu vom implementa cu conștiinciozitate în inimile tinerilor, Sfintele Scripturi. Orice instituție care nu mai este preocupată de Cuvântul lui Dumnezeu va deveni în mod inevitabil coruptă în timp."*

Un lucru era sa recomanzi *învățatul împotriva învățăturii* și cu totul altul să conduci și să execuţi această sarcină complexă. În cele din urmă, a învăța împotriva învățăturii nu a însemnat altceva decât un război împotriva cuvântului lui Dumnezeu. Pentru a duce un astfel de război, era nevoie de o nouă rânduială preoțească, soldați care erau condiționați

să conducă arme psihologice pe câmpul de luptă al gândirii umane. Dar în primul rând este nevoie pentru acest proiect, un lider sau un general. Omul care a fost ales să conducă atacul împotriva Bibliei trebuie să fie precum un războinic puternic, un spadasin demonizat din mânrda Țară Bască din nordul Spaniei.

IGNAŢIUS LOYOLA

Capitolul 5

Locul de întâlnire în Cipru

Numele său a fost Iñigio de Loyola. S-a născut în 1491 ca fiind cel mai tânăr, din opt băieți dintr-un total de paisprezece frați, într-o familie bogată. Unul dintre frații săi mai mari a navigat în Noua Lume, alături de Cristofor Columbus.

Iñigio a servit ca page la curtea regelui Ferdinand și a reginei Isabella a Spaniei. Acolo se împrietenește cu nepotul belgian a lui Karl Ferdinand de Habsburg, al cărui bunic nu a fost altul decât, Sfântul împărat roman Maximilian. (Sfântul împărat roman a fost un fel de Papă lumesc, care a prezidat regatele creștine ale lumii occidentale). Lui Karl i s-a acordat o mare responsabilitate și autoritate înainte de a împlini douăzeci și unu de ani, după ce cei doi bunici ai săi au murit în termen de doi ani. Astfel, Karl de Habsburg a devenit regele Karl I al Spaniei și împăratul Karl al V-lea al Romei. El a devenit cea mai puternică figură seculară din Europa și era prietenul lui Iñigo.

În 1518, Iñigio a fost membru al unei delegaţii care negocia pentru Karl cu tradiționala rivală a Spaniei, Franța, la curtea Ducelui de Najera din Valladolid. În timpul întâlnirii la nivel înalt, Katharina, sora împăratului a fost prezentată membrilor delegației. Iñigio sa îndrăgostit de ea imediat, pînă peste cap. El avea douăzeci și șapte de ani, pe când ea avea doar unsprezece ani **(!).** (Împăratul avea optsprezece ani). O aventură de dragoste, nu a rezultat (remarcă a traducătorului: din fericire).

În ziua de luni, 20 mai 1521, în timp ce conducea o garnizoană la cetatea împăratului din Pamplona, Iñigio a fost lovit de o ghiulea franceză. Piciorul drept i-a fost spulberat și odata cu aceasta - *pentru că un corp imaculat a fost una dintre cele mai valoroase posesiuni ale unui curtezan* - și perspectivele unei vieți romantice cu Katharina sau cu orice altă femeie de la curte. O trupă de soldati a gărzi de onoare franceze l-a transportat pe Iñigio rănit pe

o targă, la castelul familiei sale în Pirineii spanioli. Acolo i s-a operat piciorul și oasele au fost îndreptate. El şi-a pierdut pofta de mâncare și i s-a spus că ar putea muri. Atunci el s-a spovedit și a primit ultimele rituri. Dar la câteva zile după ziua sărbătorii Sf. Petru și Pavel, s-a recuperat rapid și a scăpat de strânsoarea morții. El şi-a atribuit recuperarea şi devotamentul său în Sfântul Petru. 1 Iñigio a fost legat la pat aproape un an.

Sub ochiul îngrijorat, deși îndepărtat al tânărului împărat, el a petrecut acest timp în căutarea unui înlocuitor pentru idealurile, ambițiile și valorile sale frânte, de o importanță centrală pentru respectul său de sine. 2 El fost obsedat de o mică icoană a Sfintei Ecaterina, un cadou al reginei Isabella către cumnata sa. Icoana a declanșat vise cu Katherina, care i-a condus inima și mai adânc în disperare. El a apelat la cărțile lui Ludolph din Saxonia despre viața Sfinților și la viața Sfinților lui Voragines. Singurele două cărți din biblioteca familiei. Și aceasta în ciuda faptului, că timp de patruzeci de ani era disponibilă o Biblie spaniolă.

Icoana și lectura cărților au dat în el nașterea unor viziuni. Acestea l-au determinat să dezvolte un proces de pregătire și reînnoire a sufletului, pentru a scăpa de toate legăturile excesive și după îndepărtarea lor să caute și să găsească voia lui Dumnezeu. 3 El a numit acest proces „exerciții spirituale”.

În timpul exercițiilor, învățătorul își conduce elevii prin patru săptămâni de rugăciune intensă, meditație și dialog cu Sfânta Fecioară Maria, Isus și Dumnezeu Tatăl. Se recomandă elevilor, repetarea constantă a „Anima Christi”, rugăciunea obișnuită a lui Loyola pentru dezorientare și apatie (Sângele lui Cristos mă îmbată).

Prima săptămână este petrecută să se reflecteze intens asupra păcatului, în imagini vii ale iadului, în toată adâncimea și lărgimea lor și să includă toate cele cinci simțuri. A doua săptămână se explorează viața lui Cristos până la Duminica Floriilor. A treia săptămână se studiază despre răstignire, iar elevii trebuie să-și imagineaze, că l-au văzut pe Cristos pe cruce și să-și pună întrebarea: „Ce-am făcut pentru Cristos? Ce fac eu pentru Cristos? Ce ar trebui să fac eu pentru Cristos? " A patra și ultima săptămână se ocupă cu învierea și înălțarea lui Isus. 4 Apoi elevii cer în rugăciune, „recunoaștere și cunoștințe despre înșelăciunile și minciunile ale liderului rebel și ajutor pentru a se apăra împotriva lui. De asemena vor solicita, cunoștințe și exemple din viața reală a adevăratului comandant suveran și harul de a-l imita."

După ce exercițiile si-au urmat cursul, imaginea purificată a elevilor devine complet dominată de imagini mentale despre învierea lui Isus și dominate total de războinicul Rege Isus. Ei pot acum să îndeplinească chemarea Stăpânului lor de a învinge protestantismul

împreună cu liderul său rebel (dușmanul naturii umane), cu loialitatea altruistă a unui adevărat cavaler. Conștiința a fost schimbată cu o spălare de suflet respectiv – creier. Libertatea a fost sacrificată împotriva autorității unui suveran. Propria individualitate a fost predată versiunii romane a lui Iisus Cristos. Voința proprie nu mai există, devenind un individ ascultător precum un cadavru, pentru orice sarcină atribuită, indiferent cât de greșită/neconstituțională este.

Martin Luther a petrecut anul de geneză a lui Loyola, în exil la Wartburg, din cauza atacului asupra papalității prin cele 95 de teze. Este de remarcat faptul că, în timp ce un prizonier experimenta viziuni mistice, chemându-l să apere onoarea bisericii în maniera romantică cavaleristă a Templierilor, celălalt (sub protecția miraculoasă a Principelui elector, Friedrich cel Înțelept de Wartburg) traducea Noul Testament în limba germană, astfel încât oamenii obișnuiți să exploreze voia lui Dumnezeu în mod direct. Această căutare paralelă și simultană pentru sfințenie, a trebuit să fie determinată pentru a defini conflictul vieții moderne: cărui maestru ar trebui să-i servesc? Roma, sau Cuvântul lui Dumnezeu?

După ce Iñigio s-a purificat prin exercițiile spirituale, afecțiunea lui senzuală față de prințesa Katherina a fost transformată prin Sfânta Catherina într-un atașament spiritual superior pentru o feminitate cerească - către Maria, regina cerurilor. O apariție nocturnă a Fecioarei Maria i-a confirmat că era vindecat de dorințe carnale și acum pregătit pentru un pelerinaj la Ierusalim. În schimb, Martin Luther a spus cândva: „În ceea ce privește Dumnezeu, Ierusalimul și Țara Sfântă nu sunt mai mult sau mai puțin interesante decât vacile din Elveția”. [5] Dar pentru un războinic spiritual care se pregătea să conducă Biserica la război împotriva Bibliei, vizitarea Ierusalimului era absolut necesară. Orașul a fost cândva domeniul Templului Regelui Solomon, centrul geospiritual al Templierilor. Dacă Iñigio a fost alesul împăratului pentru a reconstrui Ordinul Templierilor, era liturgic necesar să-și dedice spiritul său purificat în orașul sfânt și în misterele războiului sfânt.
Toți pelerinii care doreau să călătorească înȚara Sfântă, erau obligați prin lege să ceară permisiunea Papei. La începutul lunii martie 1522, cu mai mult de un an înainte, Iñigo a pornit la lungul drum, cu rucsacul plin de bunuri aristocratice personale, pe spatele unui catâr. Coruptul Papă Leo al X-lea. a murit brusc în decembrie 1521 de malarie, iar regele și împăratul Karl de Habsburg, a construit pe 9 ianuarie 1522 alegerea aproape unanimă a fostului său tutor privat, Adrian Dedalzum ca nou Papă, Adrian al VI-lea. Iñigo tocmai s-a întâmplat să fie în drum spre Roma, când Adrian al VI-lea. trecea prin Spania în drum spre Barcelona, punctul de plecare al călătoriei, Italia. Noul Papă a făcut o oprire în Navarra, pentru o primire oficială de către succesorul Ducelui de Najera. De asemenea și Iñigo s-a oprit acolo, pentru a rezolva ceva la reședința Ducelui (din păcate, din punct de vedere istoric nu este înregistrat de ce). Poate că Adrian al VI-lea, i-a oferit o audiență privată.

În călătoria sa ulterioară, a ținut veghe într-o capelă a Fecioarei de Aranzazu, patroană a bascilor și și-a jurat castitatea în fața micii ei statui întunecate, continuînd spre Montserrat, într-o abație benedictină unde a și locuit. Mai departe Pe drumul său, a ținut veghe într-o altă capelă, acolo s-a dedicat închinării unei alte statui, a Fecioarei Madona Neagră a Montserratului, ocrotitoarea Cataloniei și patroana cuceririi creștine. Exercițiile spirituale trebuiau să fii fost deosebit de intense aici, pentru că în după amiaza târzie a zilei a treia, Iñigo și-a schimbat hainele cu ale unui cerșetor, și-a agățat sabia și pumnalul pe altarul Madonei și a donat catârul abației.

În timp ce Adrian al VI-lea a călătorit mai departe spre Barcelona, Iñigo a făcut o ocolire pe jos în satul Manresa, pentru a face acolo timp de zece luni penitență, să ia notițe și să se pregătească în continuare mintal. Îmbrăcat doar în pânză de sac, cu o sticlă de apă și toiagul pelerin, a adoptat stilul de viață al primilor cavaleri templieri, cerşind mâncare și milostenii. El a fost inițiat în societatea secretă Illuminati (Iluminații), un grup de fundamentaliști gnostici care predicau că tot ce este material este absolut rău și veșnic.

Gnosticii chiar învațau, că umanitatea în sine este de origine satanică. Adam și Eva sunt o creație a diavolului. (*Nota traducătorului: sufletul este divin și întemnițat în această creație materială satanică*). Dar umanitatea poate găsi mântuirea de la moarte și de la pedeapsa veșnică, numai atunci cînd sufletul se eliberează de trup pentru a fi inclus în lumina pură Dumnezeiască. Aceasta se face prin retragerea de la plăcerea senzuală și recunoaște intuitiv adevărurile ascunse așa cum au fost transmise de Cabala. (Dispreţul gnosticilor pentru tot ce are legătură cu latura fizică a existenței, a fost exprimat în anumite moduri foarte ironice și sălbatice: unii practicau celibatul radical, crezind că rezultatul actului sexual - concepție, ar aduce doar la înmulțirea sufletelor în corpurile fizice și aşa doar le-ar înrobi. Alții practicau libertinismul sexual neînfrânat, pentru a demonstra că erau complet lipsiți de orice inhibare fizică. Încă alții au combinat ambele extreme și au continuat o viață ipocrită în celibat și se complăceau în curvie, de la care și pleacă versiunea modernă a „sexului protejat“. Cultul individual ales de Loyola, a fost în mod evident asceza - flagelarea de sine, deoarece Iñigo, a călătorit multe nopți prin natura liberă a Manresei cu flagelul, care era presărat cu ghimpi de fier. Mai târziu în viața sa, el a decis că biciul și ghimpele își pierduseră puterea și căutătorii lui Dumnezeu vor obține un succes mai mare printr-un proces mai uman - exercițiile spirituale).

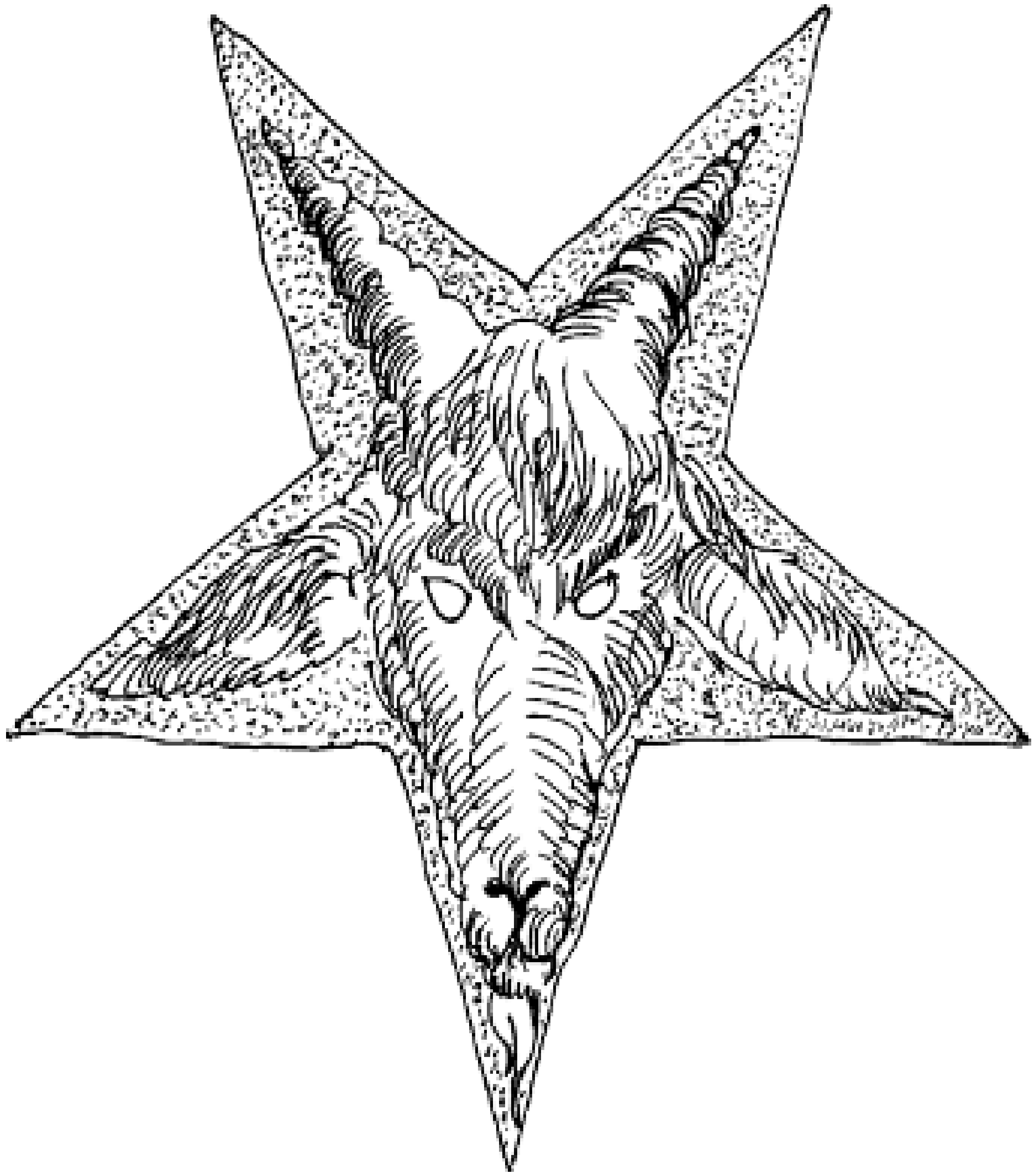
În timp ce Iñigio își schița exercițiile în Manresa, traducerea lui Luther a Noului Testament a introdus o altă formă de practică spirituală cititorilor și ascultătorilor din Germania, Elveția, Franța, Boemia și Anglia, în care voința lui Dumnezeu străveche, neschimbătoare, nu este exprimată prin imaginația privată, ci în schimb complet public, vizibil pentru toată lumea în cuvântul tipărit. Oamenii devorau Noul Testament, uneori chiar înainte de a părăsi legătoriile de carţi. 6

Pelerinul a navigat distanța rămasă de la Barcelona la portul italian Gaeta și restul traseului spre Roma a mers pe jos. El a ajuns la Roma în Duminica Floriilor, pe 29 martie 1523. Două zile mai târziu, în conformitate cu arhivele Vaticanului, „Iñigio de Loyola, preot al Diecezei de Pamplona“ a primit permisiunea Papei Adrian al VI-lea. de a vizita Ierusalimul.

De la Roma, Iñigio a plecat la Veneția, unde unul dintre reprezentanții lui Karl de Habsburg l-a luat, prezentîndul lui Dogen Andrea Gritti, cel mai înalt oficial al guvernului civil venețian. Gritti, renumit diplomat și lingvist, a aranjat condiții de siguranță pentru escorta lui Iñigio la bordul micului vas „Negrona”, al cărui nume era extrem de potrivit, pentru un evanghelist care s-a consacrat Fecioarei Negre a cuceririi creștine.

La 14 iulie 1523, Negrona a navigat din portul Veneției și s-a îndreptat spre insula Cipru, la care a ajuns o lună mai târziu. În Cipru, un anume Diego Manes, împreună cu servitorul său și câțiva oficiali ciprioți, s-au urcat pe navă călătorind împreuna pînă la Haifa. Diego Manes a fost comandantul Ordinului Cavalerilor Sf. Ioan [7] din Ierusalim. Începând cu anul 1312, Cavalerii Ordinului Sf. Ioan erau în posesia bogățiilor templierilor. Ei s-au năpustit pe această comoară pentru a apăra economia romană împotriva atacatorilor islamici din est. Dar când turcii au atacat sediul Cavalerilor de pe insula Rodos, averea Papei și a fostului său discipol, Sfântul Împărat Roman Charles al V-lea. a fost înghețată. Pentru că nu au primit nici un ajutor de apărare, Cavelerii Ordninului Sf. Ioan nu au avut de ales decât să se retragă din Rodos, în locul care urma să devină baza lor finală, în Malta. Ei bine, când Noul Testament tradus de Luther în limba germană se afla sub tipărire, Protestantismul a devenit o amenințare mai mare pentru Roma decât Islamul a fost vreodată. Este foarte posibil, că odată ce nava Negrona a ancorat în portul Ierusalemului, comandantul Diego Manes, i-a încredințat lui Iñigio; litanii, liste, coduri secrete, formule, Cabala și alte bunuri portabile, inclusiv resursele și cunoștințele Templierilor.
Dacă într-adevăr s-a întâmplat asta, atunci toată infrastructura secretă occidentală a fost în mâinile lui Loyola şi de el folosite manipulativ pentru cauza „învățarea împotriva învățăturii”. Aceasta este ipoteza mea. Ceea ce nu este o ipoteză, este însă faptul că de îndată ce pelerinul s-a întors din Ierusalim, el s-a ocupat de toate materialele cu care Medici la aprovizionat pe această temă.

Ideea unirii templierilor cu spitalierii a fost argumentată pentru prima dată public, întro carte din 1305. Cartea a fost scrisă de Raimon Llull, un renumit iluminat din Mallorca. Cartea: Libre de Fine (În sfârșit liber) a apărut în mijlocul unei controverse furioase între monarhia franceză și papalitatea romană, cărei jurisdicție sunt subordonați templierii. Și exact asta, va fi tema pentru următorul nostru capitol.

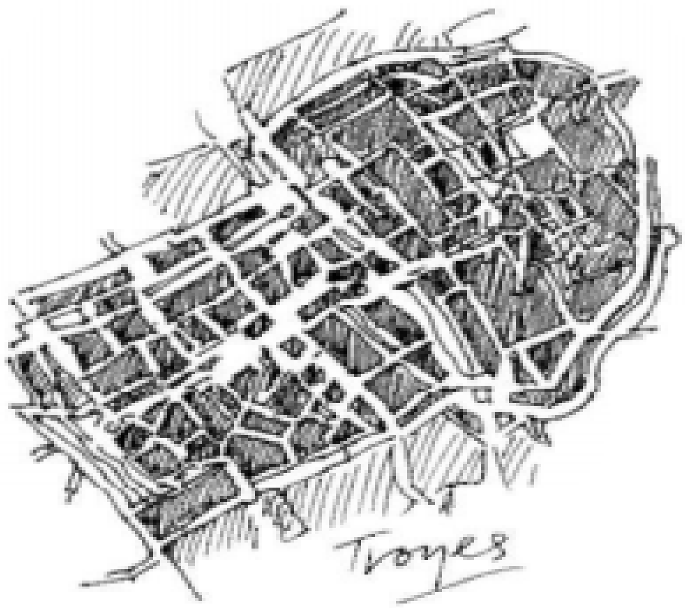

BAPHOMED

Capitolul 6

Epitoma valorilor creștine

De la fondarea sa în 1118 în Franța, Cavalerii Templieri sunt o mică trupă provizorie, a cărei misiune era să împiedice teroriștii musulmani să răspândească pelerini în Țara Sfântă, ca să nu crească într-o imensă organizație mamut, care să controleaze politica și finanțele internaționale. Fondatorii Hugh de Payen și Godfroi de St.Omer, au adunat în jurul lor un grup de cruciați excomunicaţi și le-a asigurat absoluție de către un episcop. După restabilirea Cavalerilor Templieri sub juramântul sărăciei, castității, discreției și supunerii, organizația sa angajat să reconstruiască Templul regelui Solomon. Având în vedere faptul, că pe ruinele templului a fost construită o moschee, și au numit organizația: **„Sărmanii soldați ai lui Cristos și ai Templului lui Solomon.”** Bernhard, starețul lui Clairvaux, propagandistul principal din aceste zile, a lăudat templierii ca fiind „Epitomul și apoteoza valorilor creștine”. Încurajaţi de o imagine atât de bună şi fără precedent, *cavalerii sărmani*, i-au atras pe cei mai buni și mai inteligenţi tineri din toată Europa, dornici să devină cruciați, să jure celibatul, să-și părăsească familiile și să apere mormântul lui Cristos împotriva musulmanilor teroriști.

Misiunea a eșuat în nouă ani. Cu toate acestea, Bernard cu propaganda lui a asigurat, ca templierii să fie întimpinați ca eroi și cuceritori la întoarcerea lor în Franța, unde şi-au construit loja permanentă în Troyes, sub auspiciile domnitorilor de la Curtea de Champagne. (Timp de aproape un secol, Troyes a fost școala conducătoare din Europa, pentru studiile Cabalei. Acest lucru poate explica de asemenea, de ce orașul este conceput sub forma a unui dop de sticlă de șampanie.

Pentru a forma templierii într-o putere mondială, Bernhard a împărțit credite cu cardinalul Aimeric de Santa Maria Nuova. Aimeric a fost cel mai înalt funcţionar de justiție al bisericii. A fost o favoare a lui Honorius al II-lea, ilegal inițiată de Papă, care a hirotonit templierii cu cel mai înalt ordin al Bisericii. 1

Aimeric, care de asemenea a planificat şi o reînnoire interioară radicală a Bisericii, ceea ce a inspirat nobilimea în toată Anglia, Scoția, Flandra, Spania şi Portugalia să doneze templierilor bani şi proprietăți sub formă de teren sau pământ. Cu mult peste nevoile tuturor inițiaților, după ce s-au alăturat Ordinului. Când Honorius al II-lea în 1130 a murit, Aimeric a condus o minoritate de cardinali, într-o altă înţelegere tacită, ceea ce a dus la alegerea lui Inocenţiu al II-lea, care a fost hirotonit ca Papă, în Biserica lui Aimeric din Santa Maria Nuova.

În 1139, Papa Inocenţiu al II-lea, a emis o bula papală care i-a pus pe templieri sub un jurământ exclusiv de supunere papală - o măsură prin care Aimeric a pus toate resursele templierilor la dispoziția papalității. În următorul deceniu, cavalerii au primit drepturile exclusive ale papei Eugeniu al III-lea, să prezinte *Rosa-Cruce* şi rozariul pe tunicile lor albe. Deoarece listele de proprietăți au continuat să se extindă prin donații din Italia, Germania, Austria, Ungaria şi Țara Sfântă, templierii au construit sute de forturi şi castele magnifice. Călătorii înstăriți preferau să se cazeze în aceste castele din motivul siguranţei inegalabile. Convins de ideea să costruiască o nouă ordine mondială, templierii s-au numit între ei, **frère maçon** („Fratele Mason”). Mai târziu, acest termen urma să fie anglicizat, în francmasoni. Templierii au inventat sistemul bancar modern, prin adaptarea în comerțul lor, a invențiilor orientale. Agenții împăratului chinez Kao-Tsung, inventatorul bancnotei de hârtie feichi'en, (bani zburători), practicau comerțul în Orientul Mijlociu în perioada ocupației templieră. 2 Guvernul lui Kao-Tsung a fost primul din lume care a introdus în circulație aceasta metodă de schimb valutar, ca mijloc legal de plată pentru datoriile creditului. Este evident, că agenții lui Kao-Tsung au inițiat Cavalerii Templieri în această nouă metodă de tranzacţii comerciale, create prin acest mediu de schimb valutar. Templierii și-au extins activitatea deja în plină expansiune, în care ei acum gestionau, conturi de bani, conturi de depozit, depozite de bijuterii, obiecte de valoare, titluri și certificate (2), credite și avansuri (cu taxe în loc de dobânzi, deoarece biserica a interzis acest lucru) şi acţionau ca agenți pentru asigurarea transferululului sigur a tuturor acestor lucruri, prin circulaţia plăţilor de credite care a acționat cu bancnote de hârtie. De aceea se poate explica necesitatea de bani din hârtie al templierilor, deoarece hârtia a fost fabricată pentru prima dată în Troyes, orașul natal al Templierilor. În jurul anilor 1300, cavalerii templieri au condus economia mondială din biroul lor din Paris 3 şi au devenit o putere internațională.
Ei s-au angajat diplomatic în cele mai înalte niveluri de guvernare din Țara Sfântă spre vest şi au stabilit tendințele, obiectivele, moravurile și regulile lumii civilizate. Regii au fost dirijați după instrucțiunile lor - când Henric al III-lea al Angliei a amenințat odată cu confiscarea unor bunuri ale Ordinului, el a fost amenințat în mod public de către Grandmaster Templier al City of London:

„Ce vorbești tu, oh rege? Atâta timp cât tu acționezi în dreptate, guvernul tău va exista. Iar dacă nu, o să-ți pierzi cît de curînd stăpânirea regală."

Dintr-o dată, în culmea puterii lor, săracii cavaleri au suferit o întorsătură ciudată a norocului lor. În anii 1302, regele Filip al IV-lea a îndrăznit în mod deschis, să pună la îndoială suveranitatea templierilor pe propriul său pământ. El a susținut că toți cetățenii Franței, inclusiv cavalerii templieri, erau supuși ai regelui. Papa Bonifaciu al VIII-lea, a intervenit imediat și a declarat că Franța, regele, templierii și toți ceilalți sunt supușii lui *Pontifex Maximus*.- „Noi explicăm, spunem și definim, că de acum, pentru fiecare creatură umană este absolut necesar, ca mântuirea să fie supusă episcopului roman”5. Drept urmare, Filip al IV-lea l-a acuzat pe Papa de nelegitimitate, comportament sexual incorect și erezie. Papa Bonifaciu a pregătit apoi o Bulă în care regele Filip al IV-lea urma să fie excomunicat, dar înainte ca aceasta să poată fi publicată, la ordinul regelui, o trupă de mercenari a luat cu asalt Vaticanul și a cerut demisia Papei. Deși invadatorii au fost alungați, şocul suferit a fost prea mult pentru corp și suflet și Papa Bonifaciu a murit o lună mai târziu. Doi Papi succesori, au ţinut în continuare învrăjbirea cu Filip al IV-lea, până în anul 1305, când a fost ales, Bertrand de Got, arhiepiscopul Bordeauxului. Încoronat în Lyon, cu numele papal de Clement al V-lea și odată cu acesta papalitatea și-a schimbat locația în Avignon. Papa făcut o lungă listă de concesii regelui Philips al IV-lea, cu privilegiile regale. În ziua de vineri, 13 octombrie 1307, Filip i-a arestat pe toți templierii Franței, cu excepția a treisprezece, a căutat dovezi de practicare a Cabalei și ia găsit vinovaţi de practicarea magiei și a blasfemiei. Cel puțin cincizeci de cavaleri au fost apoi arşi pe rug.

Din documentele capturate a rezultat că, de la început, templierii au renunțat la ceea ce teologii romani numeau „religia Sfântului Petru”. Fuseseră inițiați într-o ramură secretă gnostică a Bisericii răsăritene, cunoscută sub numele de „biserica creștină primitivă”. Deoarece biserica creștină originală apostolică a urmat pe Ioan Botezătorul și pe apostolul Ioan, de aceea au fost numiți Ioaniter. 6

Ioaniter credeau că Isus a fost pătruns de Duhul Sfânt Divin și prin aceasta El a fost înzestrat cu cele mai extraordinare calități, dar el nu a fost adevăratul Dumnezeu. Cu aceasta au urmat logica gnostică conform căreia, adevăratul Dumnezeu al Ioaniţilor nu s-ar umili niciodată la nivel uman. Isus a fost un Mesia fals, care a fost trimis de puterile întunericului și prin urmare, a fost răstignit pe bună dreptate. Și deși corpul lui a fost străpuns, El a ispășit pentru faptele sale și ar fi primit iertarea divină. Datorită pocăinței sale, Isus se bucură acum de viața veșnică în compania cerească a sfinților. În ceea ce privește minunile făcute de Isus, ei credeau că el a făcut lucruri extraordinare și că Dumnezeu ar putea realiza lucruri de neînțeles pentru intelectul uman, dar faptul că faptele lui Cristos descrise în Evanghelii, fie că sunt acte de știință umană sau atotputernice divine, pot fi cu siguranță acceptate ca adevăr.

Bineînţeles, cu excepţia Învierii - care a fost eliminată din copia templieră a Evangheliei lui Ioan. 7 Prin urmare, Iisus Cristos este „cu toate calitățile sale minunate, nimic altceva decât un fals profet și fără valoare". Doar Dumnezeul Suprem din Ceruri ar avea puterea de a salva umanitatea. 8

Dar Dumnezeul Suprem ar evita materia umană și astfel stăpânirea asupra lumii materiale aparține lui Satanael, fratele rău al lui Isus. Astfel, numai Satanael singur ar putea îmbogăți umanitatea. Cabala Templieră îl simbolizează pe Satanael, având capul unei capre, care era uneori decorat cu un pentagram. Acest simbol Cabalistic este adânc înrădăcinat în Vechiului Testament, unde capul caprei este identificat cu puterea întoarsă de la Dumnezeu în lume. 9 În cea mai mare sărbătoare israeliană, Yom Kippur - Ziua ispășirii, o capră era cruțată, stropind-o cu sângele de sacrificiu al unei alte capre, care era ucisă pentru păcatele lui Israel. Capra cruțată, țapul ispășitor, a fost apoi alungată din comunitate pentru a duce păcatele lui Israel în pustietate, care simboliza lumea. 10 Astfel, țapul ispășitor scăpa cu viața în libertate

Regele Solomon vorbea cu spiritele rele, 11 fapt descris foarte vag în Biblie. Zoharul, sau „Cartea Splendoarei", una dintre lucrările majore ale literaturii antice Cabale, ne spune mai detaliat, că spiritele rele apăreau israeliților sub formă de capre/țapi și l-e făcea cunoscut tot ceea ce voiau să știe și să învețe. 12 Templierii au numit această capră simbolică, Baphomet (din grecescul baphe [capră] și metis [cap]). Baphomet este legat de cariera lui Solomon, despre care Scripturile mărturisesc că a fost mai profund învățat în înțelepciunea lui Dumnezeu decât orice alt om. 13 Cu toate acestea, el a rămas legat cu spiritele rele a capului caprei, până la sfârșitul vieții sale.

Conform învățăturilor Ioaniţilor, comunicarea cu spiritele rele a fost cheia secretă pentru a controla lumea.bCu toate acestea, potrivit învățăturilor Bibliei, Solomon a reprezentat imposibilitatea perfecțiunii umane. Perfecțiunea însă, este într-adevăr realizabilă conform Bibliei, dar numai prin procesul de răscumpărare (*Nota traducătorului: Crezând în victoria morții sacrificiale a lui Isus, care a rupt logica judecății și a condamnării, fiind complet nevinovat în fața lui Dumnezeu, încărcând în mod voluntar blestemul asupra sa și s-a dus în moartea de sacrificiu răstignit pe cruce, pe care omenirea păcătoasă a meritat-o, nu El! Astfel, el a învins moartea prin învierea din morţi, creeînd în împărăția spirituală o ieșire pentru toți aceea care doresc să-l urmeze, acceptând credința spirituală.)* din Noul Testament pe care Roma l-a reținut templierilor…

La 22 martie 1312 Papa Clement al V-lea a scos un decret, „*Vox clamantis*" (strigăt de război) cu care ia desfiinţat pe templieri. Dar desfiinţarea s-a dovedit a fi pură formalitate, doar pentru a-l satisface pe regele Filip al IV-lea. Dar mai presus de toate, în alte manifestări, acest decret a permis cavalerilor templieri, să îmbogățească papalitatea. Cu puţin timp înainte de execuţia sa în 1313, Jacques de Molay a trimis treisprezece templieri francezi pentru a întemeia patru noi loje: Una la Stockholm pentru nord una la Napoli

pentru est, una la Paris pentru sud și alta la Edinburgh pentru vest. Și așa s-a întâmplat, că cavalerii au rămas brațul militant al papalității. Bogățiile lor, secretul lor, cabbalismul lor gnostic și jurământul lor de supunere papală, au fost formulate sub o varietate de înfățișări și nume de companii.

O dispoziție subtilă în decretul papal *Vox clamantis*, a transferat proprietatile de pământ ale templierilor, în proprietatea cavalerilor Sf.Ioan de Ierusalim, care au confiscat bunurile după moartea regelui Filip. În Germania și Austria, templierii au devenit „Rosicrucieni" și membri ai „Ordinului Teutonic". În Mainz, locul de naștere a tipografiei lui Gutenberg, Ordinul Teutonic a crescut foarte puternic. Șase secole mai târziu, Cavalerii Teutoni au devenit susținătoii politici ai lui Adolf Hilter, în München și Viena.

Loja din Edinburgh urma să devină sediul Francmasoneriei - Ritul Scoțian, care a fost menționată de istoricii masonici, ca fiind „francmasonerie americană", pentru că toți, cu excepția a cinci semnatari, au fost membri ai Declarației Americane de Independență. În Portugalia și Spania, templierii au devenit „Cavalerii lui Cristos" și „Allumbrados", al căror membru urma să devină ulterior în Maresa, Iñigo.

De altfel, Cristofor Columbus a navigat sub steagul crucii roșii al Cavalerilor lui Cristos, când a numit țara „Las Indias" și a pus stăpânire pe acesta pentru regele Ferdinand al V-lea al Spaniei, bunicul lui Iñigo, patronul prudent a Sfântului Împărat Roman, Carol I-lea și al V-lea.

În ultimul capitol am emis ipoteza, că din august 1523 acest imens, dar fragmentat imperiu subteran, care a format sistemul de rădăcini invizibil și pătrunzător al catolicismului roman din lume, se afla în mâinile lui Iñigo Loyola. Dinastia sa spirituală, care continuă până în zilele noastre, trebuie să utilizeze acest sistem, pentru ca oamenii care se tem de Dumnezeu și care urăsc papalitatea, să-i inducă fără să-și dea seama, să se miște ca niște marionete pe coarde. Iar coardele sunt dirijate de o o mână invizibilă, care aparține celui mai amar adversar al lor – ***papalitatea***.

Dar ce putem spune despre educația lui Iñigo?
Progresul său academic este subiectul capitolului următor.

„HOC EST DIGITUS DEI!“

Papa Paul al III-lea. explică
Planul lui Loyola pentru Societatea lui Isus
este un act al lui Dumnezeu
(De la un altar iezuit)

Capitolul 7

Degetul arătător a lui Dumnezeu

Era în primăvara anului 1524, când Iñigo de Loyola s-a întors de la Ierusalim la Barcelona, cu intenția fermă în bagaj, de a duce o viață preoțească. Pentru acesta, el a petrecut următorii trei ani în Spania învățând latina de care avea nevoie. Deoarece contactul direct cu Biblia a fost interzisă prin lege, el s-a ocupat cu lectura științelor spirituale. Cu experiența exercițiilor sale spirituale, el a fermecat femeile unor oameni influenți. El a primit de multe ori invitații la seri elegante, sau mase de prânz cu meniuri copioase, dar el prefera să cerșească din casă în casă și ce primea să impartă celor bolnavi și saraci. Iñigo locuia într -o mansardă și dormea pe podea, astfel încât să-l convingă pe Dumnezeu cu disperare de valoarea sa.

Se ruga zilnic timp de șase ore, vizita Liturghia de trei ori pe săptămână, mergea la pocăință în fiecare duminică și continua să se smerească. Și-a inventat propriile exerciții penitențiale secrete. De exemplu, sa-si găurească pantofii și în timpul iernii să meargă desculț în zăpadă. Uneori, printre adepții săi, aceste exerciții au stârnit cazuri de comportament bizar, ca de exemplu leșin, stări de leșin prelungite, melancolie, rostogolire pe podea sau rigiditate stupidă. Inchiziția spaniolă l-a cercetat sub suspiciunea predicării învățăturilor gnostice. Când Iñigo a insistat, că el de fapt nu predigă ci el vorbeste despre lucrurile lui Dumnezeu intr-un mod familiar, atunci inchizitorul l-a lăsat în pace. Dar dupa încăierări succesive, inchizitorul ia ordonat lui Iñigo (1) să se descotorisească de hainele sale excentrice și să se îmbrace precum restul studenților,(2) să se abțină să mai convoace reuniuni, până nu a finalizat cei patru ani de studiu și (3) să se abțină de la a defini ceea ce constituie un păcat grav. Obosit de hărțuirea inchizitorului, s-a hotrit sa-și termine cei patru ani de studiu fară a mai avea probleme cu Inchiziția. A împachetat câțiva măgari cu toate bunurile sale și și-a croit drum spre Paris. În cele din urmă, pe 2 februarie 1528, Iñigo a ajuns la țil și s-a înscris la vechea universitate din Montaigu. John Calvin, care urma să devină marele proiectant a sistemului teologic protestant, a părăsit Montaigu tocmai când Loyola a ajuns acolo. Erasmus, cel mai faimos fost student al colegiului, și-a amintit de vremurile studenției de acolo și că în tot timpul nu sa preocupat „cu nimic altceva, decât cu un corp infectat și cu un număr mare de păduchi”.

Corpul studenților era format mai ales din băieți Parisieni capricioşi, care erau ținuți sub disciplină strictă; Iñigo avea, deja treizeci și șapte de ani. Parisul era costisitor, chiar și pentru studenții mai înstariţi. Cea mai mare parte din banii lui Iñigo pe care i-a putut economisi în Barcelona, i-au fost furați de unul dintre studenții săi. La începutul anului 1529 a plecat în Belgia. Se crede că el a primit bani de la oameni care au menținut o relație strânsă cu Sfântul Împărat Roman. Unul dintre ei a fost Juan de Cuellar, trezorier al regatului spaniol. Un altul a fost Luis Vives, secretar personal al mătușii împăratului, Regina Catherine a Angliei și profesorul privat al fiicei sale, orințesa Maria (mai târziu infamă sub celebrul numele de *„Bloody Mary")*. Iñigo s-a întors financiar mult mai bine poziționat și și-a renovat imediat cazarea. În octombrie a părăsit Montaigu și s-a înscris la Universitatea *Ste. Barbe*, aflată pe celalta parte a străzii. A urmat un curs de artă și filozofie care a durat trei ani și jumătate. Numele său de înregistrare ca "Ignatius de Loyola", apare pentru prima dată în *Ste. Barbe*. Unii istorici iezuiți au bănuit că a luat numele în venerarea primului martir creștin Ignatie al Antiohiei. S-a întâmplat în Ste. Barbe, unde Iñigo a început să-și construiască și să-și organizeze serios armata, dar asta nu înainte de a se întoarce în Belgia, pentru a cere mai mulți bani de la Juan de Cuellar și Luis Vives.

Poate că regina Catherina, mătușa împăratului, l-a prezentat lui Howards și Petres, despre care se știe că sunt printre primele familii care au găzduit și hrănit iezuiții trimiși în Anglia. Începând cu cei doi colegi de cameră de la Ste. Barbe, Ignatius a adunat un cerc de șase prieteni apropiați, de vîrstă adolescentă până aproape de douăzeci de ani. Unii dintre ei, ca și el de fapt, erau aventuroși, influențabili, inteligenți, indezirabili și neafectați de autoritatea biblicală cea mai înaltă. A fost visul lor, să salveze Țara Sfântă din mîinile musulmanilor prin lupte eroice precum au făcuto odată templierii. Unul câte unul, ia inițiat Ignatiu in exerciții spirituale și unul după altul, au devenit astfel elevii lui. Numai la câțiva ani, s-au numit ei înșiși Lo Compañía de Jesus - Societatea lui Isus. La 15 august 1534, la Adormirea Maicii Domnului, companionii au jurat loialitatea lor în fața Sfântei Fecioare, în Biserica Sfânta Maria din Montmartre și în fata Sfântului Denis, patronul Franței, în capela acestuia. Experiența jurămintului din Montmartre trebuie să fi fost deosebit de intensivă pentru Franz Xaver (mai târziu Sfântul Francisc, Apostolul Răsăritului). El a practicat exercițiile spirituale ale penitenței cu o asemenea intensitate, scrie Broderick în cartea, „Origin of the Jesuits", încât aproape că la costat mutilarea membrelor. Ei și-au jurat sarăcie, castitate şi eliberarea Ierusalimul de musulmani. În cazul în care salvarea orașului sfânt nu ar fii posibilă într-un an, vor lua de la Papă ori care altă misiune şi vor jura să o efectueaze fară ezitare.

Ei bine, înainte de sfârșitul anului, Papa Clement al VII-lea a murit și Ierusalimul a fost umbrit de noi pericole. Traducerea Bibliei lui Luther a creat în Germania, Norvegia, Suedia și Danemarca, trădători împotriva Romei în număr record. Reacția la traducerea în limba franceză a Bibliei a lui LeFevre, a fost atât de aprigă, încât regele Francisc I-lea, a proclamat că își va decapita propriii copii, dacă îi va prinde în eresia blasfemă a cărei cunoaștere poate fi învățată prin Biblie.

Anglia și-a pierdut coeziunea, dar nu citind Biblia pe care regele Henric al VIII-lea a urmărit-o la fel de aprig ca și cum ar fii fost el însuși Papa, ci din cauza vieții sale de

dragoste regală. Henry a cerut ca Papa Clement al VII-lea să-i acorde divorțul de mătușa împăratului, Chaterine și să o recunoască pe protestanta Anne Boleyn ca noua regină.

Când Clement al VII-lea a ignorat cererea sa, regele Henric a expropriat ulterior Biserica Romană din toate terenurile și imobiliarele engleze și s-a făcut „proprietarul complet al terenurilor și clădirilor Angliei, atât prin lege cât și prin justiție”.

Giulia Farnese, cu bustier din fier

Succesorul lui Clemens al VII-lea, a fost Alessandro Farnese, care la 66 de ani era deja un cardinal în vârstă. El a fost un învățat umanist, cu cele mai remarcabile abilități diplomatice, primind lecții private în casa lui Lorenzo d'Medici și el a fost numit în 1492 trezorierul Vaticanului. În cele din urmă, Cardinalul Alessandro Farnese a fost încoronat, devenind Papa Paul al III-lea. Glumeții în Vatican l-au numit și „Cardinalul Petticoat“, deoarece frumoasa sa soră Giulia a fost iubita imoralului Papă Alexandru al VI-lea. Iar aceeiași glumeți au numit-o pe ea, „mireasa lui Cristos”.

Giulia a pozat dezbrăcată, ca șablon pentru statuia zeiței Justitia, care se afla încă şi astăzi frivolă pe mormântul lui Paul al III-lea. odihnindu-se în Bazilica Sf. Petru. Două secole mai târziu, Papa Pius al IX-lea, primul papă declarat oficial infailibil, 2 a decis în interesul decenței, ca statuia să fie acoperită cu un bustier metalic.

Papa Paul al III-lea. este unul dintre personajele principale din istoria iezuiților și în consecință, a Statelor Unite ale Americii, pentru că el a fost cel care a aprobat planurile lui Ignațius de Loyola în vara anului 1539. Ignațius a propus o societate minimalistă care să lupte în slujba lui Dumnezeu, unită sub steagul crucii. Miliția ar fi foarte mică, nu mai mult de șaizeci de membri și toți vor depune patru jurăminte - cel al sărăciei, al castității, ascultarea de biserică și un jurământ special de ascultare față de papă. Societatea lui

Isus nu s-ar limita la o singură parohie, ci ar trebui, după cum a cerut Papa, să îndeplinească misiuni în întreaga lume. Ei nu ar cultiva niciun obicei special, dar pot adopta obiceiurile și comportamentul mediului în care se aflau. Iezuiții s-ar infiltra în lume într-o varietate imprevizibilă, cum ar fi ca medici, avocați, autori, teologi reformatori, finanțatori, oameni de stat, curteni, diplomați, cercetători, comercianți, poeți, savanți, oameni de știință, arhitecți, ingineri, artiști, tipografi, filozofi, sau orice ce ar cere situația sau biserica de la ei.

Liderul lor ar trebui să fie un general superioar. În constituția scrisă de Ignațius, generalul superior trebuie să fie ascultat mereu și în orice moment. Cu excepția că el este ales ca fiind adjunctul lui Cristos pe pămint. 3 Aceasta însemna, că generalul superior avea să împărtășească acest titlu cu Papa și să fie la același nivel cu el, dar nevăzut de ochii publicului. Titlul „Adjunctul lui Cristos" a fost revendicat pentru prima dată de Papa Gelasius I-lea, la 13 mai 495 pentru el însuși. Constituția finalizată a ordinului lui Loyola, menționează în mai mult de 500 de pasaje, că Superiorul General trebuie să fie considerat ca fiind egal cu Cristos. 4 Egalitatea Superiorului General cu Papa, favorizată de vălul ascunsului, ceea ce l-a făcut practic invizibil, este motivul pentru care Comandantul Suprem al iezuiților este numit în mod repetat Papa Nero sau Papa negru.

Mica armată a generalului superior avea să se antreneze prin exerciții spirituale, un fel de ascultare pe care Loyola a numit-o, *contemplativus în actione* (contemplare activă) - o ascultare imediată care suprima orice formă de gândire critică. Așa cum se spune la punctul 353.1 din retragerea descrisă mai sus: „Trebuie să lăsăm deoparte toate judecățile noastre personale și să avem întotdeauna mintea pregătită pentru ierarhia ecleziastică, să fii ascultător în toate lucrurile. Dar ascultarea iezuită ar fi mai mult decât o simplă ascultare de voință.

O voință ascultătoare, suprimă tot ceea ce ar face cu înțelegerea sa, pentru a se supune voinței superiorului celui mai înalt. Ignațius a cerut ascultarea de înțelegere. O înțelegere ascultătoare schimbă percepția realității, în conformitate cu specificațiile superiorului. Punctul 365.13 explică aici: „Trebuie să respectăm serios următorul principiu:„Ce mie mi-se pare alb, voi considera negru, dacă ierarhia bisericească în acest fel o definește". Franz Xaver rezumă ulterior acest principiu de supunere totală, într-un jurământ care descrie în mod neintenționat şi misiunea iezuiților: "Eu a-ş renega chiar si Evanghelia,dacă biserica ordonează acest lucru."

Societatea Iezuiților nu dezvăluie jurământul său extrem de supunere față de public. Cu toate acestea, o copie legalizată a fost tradusă de un anume Edwin A. Sherman și depusă în Biblioteca Congresului cu numărul BX3705.S56.Conform acestui document, un iezuit de rang scăzut, care va fi promovat la un rang superior, este condus în capela mănăstirii Ordinului. Acolo sunt doar trei persoane prezente. Superiorul General stă direct în fața altarului, iar de fiecare parte cîte un călugăr. Unul ține un steag în culorile papale galben

și alb, celălalt un steag negru cu un pumnal și o cruce roșie peste un craniu cu oase încrucișate. Acest steag poartă inițialele **„I.N.R.I”**și sub acesta cuvintele „IUSTUM NECAR REGES IMPIOS” care înseamnă: „Este drept să anihilăm sau să distrugem regi, guverne și conducători nepioși și eretici”. Pe podea este o cruce roșie pe care candidatul îngenunchează. Superiorul îi înmînează un mic crucifix negru, care-l ia în mâna stângă și-l presează direct pe inima lui. În același timp, superiorul ia un pumnal al cărui vîrf îl ține pe pieptul candidatului, cu mânerul în mână. Apoi, superiorul ține un preambul și citește jurământul.

[Superiorul vorbește:]

> „Fiul meu, până acum ai fost învățat să acționezi ca un ipocrit: să fii romano-catolic printre romano-catolici și un spion chiar și între frații tăi; să nu crezi pe nimeni, să nu ai încredere în nimeni. Să fii un reformator printre reformatori; a fi un huguenot printre hughenoti; a fi calvinist printre calviniști; printre protestanți a fi în principal un protestant, să dobândești încrederea lor,să te străduiești să predici de la pupitrele lor cu toată vehemența în natura lor, religia noastră sfântă și trădarea Papei;si sa te cobori chiar atata de jos incit sa devii un evreu printre evrei ,astfel incit sa fii capabil să aduni toate informațiile pentru Ordinul tau ca un soldat credincios al Papei.
>
> Ai fost învățat să semeni insidios sămânța invidiei și a urii în comunități, provincii și state, care conviețuiesc în pace și să incinți la fapte sângeroase, implicîndu-i în războaie unul împotriva celuilalt,provocînd revolutii și razboaie civile în țari care sunt independente și prospere, cultivatoare de artă și stiintă, care se bucura de binecuvântarea pacii. Să iei partea combatanţilor dar să acţionezi în secret cu fratele tau iezuit, care este implicat în cealalta parte,dar în mod deschis opus către ceea ce tu reprerzinți; doar ce Biserica poate obține la final, în condiții fixate în tratatele de pace și ceea ce într-un final justifică înțelesurile, scopul sfințește mijloacele.
>
> Ți-au fost predate îndatoririle ca spion de a aduna din fiecare sursă la care tu ai acces; toate statisticile, date și informaţii, să te linguşeşti şi să cîştigi încrederea celui mai intim cerc de protestanți și eretici în fiecare clasă și fiecare caracter, precum și de la comercianți, de la bancheri, avocaţi, şcoli şi universităţi, parlamente, legislative, instanțe și consilii de state și să fii orice este posibil pentru toți oamenii,în folosul Papei, ai cărui slujitori suntem până la moarte.
>
> Tu ai primit până acum toate instrucțiunile ca novice,
> ca începător, invocator auxiliar, duhovnic și preot, dar nu ai fost echipat cu tot ce este necesat, pentru a conduce o comandă în armata lui Loyola, în slujba Papei.Trebuie să petreci o perioadă rațională de timp ca instrument și călău, după cum îți ordonează superiorii tăi; pentru că „fără vărsare de sânge, nici un om nu poate fi

salvat“. De aceea tu, pentru a face dreptate muncii tale și pentru a-ți asigura mântuirea, pe lângă juramintele tale din trecut, de ascultare față de Ordin și supunerea față de Papa, repet după mine: [Jurământul celei mai înalte consacrări a iezuiților:]

"Eu .... (Numele viitorului membru al iezuiților), proclam și jur; în prezența lui Dumnezeu Atotputernic, Fecioara Maria, preasfințitului Arhanghel Mihail, preafericitului Ioan Botezătorul, Sfinților Apostoli Petru și Pavel și toți sfinții armatei sacrale cerești și pentru tine, tatăl meu spiritual, Generalul Suprem al Societății lui Isus, întemeiată de sfântul Ignaţiu de Loyola în biroul pontifical al lui Paul al III-lea. și încă mai persistă până în zilele noastre, în pântecele Fecioarei, matricea lui Dumnezeu, și toiagul lui Isus Hristos, cu Sfinția Sa, Papa, viceregent al lui Hristos, adevăratul și singurul cap al Bisericii catolice și biserica universală a întregului pământ; că el, datorită cheii de legare și dezlegare dată de către Mântuitorul meu, Isus Hristos, Sfințeniei Sale, are puterea de a demisiona din funcții, regi eretici, prinți, state, comu- nități și guverne, car etoate sunt ilegale fără sfânta lui confirmare și că acestea cu siguranta vor fii distruse.

Mai departe declar că voi apăra această doctrină a legitimității și legii obișnuite a Sfinției Sale, împotriva tuturor tâlharilor de tron, ai eretici- lor, protestanților sau ale altor autorități,în special luteranii din Germania, Olanda, Danemarca, Suedia și Norvegia și împotriva **autorităţilor** ipocritice în prezent, precum bisericile din Anglia și Scoția și ramuri ale acestora în Irlanda, pe continentul american și oriunde altundeva; și împotriva tuturor susținătorilor, în cazul în care sunt ostil și eretic față Sfânta Mamă Biserica a Romei.Eu promit și declar prin prezenta, că re- sping și refuz orice ascultare față de regii eretici, prinți și state care se numesc protestanți sau liberali, precum și ascultarea de legi, magistrați și ofițeri.

De asemenea, declar doctrina Bisericilor Angliei și Scoției, a calviniştilor și hughenoților și a celorlalți care se numesc protestanți sau liberali, abominabilă și aceia sunt blestemați, dacă nu renunță la acest mod.

În plus, declar că voi ajuta, asista și sfătui toți agenții Sfinției Sale, în orice loc, oriunde ar trebui să fiu, în Elveția, Germania, Olanda, Danemarca, Suedia, Norvegia, Anglia, Irlanda, America sau orice alt regat sau teritoriu pe care îl voi vizita și voi face tot posibilul să eradiez învățăturile protestanților sau liberalilor și toată puterea lor pretinsă, regatul lor sau altele.

În plus, promit și voi declara că cu toate acestea, voi accepta religia mea pentru propaganda eretcă a intereselor Bisericii Mame și planurile tuturor agenților lor le voi păstra în secret și confidențial, dacă din când în când doriți să-mi dați instrucțiuni și că nu voi divulga acestea direct sau indirect prin vorbire sau scris, sau orice alte circumstanțe;

ci să duc la bun sfârșit tot ceea ce tu, tatăl meu spiritual, îmi sugerezi, ordonezi sau dezvălui, sau o altă persoană din legământul sfânt.Mai departe promit, că nu voi avea propria opinie sau voință, sau orice altă rezervă mentală, asemenea unui cadavru (perinde ac cadaver), mă supun fără ezitare fiecărei porunci primite de la superiorii mei din Mili- ția Papei și al lui Isus Cristos.

Că eu voi merge în orice parte a lumii oriunde voi fii trimis,fără mur- mur sau nemulțumiri, în regiunile înghețate ale Nordului, în nisipurile arzătoare ale deșertului Africii, sau junglele din India, către zonele civilizate ale Europei, sau bântuite de sălbaticii barbari ai Americii și voi fi supus în tot ce mi s-ar cere.

În plus, promit și declar că, atunci când oportunitatea prezentă, produce și costul unui război neobosit, în secret sau în mod deschis, împotriva tuturor ereticilor, protestanți și liberali, așa cum eu sunt dirijat să fac, voi încerca să-i stîrpesc și să-i extermin de pe fața întregului pământ și că nu voi ierta nici vârsta, sexul sau condiția și că voi îi voi spînzura, fierbe, jupui, sugruma și îngropa de vii, acești eretici infami, le voi spinteca stomacul și pântecele femeilor lor și voi zdrobi capetele sugarilor de toți pereți, cu scopul de a anihila pentru totdeauna rasa lor hidoasă. Iar atunci când acest lucru nu poate fi făcut în mod deschis, voi folosi în secret cupa otrăvită, cordonul de strangulare, pumnalul sau glonțul, indiferent de onoarea, rangul, demnitatea sau autoritatea persoanei sau persoanelor, ori- care ar fi starea lor în viață, fie publică sau privată, după cum sunt direcționat, în orice moment, de către orice agent al Papei sau Superior al Frăției Credinței Sfinte, a Societății lui Isus.

În conformitate cu aceasta, îmi dedic viața, sufletul meu și toate puterile mele trupești și cu pumnalul pe care-l primesc acum, îmi voi scrie numele în propriul sânge, ca mărturie cu privire la aceasta, și dacă mă dovedesc fals sau slăbit în determinarea mea, frații mei și colegii soldați ai Miliției Papei, să-mi taie mâinile și picioarele, și gâtul de la ureche la ureche, să-mi deschidă burta și să toarne sulf ars în ea, să mă pedepsească cu toate pedepsele care-mi pot fi aplicate pe pământ, și sufletul meu să fie torturat de demoni într-un iad veșnic pentru totdeauna!

"De aceea, eu, ..., jur pe Sfânta Treime și binecuvântatele Sacramente, pe care le primesc acum, să îndeplinesc și partea mea, în a le păstra inviolabile și să chem tot cerul să asiste la Sfântul Sacrament ai Eucharestiei și să fie martor în continuare cum numele meu este scris de pumnalul înmuiat în propriul meu sânge și sigilat în fața acestui legământ sfânt.

(El primește oblața de la superior și scrie numele lui cu vârful pumnalului său înmuiat în propriul sânge, luat de deasupra inimii lui.)

Superior:

"Te vei ridica acum pe picioarele tale și eu te voi instrui în Catehismul necesar, să te faci cunoscut oricărui membru al Societății lui Isus ca aparținând acestui ordin."

În primul rând, tu ca Frate Iezuit, vei face reciproc, față de un alt coleg, semnul obișnuit al crucii ca orice romano-catolic obișnuit, apoi o cruce cu încheieturile mâinilor sale, palmele mâinilor sale fiind deschise, iar celălalt drept răspuns încrucișează picioarele, unul peste altul; primul arată cu degetul arătător al mâinii drepte către centrul palmei din stânga, iar celălalt cu degetul arătător de la mâna stângă arată spre centrul palmei drepte; apoi, primul cu mâna dreaptă face un cerc în jurul capului său, atingându-l, iar celălalt, apoi cu degetul arătător al mânii stângi, atinge partea stângă a corpului său chiar sub inima lui; primul apoi cu mâna dreaptă trasează de-a lungul gâtului celuilalt, iar apoi, acesta din urmă, cu un pumnal trasează în jos stomacul și abdomenul primului. Primul, apoi, spune Iustum; și celălalt răspunde Necar; primul Reges. Celălalt răspunsde impious. (Sensul care a fost deja explicat.)

Primul va prezenta apoi o mică bucată de hârtie pliată într-un mod ciudat, de patru ori, pe care celălalt o va tăia longitudinal și la deschidere numele Jesu să fie găsit scris de trei ori pe capul și brațele unei cruci. Apoi vă veți da și primi, unul celuilalt, următoarele întrebări și răspunsuri:

întrebare: - De unde vii?

Răspuns: - Sfânta credință.

Î.: - Pe cine servești?

R.: - Sfântul Părinte la Roma, Papa, și Biserica Romano-Catolică Universală în întreaga lume.

Î.: - Cine te comandă?.

R.: - Succesorul Sfântului Ignațiu de Loyola, fondatorul Societății lui Isus sau ostașii lui Isus Hristos.

Î.: - Cine te-a primit?

R.: - Un bărbat venerabil cu părul alb.

Î.: - Cum?

R.: - Cu un pumnal, am îngenuncheat pe cruce sub steagurile papei și ale ordinului nostru sacru.

Î.: - Ai făcut un legământ?

R.: - Am făcut, ca să-i distrug pe eretici, guvernele și conducătorii lor și să nu cruț nici vârstă, sex și nici stare. Să fiu ca și un cadavru, fără nici un fel de opinie sau voință proprie, ci să mă supun implicit superiorilor mei în toate situațiile, fără ezitare și murmur.

Î.: - Vei face asta?

R.: - Voi face.

Î.: - Cum călătorești?

R.: - În barca lui Petru pescarul.

Î.: - Unde vrei să călătorești?

R.: -Către cele patru colțuri ale pământului.

Î.: - Cu ce scop?

R: - Să mă supun ordinelor generalului și Superiorilor mei și să execut voința Papei și cu credincioșie să îndeplinesc condițiile jurămintelor mele.

Î.: - Duceți-vă atunci, în toată lumea și luați în stăpânire toate pământurile în numele Papei. Cel care nu-i acceptă voința ca Vicar al Isus Cristos și Viceregent pe pământ, să fie blestemat și exterminat.

După ce Ignațu și-a încheiat prezentarea sa, așa a fost relatat, Papa a strigat cu voce tare:„Hoc es digitus Dei!” („Acesta este degetul lui Dumnezeu”). La 27 septembrie 1540 a pecetluit Paul al III-lea. consimțământul său cu cea mai înaltă și mai solemnă formă a proclamării papale, un document cunoscut sub numele de **„Bula papală ”**. Bula papală care îi ordonează pe iezuiți, se intitulează ***Regimini militantis ecclesiae*** (Despre supremația Bisericii militante). Titlul este o expresie kabalistică, care este egală cu ghicitorii romani păgâni. Cunoscută sub numele de Notarikon, această zicală este un acronim, care consolidează sensul cuvintelor sale interiorizate. *Regimini militantis ecclesiae* produce astfel **Notarikon**, „R [O] ME, imperiul care comandă Societatea lui Isus de a-l asigura și salva prin artele războiului.”

În următoarea lună aprilie, cei șase membri inițiali și câțiva membri nou-veniți l-au ales pe Ignaţius de Loyola ca prim superior general. Ceea ce fusese cândva admis ca o societate nesemnificativă, în curând ea a crescut cu puterea de la un om, la câteva mii de membri. Ignaţiu a putut face acest lucru, ţinînd cercul interior foarte restrîns.

El a luat în cel mai înalt jurământ de ascultare față de Papă, numai cele mai eligibile șaizeci de persoane, în timp ce alte sute de persoane intrau în societate cu un juramînt mai inferior. De atunci, dimensiunea exactă a societății este cunoscută doar de Superiorul General însuși. Pe măsură ce lumea a atras tot mai mulți medici, avocați, scriitori, teologi, finanțatori, oameni de stat, curteni, diplomați, cercetători, comercianți, poeți, savanți, oameni de știință, arhitecți, ingineri, artiști, tipografi și filozofi, a fost extrem de dificil pentru un cetățean obișnuit să spună, care dintre ei a fost iezuit și care nu. Nici măcar iezuții înșiși nu ar putea spune cu siguranță, datorită unei dispoziții din Constituții (secțiunile 81-86 din prima parte), care numai generalul superior putea autoriza, „Primirea de agenți pentru a ajuta în probleme spirituale precum și reprezentanți laici care acordă ajutor“ în funcții temporale și interne. Acești coadjutori pot fi reprezentanți laici pentru orice confesiune, rasă, naționalitate sau sex. Ei depuneau un jurământ, obligându-i „în orice moment în care Superiorul General consideră înțelept să-le folosească slujirea pentru treburile spirituale și lumești.”

Acest jurământ a fost folosit atât de des de Papii negri, că a atras atenția în timp, iar francezii au găsit un pseudonim pentru oamenii bănuiţi că ar fii agenţi iezuiţi: les robes-petites (robe scurte), iar englezii ia-u numit „haina scurtă” sau „Ignaţiani.“

În doi ani de la inaugurarea Bulei Papale, *Regimini militantis ecclesiae*, papa Paul al III-lea, a desemnat Societatea lui Isus de a administra Inchiziția romană (nu trebuie confundată cu Inchiziția spaniolă care, potrivit tradiției, era sub jurisdicția coroanei spaniole). Atunci când iezuiții au devenit familiarizați cu această sarcină nouă, aceasta a fost dovada eforturilor lui Paul al III-lea de a se „împăca” cu protestanții.

DER GEIST VON TRIENT

Pictură de Sebastiano Ricci,

cum demonul Paul al III. (centru stânga)
și cardinalii săi, dă instrucțiuni
în timpul Sinodului din Trent.

Capitolul 8

Indentarea

Termenul „protestant” a fost inventat în 1529 pentru a desemna numărul mare de prinți și delegați din paisprezece orașe din întreaga Germanie, care au protestat împotriva împăratului Karl von Habsburg, atunci cînd el a vrut să forțeze edictul din Worms. Acest Edict a unit cele trei sute de principate și orașe libere ale imperiului cu licismul roman. Protestanții au propus o formulă de compromis - esența credinței luterane - cunoscută sub numele de Confesiunea de la Augsburg.

Timp de cincisprezece ani a ținut Edictul din Worms și Confesiunea de la Augsburg, conducătorii protestanți și catolici într-un fel de „standoff mexican” (Derivat de la duelurile cu revolvere din filmele italo-occidentale). Apoi, la 13 decembrie 1545, Papa Paul al III-lea a chemat ambele fracțiuni în micul oraș catedral cu vorbire germană din nordul Italiei, Trient. Promisiunea a fost, de a reconcilia diferențele într-un consiliu ecumenic pașnic.

Conciliul de la Trent a fost utilizat mai puțin de patru luni, când a decretat că toate scrierile și traducerile biblice ale lui Luther, LeFevre, Zwingli, Calvin și ale altor persoane neautorizate erau complet interzise și că nimeni nu avea voie să le citească, deoarece lectura lor produce puține avantaje, dar mari pericole.

Apoi iezuiții s-au mutat. Diego Lainez, Alfonso Salmeron, doi dintre însoțitorii mai vechi ai lui Loyola și Claude LeJay. Toți trei s-au distins în Trento încă de la începutul anilor treizeci, printr-un stil vestimentar bădăran, fiind dispreţuiți de ceilalți delegați.

Ei și-au așezat gospodăria (adică locul unde s-au mutat) într-o încapere îmbîcsită și afumată de un cuptor îngust și înnegrit de fum, iar vestimentața consta din haine vechi, atât de lung purtate, petecite și sleioase, încât ceilalți preoți sau jenat să lucreze cu ei. 2 Iezuiții au adus cu ei sfaturi din partea lui Ignațu însuși, scrise din punctul de vedere al delegaților. Iată un exemplu:

> În cazul în care problema discuției pare atât de evidentă încît mie mi-se pare imposibil să mai păstrez tăcerea, iar după cele spuse urmează o încheie cu cuvintele *„aceasta este desigur, doar convingerea mea cu privire la judecata unui cap mai înțelept decât al meu ”*. Iar dacă după aceste cuvinte, liderii părții adverse doresc să intre într-o prietenie cu mine, eu trebuie pe acești oameni să-i convertez de la influența catolicilor eretici și sa-i câștig pentru noi, să-i abat de la calea lor greșită și anume cu sfânta înțelepciune și iubire ...

Cea mai mare parte a celor 18 ani de existență a Sinodului din Trent, a constat din două pauze de patru și zece ani. La începutul celei de-a doua întreruperi, Ignațiu a fondat în Roma, o școală specială pentru iezuiții vorbitori de limba germană, ***Colegiul Germanicum***.Trei ani mai târziu, pacea religioasă din Augsburg a fondat principiul libertății religioase: cuius regio, eius religio ("A cui (este) țara, religia lui"). Cu toate acestea, Pacea de la Augsburg a jucat în cărțile iezuiților. Sub pretextul libertății religioase, ei au putut acum să conducă popoare întregi înapoi la Roma, prin simplul fapt, că au câștigat câțiva prinți de partea lor. Până în 1560, iezuiții convertiseră aproape tot sudul Germaniei și Austria la Biserica Catolică.

Fructele Colegiului Germanicum au avut un succes atât de mare încît pe 4 decembrie 1563, Conciliul de la Trent a decis să anuleze doctrinele și decretele reformatorilor. Sub îndrumarea spirituală a generalului superior Diego Lainez - Ignațius murise deja în 1556 - sinodul a respins punct cu punct fiecare doctrină protestantă.

O persoană anatemizată (etern condamnată) era oricine credea, că mântuirea lui Dumnezeu era un dar pentru credincioșii săi și nu depindea de participarea la sfintele taine ale bisericii (sacramente). Oricine care avea încredere în Biblie 3 ca autoritate supremă, în ceea ce privește „învățătura, informarea,corectarea si consolidarea în nerihănire, în locul învățăturii Bisericii, era anatemizat!

Anatemizat era oricine, care considera urmatoarele învataturi biblice, ca fiind lipsite de valoare și inutile:

- ***Eficacitatea indulgențelor papale.***
- ***Nevoia de spovedanie la un preot pentru mântuire.***
- ***Necesitatea euharistiei (credința că trupul adevărat și real al lui Isus, sub forma unei azime, care se consumă în timpul unei Liturghii pentru mântuire).***
- ***Die legitimitatea de a învăța despre purgatoriu.***
- ***Celibatul preoției.***
- ***Chemarea Sfinților prin rugăciune si prin ei să ia contact cu Dumnezeu.***
- ***Închinarea la moaște.***
- ***Utilizarea de imagini și simboluri.***

Consiliul a aruncat o sută douăzeci și cinci de anateme - condamnarea veșnică - împotriva protestantismului. Apoi, ca anexă la declarațiile finale, Consiliul a recomandat, ca iezuiții „să aibă prioritate față de membrii altor ordine, ca predicatori și profesori. În Trient, Biserica Catolică a început să mărșăluiască în ritmul papalității negre.

O generație mai târziu, liniile directoare ale Inchiziției Romane au fost publicate sub îndrumarea iezuiţilor la ordinele Inchizitorilor Generali. Acest ***Directorium Inquisitorum*** (1584) a fost consacrat Papei Grigore al XIII-lea., Papa care le-a dat iezuiților dreptul să fie activii în comerț și servicii bancare. De la el a venit decretul potrivit căruia, trimisul papal trebuie să aibă aibă un consilier personal iezuit sub personalul său.4 Aici urmează un rezumat al Directorium Inquisitorum (tradus de J.P. Callender, 1838):

> Un eretic este cel care nu crede învățăturile ierarhiei romane. Ereticii merită durerea focului prin evanghelia canonului, dreptului civil și a tradițiilor. Ereticii trebuie să fie arşi ...chiar doar cu suspiciunea de erezie, este necesară curățarea lor ...Judecătorii care refuză să îndeplinească jurământul pentru apărarea doctrinei sunt suspectați de erezie ...Indulgențele pentru iertarea tuturor păcatelor aparțin celor care au semnat cu crucea pentru persecuția ereticilor.Fiecare dintre voi are permisiunea de a ucide un eretic ...Ereticii pot fi obligați să accepte credința catolică ...Un eretic care păcătuiește în orice loc poate fi judecat oriunde ...Ereticii nu se bucură de privilegii legale sau egale ...Bunurile ereticilor trebuie considerate ca fiind dobândite prin comiterea unei infracțiuni și pot fi confiscate ...Papa poate adopta noi articole de credință ...Definițiile papilor și consiliilor trebuie să fie considerate ca fiind infailibile ...Inchizitorii pot tortura martorii pentru a afla adevărul ... Este lăudabil să-i torturezi pe cei care sunt vinovați de erezie ...Papa are putere asupra necredincioșilor ...biserica poate duce războaie împotriva necredincioșilor ...cei care sunt acuzați de erezie cu suspiciune justificată, trebuie tratați ca eretici ...Inchizitorii pot permite ereticilor să depună mărturie împotriva ereticilor - dar numai ca delator...Inchizitorilor nu li se permite să dezvăluiască numele informatorilor, martorilor și acuza- torilor...Ereticii care se pocăiesc nu pot fi condamnați decât la închisoare pe viață ...Inchizitorii își pot plăti cheltuielile și salariile angajaților din proprietatea ereticilor... Inchizitorii bucura de beneficiile unei indulgențe plenare, (iertarea papală completă a păcatului) în orice moment, atât în viață cât și în moarte ...

Un efect al Inchiziției a fost desigur, că cei mai bine înstariți dintr-e eretici, protestanți și liberali, care au scăpat de tortură sau de execuție în subteran sau în regiuni în care populația civilă protestantă ținea inchizitorii in șah, au reușit să scape și să găsească adăpost. Aceştia tânjeau după o experiență religioasă mai puțin intruzivă și s-au alăturat frăției filozofice, în care puteau vorbi liber împotriva catolicismului roman. Din aceste motive aparente, aceste frății , culte sau loji, operau în strict secret. De fapt, ei au fost într-adevăr, rămășițele rețelei templiere - rosicrucieni, cavaleri teutoni, numeroasele și variatele rituri ale francmasoneriei. La fel ca templierii și iezuiți, erau organizați în ierarhii religioase cu o riguroasă supunere. Ei s-au diferențiat de iezuiți prin faptul că piramidele lor ierarhice au culminat cu o autoritate supremă pe care niciun frate nu o putea

identifica în siguranță. Cel mai înalt maestru al unei loji, primea instrucțiunile de la un „superior necunoscut”, de a carui voință trebuia ca maestru să se supună orbește, ca să-și parcurgă cariera prin gradele de ierarhie. Ceea ce Maestrul nu și-ar da seama niciodată că personalitatea misterioasă, așa cum vom vedea în capitolele ulterioare, nu este în realitate nimeni altul decât Papa Negru.

La un secol după Conciliul din Trient, un descendent al Papei Paul al III-lea, Ranuccio Farnese, a însărcinat renumitul pictor Sebastiano Ricci din Veneția, cu pictura unui tablou care să comemoreze, crearea Sinodului. Sebastiano a creat celebra sa lucrare „Paul al III-lea. și cardinalii săi în drum spre Trient ". Opera sa este sincer uluitoare. În aer deasupra capului Papei, plutește o zeitate și conduce anturajul înainte. Această zeitate nu este Isus, Maria sau Jahwe, Dumnezeul Bibliei. Este Mercur din evangheliile sibilinice și virgilice - Scripturile sfinte ale Romei păgâne. Mercur este celebrul zeu al afacerilor și al comerțului. Metalul „fluid” cel mai esențial pentru comerț, a fost numit după el. Argintul viu (Nota traducătorului: în engleză mercury silver) este cunoscut printre oamenii de știință ca element Hg (derivat din limba latină, hidrargyrum - *argint lichid)*. Este natura chimică unică a mercurului, necesară în producția de aur rafinat, substanța de bază pe baza căreia a fost determinată valoarea comercială. Hg este lichid la temperatura camerei și îndepărtează toate impuritățile din minereul de aur și l-e leagă într-un amalgam.

Dacă acest amalgam este încălzit, căldura dislocă atât Hg, cât și impuritățile. Ceea ce rămâne este aur pur, care este potrivit pentru contopirea ulterioară în monede.

Rădăcinile teologice ale lui Mercur se află în Babilonul antic, unde a fost venerat ca Marduk.În Biblie s-a numit Merodach, evreii l-au numit Enoch, egiptenii Thoth, scandinavii îl venerau ca Odin, teutoni ca Wotan și popoarele orientale ca Buddha.

Istoricul roman Titus Livius Patavinus (64 î.Cr. - 12 d.Cr.) a învățat, că a fost introdus romanilor în 495 î.Cr. ca versiune latină a zeului grec, Hermes. [5] Indiferent de nume sau cultură, Mercur a fost întotdeauna venerat ca zeul capacității universale de a gândi, de a scrie, a numerelor și a spiritului.

El atrage adepți și conduce sufletele lor până la Hades, pentru care grecii i-au dat titlul Psychopompos (din psiho - „suflet” și pompos - „șef / dirijor”). Deoarece Hades nu este obiectivul cel mai de dorit al sufletului, psihopompul a trebuit să construiască unele ***adaptări misionare*** mai elegante. El a trebuit să farmece sufletele, să le înșele și orbească în toate felurile posibile, ca să-l urmeze - fie prin cuvinte, aspect sau sunete. Cum Hg își schimbă forma sa metalică, așa și Mercur putea să-și schimbe forma în orice moment. Comparabil cu personajul negativ din filmul Terminator 2. Cu vocea, fizionomia și identitățile sale în continuă schimbare, el este cel mai modern psihopomp din industria divertismentului. În multe culturi, înșelăciunile ingenioase ale lui Mercur i-au câștigat titlul de „Truc /Trucaș”. El a fost zeul înșelătorilor și al hoților. Chiar ca bebeluș, Mercur nu a putut rezista să nu fure vitele lui Apollo. Deci, ne-a informat Sebastiano Ricci cu

pictura lui, că Mercur a fost spiritul dominant în spatele Sinodului din Trient? Clar este, că consiliul a cerut catolicilor, să onoreze multe traditii pe care Biblia fie le condamnă, sau nu sunt permise. Totuşi Consiliul a cerut și a continuat să ceară, Biblia să fie onorată ca inspiraţie divină. A onora Biblia susținând norme ***ne***biblice?

Acest lucru necesită o abilitate care ar fi demnă de Psychopomp, o abilitate care te face să crezi că negrul nu este negru, ci alb. Așa cum am văzut deja, aceasta este o abilitate a iezuiților - pentru a asigura ascultare absolută față de subiect și pentru a-i suprima înțelegerea. Dacă Societatea lui Isus îndeplinește într-adevăr funcția lui Mercur, ea participă la un proces spiritual cunoscut, în egală măsură în scripturile păgâne și biblice. Un proces prin care umanitatea păcătoasă cade pradă uitarii și lasă în urmă numai imaculatul. Implicațiile teologice ale acestui proces, le vom discuta la sfârșitul acestei cărți.

Cu Inchiziția și Sinodul Trientului, Societatea lui Isus a parcurs calea spre îndeplinirea visului lui Loyola - ea a devenit reînvierea cavalerilor templieri. În capitolul următor vom continua cu ascensiunea fulgeratoare a iezuiților, ca dezvoltatori ai lumii moderne.

IGNAŢIUS ÎN CER

Pictură spectaculoasă pe perete a Părintelui Pozzos
în biserica Sf. Ignaţu din Roma.
Observați cum lumina emană de la Ignaţu,
în locul lui Isus Hristos care-și poartă încă crucea.

Capitolul 9

Asigurarea încrederii

Întăriți de confirmarea necalificată la Sinodul din Trent, iezuiții au devenit rapid cei mai populari duhovnici.Ignațu și-a instruit oamenii săi astfel, „un iezuit nu trebuie să permită nimănui să părăsească penitența cu un sentiment negativ”. Dacă părerea unui duhovnic cu privire la vreun subiect care este foarte puțin justificabil, trebuie să i se permită să-l considere pozitiv, chiar dacă opinia opusă poate fi considerată mai corectă ", a spus Ignațius. Oamenii se bucurau că se confesau iezuiților. „Dacă mergeți la spovedanie, atunci numai la iezuiți”, se spunea în Germania, „Ei îți pun perne sub genunchi și coate."

Comercianții, aristocrații, curtenii și capetele încoronate, jurau că linia confesională a iezuiților, este cea mai bună din toată creștinătatea. Ei considerau iezuiții drept cei mai mari convertiți ai păcătoșilor înrăiți, ca fiind cei mai siguri conducători morali prin complexitatea confuză a vieții.

În fapt, timp de două secole, toți regii francezi de la Henric al III-lea. până la Ludovic al XV-lea, sa-u mărturisit iezuiților. La fel s-au comportat și după începutul secolului al XVII-lea cu toți împărații germani. Iezuiții au luat mărturisirea tuturor ducilor din Bavaria după 1579, precum și majoritatea conducătorilor Poloniei și Portugaliei, regilor spanioli în secolul al XVIII-lea și regele James al II-lea al Angliei.

Sacramentele spovedaniei le-a oferit Iezuiților secrete de stat sensibile și așa Societatea lui Isus a devenit instrumentul ideal de manipulare politică.

Unul dintre cele mai dramatice exemple se găsește în celebrele memoare a lui Francois de la Chaise, confesor iezuit al Regelui bolnav al Franței, din 1675 până în 1709. El a scris:

> *„De cîte ori îi luam mărturisirea, îl confruntam cu ororile iadului și-l cufundam într-o teamă și disperare profundă, înainte de a-i împărtăşi absoluția.* 1 *Aici am observat că el avea o afecțiune profundă pentru mine și se va supune cu siguranţă domniei mele .Așa că mai întîi i-am descris toate suferinţele posibile care le poate avea în urma păcatelor sale, înainte să-i spun ca, acestea îi pot fii iertate, dacă el ar face în schimb ceva bun pentru a ispăși fărădelegile sale.Apoi m-a întrebat în cele din urmă ce ar trebui să facă. Apoi i-am spus că trebuie să extermine toți ereticii din regatul său."*

Luis se supuse duhovnicului său şi a decretat Edictul de la Nantes (octombrie 1685) ceea ce a dus imediat la următorul rezultat:

> Distrugerea tuturor bisericilor protestante rămase în întreaga Franța și interzicerea totală, chiar și la închinarea privată sub amenințarea cu închisoarea și confiscarea bunurilor; alungarea tuturor pastorilor protestanți din Franța în termen de cincisprezece zile; închiderea tuturor școlilor protestante; interdicția părinților de a-și instrui copiii în credința protestantă; ordonanță de o pedeapsă de 500 de livre fiecare, obligaţa de a boteza copii de un pastor și integrarea lor în religia romano-catolică; confiscarea bunurilor și proprietăților tuturor refugiaților protestanți care nu au revenit în Franța în termen de patru luni; pentru toți bărbații vâslarea pe viață pe o galeră și închisoare pe viață pentru toate femeile prinse într-o tentativă de evadare din Franța. 2

Ca o consecință inevitabilă a Sinodului din Trent, iezuiții au devenit maeștrii Europei. Cu banii caselor regale și a comerţului (și cu mici donații din partea Bisericii Catolice), societatea a construit un sistem extins de şcoli şi colegii. Învăţămîntul a fost gratuit, dar fiecare student a fost examinat în detaliu pentru a căuta orice abilități care ar putea fi utile societății. Odată cu înființarea primei școli iezuite din Coimbra, Portugalia, de către cea mai tânără soră a Împăratului, Katherina (Iubirea din tinereţe al lui Iñigo, iar acum căsătorită cu regele Portugaliei) acţiunea principală a iezuitilor a fost, predarea didactică oficială. Până în 1556, trei sferturi dintre membrii Societății Isus, în 46 de școli iezuite care instruiau acţiunea - învățare împotriva învățăturii, au fost închise pentru a îndoctrina mințile studenților cu umanism iluminat, care se opune învățăturilor Bibliei. Această rețea a fost extinsă în 1749 în 669 de școli, 176 de seminarii, 61 de case de studiu și 24 de universități parțial sau complet sub conducerea iezuiților.

Multe familii protestante și-au trimis fiii la școlile iezuiților, contrar avertizării profetice a lui Martin Luther din 1520 către clasele conducătoare:

> *„Deși copiii noștri trăiesc în mijlocul unei lumi creștine, ei devin neputincioși și se scufundă în mizerie pentru că le lipsește Evanghelia, care ar trebui să le-o învățăm și unde este necesar sa-i instruim. Nu pot sfătui pe nimeni să-și trimită copilul să studieze, acolo unde cuvântul lui Dumnezeu nu este de cea mai mare importanță. Școlile vor deveni porți larg deschise ale i-adulu, dacă nu ne vom strădui conștiincios ca Sfintele Scripturile să fie bine înrădăcinate, in inimile tineretului. Orice instituție care nu mai este preocupată de Cuvântul lui Dumnezeu va deveni în mod inevitabil coruptă în timp ".*

Programul de învățămînt al iezuiților, numit *Ratio Studiorum* (metodă de studiu), a ignorat în mod semnificativ Biblia. Partea IV, secțiunea 351 din Constituția lui Loyola, scrie cursuri în „scrierile umane din diferite limbi, logică, filozofie naturală și morală, metafizică, teologie scolastică și pozitivă ", unde Biblia era pusă în cea mai proastă lumină. Cât de intensiv era să studiezi unul dintre aceste subiecte, „depindea de circumstanțele actuale, de locuri, de persoane și de astfel de factori, conform ceea ce în Domnul nostru pare adecvat pentru cei care poartă principala responsabilitate“. Secțiunea 366 pune Sfânta Scriptură în slujba acestor factori: „scolasticii ar trebui să dobândească o bună pregătire de bază în latină înainte de a participa la prelegeri despre artă și în artă, înainte de a trece la teologia scolastică și în ea, înainte de a studia teologia pozitivă. Scripturile pot fi studiate fie simultan, fie mai târziu." Dacă în cazul în care Scripturile totuși se vor studia vreodată, atunci comentariul și interpretarea critică a scolasticismului protestant, trebuie să fie ignorate:

„În cazul unui scriitor creștin care a scris o carte bună, totuși nu trebuie să se învețe din această carte, iar daca scriitorul însuși este prost (protestant), pentru a nu-i face publicitate, ca asta să nu conducă la alți adepții sau urmașii ai săi."

„Curricula școlilor iezuite a devenit baza programelor de învățământ din toate universitățile europene”, a scris Dr. James J. Walsh, decan al Universității de Medicină Fordham. De asemenea, conform lui Walsh:

> *Părinții fondatori ai republicii noastre americane, adică grupurile de bărbați care au instituit și au semnat Declarația de Independență care au fost liderii Revoluției americane și care au formulat Constituția Statelor Unite ... au fost, cel puțin majoritatea dintre ei, instruiți în școlile coloniale, care au urmat aproape același principiu de învățământ iezuit, Ratio Studiorum. Din păcate, acest fapt este dureros ratat în minunatul nostru sistem de învățământ american.*

Încorporate în Ratio Studiorum au fost și elementele de divertisment, de producție dramatică - compoziție, retorică și elocvență. Aceste cursuri au fost combinate cu exercițiile spirituale ale lui Loyola, pentru a intensifica experiența învățăturii catolice împotriva Bibliei și protestantism. Aceasta a condus la un gen care a devenit cunoscut sub numele de, „Teatrul iezuit”.

Primul teatru iezuit a fost interpretat la Viena în 1555, cu aproape patruzeci de ani înainte de apariția lui Shakespeare. A fost imediat popular și s-a răspândit rapid şi în alte părți ale Europei. Între 1597 și 1773, doar pe Rinul de Jos, au fost interpretate mai mult de cinci sute de piese teatrale jezuite. Piesa lui Cenodoxus a lui Jacob Bidermann, „Newfangled Beliefs“ (credințe de modă nouă), o respingere selectivă a învățăturilor lui Luther, a demonstrat puterea de divertisment pentru a dobîbdi reforme politice. „a rezultat o impresie atât de binefacătoare ", a scris părintele Bidermann și și-a amintit deschiderea Cenodoxus 1609 în Munchen, „În zilele următoare, paisprezece persoane de rang înalt ale curții bavareze s-au retras în singurătate pentru a efectua exercițiile spirituale și pentru a-și reforma modul de viață. Adevărat, sute de predici nu ar fi cauzat atât de mult bine.”[4]

O dramă iezuită exemplară, interpretată în 1625 la Colegiul St. Omer în onoarea familiei regale belgiene, a alegorat sfârșitul glorios al războiului civil din Belgia, prin ascensiunea prințesei Isabella și a soțului ei Albert.

Piesa a reprezentat un pământ care a fost mult timp sub biciul unei epoci de fier și au cerut ajutorul lui Jupiter, care a convocat un consiliu al zeilor care l-au trimis pe Saturn, care recent se căsătorise cu Astraea, pentru a salva pământul. Vizitatorii au fost primiți cu multă pompă de cele douăsprezece semne zodiacale, mai exact prinți care emanau din Mercur. Au trimis apoi pe cei patru eroi puternici, Hercule, Jason,Theseus und Perseus din *Câmpiile Elizee cu misiunea de* a pune capăt epocii de fier, prin înfrângerea demonilor lor, sub formă de război, falsitate și discordie. Așadar, eroii au alungat acești monștri teribili din țară și au pus în locul lor Epoca de Aur cu virtuțile păcii, adevărului și armoniei. Prințesa cu familia regală au fost încântați. Facultatea de la Universitatea din München a lăudat modul în care teatrul iezuit i-a captivat pe protestanți, în special pe părinții adolescenților de vârstă școlară:

„Nu există o modalitate mai bună de a face prietenie cu ereticii și dușmanii Bisericii și pentru a ocupa școlile, precum un bun și inspirator joc de teatru.” Teatrul iezuit al lui Moliere din Paris, a fost atât de popular încât chiar și repetițiile generale erau vândute. Mozart a fost desemnat la vârsta de unsprezece ani să scrie muzică pentru o piesă de teatru la școala iezuită din Salzburg, unde tatăl său era director muzical al arhiepiscopului. Chiar din vestul Indiei, un misionar iezuit a raportat că „nimic nu a lăsat o impresie mai puternică asupra indienilor decât piesa noastră.”

În Anglia, teatrul iezuit nu a fost cunoscut ca atare, pentru că prin Statutul Reginei Elisabeta era o crimă capitală să sprijine un iezuit în misiunea sa, sau chiar să aibă unul în preajma sa. Dar, dacă scopul teatrului iezuit era să capteze parte din atenția spirituală a omului, că altfel ar fi putut să se concentreze asupra Bibliei, atunci Anglia a produs cu siguranță cel mai mare dramaturg iezuit. Shakespeare ne preocupă cu procesul uman întrun mod în care marginalizează subtil Biblia - exact analog cu misiunea Societății lui Isus. Personajele lui Shakespeare predică o religie care nu este Evanghelia lui Cristos. În schimb, este doctrina gnostică a iluminării de Medici, substanța școlilor iezuite.

Nu este surprinzător, că Shakespeare, cel puțin autorul pieselor sale, a fost un rosicrucian inițiat după tradiția secretă a templierismului, care au fost pătrunse cu învățăturile de Medici. Idealurile filozofice proclamate în toate piesele lui Shakespeare arată clar, că autorul lor era foarte familiar cu anumite doctrine și învățături proprii rosicrucianismului; de fapt, profunzimea producțiilor Shakespeare îl identifică pe creatorul său ca un Iluminat din toate epocile. (Illuminati of the Ages). Cine altcineva decât un platonist, un cabalist sau un pitagorist, putea să scrie asemenea piese ca, *„Furtuna”, „Macbeth“, „Hamlet”* sau „Tragedia Cymbelinei”?

Cine cu excepția doar a unuia, care a fost inițiat în tradițiile Paracelsus, putea să scrie piesa, *„Visul unei nopți de vară“*?

Dar, după cum subliniază Garry Wills în cartea sa „Vrăjitoare și iezuiți”, Macbeth îi condamnă pe iezuiți ca ucigași, sataniști și vrăjitoari. Macbeth este una dintre numeroasele creații ale vremii sale care s-au jucat „cu pulberea”. Un gen în care anumite cuvinte cheie au fost utilizate în mod subtil și înțelese corect de contemporani, care au mărturisit vinovăția și execuția a opt iezuiți, care au întreprins pregătirile în complotul de trădare cu praf de pușcă *(Gunpowder Plots)* din 5 noiembrie 1605. Complotul avea în vedere uciderea întregului guvern britanic, inclusiv familia regală, printr-o explozie masivă sub clădirea Parlamentului.

Dar cum poate o piesă care îi învinuie pe iezuiți să le servească în același timp și agendei? După cum vom vedea, războiul în apărarea papalității necesită măsuri extravagante. Îm reaitate, complotul eșuat cu praf de pușcă și descoperirea sa, care continuă să trăiască în Macbeth, a servit Romei considerabil. Regele James I-lea, care s-a făcut cunoscut drept descoperitorul complotului, i-a învinovățit pe iezuiți și adepții papali. Dar, în același timp, i-a exonerat pe „catolicii mai puțin fanatici". [6] Potrivit lui Wills, complotul i-a oferit regelui Iacob cea mai bună oportunitate de a separa catolicii fideli și temperati de extremiștii nebuni ai complotului. "Pe scurt, complotul de trădare cu praf de pușcă, a fost pentru Anglia începutul unui catolicism roman "loial și moderat". În argumentul superiorului general al conspirației prafului de pușcă Claudio Acquaviva și a piesei lui Shakespeare, sacrificarea a opt iezuiți a fost un preț tactic scăzut, pentru care oamenii cu plăcere l-au plătit , iar acum regele a primit încredere în partea catolică a populației (partea moderată), potrivit estimărilor, reprezintă jumătate din supușii săi.

Cu siguranță a fost cel mai extraordinar și sofisticat spectacol de teatru iezuit, produs de Papa Grigore al XV-lea. Primul Papă educat iezuit. Canonizarea lui Ignațiu de Loyola a fost punctul culminant al scurtului său pontificat de trei ani. Canonizările nu sunt permise nicăieri în Biblie. Mai degrabă este o tradiție care a fost luată din apoteoza păgână. În această privință, colegiul preoțesc declară, o moarte deosebit de eficientă pentru un Dumnezeu. Romano-catolicismul efectuează o lungă investigare a lucrărilor candidatului decedat, prin „Sfânta Congregație a riturilor”. Această anchetă poate dura zeci de ani. Lucrările vor fi apărate de un tribunal format din trei judecători, împotriva unui „purtător de cuvânt al diavolului”.

„O hotărâre definitivă este pronunțată de către Papă, care însărcinează Biserica să creadă, că sufletul candidatului este acum în cer și că persoana care se numește „Sfânt ” trebuie să fie închinată. (Biblia ne învață că toți cei care ascultă și urmează poruncile lui Isus Cristos este un sfânt. Fără birocrație ierarhică, el sau ea pot ajunge în cer imediat după moartea fizică - fără o instanță de judecată).

Canonizarea lui Loyola a fost sărbătorită pe 12 martie 1622 într-o ceremonie care a fost „o afișare fără precedent a splendoarei ecleziastice, a spectacolului și a extravaganței”.[7] Un martor ocular a descris evenimentele ca „o expresie a spiritului renăscut al Bisericii Catolice, triumful Sfintei Fecioare Maria asupra lui Luther și Calvin” [8].

În culmea exuberanței umanitare după canonizarea lui Loyola, preotul iezuit Athanasius Kircher (1602-1680) a contribuit puternic, ca experiență senzuală la teatrul Iezuit. Cu al său megafon, cu care o voce a unui om reușea să fie auzită de mii de oameni, Kircher a inventat radioul. Cu perfecțiunea lanternei magice, a produs de asemenea și teoria camerei moderne. „Lanterna magică" proiecta imagini clare printr-un obiectiv pe un ecran, oferind publicului iluzia orașelor incendiate și a devastării. Lucrările lui Kirchers au contribuit la descoperirea phenakistiskopsului (1832), zoetropul (1860), kinetoscopul (1861), (Flip book) cartea de animatie Flip (1868), praxinoskop (1877) și în cele din urmă Thomas Alva Edison kinetographul.

Edison si-a facut un renume pentru studioul de hârtie din gudron din West Orange, New Jersey-USA unde au fost filmate toate prototipurile filmelor sale. El a numit-o "Maria Neagră", un termen care descrie imaginea pentru care, Iñigo de Loyola și-a dedicat viața în 1522 - Madonna Neagră a Montserratului - descriere pe bună dreptate.

Cea mai veche temă a cinematografiei americane, „Cowboys" - a fost de asemenea, o contribuție a iezuiților. Statuia lui Eusebio Kino, alăturate unei alteia, reprezintă Arizona și se află în clădirea Capitolului din USA. El a fost un profesor iezuit de la Universitatea din Ingolstadt. Între 1687 și 1711 a adus creșterea animalelor în sudul Arizonei. Pentru aceasta, el a ramas în memorie, ca fiind, „părintele creșterii bovinelor".

Dacă se reflectă mai profund asupra rezultatului lucrărilor lui Kircher și Kino, se ajunge la o concluzie uimitoare: Cowboys (văcarii) lui Kino și proiecția pe un ecran cu laterna magică a lui Kircher, a indoctrinat oamenii, cu cel mai vechi film din America.

Mesajul care stă la baza teatrului iezuit și teologia romano-catolică, - este, că cunoașterea și respectarea Scripturii nu sunt necesare pentru a distinge căile binelui și a răului sau pentru a face dreptate în conformitate cu legea naturii.

Principala preocupare a acțiunii catolice a fost, ca prin intermediul cinematgrafiei și radioului, laicii catolici să se unească cu ierarhia romană. Acțiunea catolică a fost inițiată de Papa Pius al XI-lea., consacrată oficial în 1922, prin ai celor doi duhovnici iezuiți, părintele Alissiardi și Celebrano.

Primul papă care a deschis un post de radio în Vatican (1931) și a înființat birouri naționale de critică de film (1922), Pius al XI-lea, a ordonat catolicilor să intre în politică. În bula papala (***Enciclica***)"peculari quadam***(vigilanticura)***° , el a avertizat că "oamenii de acțiune catolică nu și-ar îndeplini datoria dacă nu ar încerca să conducă politica provinciei și a țării lor". Oamenii din *Acțiunea Catolică* au încercat. Primul lor mare efort a fost să aplice strategia lui Vladimir Ledochowski – PAPA NEGRU, pentru a reuni națiunile catolice din Europa Centrală și de Est într-o federație germană. Ledochowski a cerut să fie în frunte, un lider carismatic, care trebuie să fie însărcinat cu subjugarea Uniunii Sovietice comuniste în est, Prusia protestantă, Marea Britanie protestantă și Franța republicană în vest. [9]

Alegerea lui Ledochowski a căzut asupra militantului catolic Adolf Hitler, care a spus Episcopului, Berning de Osnabrück în 1936:

> „Nu a existat nicio diferență fundamentală între socialismul național și biserica catolică". „Nu este biserica", care a considerat că „Evreii erau paraziți și i-au inchis în ghetouri", a argumentat el ? Eu fac doar ceea ce a făcut biserica în ultimele 15 secole, doar cu o eficiență mai mare. „Pentru că și eu sunt catolic", ia spus el lui Berning. Admir creștinismul și doresc în continuare să-l promovez."[10]

Pentru a promova creștinismul, așa cum a fost educat de catolicismul roman, Hitler a ales pe Leni Riefenstahl, pentru a produce cele mai grozave filme fasciste de până acum. Glorificarea lui Hitler și romantizarea autocrației în spectacole precum „Triumful Voinței", modelase istoria cinematografiei germane din anii 1930 și începutul anilor '40. Ledochowskis a luat în Planul de imprimare (federația pan-germană),forma autobiografiei lui Hitler „Mein Kampf". Părintele iezuit Staempfle [11] a fost autorul din umbră a acestei cărți. Acesta a fost plasată în bisericile din Germania, pe altar lângă Biblie.12

După cel de-al doilea război mondial, în septembrie 1957, Papa Ioan al XXIII -lea, a extins orizontul teatrului iezuit, prin enciclica „Miranda prorsus" („Privind spre viitor", a se vedea Anexa F c)) spunând, „Umanitatea trebuie adusă în comunitate mai strânsă unul cu celălalt. Trebuie să dezvolte o conștiință mai socială. Artele tehnice (televiziune, radio, cinema) pot obține acest lucru mult mai bine decât cuvântul tipărit. Biserica Catolică dorește ca prin aceste mijloace, să se difuzeze și promoveze într-adevăr, tot ceea ce poate fi numit cu adevărat bun și utilizat exclusiv în acest scop. În cazul în care acest lucru se face, întreaga societate umană se poate îmbrățișa pe orbita misiunii ei divine și este direct însărcinată cu promovarea civilizației între toți oamenii din toate națiunile.

Enciclica Miranda prorsus, a fost înmânată la toți producatorii și regizorii de filme, catolici:

> O ordine paternă, nu va permite să se realizaeze filme care nu sunt în concordanță cu credința și moralitatea creștină. În cazul în care acest lucru se întâmplă – Doamne ferește de asta – atunci este de competența episcopilor, să mustreze producătorii și dacă este necesar să-i amenințe și să pronunțe sancțiuni adecvate.

Ioan al XXIII-lea. a insistat, ca birourile naționale de critică de film, instituite de de Pius al XI-lea, să fie încredințate,

> bărbaților care au experiență în film, sunet, muzică, transmisie și televiziune, dar sub îndrumarea unui preot, care a fost ales de către episcopi. În același timp, solicităm credincioșilor și în special, celor care susțin „Acțiunea Catolică" (iezuiți și protejații lor), să fie informați în mod corespunzător, astfel încât aceștia să poată recunoaște necesitatea de a oferi acestor birouri de filme, sprijinul unit și eficient de a prospera.

În 1964, Papa Paul al VI-lea a întărit *Miranda prorsus* cu decretul, *Inter mirifica* („Printre miracole”), care prevede: „Astfel, Biserica are dreptul inițial de a folosi și deține fiecare din aceste comunicări sociale, în măsura în care este necesară și utilă pentru educația creștină și pentru lucrarea sa privind mântuirea sufletelor. Sarcina păstorilor principali este să învețe și să îndrume credincioșii, pentru ca ei să caute mântuirea și desăvârșirea pentru ei înșiși și pentru întreaga familie umană, chiar cu ajutorul acestor mijloace." [13] Paul a citat:

> o responsabilitate specială pentru utilizarea corectă a mijloacelor sociale de comunicare, bazate pe jurnaliști, scriitori, actori, designeri, producatori, expozanti, distribuitori, operatori, furnizori și critici - toți cei implicați în producerea și transmiterea comunicațiilor și publicității în orice fel, care au puterea de a ghida umanitatea într-un mod bun sau rău, prin informațiile pe care le transmit și prin presiunea pe care o exercită.Este de datoria lor de a reglementa condițiile economice, politice și artistice, care nu sunt în contradicție cu binele public ......

Calitatea conținutului de divertisment a fost definită într-o secțiune din *Inter mirifica*, „cronologia, descrierea sau reprezentarea răului moral, cu ajutorul mijloacelor de comunicare socială și dramatizare adecvată, la o cunoaștere și analiză mai profundă a omului și o manifestare a adevăratului și a binelui în toată splendoarea lui."

Încurajaţi de acest decret papal, din 1965, experții în comunicare socială au împins garanțiile constituționale ale „libertății de exprimare” la limitele lor, arătând, descriind și prezentând răul moral sub toate formele sale. Atât de progresiv de viu, respingător, plăcut, dar adesea atrăgător în detaliu, încât, în opinia multora, divertismentul a devenit un adevărat „ghid” tehnologic al răului moral (servind astfel mai mult ca ghid spre rău, decât ca descurajare sau conștientizare). În mod clar, nu duce la o apreciere mai profundă a Sfintei Scripturi. Cert este că divertismentul de astăzi este o misiune de succes a teatrului iezuit.

Pe parcursul a celor patru secole de existență, misiunea de teatru și divertisment iezuit a produs un absolvent mândru, încrezător și plin de resurse. El sau ea este iluminat de științele umanității a bibliotecii de Medici, nepăsător în problemele lumești, mișcat de teatralitate și indiferent faţă de Sfâta Scriptură.

Producția de absolvenți iezuiți a devenit obiectivul educației publice moderne, în ciuda prețului ridicat al ignorării Scripturii, după cum a avertizat Luther odată, confirmă masacrul de la Columbine College (și multe alte ieșiri violente în școli), ceea ce a determinat în fapt, școlile publice să devină *„porțile larg deschise ale iadului”*.

Teatrul iezuit și exercițiile spirituale, al căror scop inițial era acela de a conduce înțelegerea umană prin emoții ezoterice în supunerea papală, au evoluat într-o întreagă serie de divertisment contemporan și comunicare socială.

Marele obiectiv al obscurării Scripturii a dus la faptul, că studiul formal al elementelor de bază a cărui piatră de temelie este Biblia - literatura, știința și istoriea sunt rareori ocupate. Un studiu realizat de National Association of Scholars (Asociația Națională a Savanților) – NAS, din brevetul SUA News & World Report, lista anuală a școlilor de top din America (private și publice) dezvăluie numere alarmante.

14 În 1914, aproape toate aceste instituții solicitaseră cursuri de pronunție în limba eng-leză; În 1964 era de 86%; 1996 a fost de 36%. În 1914, 8,2% aveau, din cele mai bune colegii și universități cerințe matematice tradiționale; 1964 au existat doar 3,6%; 1996 a fost de 1,2%. În 1914, 1939 și 1964, mai mult de 70% din instituții au impus cel puțin un curs în știință; această cotă a scăzut în 1996 3,4%. În 1914 au fost solicitate cursuri de literatură la 75% din instituții și numai 50% în anii 1939 și 1964. Astăzi, niciuna dintre cele mai „bune" instituții nu face o cerere de literatură. Majoritatea colegiilor de astăzi sunt formate din absolvenți care au studiat foarte puțin sau deloc istorie. În 1914, 90% din colegiile de elită americane au necesitat ocuparea unui curs în istorie.

1939 și 1964 au existat doar 5%;1996 a oferit doar una dintre cele mai bune 50 școli a impus un curs de istorie. Acea zii se va apropia, poate, când singurii istorici vor fi amatori să studieze istoria,ca auto-ajutor. Să investigeze trecu- tul pentru a înțelege mai bine prezentul și să nu fie surprins de viitor, nepregătit.

Înțelegerea Americii a fost legată în mod sistematic de voința Bisericii militante, în timp ce mijloacele intelectuale pentru perceperea acestei capturi au fost închise. Cea mai mare parte a conținutului de mass-media moderne, fie de televiziune, radio, print, film, scenă sau internet, sunt la curent cu planul de studiu iezuit, Ratio Studiorums.

Colegiul iezuit nu mai este doar o instituție securitizată; a devenit o instituție socială a publicului larg.

Mediul nostru - filmele, centrul comercial, școala, casa, percepția spirituală umană, a degenerat într-o retragere spirituală condusă de lideri spirituali carismatici, care știu să manipuleze emoțiile unei democrații. Logica, perspectiva, memoria națională și auto-disciplina sunt atît de profund curățate, încît „reacțiile emoționale desfrânate", sunt după cum a spus economistul Thomas Sowell, "este tot este, ce ne-a mai rămas".

În ciuda stăpânirii lor asupra vieții americane, puțini americani înțeleg termenul „iezuit". În capitolul următor, vom examina modul în care acest termen este definit în dicţonarele noastră de bază. Aceste definiții ne vor ajuta să înțelegem mai bine natura personajului creat, prin tehnica psihologică a lui Ignațiu.

B.C. 1452.

43 All the families of the Shû'-hăm-
ītes, according to those that were
numbered of them, *were* threescore
and four thousand and four hundred.
44 ¶ *Of* the children of Ăsh'-ĕr after
their families: of Jĭm'-nă, the family
of the Jĭm'-nītes: of Jĕs'-ū-ī, the fa-
mily of the Jĕs'-ū-ītes: of Bĕ-rī'-ăh, the
family of the Bĕ-rī'-ītes.
45 Of the sons of Bĕ-rī'-ăh: of Hē'-bĕr,
the family of the Hē'-bĕr-ītes: of Măl'-
chĭ-ĕl, the family of the Măl-chĭ-ē'-lītes.
46 And the name of the daughter of
Ăsh'-ĕr *was* Sâr'-ăh.
47 These *are* the families of the sons
of Ăsh'-ĕr according to those that were
numbered of them; *who were* fifty and
three thousand and four hundred.
48 ¶ *Of* the sons of Năph'-tă-lī after
their families: of Jăh'-zêel, the fa-
mily of the Jăh'-zêel-ītes: of Gū'-nī the

4.NUMERI 26:44

(Extras din "King James Bible 1611")

Capitolul 10

Definiții

Termenul „iezuit“ a fost folosit pentru prima dată în mod oficial în 1559 pentru un membru al Societății lui Isus. Cu toate acestea, originea nu a venit din societatea însăși, ci din afară. Fie că asta fost din sarcasm sau respectuos, un „iezuit“ pare să fi fost onorat.

Noi găsim în Biblie (Numeri 26:44) menționarea „iezuiților”. Acești Iezuiții erau descendenții Ișvi, al cărui nume este în ebraică Ișvi și înseamnă „nivel“ (level în lb. engleză). Cu siguranță, iezuiții au încercat să egalizeze amenințarea protestantă.

Ișvi a fost un strănepot al lui Avraam.Tatăl său era șeful tribului israelit Asher („fericit”). În prima carte a lui Moise (Geneza 49:20), este proorocită în mod divin, această descendență, care va genera „delicatese regale”. Accesul lor unic și privilegiat la gândurile și voința conducătorilor, au permis iezuiților fără îndoială, să-i încânte pe regii acestei lumi.

În îndeplinirea profeției lor biblice, Iezuitii par să se distanțeze de oamenii care folosesc limba engleză. Cu toate acestea, Ignațiu nu este dezamăgit:

"Să sperăm că Societatea nu va rămâne niciodată nedisturbată mult timp de ostilitățile lumii", a scris el odată.

Primul dicționar autohton din America a fost compilat de Noah Webster și publicat în 1828. Dicționarul său american de limbă engleză, reflectă locul pe care iezuiţi îl iau în opinia unui public, ai căror cei mai vechi cetățeni au produs Declarația de Independență și Constituția (Webster însuși avea 41 de ani când a fost ratificată Constituția).

Iezuit. Membru al Societății lui Isus fondat de Ignațiu de Loyola; o societate care se caracterizează prin viclenie în răspândirea principiilor sale.

Jesuitin. În principiu, o femeie iezuită

Iezuit, iezuit. În ceea ce privește iezuiți sau principiile și abilitățile lor. 2.intrigant; înșelător; cu două fețe; răsucitor de adevăr. 3.inteligent / isteţ (adverb)

Iezuitism. Artele, principiile și practicile iezuiților. 2. șiretenie; înșelăciune; ipocrizie; evaziuni; practici frauduloase pentru atingerea unui scop.

Cel de-al treilea nou Dicționar internațional Webster (1986) a apărut 178 de ani mai târziu și ne arată cât de mult s-a schimbat limba, dar încă spune același lucru:

Iezuit: 1: Membru al unei asociații de bărbați religioși fondată de Sfântul Ignațiu de Loyola în 1534.2: unul care este preocupat de intrigă sau ambiguitate: o persoană vicleană: *KASUIST*

Iezuit sau iezuit:1: prin sau în legătură cu iezuiții sau iezuiismul. 2: a avea calități despre care se crede că seamănă cu cele ale unui iezuit - de regulă însemnă distructiv.3: acționează sau învață în modul propriu sau atribuit al unui iezuit; îndoctrinearea cu principiile reale sau atribuite iezuitului

Iezuitism: principii sau practici atribuite iezuiților, cum ar fi practicarea rezervelor mentale (reticență mentală), cazuistică și ambiguitate

Dicționarul Webster Online, **WWWebster** (1999), este deosebit de informativ.

Aici am citit că „iezuit" înseamnă „un membru al Societății Romano-Catolice a lui Isus, fondată de Sfântul Ignațiu de Loyola în 1534 care se dedică muncii misionare și educației și că un iezuit „are o afinitate pentru intrigă sau ambiguitate". WWWebster definește „intriga" ca „înșelăciune, trădare, incorectă prezentare și instigă" și „exprimare echivocă", ca de ex. „folosind un limbaj cu dublu înteles, în special cu intenția de a înșela; pentru a evita să se angajeze în ceea ce spun. Limbajul „echivoc", potrivit aceleiași surse, „este o expresie care „este supusă a două sau a mai multor interpretări și este de obicei folosită pentru a înșela sau a dezorienta; care se caracterizează prin natură incertă sau sentiment față de o persoană sau un lucru; caracteristici de beneficii dubioase, autenticitate sau integritate morală". Ramura cunoștințelor iezuite are *rezerve mentale*, ridicînd ***cazuistica și ambiguitatea*** la arte înalte. - Nu veți găsi nici-o apărare mai amuzantă a acestor „arte“, precum în ramura cunoștințelor iezuite. - Nu veți găsi nici o apărare mai amuzantă a acestor „arte“, precum în clasicul lui Blaise Pascal, „Scrisori pastorale" (1657), care este disponibil gratuit în Internet. Se presupune că sunt scrise către un prieten, „scrisorile" raportează conversațiile pe care Pascal le-a avut cu un iezuit cazuist. Iezuitul își apără „artele" în modul următor:

„Oamenii au atins astăzi un astfel de nivel de corupție, încât nu suntem capabili să-i mai aducem la noi și prin urmare, trebuie să mergem noi la ei. Altminteri s-ar descotorosi de noi complet și ce este mai rău, ei ar suferi un naufragiu mental, definitiv. Pentru a păstra astfel de caractere, cazuiştii noștri au luat în calcul această greutate cu care oamenii se confruntă în diferite condiții, cu scopul de a stabili maxime, care deşi nu încalcă adevărul, dar sunt atât de blânde încît, numai un subiect foarte perfid nu poate fi mulțumit cu ei. Marele proiect al companiei noastre în beneficiul religiei prevede, să nu respingă pe nimenea, să se lase aşa cum se dorşte să fie și prin asta, evitaţi de a conduce oamenii spre disperare.”

Prin urmare, teologia morală a iezuiţilor nu are nevoie de un satirist. Umorul lor este de sine stătător. Hermann Busenbaum, unul dintre cei mai veneraţi teologi morali ai societății, a scris literalmente cartea despre logica egoistă. Celebra sa, ***Medulla theologiae moralis* (Nucleul teologiei morale, 1645)**, a fost tipărită de mai mult de două sute de ori ca lucrare standard, citită la toate colegiile iezuite în lecțiile de etică. Busenbaum, un om cu înclinații puternice, a construit o ambiguitate pentru a se elibera de obligația, ca vinerea să mănânce pește: „vinerea fiecare bun catolic ar trebui să mănânce doar creaturi care trăiesc în apă,ceea ce justifică comandarea unei frumoase fripturi de rață!”

Busenbaum a demonstrat modul în care, ***rezervele mentale*** ar putea permite unui infractor să se sustragă unei acuzații de intrare prin efracție:

> „Ați accesat locuința ilegal prin fereastra laterală? „Cu siguranță nu!”, a replicat inculpatul, justificându-și refuzul cu rezerva mentală (reținere mentală) de a fii intrat prin geamul acoperișului.

Părintele Gury, care a predat teologia morală la Universitatea Romană, a aprobat în cartea sa ***Casus Conscientiae*** (1875), calea unei soții renegate care tocmai a primit absoluția pentru păcatul ei de la un preot, ea trebuie să exerseze reținerea mentală, pentru a-și înșela soțul:

La imploarea soțului ei, ea a negat păcatul:

> „Nu am făcut nimic care s-ar putea numi adulter. Așa că nu am comis adulter.”
> Ea a putut să-şi nege păcatul, cum un infractor îi poate spune unui judecător, care nul chestionează în mod legal. „Eu nu am comis o infracțiune”, adăugând mental, „într-un astfel de mod, care ar trebui să-l dezvălui ”. Aceasta este părerea Sfântului Liguori și a multor altora.

"Sfântul Liguori" la care se referă Gury, se numește Alfonso Maria de 'Liguori, a fost declarat de Papa Pius al XII-lea., patronul confesorilor și moralistilor. Sfântul Liguori însuși nu a fost un iezuit, dar a fost devotat acestora. El a facilitat adulterul printr-o ambiguitate:"Adulterul soţiei chestionat de soț, îl poate nega afirmând că nu a comis adulter și asta înseamnă idolatrie, pentru ceea ce în Vechiul Testament, adesea se folosește termenul de adulter".

Casuistica este procesul de aplicare a principiilor morale în luarea deciziei corecte sau greșite a unui caz - cuvântul *„cazuistic“* provine de la „caz“ (casus latină). WWWebster echivalează cazuistica cu raționalizarea, „pentru ca ceva să apare rațional”; pentru a oferi motive plauzibile, dar neadevărate ale comportamentului. " (La începutul anului 1999, biograful președintelui Clinton, David Maraniss, invitat la talk-show-uri, a remarcat, că președintele își datora capacitatea impresionantă de avocat de apărare, "formării sale în cazuistică la Universitatea Georgetown"). Marele cazuist-iezuit Antonio Escobar, şi-a scuzat actele păcătoase atâta timp, cât el a servit unui obiectiv superior. În anul 1627, el a explicat: "Puritatea scopului poate justifica acțiuni care contrazic codul moral și legile umanității." Hermann Busenbaum la confirmat pe Escobar, prin celebra sa notă maximă, *Cum finis est licitus, etiam media sunt licita, **„Dacă scopul este legal, atunci mijloacele sunt legale.”*** Escobar și Busenbaum justifică doctrina esențială a terorismului: „Scopul scuză mijloacele.“

Cazuistica a rezolvat și problema finanțelor. Deși Isus a poruncit „să se împrumute fără speranță pentru ceva în schimb”;(Luca 6:35) , creditorii iezuiți au cerut de multe ori pentru dobânzi, rate exorbitante. Părintele Gury explică principiul:

> Dacă împrumutați o sută de franci, astfel pierdeți zece franci. În realitate împrumutați o sută zece franci. Atunci ar trebui și tu să primești înapoi, o sută zece franci.

Întra-devăr, ***cazuistica*** a determinat tonul moral al economiei mondiale. În Universae theologiae moralis (Teologia morală catolică 1652-66), Antonio Escobar a susținut, că „manipularea cantității în greutate nu trebuie considerată un păcat dacă prețul oficial al anumitor mărfuri este atât de scăzut încât comerciantul ar fi distrus." Rețeaua internațională de bănci centrale (începând cu templierii și susținută de Societatea lui Isus) a fost eliberată de sancțiunea manipulării valorilor monetare, dacă asta ajută fiecărui stat național suveran, să-și gestioneze cetățenii. Marfa trebuie să fie într-un sistem ciclic, în echilibru cu valori echivalente reale – asta înseamnă, monezi din aur şi argint cu mare greu câștigate. Cu toate acestea, acest ciclu echilibrat a fost subminat, odată cu introducerea de credite imateriale sub formă de note de hârtie, care reprezintă o promisiune oficială de a achita valoarea notei de hârtie în monede bătute. Ca cel mai puternic oficiu în catolicismul roman, papalitatea neagră, ar fii trebuit să promoveze economii stabile prin intermediul sistemului monetar divin, care este descris în Biblie în a treia carte a lui Moise (Leviticul 19: 35-36):

> *Să nu faceţi nedreptate la judecată, nici în măsurile de lungime, nici în greutăţi, nici în măsurile de încăpere. Să aveţi cumpene drepte, greutăţi drepte, efe (Măsură pentru cereale = cam 20 litri.) drepte, şi hine drepte. Eu sînt Domnul, Dumnezeul vostru, care v-am scos din ţara Egiptului.*

În schimb au promovat cazuistica lui Escobars, instruindui pe comercianții să supraviețuiască manipulării valorilor oficiale, înșelându-se reciproc. Acest lucru duce la consecințe

sociologice considerabile. Dacă această acordare de greutate redusă devine o politică oficială, atunci prin urmare, se va stabili o paradigmă morală. Și această paradigmă înseamnă mult mai mult, decât doar tranzacţiile comerciale. Ea are de asemenea, un impact şi asupra relaţiilor interpersonale. Partenerii în relaţii de prietenie, căsătorii și familii au o greutate redusă - se acordă mai puţin decât se preconizează. Acest lucru duce la, interacţiuni emoţionale unilaterale, frustrante, disfuncţionale și în final, la o societate anormală. Beneficiarul final al unei societăţi anormale este fară îndoială, ***Pontifex Maximus,*** a cărui vocaţie este guvernarea popoarelor.

Bazândune doar pe definiţiile dicţionarului, aflăm că iezuiţii sunt oameni de biserică și profesori de dreptate morală dubioasă, care tind să înșele, să păcălească, să intrige, să incite, să ducă în eroare, să comploteze, să ne dezorienteze, evitând totodată să se angajeze verbal. Dacă studiem textele lor publicate despre moralitate și obiceiuri, simţim o prezenţă destul de plină de viaţă ai acestor impostori. Dar în apărarea societăţii trebuie spus, că acestea sunt trăsături legitime pentru o miliţie autorizată, printr-o declaraţie de război și nu trebuie să uităm că bula, *Regimini militantis ecclesiae* al lui Paul al III-lea., care a hirotonit Societatea lui Isus, este tocmai o asemenea declaraţie. Viaţa umană într-un război declarat este supusă primei mari reguli de război, ***belli legum dormit*****, „în război legea doarme”.** Când legea doarme, singurele arme ale preotului neînarmat sunt intriga, amăgirea, ambiguitatea, *cazuistica și rezervele mintale* care i-au făcut pe iezuiţi atât de dispreţuitori și infami.

În capitolele următoare vom examina, cum în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, Societatea lui Isus a purtat război împotriva Marii Britanii, a coloiilor britanice și un secol mai târziu împotriva statelor suverane din America de Nord. În orice caz, conducerea războiul a fost de cel mai înalt rafinament. A fost atât de subtil conceput și executat atât de măiestric, încît niciunul dintre marii luptători nu a putut detecta prezenţa iezuiţilor în ecuaţie.

Tehnica uimitoare a războiului condus de iezuiţi este subiectul nostru din capitolul următor.

ART MILITAIRE DES CHINOIS,

OU

RECUEIL

D'ANCIENS TRAITÉS SUR LA GUERRE,

composés avant l'ere chrétienne,

PAR DIFFÉRENTS GÉNÉRAUX CHINOIS.

Ouvrages sur lesquels les Aspirants aux Grades Militaires sont obligés de subir des examens.

ON Y A JOINT

Dix Préceptes adressés aux Troupes par l'Empereur YONG-TCHENG, pere de l'Empereur régnant.

Et des PLANCHES GRAVÉES pour l'intelligence des Exercices, des Evolutions, des Habillements, des Armes & des Instruments Militaires des Chinois.

Traduit en François, par le P. AMIOT, Missionnaire à Pe-king, revu & publié par M. DEGUIGNES.

A PARIS,

Chez DIDOT L'AINÉ, Libraire & Imprimeur, rue Pavée, près du quai des Augustins.

M. DCC. LXXII.

AVEC APPROBATION, ET PRIVILEGE DU ROI.

FAKSIMILE - „ARTA RĂZBOIULUI CHINEZESC” DE P. AMIOT

Înainte de Revoluția americană, romano-catolici nu aveau voie să voteze sau să dețină funcții publice în coloniile britanice. Erau pretutindeni o minoritate persecutată, cu excepția zonei secrete de influență a lui William Pen (Pennsylvania și Delaware). Unii dintre cei mai energici persecutori ai lor au fost hughenoții, pe care catolicii i-au expulzat din Franța după anularea Edictului de la Nantes de către Ludovic al XIV-lea.

Baza persecuției romano-catolice a fost de natură politică. Catolicii jură credință în primul rând lui ***Pontifex Maximus***, episcopul Romei. Episcopul Romei a fost un conducător străin care a considerat oficial și public, regele britanic și biserica sa protestantă, ca eretici. Dacă catolicii ar avea voie să voteze sau să exercite un loc oficial, atunci ar fi din perspectiva oamenilor din coloniile americane, sinonim cu transferul comunităților lor către un cuceritor străin. O parte cheie, a menținerii libertății personale în America colonială protestantă, a fost să-i țină pe romano-catolici departe de guvern. Dar apoi a venit revoluția și cetățenii coloniali au luptat pentru independența lor față de Marea Britanie. Ei au creat o constituție care a urmărit în final, ***să predea ţara lor unui cuceritor străin***. Aici sunt de observat legislațiile. Înainte de ratificarea constituției, catolicii americani aveau puține drepturi civile; după ratificare, au avut toate drepturile. Articolul VI, secțiunea 3 prevede, că „nu se va solicita niciodată un test religios, ca calificare pentru funcția publică sau încrederea publică sub autoritatea Statelor Unite”, în timp ce primul amendament înlătură puterea din Congres, ca "să adopte orice lege cu privire la o instituție religioasă sau să interzică acolo exercitarea liberă a acesteia".

Cu articolul IV, secțiunea 3 și cu primul amendament, Constituția a salutat în rândurile guvernului, reprezentanții lui ***Pontifex Maximus***, șeful lumii și dușmanul protestantismului.

Din 2,5 milioane de locuitori recenzaţi ai Americii în 1787, populația romano-catolică nu a fost mai mare de 16.000 în Maryland, 7.000 în Pennsylvania, 1.500 în New York și 200 în Virginia. [1] Odată constituția în vigoare, un flux constant de imigranți europeni a transformat catolicismul roman de la cea mai mică la cea mai mare confesiune din America. Din 1850, puterile superioare de la Roma au putut considera Statele Unite ca un afluent viabil, dacă nu chiar un stat papal suplimentar.

Acest rezultat înspăimântător nu s-a întâmplat doar așa simplu. Eu susțin că acesta a fost planificat și ordonat de către un bărbat cel mai puțin cunoscut, ***Lorenzo Ricci***, pe care îl recunosc ca, tatăl fondator al Republicii Americane.
Ricci era de la naștere un aristocrat toscan, un filosof stoic după reputația sa și un preot iezuit prin vocație. A fost superiorul general al Societății lui Isus în anii de formare ai Revoluției Americane, din 1758 până în 1775. Se presupune, că el ar fii autorul faimosului

tratat războiului, care a fost publicat vreodată, o lucrare intitulată ***„Cele treisprezece articole de artă militară.***

Celebrul autor al acestei lucrări ar fii, un general istoric chinez care a trăit în secolul al VI-lea î.Cris., sub numele Sun-Tzu. Sun-Tzu nu a fost cunoscut în limbile occidentale până când, Joseph-Marie Amiot (a fost astronomul împăratului Chinei) în 1772, a emis o ediție franceză a celor Treisprezece articole.

Amiot a fost un preot iezuit sub conducerea generalului Ricci. Presupun că Ricci este, autorul real al Amiots Sun Tzu, din motivul unui comentariu al avocatului iezuit numărul unu de astăzi, Malachi Martin, profesor în pensie la Institutul Pontifical din Roma, că o carte scrisă de un iezuit poate fi considerată „în esență” opera superiorului său general, datorită factorului de supunere. 2 Amiots Sun-Tzu a fost probabil „scris” de Lorenzo Ricci (Nota traducătorului: Conform spiritului lui Ricci).

Decizia Papei negru, de a publica Sun-Tzu înainte de izbucnirea revoluției arată, cred eu, încrederea că autoritatea divină l-a ajutat deja la victorie. Ricci știa că circumstanțele au ajuns la punctul în care dușmanul său, forțele protestantismului pe ambele părți ale Atlanticului, nimic nu ar mai putea face pentru a schimba rezultatul revoluţiei. El a fost ca un maestru de șah, care prevede inevitabilitatea șah-matului în patru mișcări și și-a dezvăluit metoda lui câștigătoare din respect față de adversarul său învins. Metoda lui a fost atât de sublimă, încât adversarii săi nici nu au perceput armata acestuia ca adversară - la fel cum protestanții de astăzi nu știu că, exterminarea crezului lor este încă misiunea neobosită a iezuiților.

Până în anii ’70, ***cele treisprezece articole*** au fost ignorate de americani, pînă când, directorii noștri au descoperit că omologii lor orientali făceau afaceri după strategiile lui Sun-Tzu. Pe masură ce companiile din SUA și-au extins prezența lor în Pacific, Sun-Tzu a devenit un instrument important de supraviețuire. De la mijlocul anilor optzeci, au apărut în SUA mai mult de cincizeci de ediții ale acestor articole, cel mai des intitulate, „Arta războiului”. Aceste ediţii îl fac pe Sun-Tzu suficient de bun, dar nici una dintre acestea nu provin din traducerile în franceză a lui Amiot din 1772 (care, la rândul său, s-a bazat pe o versiune tartar-manchuriană a manuscriselor chineze mai vechi). Se pare că Amiot's Sun-Tzu, nu pare să fi fost publicat niciodată în engleză, deși o comisie de la La Belle Église în 1996, a produs o foarte frumoasă traducere a manuscrisului în limba engleză, de Hermine F. Garcia. Acest manuscris este sursa următoarelor citate.

Doar ediția Amiot, reflectă practic cuvintele generalului iezuit, așa cum el a fondat Statele Unite ale Americii, prin divizarea Imperiului Britanic împotriva lui însăși și în același timp incintînd restul Europei împotriva Marii Britanii, chiar şi împotriva propriei sale-armate, a generalului! Traducerea lui Amiot este cu atât mai remarcabilă, deoarece a fost dezvăluită în mijlocul acestui proces extraordinar.

Amiot își începe cele treisprezece articole, cu cât de ciudat este faptul că buna moralitate chineză a unui războinic, este generată de calibrul unui Sun-Tzu:

> Dacă ar fi să-i judecăm pe chinezi după moralitatea lor ... și, în general după tot ce se poate vedea despre ei în prezent, am concluziona imediat, că aceasta trebuie să fie cea mai pacifistă națiune din lume, departe de a avea calitățile strălucitoare necesare războinicilor. Dar în mod surprinzător, tocmai această națiune, care a trăit patru mii de ani în aproximativ aceeași stare așa cum vedem astăzi, a triumfat întotdeauna sau aproape întotdeauna peste dușmanii săi; iar când nenorocirea se întâmplă să fie cuceriți, vor forța legie cuceritorilor, asupra lor înșiși.

„Știm cu toții asta", spune Amiot, „din analele care conțin relatări admirabile ale vitejiei minunate" și listele de acțiuni și comportament militar ale diferiților fondatori de dinastii." El exclamă:

> ***„Ce eroi! Ce politicieni! Ce războinici! Niciun Alexandru sau Cezar nu au putut să-i depășească. De ce nu ar trebui ca acești mari oameni, aceştei ingenioşi puternici, care au făcut astfel de legi politice și civile atât de nobile, să fi nu fi făcut de asemenea şi legi militare la fel de perfecte?"***

Referirea la Cezar este semnificativă. Amiot declară eroii dinastici ai Chinei la nivelul lui Cezar și îl reprezintă pe Lorenzo Ricci, titularul conducător al autorității imperiale la egalitate cu cei mai mari războinici orientali. Au fost legile militare orientale „la fel de bune" ca cele ale Cezarului? „Nu-mi revine mie să judec asta", răspunde Amiot. "Războinicii noștri ar trebui să se pronunțe în această privință".

Dacă termenul „războinicii noștri" înseamnă „frații noștri iezuiți", așa cum cred eu, atunci avem în fața noastră ordinul secret al generalului Ricci, pentru ca cartea să fie primită de membrii împrăștiați ai societății, ca declarație finală a legii militare, a generalului. (Generalii secreţi dau ordine în secret.) Amiot recunoaște, că traducerea unui manual de război a fost „împotriva gustului meu și atât de departe de profesia mea". El spune că a întreprins lucrarea numai în speranța că cititorul „ar găsi plăcerea de a comunica cu acești eroi străini, să ia o parte din instrucțiunile lor și poate să învățe ceva util.“ Ceea ce nu poate fi negat, este, că Roma în anii când a guvernat Ricci, a fost deservită de evenimente critice în America și Anglia și asta într-un mod care face acest lucru să fie în concordanță cu strategiile, legile și maximele celor treisprezece articole prezentate. Eu cred, că oricine care a citit Amiots Sun-Tzu în 1772, știa că traducătorul său era un iezuit, știa misiunea iezuiţilor și natura de supunere a iezuiţilor și a folosit această cunoaștere pentru a observa și a prezice evenimentele lumii. Că disputa dintre coloniștii americani și Imperiul Britanic, cum a fost într-adevăr cazul - s-ar încheia în stăpânirea romană asupra unei noi republici independente.

> Înainte de a prezenta lucrările lui Sun-Tzu, Amiot descrie o legendă importantă, care demonstrează rigoarea autorității Sun-Tzuane. Este o austeritate care îi per-

mite generalului de a-şi abroga suveranul, pentru a asigura supunerea perfectă a armatei. Când a auzit că regele Qi se pregătea pentru război și nu a vrut să rămână inactiv, Sun Tzu ia oferit împăratului serviciile sale. Regele citise cartea lui Sun-Tzu și îi plăcuse, dar se îndoia de aplicabilitatea ei. „Regele meu”, a răspuns Sun-Tzu, „nu am spus nimic în scrierile mele, care să nu le fii practicat deja în armată. Ceea ce încă nu am scris, dar îmi asum răspunderea și pot asigura astăzi Majestatea voastră, este, că sunt în stare să transmit aceste practici absolut oricui și să sa-i instruiesc în aceste exerciții militare, dacă aş primi în acest scop, ordinul." „Înțeleg”, răspunse regele. „Vre-ți să-mi spuneți, că maximele dumneavoastră sunt ușor de învățat de oameni inteligenți care sunt prudenți și curajoși. Că nu veți avea probleme cu bărbații care sunt obișnuiți cu munca grea, dornici să învețe și plini de bună voință, de ai instrui în mod corespunzător. Dar majoritatea este de altă natură".

„Nu joacă absolut niciun rol",răspunse Sun-Tzu. ***Am spus, oricine*** și eu nu exclud pe nimeni din promisiunea mea. Nici pe răsvrătiți, nici pe lașii și nici pe cei mai slabi ”. „Pentru a te a auzi pe tine însuți vorbind ", a spus regele: "Ai inspira chiar și femeile, de a învăța un instinct războinic și antrena să poarte arme ”. "Da, regele meu", a răspuns Sun-Tzu cu fermitate, și îi cer Majestății Sale să fie absolut sigur de asta. "

Regele, care a fost expus în situația în care nu se mai amuza de obișnuitele distracții ale curții, a profitat de această ocazie pentru a găsi un nou mod de divertisment. El a spus, „Adu-mi o sută optzeci din soțiile mele“! El a fost ascultat și prințesele au apărut. Printre ele se numărau două pe care regele le iubea cu tandrețe; ele au fost puse în fața celorlalte. „Vom vedea”,spuse regele zâmbind. „Vom vedea, Sun-Tzu, dacă rămâi fidel cuvântului tău, te voi face general al acestor trupe noi.Tu poți alege undeva în palatul meu un teren de antrenament adecvat pentru aceste noi trupe. În momentul în care sunt instrute și antrenate suficient, mă ve-i anunța și mă voi convinge, ca apoi să pot judeca despre talentul lor și al tău”.

Generalul a simțit disprețul regelui, cu privire la rolul pe care ar trebui să-l joace acum. Dar el nu a cedat, dimpotrivă, a fost foarte multumit de onoarea pe care i-a oferit-o regele, nu numai permițându-i să-i vadă soțiile, ci și punându-le sub direcția sa. "Mă voi descurca bine cu ele", spuse el pe un ton asigurat „şi sper că Majestatea Voastră va avea în curând un motiv să fie mulțumit cu serviciile mele. Cel puțin Majestatea Voastră va fi convinsă că Sun-Tzu nu este un om care își asumă riscuri. După ce regele s-a retras în încăperile sale, războinicul s-a gândit doar la îndeplinirea misiunii sale. El a cerut arme și toate echipamentele mi-litare pentru noii săi soldați. Așteptând ca totul să fie gata, și-a condus trupa într-una din curțile palatului, care părea a fi cea mai potrivită pentru scopurile sale. Curând i-au fost aduse articolele solicitate. Atunci Sun-Tzu le-a vorbit prințeselor:

„Deci voi sunteţi aici”, a spus el, „sub conducerea mea și ordinele mele. Trebuie să mă ascultaţi cu atenție și mie să vă supuneţi, în tot ceea ce eu vă poruncesc. Aceasta este prima și cea mai importantă lege militară: Asigurați-vă întotdeauna să nu o încălcaţi. Până mâine vreau să faceţi exerciții în fața regelui și doresc ca acestea să fie efectuate absolut perfect." După aceste cuvinte, le-a echipat cu săbii, în mâini le-a dat sulițe, le-a împărțit în două grupuri şi de fiecare parte a pus una dintre prințesele preferate regelui. Odată încheiat acest acord, el și-a început instrucțiunile în această formă: „Puteți face diferența între piept și spate și mâna dreaptă de mâna stângă? Atunci vă rog să-mi răspundeți!” La început a obținut doar câteva salve de râs. Dar el a rămas tăcut și foarte serios. „Da, desigur, au răspuns doamnele cu o singură voce. „Dacă așa este“, a rezumat Sun-Tzu, „Atunci ascultați cu atenție, ce vă voi spune! Dacă auziți doar o bătaie de tambur, ră- mîneți așa cum acum stați și acordați atenție numai la ceea ce se află în fața pieptului vostru. Când auziţ două bătăi de tambur, atunci trebuie să vă întoarceţi astfel încât pieptul să fie în punctul în care era înainte mâna dreaptă. Dacă auziți în loc de două, trei lovituri, trebuie să vă întoarceţi astfel încât pieptul să fie exact acolo unde a fost înainte mâna stângă. Dar când tamburul bate de patru ori, trebuie să vă întoarceți astfel încât pieptul să fie acolo unde a fost spatele și spatele unde înainte a fost pieptul."

„Ceea ce tocmai am spus este posibil să nu fie suficient de clar; Permiteți-mi să mă fac, mai clar: o singură bătaie de tambur înseamnă, să nu vă schimbaţi poziția, dar trebuie să fiți în alertă. Două lovituri însemnă, că trebuie să vă răsuciți la dreapta. Trei lovituri însemnă că, trebuie să vă răsuciți la stânga. Și patru lovituri însemnă că, trebuie să faceți jumătate de răsucire de 180 de grade. O să vă explic şi mai detaliat."
„Aceasta este comanda pe care o ve-ţi urma. Prima dată, voi toboșa, o singură dată. La acest semnal veți fi gata, să primiți ordinele mele. Câteva momente mai târziu, vor urma două bătăi: atunci vă ve-ţi răsuci toate împreună spre, dreapta, dupa aceea nu, voi tobosa de trei ori, ci de, patru ori și ve-ţi efectua jumătate de răsucire.Vă voi lăsa apoi să reveniți la poziția de pornire și voi lovi tamburul din nou, o dată. La primul semnal, fi-ţi pregătite! Apoi voi toboșa, nu două lovituri ci, trei și vă ve-ţi întoarce la stânga; la a patra lovitură, ve-ţi face jumătate de răsucire! A-ţi înțeles tot ce am spus? Dacă nu, trebuie să mai discutam despre asta și voi explica din nou." „Noi înțelegem,“ a răspuns femeile. „Dacă așa este“, a spus Sun-Tzu, „voi începe acum. Nu uitați, că sunetul tamburului ia locul vocii generelului, dar el este cel care întotdeauna vă poruncește”. După ce și-a repetat instrucțiunile de trei ori, Sun-Tzu s-a adresat din nou la mica sa armată bătând toba o singură dată. La acest zgomot au început toate doamnele să chicotească. La a doua bătaie au râs și mai tare. Calm și foarte serios generalul a spus : „Poate nu am explicat instrucțiunile suficient de clar. Dacă este așa, iertați-mă, a fost vina mea. Voi încerca să remediez situația, vorbindu-vă într-un mod care vă este mai accesibil (și imediat a repetat de trei ori lecția, cu alte cuvinte) și atunci vom vedea, dacă mă ascultați mai bine."

El a lăsat să se lovească tamburul o dată, apoi de două ori. Când l-au văzut atât de serios și având în vedere situația ciudată în care se aflau, doamnele au uitat să-l asculte. După ce au încercat în zadar să suprime râsul, nu s-au mai putut ține și au dat frîu liber râsului. Sun-Tzu nu era în niciun fel confuz, iar pe același ton pe care îl folosise când le-a vorbit, a spus: „Dacă nu aș fi fost clar și explicit destul sau dacă nu ma-ţi fi asigurat la unison că ma-ţi înțeles în mod clar ce v-am spus, nu ați fi fost vinovate în nici un fel. Dar am vorbit în mod clar cu voi, după cum voi înșivă ați recunoscut. De ce nu va-ţi supus? Merita-ţi pedeapsa, pedeapsa militară. Cine nu este ascultăor față de făuritorii de război, merită moartea. Așa că ve-ţi muri! După acest scurt preambul, Sun-Tzu a ordonat, ca femeile care au format și condus cele două lini, (soțiile preferate ale regelui) să fie ucise. În acel moment tocmai trecea pe acolo unul din bărbații a cărui sarcină era să păzească femeile și a văzut că războinicul nu glumește și a alergat la rege, pentru al avertiza despre ce se întâmplă. Regele a trimis pe cineva la Sun-Tzu să-i interzică să meargă mai departe și în special, să nu abuzeze și să nu ucidă cele două femei pe care le iubea cel mai mult și fără de care nu putea trăi. Generalul a auzit cuvintele care au fost rostite în numele regelui, dar el a refuzat să se plece dorințelor sale. „Du-te și spune-i regelui”, a răspuns el, „Sun-Tzu consideră că monarhul este prea înțelept pentru a-și schimba părerea atât de repede și că regele dorește să fie ascultat, făcând ceea ce tocmai mi-a spus în numele lui. Regele este legiuitorul; el nu ar da ordine care să păteze onoarea pe care mi-a dat-o. El mi-a cerut-i să instruiesc cele o sută optzeci de soții precum soldații și m-a numit generalul lor. Restul depinde de mine. Nu m-au ascultat, vor muri!" Când a spus acest lucru, și-a scos sabia și cu același calm pe care la arătat până acum, a tăiat capetele celor două femei.
El a pus imediat alte două femei în locul lor și a făcut audibile diversele bătăi de tambur pe care le explicase trupelor sale. Și a fost ca și cum, aceste femei ar fi fost toată viața soldați profesioniști; făcînd răsuciturile în tăcere și perfect. Sun-Tzu i-a spus trimisului: „Du-te și spune-i regelui că soțiile sale știu să exercite.

Acum, eu le pot conduce la război, le pot expune la tot felul de pericole și pot trece chiar și prin foc și apă." Când regele a aflat ce s-a întâmplat, el a fost lovit de durere. Cu un mare suspin, a spus: „Așa am pierdut ceea ce am iubit cel mai mult în această lume ... Străinul trebuie să se întoarcă în țara sa. Nu-l vreau nici pe el și nici serviciile sale. - Ce ai făcut, tu barbarule?...Cum să continui să trăiesc acum? "... și așa mai departe.

Oricât de frânt era regele, timpul și circumstanțele l-au făcut să-și uite pierderea. Dușmanii săi erau gata să-l atace și așa i-a cerut lui Sun-Tzu să se întoarcă, l-a făcut general al armatelor sale și a distrus regatul Chou cu ajutorul său. Aceia dintre vecinii săi, care au fost cândva cea mai mare povară, erau acum acaparați de frică, prin simpla mențiune a faptelor glorioase ale lui Sun-Tzu și se gândeau doar să trăiască în pace sub protecția unui rege care avea un astfel de om în slujba sa.

Această introducere confirmă, că declarația de război a Papei Paul al III-lea., Regimini militantis ecclesiae care spune că protejează națiunea, este vorba de fapt de protecţa Biserici Romane. Pentru protecția Bisericii, Superiorului General poate să-și jertfească soldații, cetățenii și dacă este cazul chiar pe suveranul însuși, Papa. Într-un sens foarte real, marele general superior este atât de nepătruns, singur și izolat, atât de atotputernic încât este în război cu ... toată lumea. Sacrificarea propriilor soldați (cum a făcut Saturn, bunicul zeului Romei, care și-a devorat propriii copii) pentru a învinge un inamic înainte de a putea lovi, este un angajament major al generalului. Sun-Tzu scrie:

> „***Fără a lupta, fără a vărsa o picătură de sânge, fără a trage nici măcar o sabie, generalul înţelept reușește să cucerească orașele. Fără a pune piciorul într-un regat străin, el găsește mijloacele de a-l cuceri. El acționează în așa fel încât, cei care îi sunt inferiori, niciodată să nu-i poată ghici intențiile. El îi lasă să schimbe pozițiile și chiar îi duce în cele mai dificile locuri, în care trebuie să se lupte și să sufere. Când un general inteligent ia măsuri, inamicul este deja învins. Când luptă, el singur trebuie să facă mai mult decât întreaga sa armată, nu prin puterea brațului său, ci prin înțelepciunea, modul său de a comanda și mai ales prin viclenia sa.”***

Cel mai impresionant truc al lui Lorenzo Ricci a fost abolirea Societății lui Isus, campanie care a imitat prăbușirea Cavalerilor Templieri cu patru secole mai devreme. Desființarea a continuat cu o precizie uluitoare, împreună cu escaladarea ostilităților între coloniile americane și coroana britanică. A fost un act uimitor, neîtrerupt și consecvent, care a cuprins șaptesprezece ani. Legăturile secrete ale lui Ricci au fost văzute în, și în jurul Parlamentului britanic, pentru a adopta legi care s-au aprins din legăturile sale secrete în, și în jurul guvernelor coloniale americane, în scopul de a stîrnii o cultură de rebeliune. Se putea vedea vizibil, cum propria sa armată mută și lipsită de ori ce apărare, atacată sistematic de puterile europene și în cele din urmă suprimată și spulberată „pentru toată eternitatea" de un edict papal din 1773. După ce scena a fost creată și incidentele s-au încheiat, gestionate dupa script, generalul a alunecat într-o acoperire mai profundă, pentru a trage puterile protestante în războaie, care au dus la o prezență romană glorioasă, în cadrul unei singure generații, unde cândva a domnit Anglia.

Operațiunile militare secrete, inspirate de ingeniozitatea lui Sun-Tzu, sunt practic imposibil de documentat. În cazul în care au fost notate, notițe strategice sau ordine emise în scris, acestea au fost ulterior distruse cu atenție. Martorii oculari supraviețuitori ai părții pierdute a războiului au fost poate cruțati, doar pentru a putea transmite informații false. Gurile agenților sub acoperire vor ramîne pentru totdeauna închise, din simpla dorință, de a rămîne în viață. De asemenea și dezvăluirile senzaționale, le putem considera ca dezinformări răspîndite în mod deliberat. Pentru a identifica dacă Lorenzo

Ricci a efectuat vreodată o operațiune secretă, este necesară o evaluare atentă a dovezilor. A existat vreun rezultat care să-i fii fost de folos lui și suveranului său? A avut el puterea, motivele, resursele, capacitatea și posibilitatea de a putea realiza, ceea ce a dus la rezultatul în această formă? ***În concluzie:*** protestantismul de limbă engleză s-a despărțit în mod violent și mai mult, partidul victorios a invitat credincioșii romano-catolici să participe la guvernarea lor politică. ***Autorizare:*** Pentru a legitima războiul împotriva protestantismului, ***Regimini militantis ecclesiae*** a autorizat generalul, ca dușmanii credinței romane să poată fii persecutaţi. ***Despre abilitate:*** Abilitatea lui Ricci de a conduce o operațiune internațională sub acoperire, a fost explicată și definită prin publicarea semnificativă a celor ***Treisprezece articole*** în limba diplomației internaționale la acea vreme.

Posibilitate: Un om care are resurse financiare nelimitate și supunere dintr-o ofertă nelimitată de personal bine instruit, se bucură de posibilități nelimitate. El a avut libertatea de a face tot ce era posibilul, inclusiv unele lucruri care sunt considerate imposib ile. Negarea faptului că Lorenzo Ricci a orchestrat independența americană ar putea însemna ignorarea talentului său și subestimarea poziției sale.

Acum să trecem la capitolul următor și să începem prin a examina mai exact cum s-a angajat și acţionat generalul.

LORENZO RICCI
(Dintr-un tablou contemporan)

Capitolul 12

Războiul lui Lorenzo Ricci

Strategia lui Lorenzo Ricci de a diviza sistemul imperial britanic, poate fi percepută în lumina evenimentelor istorice care au avut loc, începând din 1752. Anul acesta, interesele romano-catolice din America au fost gestionate doar foarte rudimentar de Congregația pentru Propaganda de la Roma, depinzînd de o încâlceală de ambasadori (sau nunții și agenții) din Madrid, Paris, Londra și Bruxelles. Misiunea iezuită a fost, de a consolida aceste părți adesea opuse într-un dinamic și independent întreg, condus direct de spiritul papalității negre.

Deja în 1752 Societatea lui Isus a fost foarte puternică și asta timp de aproape un secol. „Cei mai mulți oameni de stat“, au scris un excelent istoric iezuit „au sugerat, că societatea era o forță majoră în politică, o superputere internațională, acționând în principal în propriul lor interes.“ 1 Lorenzo Ricci fusese tatăl spiritual al acestei imense puteri de aproape un an.

Luigi Centurioni (superiorul general al societății 1755-1757) i-a oferit o supraveghere diplomatică peste întrega lume. Interesele geografice speciale ale lui Ricci au fost, Franța și proprietățile sale din Noua Franță - întreaga vale Mississippi, din Canada până la Marile Lacuri și până jos spre Golful Mexic.

Anglia și coloniile sale din New England - deci, toate țările de la sud de Canada-franceză și la nord de Florida-spaniolă, care se întindea de la Atlantic pină la coasta Pacificului.

Ambele imperii au fost controlate de iezuiți, într-o anumită măsură. Marea Britanie a fost condusă de francmasoneria catolică, de cei mai înalți adepți care s-au supus veneratului „superior necunoscut”. Franța a fost condusă de Ludwig al XV-lea, care s-a supus aceluiași superior, prin confesorul său iezuit, Père de Sacy. Smerenia slujitoare a lui Louis-Isaac Lemaistre de Sacy, a redus cina regelui, într-o zi strictă de post, de la opt feluri la cinci și i-a limitat consumul de vin, la trei pahare pe sesiune.

Sun-Tzu a scris:

> ***Am dobândit arta de a-i face pe dușmani să acționeze așa cum eu mi-am dorit. Cei care au dobândit această admirabilă artă, știu să-și instruiască oamenii și să-și comande oștirile în așa fel încât inamicul să se apropie de ei ori de câte ori vor considera ei de cuviință. Ei știu, când este cazul să ofere cadouri generoase, chiar și celor care vor să-i cucerească. Ei oferă inamicului și inamicul primește; ei le lasă câmpul, iar ei vin să-l cucereasă. Ei sunt pregătiți pentru orice, ei profită de toate circumstanțele care apar. Niciodată nu au încredere deplină în cei care îi angajează, ci aleg pe alții ca supraveghetori. Ei nu contează doar pe propriile forțe, ci folosiesc și alte mijloace, care ei cred că ele le pot fi utile. Ei consideră bărbații cu care trebuie să lupte, ca niște bolovani sau stînci, care la comanda lor, trebuie să se rostogolească în prăpastie. Voi, cei care comanda-ţi o armată, trebuie să acționaţi în așa fel de parcă vrăjmașul din mâinile voastre, ar fi precum o piatră rotundă, pe care o face-ţi să se rostogolească în jos de pe un munte cu o mie de paşi înălţime. Acest lucru va arăta că aveți putere, autoritate și că sunteți cu adevărat demni și capabili să vă învingeți adversarul.”***

Și astfel a reușit Lorenzo Ricci să transforme stăpânii coloniali britanici și francezi în pietre rotunde, creînd o criză contradictorie, între dominația pretențiilor imperiale ale puterii lor în America de Nord. Paternitatea sa spirituală din 1752, a făcut ca soldații francezi și aliații indieni, să distrugă importantul centru de comerț colonial britanic de la capătul superior al fluviului Miami. A urmat apoi jefuirea, capturarea sau uciderea - nu prin crimă, ci prin exterminare papală – comercianților anglofoni din valea superioară de Ohio, pe care francezii și aliați indieni i-ar putea găsi. Deși aceste pământuri făceau parte legal din Regatul Britanic, datat dintr-o alocare la Virginia de către regele Iacob I-lea. în 1609., deoarece familiilor importante din această colonie, le-a fost imposibil să înțeleagă nenorocirea pustnicilor într-o sălbăticie atât de îndepărtată și nedezvoltată. Dar când guvernul din Virginia la sfarșitul anului 1752, a eliberat pentru colonizare încă 1,5 milioane de hectare de teren în Valea Ohio, a izbucnit din abundență empatie.

Brusc, Virginienii au avut ceva de pierdut, pierzîd țara la un grup de romano-catolici și a convertiților lor indieni.

În 1753, inginerii francezi a construit un lanț de forturi, care lega Lacul Erie cu râul Ohio. Guvernatorul din Virginia a trimis o mică miliție să se confrunte cu invadatorii catolici. Liderul miliției a fost un francmason nou inițiat al Lojii masonice din Fredericksburg, maiorul de douăzeci și unu de ani, George Washington. Washington a avertizat garnizoana de la Fort Leboeuf cu privire la ocuparea ilegală a terenurilor din Virginia care, „se știe că aparține Coroanei Britanice". El a citit cu voce tare, cererea guvernatorului, care a solicitat plecarea imediată. Francezii l-au ignorat rece iar el s-a întors acasă.

În ciuda indicației clare, că francezii nu doresc să respecte cerințele guvernatorului, Virginia a încurajat Compania Ohio să construiască bifurcația unde se întâlnesc râurile Allegheny și Monongahela, fluviul Ohio - unde se află astăzi Pittsburgh. Guvernul a promis că va disloca trupe din Virginia pentru a sprijini proiectul.

Construcția a început în primăvara anului 1754, iar imediat francezi și indieni s-au năpustit peste o grupare minoră de tăietori de lemn și tîmplari și i-a biruit. Când Washington, acum locotenent colonel, a reuşit să ajungă la locul crimei, puterea focului catolic l-a obligat să se întoarcă la Fort Necessity. Aici pe 4 iulie,Washington a capitulat: A fost această dispută între armatele britanice și cele franceze, care au declanșat ceea ce au numit scriitorii contemporani, „Războiul pe mare", „Marele război", „Marele război pentru Imperiu", „Războiul de șapte ani", „Războiul francez" sau „Războaiele indiene". Dar ar fii fost mai bine să-l numească, ***„Războiul lui Lorenzo Ricci"***.

Când aceste pietre rotunjite au început să se rostogolească, s-a datorat mai mult impulsului blând al generalului Ricci. Colonia cea mai afectată de lupte a fost Pennsylvania, care a fost inițial locuită de adepți renumitului Quaker lider, William Penn. Generația Penn era deja moartă, iar proprietatea coloniei sale fusese transferată unei companii britanice care includea unii dintre urmașii lui Penn, cunoscuți ca „proprietari". Proprietarii au vrut ca războaiele din Pennsylvania, chiar şi de localnici să fie combătute. Quakerii care au controlat adunarea au detestat ideea, că cetățenii ar trebui să poarte arme. Când adunarea a decis să înființeze un cufăr de război, Quakerii s-au retras din puterile lor. Dar, în primul rînd l-au încredințat pe cel mai cunoscut membru al lor, Dr. Benjamin Franklin, tipograful oficial al monedei din Pennsylvania, cu sarcina de a naviga spre Londra pentru ai reprezenta împotriva „proprietarilor".

Dr. Franklin, care întâmplător era Marele Maestru al Francmasoneriei în Pennsylvania, a venit la Londra pentru a afla, dacă regele George al II-lea, care a încheiat pace cu Franța în 1748, favorizează interesele proprietarilor. Poziția regelui a fost „Lasă-i pe americani să se lupte cu americanii înșiși." Franklin a spus, că milițiile nedisciplinate ale Virginiei și pacifiștii din Pennsylvania, nu au nicio șansă împotriva indienilor sălbatici și războinici și nici a francezilor. Franța expune un risc în interesele imperiale britanice. Regele a fost în sfârșit de acord cu raționamentul lui Franklin și a ordonat generalului Edward Braddock

să comande o mică armată, pentru a elibera delta Ohio de invadatorii francezi. El a trimis de asemenea și flota amiralului Edward Boscawens în Golful St. Lawrence, pentru a împiedica să sosească și alte întăriri franceze în Canada. Toate acestea erau în acord perfect cu strategia lui Lorenzo Ricci, de a construi o prezență militară britanică în America. Coroana i-ar face pe americani să plătească pentru această prezență, ceea ce i-ar expune pe coloniști la impozitarea de la distanță, pentru care s-ar putea opune cu ușurință. Rezistența s-ar confrunta cu hărțuirea, care ar declanșat rebeliunea și în final, scindarea.

Asemănările filozofice dintre Quaker și gnosticismul iezuit, nu trebuie aici să-l ratăm. Termenul „Quaker" a fost folosit pentru prima dată de un judecător englez în 1650, pentru a ridiculiza modul în care, liderul acestei confesiuni, George Fox, l-a avertizat că ar trebui, să „tremure la cuvântul Domnului!". Fox a chemat pe toți cei care sunt în căutarea adevărului spiritual și pace, să se retragă din biserici și să caute o relație intimă sau „personală cu Cristos".
Isus, de care Quaker vorbea, era iluminarea interioară, o lumină care este disponibilă tuturor și nu are nicio legătură cu formele externe de ceremonii, ritualuri sau alte credințe confesionale. Pentru Quaker, fiecare om era o biserică umblătoare, altarul și lăcașul lui Dumnezeu. Deci nu era necesar să se viziteze „case cu turme bisericesti" sau să se plătească impozite pentru a sprijini un cler de stat, sau să-și scoată pălăria înaitea regelui sau a burghezului, sau să ducă războaie, sau să se facă diferență între gen și clasă socială. O astfel de doctrină a fost desigur foarte jignitoare pentru Biserica Angliei și astfel, Quakerii au fost persecutați fără milă, ca trădători. Ei și-au găsit refugiul peste Atlantic, în colonia pe care regele Carol al II-lea i-a acordat-o lui William Penn, unul dintre cei mai onești quakerii englezi. Experții contemporani, l-au acuzat public pe tânărul Penn, că ar fii„un iezuit deghizat". De fapt, toți clericii catolici din Anglia au fost într-o oarecare măsură „deghizați", în temeiul unei legi care interzicea romano-catolicilor să poarte ***haine de biserică.*** Proclamat cu intenția de a împiedica „papalitatea", legea ar fi putut fi scrisă și de iezuiți, deoarece efectele sale au redus profilul iezuitului la zero - nivelul preferat de milițiile ascunse. În secolul al XVIII-lea, în Londra mișunau o mulțime de misionari iezuiți deghizați, în zone precum St. Omer, pentru a fii instruiți în teologie morală (cazuistică, ambiguitate, reținere intelectuală), precum și spionaj, diplomație-manta-pumnal, tactici de gherilă și manipularea opiniei publice.

Învățământul superior al lui William Penn a început la Fundația Cardinalului Wolsey pentru Promovarea Hegemoniei Papale, Colegiul Christ Church din Oxford. Înainte de a absolvi Oxfordul, Penn a fost trimis de tatăl său la mica universitate din Saumur, în Franța. Penn a părăsit Saumur ca un propagandist împlinit, care era mai puțin interesat să atingă anumite scopuri biblice („Prea multă lectură este o suprimare a spiritului", șiar sfătui el ulterior copii) decât în stabilirea dreptății sociale luminate prin rațiune și înțelegere firească. Cea mai influentă lucrare a sa, broșura, „No Cross, No Crown", publicată în 1669, a dus la separatismul Quakerilor. Rebeliunea lui Penn la favorizat pe Karl al II-lea, astfel putînd să inițieze marea persecuție din 1682, care a dus la migrația în masă a protestanților și a catolicilor în coloniile americane. Dacă Penn nu era iezuitul de care se credea, că este, a fost cel puțin un produs iezuit destul de superior, altul într-o lungă

procesiune de prinți (denumiți „proprietari” în cazul lui Penn, bazat pe reticența Quakers, față de titlurile nobile) care au fost bine pregătiți să populeze, să administreze, să gestioneze și să apăre subvențiile de teren, în ascultare față de voința fondatorului. Exemplul lui Penn și după el cel al lui Franklin, l-au inspirat pe apreciatul său frate masonic, Jean-François Arouet, mai cunoscut sub numele de Voltaire, un fondator al iluminismului, pentru a-i comemora pe Quakers, ca fiind cea mai nobilă artă de renaștere europeană.

Dar englezii bine informați, nu puteau distinge nici Quakeri, nici susținerea lor în prietenia ciudat de compromisă a lui Penn cu Iacob al II-lea, care a devenit în 1685 succesorul lui Karl I. Ce asemănări ar putea avea un Quaker cu un rege? Mai rău, un rege care a fost convertit de iezuiți la romano-catolicism? Cu siguranță, un adevărat Quaker precum Penn, nu ar fii putut scrie o Carta pentru orașul Philadelphia, care reprezenta darul său pentru Biserica Angliei.

În preambulul actului, Penn spunea:

> *„Am instituit respectivul oraș într-un district,prin brevetul regelui sub marele sigiliu al Angliei, iar prin acest dar, am construit menționatul oraș împreună cu districtul, într-un singur oraș.”* [2]

În orice caz, denumirea de „oraș” denumește locația unui episcopii, sediul autorității sale (din latinescul sedes) și zona aflată sub supravegherea sa.[3] Nici un loc în Anglia, nu a fost desemnat ca un oraș, cu excepția cazului în care el a fost guvernat de un episcop (în engleză denumit „see” (Bistum)) – cum ar fi Bistum, dioceza sau orașul Canterbury, dioceză sau orașul York, sau dioceza orașului Londrei, de la Bath and Wells, de la Bristol, de la Salisbury etc. Cu Carta Philadelphiei, Penn a pus la cale un mecanism aproape invizibil, pentru ca Biserica persecutată din Anglia să recicleze victimele persecuției lor. Într-adevăr, ultima voință și testamentul lui Penn, care a intrat în vigoare în 1718 odată cu moartea sa în Anglia, la vîrsta de 74 de ani, el a dus în același mecanism toată Pennsylvania cu aceste cuvinte: „*Guvernul provinciei mele din Pennsylvania și teritoriile asociate acestora și toate administrațiile conexe, le dau onorabilului contele de Oxford și Earl Mortimer și moștenitorilor acestora, cu încrederea de a-i oferi reginei [Anne] sau altei persoane, cel mai bun avantaj disponibil, de a putea beneficia de acestea.”*Cu simpla semnătură de condei a lui Penn, copii quakerilor care l-au urmat de la Biserica Angliei au fost literalmente înapoiați. Pentru a fi liberi de această robie, quakerii au fost obligați să se alăture Bisericii Romei, cel puțin papalității negre. Această alianță a fost făcută posibilă de Benjamin Franklin, a cărei carieră politică sa bazat pe apărarea intereselor quakerilor împotriva propriilor moștenitori, care erau Biserica Angli gliei. Franklin și quakerii s-au unit împotriva acestui dușman comun, în cunoștință sau necunoștință de cauză, conform planurilor bisericii militante romane. n timp ce aceste pietre se rostogoleau inexorabil spre destinația lor, superiorul general al iezuiților de atunci, Luigi Centurioni a murit. La începutul lunii mai 1758, Congregația Generală a venit la Roma pentru a-și alege succesorul. n ultima zi a lunii, congregația l-a ales în unanimitate pe Lorenzo Ricci, părintele spiritual și secretarul societății, al optsprezecelea papă negru.

Ricci, profesor de filozofie, teologie și clasic la colegiul roman, era cunoscut pentru natura lui calmă şi temperamentul său echilibrat. A moştenit o Organizaţie într-o formă remarcabil de bună. Misiunile din America Latină au înflorit. O altă misiune tocmai fusese înfiinţată în Polonia. Şcolile și universitățile au înflorit peste tot. În științele naturii, iezuiții se numărau printre autoritățile de frunte din lume. Prezența lor guvernamentală economică şi seculară, nu fusese niciodată atât de impresionantă. Așa cum Nunțiul Papal la Viena a scris într-o scrisoare către superiorul său din Vatican:

> *"Iezuiții au mâna superioară peste tot, inclusiv peste cei mai importanți oameni de stat, pe care-i domină, în cazul în care nu îndeplinesc voința lor.*[4]

Dar puterea legendară a societății ar putea împiedica activitățile catolice în misiunile protestante. Pentru a învinge Marea Britanie fără luptă, Lorenzo Ricci avea nevoie de abilitățile și resursele unei familii importante din Maryland, Carrolls (citiți articolul:„Fondatorii ascunși ai revoluției americane” în anexa F d)). Cei trei fiii ai lui Daniel Carroll, John și primul lor văr Charles, toți în vîrstă de douăzeci de ani, fuseseră instruiți în St.Omer, în tactica şi practica de conducere a războiului iezuit. John a predat acolo. Charles a studiat dreptul la colegiul iezuit Louis-le-Grand din Paris și urma să finalizeze alte studii la Inner Temple din Londra. Se cunosc foarte puține lucruri despre activitățile lui Daniel între 1753 și 1781. Ceea ce se știe este că băieții lui Carroll erau printre cei mai bogați americani în viață. Mama lui Daniel și John, Eleanor Darnall, pretindea să fie în descendență directă cu Calverts, familia proprietară al Marylandului iniţial. O mare parte a terenului devenise proprietatea lor, pe care care Daniel o transferase ulterior către *District of Columbia.* Charles Carroll a moștenit cea mai mare proprietate privată din America; John Adams l-a descris ulterior, drept cel mai bogat cetățean al Americii.

Lorenzo Ricci nu și-ar fi putut câștiga războiul fără participarea deschisă a Carrolls. Dar Noua Anglie era virulent protestantă. Care lider protestant ar condescendenta să lucreze cu evlavioși catolici romani, care au fost instruiți în războiul psihologic de către atotputernicii iezuiți? Nu ar coopera cu iezuiții pentru a plasea viitorul Americii la picioarele episcopului Romei? În această constelaţie, Ricci a fost capabil să recunoască pentru el însuși, un Joker negativ dar valoros. În cazul în care pietrele invidiei și a urii vor primi un impuls blând, ar putea sparge spectaculos, Societatea lui Isus în bucăți. Dacă însăşi Societatea lui Isus ar fi scoasă din cale, catolicismul roman ar fi culcat la pamînt, lipsit de apărare. Pentru un protestant, biserica nu va mai fi un candidat puternic la puterea politică. Sun-Tzu a sugerează un truc, care este cunoscut în limbajul specialiștilor în domeniul informațiilor moderne, ca als „Blown Cover as Cover“ (acoperire distrusă, ca acoperire *trădătoare*):

„Vor fi momente în care te vei degrada pe tine și pe alții, unde te vei preface ca ti-e frica. Uneori vei înscena slăbiciune, pentru ca inamicii care deschid ușa spre conjectură și mândrie, să vină să te atace nechibzuit în presupusa slăbiciune ...Difuzează informații greșite despre starea ta…Inamicul care crede dezinformarea, va comanda imediat generaților săi și tuturor ofițerilor aflați în slujba să acționeze ..."

Dar, nenorocirea bruscă ar afecta societatea. Slăbiciunea și persecuția s-ar transforma într-un nou mare capitol, în construirea de relații de prietenie cu alte grupuri de oameni slabi și persecutați, de exemplu, coloniștii britanici. Fără a specifica strategia (pentru că Sun-Tzu spune: „Vei acționa astfel încât cei care îți sunt inferiori să nu îți poată ghici intențiile ...”), Lorenzo Ricci a confirmat Congregației Generale că norii de furtună se adunau la orizont. Congregația și-a rezumat înțelegerea în ascultare fața de „proiectul ascuns” al noului superior - care în cele din urmă a luat locul lui Isus. Ea a chemat întreaga fraternitate la spiritul comun:

> *„Dacă Dumnezeu permite, datorită planurilor sale ascunse, nu putem face altceva decât să ne închinăm și dacă ar trebui să ne confruntăm cu necazul nostru, Domnul nu-i va abandona pe cei care rămân uniți cu el, atâta timp cât Societatea este capabilă să meargă la el cu sufletul deschis și cu inima sinceră, nu va mai fi nevoie de o altă sursă de forță pentru aceasta.”*

Primul ministru al Portugaliei, Sebastião José de Carvalho e Mello der Markgraf von Pombal, a condus o campanie lunga de calomnii, de zvonuri, de manipulare distorsionată a incidentelor, toate avînd ca scop subminarea reputației iezuiților, atribuindu-le doctrine, scopuri și practici rușinoase. Markgraf a susținut, printre altele, că iezuiții în Paraguay (o colonie portugheză) au început revolte, au acționat ilegal și chiar l-au ucis pe rege. El a susținut afirmația cu numeroase fapte penale antiiezuite și scrisori episcopale anarhiste, pe care le-a prezentat parlamentului. În apărarea societății, un grup de episcopi a adus Papei Clement al XIII-lea o mulțme de scrisori în care i-au lăudat pe iezuiți pentru munca lor neprețuită. Clemens, cunoscut iezuiților istoric,i ca „papă iezuit“, sa grăbit [6] , să trimită lui Lorenzo Ricci copi ale acestor note, pentru publicare sub titlul „Curtea bisericii catolice pentru statutul actual al Societății lui Isus.” Publicarea acestor anunțuri ar arăta lumii, că societatea se bucură de suportul solid al ierarhiei romane. În mod semnificativ, *Ricci a respins această publicație*.
La 19 ianuarie 1759, Marchizul de Pombal a obținut un decret regal, care i-a alungat pe iezuiți din Portugalia și din coloniile de peste mări. Mai mult de o mie de preoți iezuiți au fost înghesuiți în corăbii și debarcați pe malul statului papal (atunci o zonă din Italia centrală care era doar puțin mai mare decât Elveția). Două sute cincizeci de preoți au fost aruncați în închisoare, mulți dintre ei au murit din cauza maltratărilor. De asemenea, coroana portugheză a confiscat toate casele, bisericile și colegiile societății.
Deci, pietrele în rostogolire au fost sfărîmate în Franța. Liderul unei misiuni iezuite în Caraibe, Père Antoine Lavalette, a luat un împrumut pentru a-și finanța misiunea în Martinique. Iar când a intrat cu rambursările în întârziere, debitorii săi din Marsilia l-au dat în judecată pentru daune de peste două milioane de franci. Lavalette i-a cerut ajutor lui Lorenzo Ricci. Ricci a refuzat. Debitorii a dat în judecată Societatea în fața unei instanțe franceze și au câștigat. Ricci a făcut apoi un recurs la Parlamentul de la Paris, care era mai degrabă o instanță supremă, decît organ legislativ. Avocații săi au susținut, că Societatea nu poate fi făcută responsabilă pentru datoriile personale ale niciunuia dintre membrii săi, pentru că Sfântul Ignațius însuși a impus în constituția Societății o interdicție care prevede, că afacerile personale ale membrilor nu pot fi stabilite în numele Societății, nici ca client și nici ca partener.

Deși această afirmație ar fii putut fi respinsă cu ușurință ca ficțiune juridică fragilă, instanța a solicitat probe care să susțină această declarație. Aceasta a impus lui Lorenzo Ricci publicarea constituțiilor care nu fuseseră publice până acum. Când volumele au fost trimise în judecată și examinate, a fost o zi mare pentru procurori. Un avocat din Bretania pe nume Louis-René de Caradeuc de la Chalotais a acuzat Societatea, că constituțiile sunt un manual care conţine „orice formă cunoscută de erezie, idolatrie și revoltă, încurajare de sinucide, rebeliune, blasfemie și orice fel de artă obscenă, cămătărie, vrăjitorie, crimă, barbarie, ură, răzbunare de sînge, insurecţie și trădare". 7

În 1759 și 1760 când s-a desfășurat cazul Lavalette, Voltaire, preaiubitul lui Benjamin Franklin, i-a defăimat pe iezuiții în două piese satirice pe scena Parisului. Voltaire a fost educat în științele umaniste și arte de teatru la Colegiul iezuit Louis-le-Grand. El a servit Societatea și biserica catolică cu bravură, devenind principalul lor critic și descoperitor, la fel cum Will Rogers a servit în administrația lui Franklin Roosevelt, defăimând politicienii idealiști. Oamenii onești au fost îngroziți de aroganța iezuiților cu care au înrobit și suprimat trupele indiene din Paraguay. Raportul privind corupția, jurământul iezuit, moartea, etc., prin publicarea literaturii iezuite, a fost pentru fiecare editor critic o mare provocare de a înfățișa Societatea, de parca ar fii avut în simțământ intenţii bune. Cu predecesorul său, Blaise Pascal (scrisorile sale provinciale din generațiile anterioare atrăsese atenția asupra egomaniei marilor iezuiți). Voltaire a creat un spirit ridicol în rândul populației care a făcut insultele împotriva iezuiților, social acceptabile.

Tratarea lui Lorenzo Ricci în cazul Lavalette a dus la o rezoluție adoptată de Parlament la 6 august 1762, care i-a condamnat pe iezuiți, ca punând în pericol credința creștină, perturbând pacea Bisericii și în general ca fiind destructivi. Rezoluția a continuat:

> *Societatea lui Isus este prin natură, inadmisibilă în orice Stat reglementat corespunzător, deoarece încalcă legea naturii, atacă orice autoritate temporală și spirituală și are tendința, ca în Biserică şi Stat sub vălul aparențelor al unui institut religios, să nu fie într-adevăr un Ordin care se străduiește cu adevărat pentru perfecţiunea evanghelică, ci o organizație politică, a cărei esență este aceea de a obține independența absolută în toate modurile posibile, direct și indirect, în secret și în public, cai apoi sa-și însușească ilegal toate autoritățile...Ei sunt în contradicțe cu legile naturii și ca dușmani ai legilor Franței, ei trebuie expulzați irevocabil.*

Pentru că Ludovic al XV-lea era un monarh necondiționat, deciziile parlamentare fără semnătura lui erau lipsite de valoare. Cu toate acestea, Ludwig a fost întotdeauna ascultător consilierilor săi iezuiți, așa că, părea extrem de puțin probabil ca el să semneze vreodată o rezoluție de condamnare a iezuiților. Dar exact asta a făcut! Și de ce a făcut asta, a rămas o dispută până în zilele noastre. Unii spun că iubita lui, Madame de Pompadour, tânjea să se răzbune pe jesuiții de la curte, pentru că i-au refuzat o liturghie. Alții spun că regele avea nevoie de favoarea Parlamentului pentru a-l scoate din datorii. Eu zic că Ludwig a semnat pentru că Lorenzo Ricci așa și-a dorit. Când rezoluția a devenit

lege, Ricci i-a eliberat pe iezuiții francezi de jurământul lor. Societatea ca instituție a încetat să mai existe pe teritoriul francez. Ludwig a permis iezuiților să rămână în Franța, dar numai ca „clerici normali". Alții au plecat în exil. (Père Lavalette, ale cărui probleme financiare au stârnit dezastrul, a fost exilat de Ricci să-și trăiască restul vieții în Anglia ca persoană fizică. Când războiul care a început în Valea Ohio a ajuns în Martinique, englezii au ocupat această mică insulă, au preluat și vândut plantațiile iezuiților, inclusiv sclavii și alte cele, pentru mai mulți bani decât era suficient, în scopul de a plăti datoriile lui Lavalette). În mijlocul gloriei lor zdrobitoare, iezuiții au primit de la Papa Clement al XIII-lea. un mare dar, pentru a întâmpina circumstanțele umilitoare. Acesta a fost liturghia și venerarea oficiului Sfintei Inimi (sacred heart), cu icoana unei inimi sângeroase realiste, care a fost sfâșiată din pieptul lui Cristos și aprinsă de o flacără veșnică. Bazată pe viziunea exercițiilor spirituale ale Sf. Margareta - Marie Alacoque (1647-1690) și publicată de liderul ei spiritual iezuit, Claude de la Colombière, Sacred Heart (inima sfîntă) este o producție gnostică iezuită, care se concentrează pe perfecțiunea umană a Mântuitorului.

"Prin devotamentul față de inima mea," se spune, că Iesus i s-a relevat lui Alacoque: „Sufletele slabe vor deveni suflete devotate și sufletele pe deplin devotate se vor ridica rapid la perfecțiune." Inima Sacră îi cheamă pe adevărații credincioșii, sa contribuie la răscumpărarea păcatelor lumii. Vinovăția poate fii iertată doar prin rugăciuni, penitență, anafore și acțiuni sociale, (semnificative pentru această epocă din istoria societății). John Carroll, care a fost atât de indispensabil pentru punerea în aplicare a Revoluției Americane, a fost profund atașat de ***preasfânta inimă***.

Regele Ludvic al XV-lea a fost capul conducător din spatele unui acord numit „familii unite", între monarhiile conducătoare Bourbon, desemnații s-au alăturat și unit în fața restului lumii în toate aspectele care ar putea fi văzute ca „măsuri importante". După ce i-a izgonit pe iezuiți din Franța, a sfătuit alte familii regale Bourbon să facă același lucru, el nu a putut numi niciun motiv, deși prin dizolvarea societății ar fii avut de câștigat politic, economic sau financiar. Subiectul „rămâne misterios și problematic chiar și astăzi" (conform profesorului Martin [8]), cu excepția cazului în care este privită în lumina înșelăciunii lui Sun-Tzu (pe care o sfătuiesc cu insistență). În orice caz, Bourbon Charles al III-lea al Spaniei a urmat sfaturile lui Ludwig.

Karl a convocat o comisie specială pentru a elabora un plan principal pentru dizolvarea iezuiților. Nimeni nu a fost în măsură să prezinte dovezi bine întemeiate împotriva companiei. Dar circulau multe zvonuri. Protestele furioase ale unei gloate, care protesta împotriva unei legi adoptată de Karl, interzicând purtarea de sombreros largi, se presupune ca ar fii fost instigată de iezuiți. Și astfel comisia a elaborat un ordin de expulzare, pe care monarhul l-a semnat la 27 februarie 1767. Ordinul a fost realizat printr-o ambuscadă care amintește de atacul lui Filip al IV-lea. împotriva Cavalerilor Templieri din 1312. Karl a trimis tuturor viceregilor și comandanților militari din provincie, plicuri sigilate cu eticheta „Nu înainte de răsăritul soarelui pe 2 aprilie, la deschidere - pedeapsa cu moartea". Când zorii zilei au răsărit și destinataruii și-au deschis plicurile, au descoperit două scrisori în ele. Prima le-a ordonat ca în noaptea de 2 aprilie, să staționeze trupe in jurul

scrisori în ele. Prima le-a ordonat ca în noaptea de 2 aprilie, să staţioneze trupe in jurul reședințelor și universităților iezuiților, să aresteze toți iezuiții și să-i plaseze la bordul navelor în așteptare la un anumit doc. „În cazul în care un singur iezuit“, a conchis Regele „chiar dacă el este bolnav sau moare, mai poate fi găsit după îmbarcare în zona de sub comanda ta, te poți pregăti pentru execuția ta."

A doua scrisoare a fost o copie a ordinului de expulzare inițial al regelui Karl, care a început „să fie influențat de motive juste și legitime care ar trebui să rămână sigilate în pieptul meu regal pentru totdeauna”, și a continuat: „Toți membrii Societății lui Isus trebuie să părăsească regatele (Castilia, Aragón, Navarra și celelalte regate independente care constituie Spania), și toate bunurile lor vor fii declarate, decazute din drepturi, de către cea mai mare putere… a Domnului Dumnezeu Atotputernic, care mi-a încredințat-o. Regele s-a asigurat, ca cauzele să nu fie cercetate: „Nu este de datoria supușilor să pună sub semnul întrebării înțelepciunea sau să interpreteze deciziile suveranului lor.”

Cu doar câteva zile înainte de 2 aprilie, ambasadorul Sfântului Scaun spaniol a prezentat un document de la Karl către Papa Clement al XIII-lea, explicând următoarele:

> *„Sfinția Voastră știe la fel de bine ca oricine altcineva, că prima sarcină a fiecărui conducător este să asigure pacea Domniilor și liniștea supușilor săi. În îndeplinirea acestei sarcini suverane, am considerat necesar să expulz pe toți iezuiții care trăiesc în regatele mele și să îi încredințez direct conducerii înțelepte a sfinției voastre în statele Bisericii Romane . Îi cer sfinției Sale să observe că decizia mea este de neînduplecat și a fost luată după o examinare atentă, luând în considerare toate consecințele ...*

Papa Clemens, a cărui supunere sub voia lui Lorenzo Ricci nu trebuie subestimată, a reacționat melodramatic ca și cum ar juca teatru pentru o audiență:

> "Dintre toate şocurile pe care le-am suportat în cei nouă ani nefericiți ai pontificatului meu, despre care Maiestatea voastră m-a informat, aceasta este cea mai rea.”Papa nu mai avea prea multe de spus, cu excepția faptului că regele s-ar fi putut pune singur în pericol de osânda veșnică. Comanda a fost executată în noaptea de doi spre trei aprilie. Aproximativ șase mii de iezuiți au fost adunați din toată Spania. Au fost înghesuiți pe punțile inferioare a douăzeci și două de nave de război. În luna mai 1767 flota crudă a apărut în Civitavecchia, portul statelor papale și a fost - surprinzător - bombardat de artileria de coastă! Navelor li s-au refuzat permisiunea de a da voie să lase încărcătura umană să meargă pe uscat, la ordinul Papei, potrivit unei conferințe cu Lorenzo Ricci! Istoricii sunt nedumeriţi, de ce Clemens care este atât de devotat iezuiților, este atît de crud cu soldații săi in asemenea momente de ananghie. Cel mai plauzibil răspuns, în opinia mea, este că înțelegerea sa a urmat poruncii de nepătruns a generalului său, al cărui scop final era descalificarea Societății lui Isus și a Bisericii Romano-Catolice ca dușmani viabili

ai protestantismului, cel puțin în coloniile din America de Nord. Ei nu ar mai fi dușmani în ochii publicului și acum erau capabili să creeze alianțe personale. Preoții suferinzi și tunurile din Civitavecchia, au fost explicate de Amiot în Sun-Tzu:

„Armata ta care este instruită să nu cunoască planurile tale, de asemenea nu va conștientiza pericolul în care se află. Un bun general folosește toate acestea în avantajul său. Dar nu poate face asta pentru că operează în cel mai mare secret, ci pentru că știe să păstreze un cap rece și conduce cu sinceritate. În același timp, cu toate acestea, oamenii lui sunt în mod constant induși în eroare de ceea ce văd și aud. El reușește, ca trupele sale să nu știe niciodată ce trebuie să facă și ce comenzi trebuie să obțină. Dacă propria armată nu-și cunoaște planurile, atunci cum ar putea inamicul vreodată sa le afle?”

În următoarele câteva luni, alte mii de iezuiţi au fost expulzaţi din restul statelor Bourboneze, Napoli, Parma, Malta și America Spaniolă. Iezuiţii din America Franceză (Quebec) și Noua Anglie au rămas nevătămați, la fel ca și cei din Austria. În octombrie 1768, împărăteasa austriacă Maria Theresia, o Habsburgă, i-a scris duhovnicului său, părintele Koffler:

„Dragul meu părinte, nu este nevoie să vă faceți griji; atâta timp cât voi trăi, nu aveți de ce să vă îngrijoraţi."

Dar Maria Tereza spera în secret, să căsătorească cele două fiice ale ei ,cu fii princiarilor de Bourbon. Caroline, cu fiul regelui spaniol, Marie Antoinette, cu fiul lui Ludovic al XV-lea. Ambasadorul Bourbonului a sfătuit-o să caute în altă parte gineri, atâta timp cât nu și-a regândit atitudinea față de iezuiți. Împărăteasa și-a încălcat promisiunea față de -părintele Koffler, i-a alungat pe iezuiți de pe teritoriul ei, iar fetele ei și-au luat soții. (Cu toate acestea, căsătoria Mariei Antoinette s-a încheiat cu executarea soțului ei, Ludovic al XVI-lea în ianuarie 1793. Nouă luni mai târziu, a murit la fel ca soțul ei decapitată de ghilotină. Acest dispozitiv poartă numele revoluționarului francez Dr.Joseph Guillotin, care a propus pentru prima dată în 1792, utilizarea pedepsei cu moartea. Apropo, el a fost un iezuit scos din funcțiune)- În ianuarie 1769, ambasadorii din Franța, Spania și Portugalia l-au vizitat pe Papa Clement al XIII-lea. și i-au cerut „desființarea completă și totală a Societății lui Isus”. Clemens a cerut, un consistoriu special al Colegiului Cardinalilor, să discute această întrebare. Dar când cardinalii s-au întâlnit pe 3 februarie, nu a fost vorba despre ultimatumul Bourbon, ci despre alegerea unui succesor pentru Papa Clement, pentru că Papa în vârstă de 76 de ani, murise „cu o seară înainte printr-un atac apoplectic”, așa ne-au spus înregistrările oficiale. Un atac de cord atribuit ,presiunii diplomaţilor Bourboni. Aproape trei luni, în tot timpul turbulentei Conclave, a existat o întrebare: Ce atitudine va avea viitorul Papă față de iezuiți? Decizia cardinalilor pentru Lorenzo Ganganelli a fost un triumf pentru Lorenzo Ricci. Deși Ganganelli era franciscan, el lucrase cu iezuiții în calitate de consilier special al Inchiziției. Celebra sa carte„Diatriba teologica” (1743) a fost dedicată lui Ignaţius Loyola. În plus, Ganganelli îi datora

literalmente, papalitatea lui Lorenzo Ricci, întrucât Ricci a fost cel care a promovat nominalizarea cardinală în 1759. 9

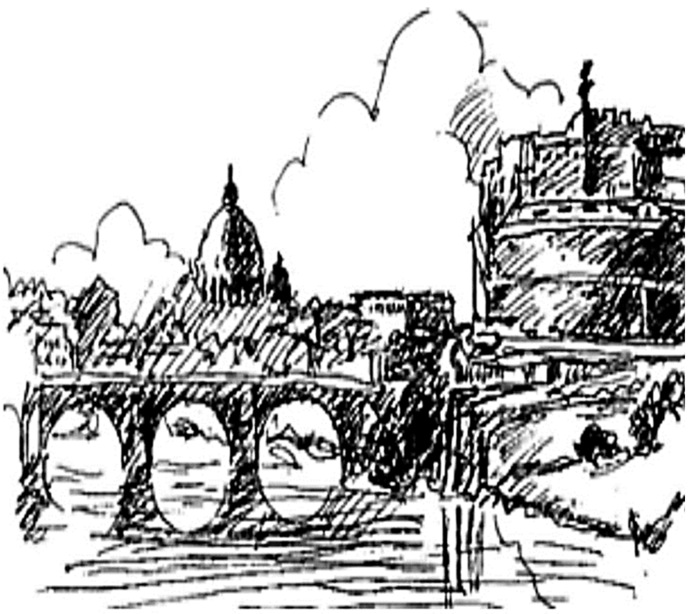
Aproape imediat după ce a primit pălăria roșie, Ganganelli a dezvăluit dovezi despre colaborarea cu strategia generalului Ricci de a desființa treptat Societatea lui Isus. ***Oxford Book of Papes,*** indică o schimbare bruscă și inexplicabilă a obiceiurilor: „Cardinalul Ganganelli, care a fost considerat anterior un prieten al iezuiților, acum s-a distanțat de ei." Și acum, un deceniu mai târziu, când Clement al XIV-lea a fost numit, Ganganelli a prezentat ceea ce, enciclopedia catolică considera o „atitudine ***aparent*** ostilă" față de iezuiți. O ostilitate aparentă, o ostilitate teatrală care ascunde o loialitate implicată față de societate. Clement XIV-lea ar face tot ceea ce este necesar, pentru a ajuta societatea să obțină victoria fără luptă, chiar dacă aceasta ar însemna aparent înfrîngerea societății.

Bourbonii trebuiau liniștiți. Clemens Karl al III-lea al Spaniei a promis repede, că în documentele viitoare, să „proclame lumii întregi înțelepciunea deciziei Majestății Sale de a-i expulza pe iezuiți ca fiind supuși încăpățânați și rebeli". El la asigurat de asemenea și pe Ludovic al XV-lea. al Franței, de un „plan de abolire completă a acestei societăți". În joia Mare, 1770 Clemens a sărit citirea anuală, In coena Domini (despre Cina Domnului). Omiterea citirii a fost o declarație uimitoare. Acestă bulă papală, proclamată pentru prima dată de Papa Pius al V-lea în 1568, le-a reamintit arogant regilor, că erau doar vasali ai papalității. Dintr-o dată, această afirmație a flatat stima de sine regală și a invitat capetele încoronate să rămână pe calea antiiezuită și antibisericească necesară pentru îndeplinirea planurilor secrete ale lui Lorenzo Ricci în Anglia și America. Se dovedește cu siguranță, implicarea lui Clemens în strategia de slăbiciune simulată pentru a ascunde ceea ce Sun Tzu a numit „o neîntreruptă ordine".

Nerespectarea citirii, ***In coena Domin,*** a sunat clopotul morții, al papalității albe puternic înarmate, cum a raportat teoreticianul politic al lui Ricci, Justinus Febronius, în capodopera sa creată în 1763, ***on the State of the Church & the Legitimate Power of the Roman Pontiff (Despre starea Bisericii și autoritatea legală a Pontifului Roman).***

Timp de mai bine de optzeci de ani, papalitatea și-a sprijinit membrii care au trăit în Roma, precum sunt monarhii Stuart, alungați din Anglia în calitate de romano-catolici. Clement al XIV-lea nu numai că a redus această tradiție la minimum, dar a început în 1772 chiar de ai oferi regelui protestant George al III-lea. și familiei sale o ospitalitate foarte vizibilă și caldă. Taboul a fost enorm de deranjant pentru protestanții americani, care au avut atunci dificultăți extreme cu Georg. Perspectiva reîntregirii Angliei cu Roma, le-a dat cu atât mai mult motiv să se străduiască, pentru ceea ce Lorenzo Ricci își dorea, suveranitatea lor. În cele din urmă, la 21 iulie 1773, Clemens și-a ținut promisiunea și a semnat documentul ***Dominus ac Redemptor noster (Dumnezeul și Răscumpărătorul nostru)***. Decretul Papal a pecetluit, că Societatea lui Isus a fost „dizolvată, asuprită și desființată" pentru toată eternitatea, pentru a „*asigura o pace reală și de durată în Biserică*". Toate „birourile, autoritățile și funcțiile" iezuiților au fost declarate„nule și

nevalabile”. Toate casele, colegiile, ospiciile și toate celelalte facilități pe care le ocupă, sunt închise oficial, indiferent de provincia sau regatul în care se află. Deși Lorenzo Ricci locuia la o scurtă plimbare de Palatul Papei, la Bazilica Sfântul Petru, mesajul i-a fost comunicat abia la mijlocul lunii august. Gardienii l-au arestat pe general în biroul său de la Piazza del Gesu 45. L-au dus la câteva blocuri mai departe, la colegiul englezesc. A stat acolo cinci săptămâni. În Anglia și America, s-au întâmplat lucruri, ceea ce a făcut ca prezența lui Ricci în colegiul englez să fie extraordinar de semnificativă. De aceste evenimente ne vom ocupa într-unul din capitolele următoare.

Vedere de la Castelul Sant'Angelo la Bazilica San Pietro

Spre sfârșitul lunii septembrie Lorenzo Ricci a fost luat de la Colegiul Castel Sant'Angelo, o fortăreață medievală ale cărei bolți întunecate de pivniță sugerează o închisoare. Detenția sa a fost probabil mai puțin umilitoare decât ne putem imagina, având în vedere că Sant 'Angelo conținea premise destul de elegante. Papii le-au folosit adesea ca o retragere confortabilă de stresul administrativ. De fapt, un tunel subteran secret conecta Castelul Sant'Angelo de palatul papal din Vatican. Ar fi în conformitate cu poziția și strategia lui Lorenzo Ricci de a rămâne în contact personal și secret cu Clement al XIV-lea. prin acest tunel.

Pe 22 septembrie 1774, la prima aniversare a arestării lui Ricci în Sant'Angelo, Papa Clemens a murit. El a fost în vârstă de șaizeci și nouă de ani și își petrecuse ultimul an din viață într-o depresie severă, s-a spus că avea o paranoia morbidă, că va fi ucis. Corpul său s-a dezintegrat surprinzător de rapid, iscînd zvonuri despre otrăvirea sa. Zvonuri care tind să confirme celebrele sale ultime cuvinte:

> „Din păcate, eu știam că ei [adică iezuiții] m-ar otrăvi; dar nu m-am așteptat ca atât de lent și crud să mă moare! Milă! Milă! Compulsus feci! ” („Am fost forțat să o fac!”)

Mulți ani mai târziu, istoricii s-au întrebat la cine s-a adresat Ganganelli: Dumnezeu? Un răzbunător criminal iezuit? Ricci? Și, mai presus de toate, „la ce” anume a fost el forțat? Eradicarea iezuiților? Sinuciderea? S-ar putea să nu știm niciodată răspunsul final, deoarece hârtiile și obiectele personale ale Papei s-au descompus la fel de repede ca și corpul său. Cu toate acestea, se știe că moartea lui Clement al XIV-lea, potrivit cuvintelor cărții ***Oxford Book of Popes*** „prestigiul papalității a ajuns la cel mai scăzut nivel, timp de multe secole.“ Acesta este exact ceea ce Lorenzo Ricci a avut nevoie, pentru Revoluția sa americană.

Acum examinăm întunericul din care au ieșit bărbații care au condus atacul asupra Societății lui Isus. A fost același întuneric, de la care au venit nu numai englezii care și-au transformat regatul într-o tiranie urâtă, ci și americanii care au pledat pentru o rebeliune împotriva acestei tiranii. Acest întuneric se numește Francmasonerie și este subiectul următorului nostru capitol.

GEORGE WASHINGTON ÎN ROBĂ MASONICĂ
(De la Currier & Ives-Stich1868)

Capitolul 13

Podul secret

"Interdicția papală a promovat chiar Francmasoneria, prin identificarea acestei fraternități cu rezistența împotriva tiraniei și superstiției catolice."

STEVEN C. BULLOCK,FRANȚA REVOLUȚIONARĂ, 1996

The New Catholic Encyclopedia, *(noua enciclopedie catolică) îi identifică pe bărbații care au atacat Societatea lui Isus drept „adepții radicali ai iluminării raționaliste. Scriitori talentați și influenți precum, Voltaire, Rousseau și alți așa numiții filozofi printre enciclopedisti; toți susținători ai francmasoneriei și oficiali guvernamentali de rang înalt. „Pentru ei, atacul asupra iezuitilor a fost „un pas către scopul final" al eliminării tuturor ordinelor, al papalității și în cele din urmă, al bisericii".*

Capodopera enciclopediștilor (cei mai mulți dintre ei s-a întâmplat să fie filozofi) ***Encyclopedia of Sciences, Arts, and Trades*** (Enciclopedia științelor, artelor și comerțului, 1743-1751). Această enciclopedie a fost flacăra iluminării, împlinirea visului cardinalului Wolsey, de a inunda lumea cu publicații care să promoveze proiectul ***„Învățarea împotriva învățăturii"***. S-a răspândit atât de mult învățarea *(învățarea seculară, spre deosebire de învățarea biblică*) încât a devenit propria paradigmă, care a solicitat o schimbare radicală a normelor existente.

Iluminarea a cerut o „nouă epocă", care să fie motivată peste fiecare biserică, chiar și peste Biblie. Noua epocă în spiritul religiei elegante, neo-gnostice a deismului, alternativa omului gânditor la catolicismul roman și influența sa dominantă asupra conștiinței umane.

Nicăieri nu se practica deismul mai metodic decât „în jurul altarelor Francmasoneriei”, așa cum a spus marele savant masonic Albert Pike. Pike a scris în influenta sa operă, ***Morals and Dogma*** **((moralitate și dogma,1871)**: ***"Creștinul, ebraicul, musulmanul, brahmanul și adepții lui Confucius și Zoroaster se pot aduna toți ca frați și se pot uni în rugăciune cu un singur Dumnezeu care este mai presus de toți zeii."*** Frații urcă succesiv în rugăciune, piramida gnostică a iluminării, până când se speră că unitatea cu cel mai înalt Dumnezeu este atinsă. *După cum a explicat Pike, deiştii (precum papalitatea) au văzut Biblia ca pe un fel de piedică:*

> Francmasonul nu oferă siguranță dogmatică și nici nu își imaginează în zadar o asemenea certitudine. Mai degrabă, el crede, că dacă nu ar exista o revelație scrisă, el, prin speranțele care îl însuflețesc și prin principiile care îl ghidează, crede în mod dependent în rațiunea sa și în credințele instinctului său și conștiința ar putea deduce adevărul.
>
> Studiază minunile cerului, legile naturii și evoluțiile din lume, frumusețea și adaptabilitatea misterioasă a existenței animale, natura morală și materială a creaturilor umane, făcute atât de cumplite și minunate; încît este mulțumit de faptul că Dumnezeu, pur și simplu doar, ESTE ...

Majoritatea filosofilor, inclusiv Frederic cel Mare, regele protestant al Prusiei, care a subvenționat întregul proiect de enciclopedie, erau frați deiști. La fel precum „oficialii guvernamentali de rang înalt” care au făcut eforturi pentru distrugerea iezuiților.Toți monarhii Bourboni au funcționat ca consilieri oficiali și au fost „membri pasionați ai Lojii”, pentru a folosi expresia [1] profesorului Martin. Marchizul de Pombal din Portugalia a fost, de asemenea, un francma- son. Consilierul lui Karl al III-lea., Contele de Aranda, ministrul lui Ludovic al XV-lea. Léon Guillaume Tillot și Ducele de Choiseul (Étienne-François de Choiseul), precum și prințul Mariei-Theresia, Wenzel Anton von Kaunitz-Rietberg și Gerard van Swieten - toți aceştea au făcut parte din fratia secreta a francmasoneriei.

Nu a fost un mare secret, că iluminismul a avut ca scop, să facă ca romano-catolicismul să fie de prisos, a proclamat Papa Clement al XII-lea n 1728, edictul *în eminenti*, care părea să condamne Francmasoneria în următoarele moduri:

CONDEMNATIO SOCIETATIS DE CONVENTI CULORUM DE FREEMASONS, UNDER THE PENALTY IPSO FACTO INCURRED, OR EXCOMMUNICATION; ABSOLUTION FROM IT BEING RESERVED TO PONTIFEX MAXIMUS.

> Francmasonii, indiferent de sectă sau religie, se unesc într-o legătură strânsă și insondabilă, pentru a se lega în conformitate cu legile și reglementările secrete con-

venite între ei, atât prin jurământul sever față de Biblie, cât și de nedoritele pedepse severe, de a-și păstra secretele cu o discreţie de neatins. Marea calamitate care rezultă de obicei din astfel de societăți secrete, sunt adversarii legilor civile și canonice.

Prin urmare, condamnăm și interzicem adunările Societății Masonice menționate mai sus prin sfatul cardinalilor și simpla noastră propunere și din plinătatea puterii apostolice. Comandăm cu strictețe, ca nimenea să nu îndrăznească sub orice pretext, pentru a presupune sau a dori, de a promova, favoriza, admite sau să ascundă în casa lui, membrii adunărilor acestui ordin hidos, în nici un fel de a ajuta la adunările lor oriunde ar fii ele, sau pentru a asista sau administra medicamente acestora în caz de boală sau în orice alt fel, direct sau indirect, de către dumneavoastră sau de alții, pentru a le oferi sfaturi sau alt ajutor în ceasul încercării și suferinței lor sau să-i convingă pe alții să se alăture acestui ordin ...

În timp ce retorica strictă Eminenti, care a fost reînnoită în 1751 de către Papa Benedict al XIV-lea., pare să fie săpat un șanț adânc între catolicism și francmasonerie, roadele lor spun o poveste contrară. De ce de exemplu, monarhii borboni deși romano-catolici, niciodată nu au fost pedepsiţi sau excomunicaţi pentru primirea, promovarea și preferarea consilierilor masonici? Și de ce a trecut un deceniu după ce Marchizul de Pombal a expediat iezuiții din Portugalia, Clement al XIV-lea a trimis un nunțiu liniștitor la curtea portugheză, a fost fratele lui Pombal ridicat la episcop și a confirmat toate nominalizările lui Pombal in Eparhii? 2 Răspunsul poate fi găsit desigur, în titlul Bulei Papale care prevede, că absoluția pedepselor sau excomunicarea îi sunt rezervate lui, ***„Pontifex Maximus”***. Acest lucru nu înseamnă altceva decât legătura cu atrocitatea Francmasoneriei, dacă servește papalității (ca și slăbirea iezuiților până la punctul în care toată lumea presupune că nu mai sunt o amenințare pentru protestantism) este chiar și achitat de papalitate. Având în vedere contextul istoric, are vreun alt răspuns?

Principalii critici iezuiți, nu numai că erau francmasoni, ci erau și produsul iezuților ***„învățarea împotriva învățăturii”***. A fost ***Ratio Studiorum*** înțelepciunea gnostică a bibliotecii Medici, care a fost absorbit într-un mediu de cazuistică, ambiguitate, reținere mentală și supunere față de înțelegere, combinate cu mici îmbucături de scriptură, care erau de obicei filtrate prin comentariile Bisericii, care după două secole de studiu iezuit, pe toate le făcuse filozofiile lumești. ***Ratio Studiorum***, a dictat forma și amploarea enciclopediei, care la rândul său a codificat paradigma iluministă, a cărei litanie deistică a fost propovăduită „în jurul altarelor Francmasoneriei”.

Dacă aruncați o privire mai atentă asupra Francmasoneriei, nu puteți evita să nu observați mirosul papalității negre. Nu este logic, având în vedere circumstanțele, că „G”, din centrul celebrei embleme masonice, reprezintă inițialul „Gesu”, reședința papilor negrii cu sediul principal al iezuitilor, în Borgo Sancto Spiritu numărul 5 în Roma? Francmasonii

desigur nu vor bănui, la fel de puțin ca iezuiții. Acestea sunt informații care sunt rezervate numai superiorului necunoscut, care nu le împărtășește cu nimeni. Sun-Tzu ne spune:

> *„Vrăjmașii tăi te vor sluji împotriva voinței lor sau uneori chiar împotriva cunoștințelor lor”.*

Francmasoneria a fost singura cale inteligentă pentru Biserica Romano-Catolică de a, ***(a)*** afrontarea continuă la protestantism, ***(b)*** creșterea „drepturilor divine” ale regilor care au condus propriile lor biserici naționale, independente de controlul Vaticanului, și ***(c)*** controlul exploziei incredibile a mercantilismului internațional (antreprenoriat comercial). Similar cu un pește prădător mare, a cărui gât deschis deschide o ascunzătoare confortabilă pentru prada sa, s-au comportat lojile masonice, au reciclat în mod inteligent vechea infrastructură templieră într-o frăție dinamică, spirituală și economică, pentru a oferi protestanților, evreilor, budiștilor, musulmanilor, agnosticilor și tuturor celorlalți, oportunitatea de a-și construi o viață mai bună în afara Bisericii Romane, dar care erau sub patronajul lor invizibil. Sun-Tzu scrie:

> *"Generalul vede totul, aude totul, face totul, dar se pare că nu are cu nimic de-a face."*

Generalul iezuit este simbolic ochiul dezmembrat, piatra pe care constructorii au abandonat-o. Secretul lojei și condamnarea acesteia de către biserică, au fost esențiale pentru menținerea integrității ambelor instituții. Și astfel, cel mai profund secret masonic, acel secret pe care nici măcar marii Maeștri nu l-au putut pătrunde, a fost acela, că toate secretele sale erau cunoscute de un singur om și anume superiorul general al Societății lui Isus. Acest lucru nu ar trebui să surprindă pe nimeni, care știe cât de minuțios este impregnată Francmasoneria cu tehnici iezuite. Atât Francmasoneria, cât și Societatea lui Isus sunt ***(a)*** ordine religioase umaniste, ***(b)*** misterioase, ***(c)*** frățești, ***(d)*** conștiincioase social și active din punct de vedere politic, precum Aeneas, adevăratul roman, pentru marele binele al majorității. Ambele organizații ***(e)*** dețin tradiție, iluminare și experiență cu aceeași apreciere, dacă nu chiar mai mare decât Biblia. Ei ***(f)*** folosesc programe atent structurate de vizualizare gnostică, pentru a obține o cunoaștere din ce în ce mai mare a divinului ***(g)*** tolerează, că „scopul justifică mijloacele” și ***(h)*** solicită supunere absolută, asigurată printr-un jurământ de sânge, către o ierarhie a superiorilor care culminează cu generalul iezuit, ale cărui comenzi sunt atât de atent adaptate primitorului, încât sunt simțite că sunt căutate de către acesta.

Primul membru înregistrat al francmasoneriei americane a fost Daniel Coxe, care a fost numit Mare Maestru al Provinciilor din New York, New Jersey și Pennsylvania, pe 5 iunie 1730, la o deputație acordată de Ducele de Norfolk, Marele Maestru al Francmasoneriei din Anglia. [3] Se pare că, Coxe era un recrutor harnic. Protocolul unei întâlniri a Marii Loji de la Londra din 29 ianuarie 1731, precizează că „Angajarea lui Coxes ca Mare Maestru Provincial al Americii de Nord” a fost pe larg celebrată. Daniel Coxe a fost de fapt un junior, conform cărții lui Sidney Heyden „Washington and Compeers his” (Washington și concurenții săi, 1868).

El a fost „fiul lui Dr. Daniel Coxe din Anglia, medicul personal al reginei lui Karl al II-lea“. Dr. Coxe trebuie privit ca un simpatizant romano-catolic, deoarece atât Karl cât și regina lui erau catolici. Regina, Katherine de Braganza (Portugalia), s-a prezentat mereu cu un imens anturaj al Vaticanului, motiv pentru care constant au fost falsificate comploturi de crimă împotriva ei. Karl s-a convertit la catolicism pentru bani, de la Ludovic al XIV-lea al Franței, sub condițiile Tratatului de la Dover.

Juniorul Daniel Coxe, a obținut o largă recunoaștere ca vizionar american sau cel puțin ca singurul apolog al unui vizionar necunoscut.Treisprezece ani înainte de propunerea lui Benjamin Franklin pentru o „uniune colonială”, la Congresul de la Albany din 1754, pentru care Franklin a fost primul care a propus „Statele Unite”, Coxe a publicat un proiect de disertație în Anglia, pentru a coloniza „o întindere extinsă a Golfului Mexic”, care a aparținut întâmplător tatălui său (medicul reginei). Disertația intitulată ***A Description of the English Province of Carolina*** din Florida spaniolă și numită ***La Louisiane*** de către francezi, a promovat Tractul-Coxe mai vechi, ca provincie engleză, care s-a aliat cu Noua Anglie împotriva spaniolilor, francezilor și indienilor. El a numit „toate coloniile aparținând coroanei Marii Britanii de pe continentul nordic al Americii, să se unească într-o unitate legală, regulată și fermă, peste care un locotenent sau un guvernator de vârf poate fi desemnat și stabilit, căruia guvernatorii fiecărei colonii ar trebui să fie subordonați.” Cu această unificare a guvernelor sub un președinte, Coxe a văzut „un sfat sau o convenție generală a stărilor coloniale pentru a se întruni, sfătui și decide pentru binele întregului”. Aceste „State Unite ale Americii“, ar asigura „apărarea și securitatea reciprocă a acestora și dacă este necesar, ofensiva și invazia inamicilor”, indiferent de protecția coroanei britanice. Desigur, aceste idei de împărțire a Imperiului Britanic s-au împlinit 40 de ani mai târziu, când strategia lui Lorenzo Ricci s-a împlinit. Având în vedere elementele implicate - terenuri deținute de medicul reginei catolice, terenuri administrate și promovate de fiul medicului care era francmason, al optulea duc de Norfolk, care era el însuși un membru al primei familii romano-catolice din Anglia, a fost numit pentru a genera o frăție americană - disertația lui Coxe pare a fi cea mai timpurie formatare a conștiinței coloniale, cu scopul de a diviza gândirea. Acest lucru a fost orchestrat de către agenții papalității Negre.

Ducele de Norfolk, „Marele Maestru al Francmasoneriei în Anglia“, a fost cunoscut sub numele de Thomas Howard, conte de Arundell. Nepotul său, Henry, Lordul Arundell, a ocupat Castelul Wardour lângă Tisbury, în Wiltshire, pe vremea când Clement al XIV-lea i-a desființat pe iezuiți. Vom vedea cum John Carroll a restaurat castelul lordului Arundell în toamna anului 1773, când autoritățile civile au închis școala iezuită din Liège, Belgia, unde Carroll învățase. Carroll a rămas în Wardour un an, în calitate de mentor și capelan pentru familia Arundell înainte de a naviga în America pentru a lua parte la revoluție.

Francmasonul de 33 de grade, Manly P. Hall, a remarcat în 1988 în scriiturile sale gnostice și extravagante , ***Secret Teachings of All Age: An Encyclopedic Outline of Masonic, Hermetic, Qabbalistic and Rosicrucian Symbolical Philosophy*** (Doctrine secrete

ale tuturor timpurilor: o structură enciclopedică a filozofiei masonice, ermetice, cabaliste și rosicruciene),care „nu numai că mulți fondatori ai guvernului Statelor Unite au fost francmasoni, dar au primit și sprijin din partea unei instituții secrete și sublime din Europa, care i-a ajutat să întemeieze această țară, pentru un scop special și enigmatic, ceea ce era cunoscut doar de foarte puțini inițiați.” Majoritatea cărților de istorie ale guvernului american, ignoră prezența masonică. Americanii își vând istoria lor în simboluri înalte ale binelui și răului, libertate și tiranie, eroism și trădare, putere și dreptate. Este de înțeles, că ei nu vor accepta o moștenire care ar fi contaminată cu pete intunecate de mister. Cu toate acestea, marea majoritate a patrimoniului guvernului american este extrem de misterios.

Charles Thomson:
Omul care a spus adevărul

Omul care este cel mai capabil să fie numit ca fiind, cel mai mare istoric din țara noastră, este omul care a avut cel mai extins acces la surse primare în ceea ce privește Revoluția americană. Numele lui este Charles Thomson. Ca un savant autentic clasic și un protestant discret, care a fost modelat după învățăturile-Medici. Thomson fost cunoscut ca, „Secretar perpetuu al Congresului Continental.“ El a scris procesele verbale ale reuniunilor Congresului din 1774 până la ratificarea Constituției în 1789. Cu William Barton, un francmason, el a proiectat Marele Sigiliu al Statelor Unite ale Americii: Alegerea motto-ului virgilian, este atribuită exclusiv lui Thomson. Printre contemporanii săi, numele Charles Thomson era sinonim cu sinceritatea și adevărul. Protocolul său cu privire la negocierile din Pennsylvania cu indienii Delaware, a fost atât de precis, încât indienii din Delaware l-au numit *Wegh-wu-law-mo-end*, ceea ce însemnă „omul care spune adevărul”

Dacă ar fi publicate rapoartele sale zilnice despre evenimentele congresului, mulțimea de pe stradă ar fi scandat: „Aici vine Charles Thomson! Aici vine adevărul!" Odată ce Constituția a fost ratificată, Charles Thomson s-a retras la Harriton, casa sa de la țară, din Bryn Mawr. Din păcate, a distrus toate actele și notele personale legate de fondarea noii republici. Un articol, al lui Kenneth Boling în Pennsylvania ***Magazine of History and Biography*** (revista de istorie și biografie din Pennsylvania)1976 afirmă, că Thomson a scris realmente un lung raport al Revoluției, pe care el însuși din păcate, l-a distrus. Biograful lui Thomson J. Edwin Hendricks din Wake Forest, bănuiește o altă soartă a raportului și face aluzie la „zvonuri persistente” conform căreia documentele Thomson sunt consemnate în registrele masonice din Pennsylvania. (Profesorul Hendricks m-a asigurat personal, că numeroase investigații au arătat că Thomson nu a fost membru al francmasonilor din Pennsylvania). Indiferent dacă Thomson și-a distrus raporturile sau le-a lăsat în cripta secretă, clar este, că el știa de existența anumitor elemente în formarea guvernului american, peste care mantia tăcerii trebuia întinsă. „Dacă adevărul ar fi cunoscut”, a spus el în secret prietenilor, „multe cariere ar fi deteriorate și conducerea națiunii ar slăbi”. [4]

Și astfel, Charles Thomson a petrecut restul de patruzeci de ani din viața lui ,traducând Septuaginta, Biblia din limba greacă, în limba engleză. Totuși el a fost rugat frecvent, să scrie istoria revoluției definitivă și adevarată, cunscută doar de cei inițiați. Dr. Benjamin Rush a auzit o dată răspunsul lui Thomson la o asemenea solicitare și a inclus-o în jurnalul său:

> *„Nu, nu ar trebui să fac asta, pentru că ar trebui să contrazic toate cărțile de istorie despre marile evenimente ale revoluției și prin reprezentarea mea să dezvălui oamenilor, motive și măsuri, noi suntem pe deplin obligați agenției de providență pentru afacerea de succes. Fie ca lumea să admire presupusa înțelepciune și curajul a marilor noștri oameni. Poate că așa își pot asuma atributele care le sunt atribuite, pentru a face bine. Eu nu ar trebui să dezamăgesc generațiile viitoare.“* [5]

Cred că ceea ce încerca Thomson să ne spună este, că nici o relatare istorică a Revoluției Americane nu poate fi adevărată, dacă el nu dezvăluie rolul „agenției Providenței”. Rețineți că Thomson nu folosește singur cuvântul „providență”, care la vremea sa a fost înțeles să însemne „Dumnezeu” sau „Cristos”. „El nu spune că suntem pe deplin dedicați lui Dumnezeu”, sau că „suntem pe deplin dedicați lui Cristos” ci mai degrabă „efectul” acestuia.

Dacă Thomson știa că termenul „agenție“, este ca sinonim pentru „vicar“, eu nu-mi pot imagina, că așa unui lingvist profesionist ca el, nu i-ar fi fost necunoscut și dacă el știa că papii au fost numiți „vicari ai lui Cristos”, încă din secolul al V-lea, la fel nu-mi pot "imagina, că un cărturar biblic de acest gen, nu ar fii putut știi, atunci Thomson ne-a spus

cel mai probabil: „Noi suntem pe deplin angajaţii Vicarului lui Cristos, deci, papalităţii romane.Dar ce declarație ridicolă pentru conștiința americană post-revoluționară! Deci, cine ar fi crezut o astfel de idee scandaloasă, chiar dacă ar fi venit de la omul care a fost cunoscut pentru a spune adevărul? Papalitatea contestată, degenerată și muribundă, nu ar fi putut influența revoluția! Orice nechibzuit, care dă valoare acestei idei, ar intra cu capul direct într-un zid ridicol. Deci pentru Thomson, nu a existat nici-o cale în spiritul vremurilor, să spună ce știa.

Din moment ce el a ales să nu dezamăgescă generațiile viitoare, poporul american a trebuit să trăiască conform istoriei oficiale, care ar fi putut fi respinsă de adevăr. Ei au fost conduși de lideri ambițioși, care au putut păta și tulbura adevărul. În înșelăciunea lor, par să se simtă foarte confortabil, ceea ce în mod ciudat pare să fie cazul în general, atunci când oamenii sunt de acord cu stăpânirea romană.

Să trecem acum la capitolul următor, în care vom vedea cum iezuiții, pe care îi recunoaștem astăzi ca arhitecți secreți ai Iluminării, au oferit coloniștilor americani, o bază filozofică pentru răscoala împotriva Marii Britanii.

CARDINAL ROBERT BELLARMIN (1542-1641)

Capitolul 14

Dogma independenței

Planul de studii iezuit, ***Ratio Studiorum***, a pătruns în cultura occidentală cu o teorie politică pur catolică. Această teorie, așa cum a fost formulată de filosofii și politicienii deiști, a devenit forța motrice a revoluției americane. A avut un impact atât de puternic asupra lumii, încât formulatorul și apologetul său original, preotul iezuit Robert Bellarmine, a fost canonizat în 1930.

Înainte de desparţirea lui Henric al VIII-lea de papalitatea romană la mijlocul anilor 1530 și înființarea ulterioară a ***Bisericii Angliei***, regii sau văzut în regatele lor respective ca reprezentanți aleşi ai lui Dumnezeu, numai în scopuri lumești. Conform Schismei lui Heinrich, regii protestanți au presupus, că miruirea lui Dumnezeu acoperea și scopuri religioase. Au devenit papi infailibili ai propriilor biserici naționale. În urma doctrinei biblice conform căreia conducătorul „este numit de Dumnezeu pentru bine", regii protestanți au pretins să se excludă din dreptul divin și astfel au obținut puterea absolută asupra supușilor lor. Urmând maxima lui Sir Robert Filmer, cel mai mare avocat al **dreptului divin de guvernare al regilor** și în același timp, teologul privat al lui Iacob I, a spus; „regele nu poate lipsi".

Cel mai îndârjit oponent al drepturilor divine, a fost Robert Bellarmin, teolog privat al lui Clement al VIII-lea (1592-1605), care l-a făcut cardinal în 1599. Cardinalul Bellarmin a apelat la interesul de sine al oamenilor obișnuiți, pe care sistemul drepturilor divine nu l-a făcut. El a fondat teologia eliberării. Bellarmin s-a bazat pe Aristotel și pe Thomas de Aquinas și a susținut că Dumnezeu nu a miruit regii, ci a dat poporului direct și desigur, suveranitatea. Oamenii au fost liberi să-și transfere suveranitatea către cel care întotdeauna și peste tot ***însuşi*** se alege. Dacă suveranul ales al poporului s-ar dovedi nevrednic, poporul avea dreptul să-l demită și să pornească din nou cu orice formă de guvernare pe care o considera necesară, fie ea monarhie, nobilime sau republică.

Este de înțeles, că monarhii protestanți îl urau pe cardinalul Bellarmin. Un colegiu anti-Bellarminianum a fost fondat la Heidelberg pentru a instrui luteranii în tratarea egalita-

rismului democratic al lui Bellarmin. Când regina Elisabeta a ordonat să predea împotriva lui Bellarmin în Cambridge, lectorul, în timp ce citea opera cardinalului pentru a-l respinge, s-a convertit la catolicism roman. Se spune că Theodore Beza, succesorul lui John Calvin, responsabil de Biserica protestantă din Geneva, a spus despre marea lucrare a lui Bellarmin, ***Christian Controversy***, „Această carte ne-a distrus!”.

Despre procesul de a „controla inamicul așa cum se dorește”, Sun-Tzu a scris:

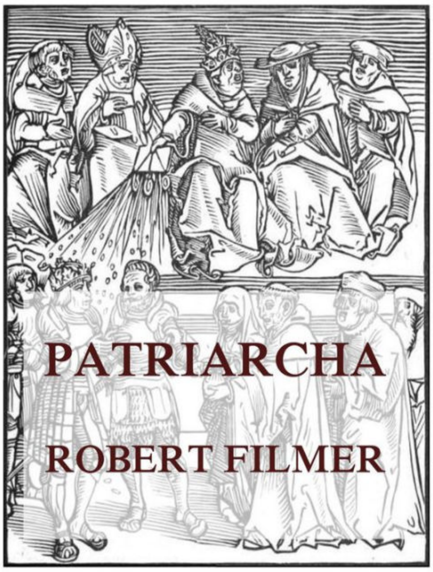
> ***„Marea știință este să faci dușmanul să-și dorească tot ceea ce se așteaptă de la el și apoi de a-l ajuta prin toate mijloacele să-l echipezi, făra ca el să observe.”***

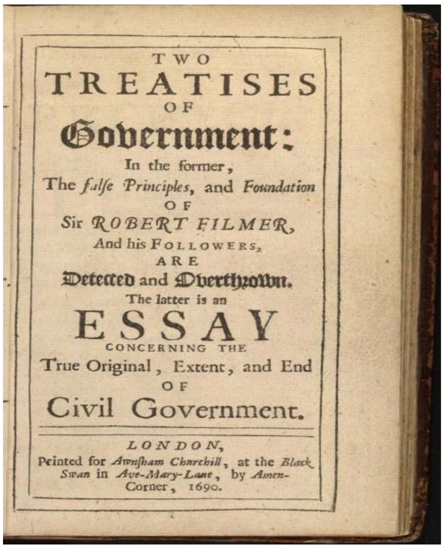
Astfel, teologia eliberării a ajuns la revoluționarii americani prin vocea și energia adversarului lor principal, Sir Robert Filmer. Sir Robert a apărat dreptul divin al monarhiei pe primele patru pagini ale ***Patriarcha*** (1680) și a contrazis Cardinalul Bellarmin. Dar replica lui conține atât de mult material din lucrările lui Bellarmin, că prin Patriarcha nu s-a întâmplat nimic altceva decât o introducere succintă a teoriei lui Bellarmin în America.

Cei doi critici proeminenți ai Patriarcha au fost Algernon Sidney, cel mai mare filozof politic al puritanismului și John Locke, vocea iluminismului în Anglia și America. Numele lui Algernon Sidney este foarte rar cunoscut de americanii moderni, dar în timpul său și de-a lungul generațiilor a fost sinonim pentru libertatea individuală. Noi născuți și multe proprietăți au au primit numele de „Sidney“ în onoarea lui, deși el a fost decapitat în 1683 din cauza complotului la uciderea regelui Charles al II-lea. Admiratorii filosofici a lui Sydney au iubit ostilitatea sa deschisă față de catolicismul roman. Dar ei au ignorat intrigile sale cu iezuiții lui Ludovic al XIV-lea și vizitele sale lungi la Roma. Discursuri despre guvern, cea mai cunoscută lucrare a sa, a fost cu respect numită ***„cartea nobilă”***. După republicarea sa din 1763, împreună cu un raport al procesului său absurd (fără acuzații, fără asistență de avocat, mărturie și probe false, juriu mituit), aceasta se găsea în biblioteca fiecărei case bogate din America.

Sidney începea discursurile cu următoarea propoziție: *„După ce am citit recent o carte intitulată Patriarcha de Sir Robert Filmer, am citit despre dreptul universal dat de Dumnezeu tuturor regilor și am considerat că va fii bine, să fie folosită o pauză de timp, pentru a reflecta asupra învățăturii sale și a întrebărilor rezultate, care par să afecteze întreaga umanitate"*. Apoi Sidney, îl atacă pe Sir Robert Filmer și citează citatele lui Filmer din opera lui Bellarmin, apărîndul în același timp pe Bellarmin. Cât de miraculos este faptul, după afirmațiile lui Sun-Tzu, că un protestant de încredere și gânditor a unei națiuni de semeni - respinge deschis catolicismul – dar este îndoctrinat cu învățăturile unui cardinal iezuit!

John Locke a avut un astfel de impact asupra intelectualilor revoluționari, încât istoricii l-au descris drept „filozoful Americii”. Și el l-a susținut pe Bellarmin, în timp ce el îl critica pe Filmer. Pe pagina de titlu a operei sale,*Two Treatises on Government* (1690), Locke susține, că va respinge *Patriarcha* cu argumente care „pot recunoaște și răsturna principiile și fundamentele greșite ale lui Sir Robert Filmer și adepții săi”. A explicat apoi cardinalul Bellarmin în propriile sale cuvinte, cuvinte care ar trebui să devină baza Revoluției americane: „Pentru ca oamenii sunt von natură liberi, egali și independenți, nimeni nu îi poate alunga din această stare și să se supună unei alte puteri politice, fără consimțământul independental omului ...”

TWO TREATISES OF Government: In the former, The false Principles, and Foundation OF Sir ROBERT FILMER, And his FOLLOWERS, ARE Detected and Overthrown. The latter is an ESSAY CONCERNING THE True Original, Extent, and End OF Civil Government.

LONDON, Printed for Awnsham Churchill, at the Black Swan in Ave-Mary-Lane, by Amen-Corner, 1690.

Biblioteca personală a autorului principal al Declarației de Independență, Thomas Jefferson, conținea o copie a Patriarchei, dar și un frumos portfoliu de 497 de pagini din discursurile lui Algernon Sidney.

> "Dacă Jefferson ar fii citit doar câteva pagini din cărțile lui Sidney și Filmer", a scris savantul bellarminist John Clement Rager 1926, „el ar fi adus principiile democrației la esență, așa cum a fost propuse de Bellarmin. Cu toate acestea, este mai mult decât probabil că curiozitatea lui Jefferson ... [al lui] la determinat să arunce o privire mai atentă asupra scrierilor originale ale acestui om de școală catolică. Nu a fost departe. În biblioteca de la Universitatea Princeton se afla o copie a lucrărilor Cardinalului Bellarmin. James Madison, membru al comitetului care a formulat, ***Virginia Declaration of Rights*** (declarația drepturilor din Virginia), a fost absolvent al Universității Princeton. Probabil a citit opera lui Bellarmin, pentru că în această perioadă a vieții sale el citea tot ce-i cădea în mâini și a fost profund versat în controverse religioase. Trebuie menționat, că mai mulți membri ai comitetului care au elaborat Declarația pentru drepturile divine [Virginia] fuseseră instruiți în Anglia, unde scrierile lui Bellarmin nu erau nepopulare, nici măcar celor mai ostili credinței sale. Filozofia operațională a Declarației de Independență poate fi ușor urmărită în teologia de eliberare Bellarmine:

Kardinal Bellarmin:	Declarația de Independență:
„Poporul este înzestrat cu anumite drepturi inalinabile, de către Creatorul lor.“	„Puterea politică vine de la Dumnezeu. Guvernul a fost introdus de legea divina, dar legea divină nu a dat putere nici unei persoane.“
„Guvernele sînt administrate de oameni a căror putere echitabilă, derivă din consinţământul celor guvernaţi.“	„Societatea trebuie sa aibă însăşi Puterea de a se proteja şi menţine.“
„Pentru a asigura aceste drepturi, guvernele sînt administrate de către bărbaţi.“	„Poporul însuşi,imediat şi direct, are toată puterea politică.“
„Toţi oamenii sunt creaţi egali.“	„Toţi oamenii prin natura lor, sunt născuţi liberi si egali.“
„Ori de cîte ori o forma de guvernare devine distructivă în aceste scopuri, este dreptul poporului să modifice sau să anuleze şi să instituie un nou guvern.“	„Din motive legitime, poporul poate transforma guvernul într-o aristocratie , decocraţie sau invers.“

Interesant este că ***Patriarcha*** (1680) a fost publicată doar la 28 de ani după moartea autorului, Sir Robert Filmer. A venit într-o eră de speranțe tot mai reduse pentru legea divină, ținînd cont, că în 1625, atunci când regele Karl I a fost decapitat, conceptul a fost complet discreditat.

Este posibl ca, *Patriarcha* să fii fost editată de iezuiți la ordinul colonelului general Ioan Paul Oliva (1661-1681), sau a fost scrisă de el însuși? Scopul era de a-i determina pe dușmanii catolicismului roman să-l urmeze pe Bellarmin, crezând că învățăturile lui Bellarmin erau criticate de un om ratat, de Filmer, avocatul necinstit al unei cauze protestante pierdute. Ideea nu este exagerată, având în vedere rezultatul real. Într-adevăr, *Patriarcha* a creat teoria revoluționară care i-a determinat pe coloniști, să creeze un nou sistem. O națiune supusă papalității negre.

Pentru a transforma teologia eliberării în violență, care este necesară pentru a împărți lumea vorbitoare de limba engleză, Anglia trebuie să exercite tirania. Cum s-a realizat acest lucru în ciuda unui rege tânăr, buimac, confuz și destul de inofensiv, este subiectul următorului nostru capitol.

JOHN STUART, AL TREIA EARL VON BUTE
(Un portret de Alan Ramsay)

Capitolul 15

Regele nebun Georg al III-lea

După moartea lui Thomas Howard, al optulea Duce de Norfolk şi fondatorul adevărat al Francmasoneriei americane , titlul-Norfolk a trecut la fratele Thomas Edward în 1732. Ciudat este faptul că şi cel de-al nouălea Duce de Norfolk a jucat, un rol în fondarea Statelor Unite, chiar dacă numai un rol minor. Sun Tzu a scris în acest sens:

> ***„Înmulțește spionii și implementează-i peste tot, special în palatul prinților inamici; întocmeşte o listă cu cei mai importanți ofițeri din slujba lor. Cunoaște numele și prenumele lor, numărul copiilor, rudele, prieteni, slujitori lor. Nimic nu trebuie să se întâmple între ei, ceea ce să nu-ți fie cunoscut.”***

Edward, al nouălea Duce de Norfolk, a fost un oaspete fidel în anturajul lui Friedrich Ludwig de Hannover, prinţul de Wales şi prinţesa sa Augusta de Sachsen-Gotha-Altenburg. Galezii erau oameni de distracţie şi o continuă dezamăgire pentru tatăl prinţului, regele George al II-lea. Regele era ofensat pe fiul său, deoarece părea să nu fi moștenit dorinţa lui de război. George al II-lea a fost ultimul monarh britanic care şi-a condus armata în luptă personal, lucru pe care l-a făcut împotriva spaniolilor în 1739. Georg disprețuia anturajul iezuit al fiului său. Când Friedrich Ludwig i-a distrat pe ambasadorii străini la Palatul St. James, regelui ia izbucnit furia după ce a văzut nota de plată exorbitantă. El i-a scurtat beneficiile bănești, a trimis ambasadorii acasă şi a ordonat cuplului din St. James să se mute şi să adopte o şedere mai simplă în Leicester House.

În 1738, Augusta a adus pe lume un fiu, Georg Wilhelm. La vârsta de șase ani, copilul a fost dat sub îngrijire unui doctor, Ayscough. Ca și Societatea lui Isus, Ayscough și-a dorit nimic bun, pentru capul Bisericii Angliei. „El este mai presus de toate, susținător al opoziției, remarcabil", ne spune ***Britannica***. Rolul lui Ayscough în istorie, a fost să-l protejeze pe viitorul rege al Angliei, care suferea emoțional din cauza disputelor stângace dintr-e tată si bunic. Prințul de Wales iubea cursele de cai. Într-o după-amiază în anul 1747, conform povestirii oficiale, o ploaie bruscă, la ținul pe el şi o mînă de prieteni in cort. Decis să joace cărți, Prințul Eduard a trimis prin ploaie, pe al nouălea Duce de Norfolk, pentru a găsi pe cineva care să ia parte la o partida de Whist. Ducele s-a întors cu un scoțian izbitor de frumos, John Stuart, al treilea conte de Bute."Bute a câștigat imediat favoarea prințului și a prințesei sale", ne spune ***Brittanica***, „şi a devenit figura de frunte la curtea lor". Ce *Britannica* nu ne spune, împreună cu orice altă sursă, ce eu am putut găsi despre acest personaj principal în formarea relațiilor anglo-americane, este că Bute, ca și Norfolk a fost un frate secret al Lojii. Acest fapt poate fi văzut și cercetat nu numai doar la piatra de temelie a arcului de deasupra mausoleului lui Bute, ci și la cimitirul St. Marys din Rothesay, Isle of Bute, în Firth of Clyde, la vest de Glasgow. În această piatră de temelie este gravat, francmasonicul, încrezătorul și fără trup, ochiul atotvăzător.

Născut la Eton în 1713, Bute a fost ales în 1737 în nobilimea reprezentativă a Scoției. El nu a deschis niciodată gura într-o dezbatere. Când cererea sa de reselecție a eșuat, a revenit la afacerea familiei sale din Insula Bute, al cărui climat remarcabil de temperat produce un frunziș bogat și chiar copaci de palmier. Acolo și-a găsit pasiunea pentru botanică, care până în prezent reverberează în peisajul verde al Muntelui Rothesay. În 1745, Bute a părăsit brusc Rothesay și s-a mutat la Londra. Anul 1745 este caracterizat prin așa numita răscoală iacobină, o altă recuziune miraculoasă după Sun-Tzu, în care înfrângerea aparentă a ascuns o victorie ascunsă pentru Societatea lui Isus.

Rebeliunea iacobină, a vizat să restabilească stăpânirea romano-catolică asupra Angliei, prin înlăturarea lui George al II-lea și plasarea pe tron a nepotului lui Jacob al II-lea, Charles Stuart, cunoscut mai bine sub numele de prințul Bonnie Charlie. Cu toate acestea, când Charlie a mărșăluit la Londra cu un grup de susținători scoțieni, niciun politician catolic proeminent nu l-a abandonat pe George al II-lea. Prin urmare, Rebeliunea a fost forțată să renunțe. Charlie a fugit în Franța iar scoțienii au fost masacrați. Evident, acest lucru a fost un dezastru catolic. Dar a fost într-adevăr? Un astfel de sprijin catolic extins pentru un rege protestant a asigurat Angliei, că monarhia va rămâne protestantă pentru totdeauna.

O Anglie catolică a devenit acum un vis îndepărtat. Iezuiții au reușit să atingă pânzele iar englezii, cu ei în mijlocul lor, puteau acum să se așeze și să se relaxeze. Iar iezuiții la rândul lor, își puteau continua munca netulburați, fără a-i alarma pe oficiali. Rebeliunea iacobină a făcut ca Anglia să fie în siguranță pentru papalitatea neagră. Iezuiții și-au asigurat o nouă acoperire, prin demascarea acoperirii anterioare - o manevră obișnuită

- „Blown cover as cover“ (demascarea acoperirii în scopul de a o utiliza ca acoperire) în limbajul CIA. Cu toate dificultățile, generalul Sun-Tzu câștigă!

Când Bute a intrat la curtea prințului de Wales, fiul său George William era un caz emoțional. Bute i-a acordat multă atenție băiatului, câștigându-i încrederea și admirația. El a devenit mentorul său. Într-adevăr, Bute s-a făcut atât de indispensabil în ceața din jurul casei Leicester House, încît în anul 1750, prințul la numit în funcția cea mai intimă a personalului său, ca domn al dormitorului. Nimic nu se întâmpla în viața celor doi moștenitori ai tronului Angliei, ca acest om nu fii fost informat şi care era totodată, subordonat superiorului necunoscut al Francmasoneriei, papa negru.

Dar, în anul de după numirea lui Bute, prințul a murit în mod misterios la vârsta de numai 44 de ani. Conform zvonurilor, Bute ar fii fost responsabil. Aceste zvonuri au circulaut o perioadă dar au dispărut destul de repede,cu toate că el a fost soțul unei femei dedicate și capul unei familii fericite.

George al II-lea, surprinzător de atins de moartea timpurie a prințului, a rămas un bunic exagerat de strict față de Georg Wilhelm. Până la propria sa moarte în 1760, George al II-lea a fost din ce în ce melancolic și dezinteresat de domnia sa. Parlamentul câștigînd în putere. Bute a jucat pentru viitorul rege, rolul înlocuitor de tată. Având grijă de grădinile de la Leicester House, el l-a inspirat pe băiat pentru un interes în botanică, pe tot parcursul vieții. El l-a încurajat să promoveze arta - compozitorul Handel, deși orb, a regizat în continuare spectacolele lucrărilor sale la cererea regală. Cu toate acestea, Bute a făcut prea puțin, pentru a elimina temerile agonizante ale lui Georg, din cauza deficiențelor proprii. Scoțianul s-a prezentat lui Georg, drept idealul comportamentului care trebuie atins și astfel a hrănit încrederea în sine a băiatului, ca fiind cea mai importantă caracteristică, care i-a și format caracterul.

Acesta a fost contextul puterii engleze, când Lorenzo Ricci a pus în mișcare pietrele din Valea Ohio, care au cufundat Anglia și Franța într-un război mondial costisitor. După șase ani de război, George al II-lea a murit la vârsta de șaptezeci și șapte de ani. El a lăsat în urmă un Parlament controvers și o moștenire disfuncțională, care înca nu a reușit să treacă pragul adolescenței. Georg Wilhelm, astăzi regele George al III-lea, a predat temător Imperiul Britanic lui John Stuart. Bute a acționat rapid pentru a satisface dorințele superiorului său necunoscut. El a început cu numirea unui conformațional, prim domn al Ministeruli de Finanțe, al cărui post a devenit cunoscut mai târziu ca, prim ministru. În continuare, cu subvenții finanțate în secret, a cumpărat voturi de la membrii cheie ai Parlamentului, care în general erau cunoscuți doar ca „prietenii regelui”. Sub nobilul pretext de a realiza „o unitate mai mare a Imperiului Britanic în cadrul Parlamentului“, Bute i-a biciuit pe „prietenii regelui”, pentru a adopta o lege care să aplice ordinele de asistență pînă dincolo de granițele Atlanticului. Acestea erau împuterniciri care au fost emise sub sigiliul regal, solicitînd un ofițer de ordine pentru a putea intra în posesia terenurilor fără proces și fără un juriu. Nu este nevoie de un doctorat în științe politice, pentru a realiza că această expropriere totală este de fapt, o modalitate sigură

de a împărţi un imperiu, decât de a-l uni. Când cererile din Massachusetts au fost executate, James Otis și-a dat demisia din funcția de avocat general (General la Curtea de Amiralitate), pentru a predica împotriva ordonanțelor cu o intensitate, „într-un stil de retorică“ își aminteşte John Adams mai târziu „de care nu am auzit niciodată, nici în aceasta și nici în altă țară”.

În iulie 1776 Adams a declarat, că executarea operațiunii de ajutor Bute din 1761 a fost „începutul unei controverse între Marea Britanie și America”. 1

Războiul lui Lorenzo Ricci; sau războiul naval sau războaiele franceze și indiene s-au încheiat în 1763. Anglia a fost câștigătorul evident. Bute a fost trimis de către protejatul său, George al III-lea. la Paris să negocieze pacea. Sprijinit de Robert Petty, Lord Shelburne și infamii "iezuiți din Berkeley Square", Bute a perfecţionat Tratatul de la Paris. Sub aceste condiții, Anglia a câștigat de la Franța toate părțile din Quebecul catolic și regiunea de la est de Mississippi, cu excepția insulei New Orleans. Acesta a fost un câștig teritorial atât de mare pentru coloniști, încât locuitorii din Carolina de Nord au fondat în partea de nord-est a coloniei, Bute County. 2 Cu toate acestea, Bute a restricționat subvenţiunile, prin ordonarea faimoasei Proclamații Regale din 1763, care le-a interzis americanilor să se deplaseze la vest, de o linie trasată de-a lungul crestei Munților Apalachieni (Munții Allegheny). Cei mai mulți coloniști au văzut proclamarea ca un plan pentru a-i închide între munții Appalaci și Atlantic. Pentru cumpărătorii de bunuri imobiliare occidentale tratatul a devenit, un furt legalizat. Cei care frecventau biserica a văzut un progres papal: „Întrucât catolicismul roman nu a mai fost persecutat activ în Anglia, multi americani au tras concluzia, că patria avea de gând să se întoarcă la Roma.” 3

Înainte de aderarea lui Lorenzo Ricci la papalitatea neagră în 1758, coloniștii fuseseră fideli patriei mamă. Privind în urmă la anii de dinainte de Ricci, Benjamin Franklin a reamintit în House of Commons din 1766, ***„coloniștii Angliei a fost guvernați doar cu ajutorul unui mic stilou, ceva cerneală și a unei mici foi de hârtie; ei au fost conduși de-o sfoară."*** Dar, odată cu ascensiunea lui Ricci, ca și cum s-ar pregăti pentru absurditățile lui Bute, în colonii au apărut propagandiștii radicali - Christopher Gadsden în Carolina de Sud, Cornelius Harnett în Carolina de Nord, Patrick Henry și Thomas Jefferson în Virginia și în Pennsylvania Charles Thomson. Decanul tuturor acestor propagandiști a fost, Samuel Adams, celebrul „tată al Revoluției americane” și „figura dominantă a Francmasoneriei în mobilizarea meșteșugarilor din Boston și înprejurimi.” 4 Într-o scrisoare din 9 februarie 1819, John Adams a descris activismul politic al vărului său Sam, exact la șaptesprezece ani după funcția lui Lorenzo Ricci:

> *„Din câte știu, din 1758 până în 1775, timp de șaptesprezece ani, Samuel Adams și-a făcut o regulă constantă de a urmări ascensiunea fiecărui ingenios talent, să facă cunoștință cu el, să-i curteze prietenia, să se îngrijească de sentimentele sale naturale în favoarea patriei sale originale, pentru a-l avertiza despre proiectele ostile ale Marii Britanii, pentru a cîştiga afecțiunea și considerațiile sale de partea ţării sale de origine.”*

Cu mult înainte de apariția rebeliunii în masă - cu mult înaintea actele de ajutor ale lui Bute și ale Proclamației Regale - a fost organizată o propagandă a rebeliunii americane. În același timp, Dr.Franklin a asigurat mijloacele pentru diseminarea rezultatelor. El a raționalizat sistemul poștal colonial pentru a asigura un flux constant și eficient din sudul Virginiei spre New England de est.

Capacitatea viitoare de război a Angliei pe frontul diplomatic, a fost afectată de negocierile lui Bute și Shelburne de la Paris, care a izolat Anglia de orice posibilitate de a forma alianțe de ajutor europene. În 1763 acest lucru nu a fost neglijabil pentru nimeni, cu excepția preconizatului și omniscientului Lorenzo Ricci. Când a venit ceasul, în care America s-a revoltat pentru independență și nimeni în afară de Ricci nu știa când va veni aceast ceas, Anglia a trebuit să fie izolată și lăsată fară posibilitatea de aliere.

După slăbirea Angliei, înscenarea ostilă a retoricii divizive s-a stimulat și în America iar Bute s-a retras din viața publică ca un om foarte nepopular. Dar mentorul regelui încă nu a terminat. Din umbră, Bute a ales un nou premier, George Grenville. Grenville a facut acestei propuneri un imens spectacol de refuz, spunând, că el va prelua funcția cu excepția cazului în care regele promite, că nu-l va pune niciodată pe Bute în vre-o funcție sau nu va solicita sfatul său. Regele i-a dat promisiunea. Grenville s-a angajat să reformeze minuțios Imperiul Britanic, apoi a continuat (cu sfaturile secrete ale lui Bute și cu mai mulți bani din proprietăție „prietenilor regelui”), creând situații dinamice care au accelerat și mai mult spre calea de separare a Marii Britani și a coloniilor.

Tarifele vamale a importurilor coloniale au fost majorate, justificate de noțiunea, că coloniile ar trebui să contribuie cu partea lor echitabilă, pentru conducerea unui imperiu foarte extins, prin Tratatul de la Paris. Odată cu mărirea tarifelor, a crescut și activitățile de contrabandă, care la rândul lor au sporit forța de muncă (sau distragerea atenției de la sarcina esențială) a Amiralității. Iar americanii au simțit pe fata lor, o adiere de „tiranie“.

Noua lege de zahăr și melasă a lui Grenville (Sugar and Molasses Act), a impus tarife ruinătoare, asupra alimentelor de bază din străinătate, necesare producției de rom. Legea a redus importurile de zahăr și melasă din Franța, Spania și Olanda, care la rândul lor au redus în mod semnificativ carnea, peștele, făina, caii și lemnul pe care coloniile le-ar putea exporta către insule. Aceasta a dus la o scădere a producției coloniale. Mari datorii au rămas neplătite de coloniști către creditorii lor britanici pentru, mobilă, îmbrăcăminte, feronerie, ceramică, bijuterii și multe alte obiecte. Comercianții s-au plâns că Parlamentul a omorât, *gâsca care producea ouă de aur*. Reacția ciudată a Parlamentului a fost, de a interzice coloniilor să folosească bani de hârtie pentru a acoperi lipsa lor de aur și argint. Cu toate acestea, George Grenville i-a invitat pe coloniștii supărați să vină cu propriile sugestii cu privire la modul în care doresc să fie impozitați. Când coloniștii au refuzat să dea măcar un răspuns la invitație, Parlamentul a adoptat o măsură și mai scandaloasă, fără dezbatere sau opoziție, în martie 1765.

Der *Stamp Act* (Legea Timbrului) a necesitat achiziția și stabilirea de mărci pentru toate documentele coloniale, contracte de închirieri, contracte de vânzare, broșuri, ziare,

reclame, credite ipotecare, testamente și certificate. Dacă tarifele la zahăr și melasă ar putea fi considerate parte a reglementării comerțului imperiului, atunci ***Stamp Act*** a fost o taxă percepută de o corporație aflată la o mie de mile distanță, doar pentru a genera venituri. Aceasta a afectat toate clasele de oameni din colonii. Niciodată nu a îndrăznit Parlamentul să introducă o astfel de taxă. În cazul în care responsabilitatea față de melasa străină sau măsuri de antiamestecuri era efectuată doar de către marii distribuitori din New York, Boston, Philadelphia sau Charleston, ***Stamp Act*** a afectat un public 133ail arg. Acesta a adăugat în contul avocatului prețul unui jeton de la fiecare colonist, care a vândut un cal, a făcut testamet sau a ipotecat o casă. Prețul fiecărui ziar a fost majorat cu valoarea declarată a jetonului atașat la acesta.

În Massachusetts, „Britannus Americanus", unul cu peste douăzeci de pseudonime, ale lui Sam Adams, a acuzat Parlamentul că este la fel de absurd să impoziteze poporul american, precum o adunare de americani ar impozita poporul englez. În Virginia, Patrick Henry a strigat sloganul ***„NICI UN IMPOZIT FĂRĂ CONTRAVALOARE!"*** De la London Coffee House din Philadelphia, Charles Thomson a condus un club secret de muncitori, profesori, comercianți și profesioniști, care lucrau pentru a produce și vinde bunuri locale, întărit de un acord intercolonial, de a nu importa mărfuri din Marea Britanie.

Cu o lună înainte de sosirea primelor jetoane, Sam Adams a sugerant în Massachusetts să organizeze un ***„Stamp Act Kongress“***, care sa întrunit la New York în luna octombrie. Congresul a elaborat o declarație privind drepturile și nemulțumirile, protestând că legea amenința „libertatea coloniilor". În luna noiembrie când jetoanele au venit din Anglia, îi obligase pe coloniști să distribuie cea mai mare parte de jetoane. Comercianții din Boston, New York și Philadelphia au stabilit să nu importe bunuri englezești, ceea ce a dus în termen de un an, la o scădere a comerțului cu Marea Britanie cu aproximativ 25 la suta. Într-un discurs în fața camerei deputatilor, Benjamin Franklin a avertizat, că dacă trupele vor fii trimise în colonii pentru a aplica legea, ei nu vor găsi „nici o revoluție, dar ar putea foarte bine să ***declanşeze una***.“

Ministerul din Grenville a trecut brusc la William Pitt și Lord Rockingham, care în martie au abrogat ***Stamp Act***. Coloniile s-au bucurat și au promis loialitate față de George al III-lea. Dar aproape că nu au observat că „prietenii regelui" însoțeau abrogarea cu o lege de declarare, care „revendică deplina putere și autoritate de a lega în toate circumstanțele, coloniile, poporul American și supușii Coroanei Marii Britanii."

Contrar obiecțiilor lui Patrick Henry cu privire la impozitarea nedreaptă, descriind-o drept „mare absurditate", Charles Townshend ministrul Finanțelor, a jurat să obțină „o mulțime de venituri din colonii".

În vara anului 1767, el și prietenii regelui au adoptat legi care impuneau impozite pe, sticlă, culori de pictură și zugravit, plumb roșu și alb, hârtie și ceai, care erau importate în America. Dar taxele vamale au adus venituri reduse. Conform estimării proprii a lui

Townshend, făcută cu puțin timp înainte de prematura sa moarte, la 42 de ani, ministerul de finanţe britanic nu a achiziţionat mai mult de 40.000 de lire sterline. Adevăratul scop ascuns al legii, se pare că a fost, „nu să se cîştige sume imense de bani” ci de a stimula investorii rebeli ai capitalului colonial, să investească mai mult în producția locală.

În martie 1770, un grup mic de Bostonieni înveseliți au aruncat cu bulgări de zăpadă în cîţiva soldaţi britanici (mantale roșii). Soldaţii britanici furioşi, au împușcat în mulțime, ucigând patru bărbați și rănind mai multe alte persoane. Orașul și împrejurimile, au reacționat cu furie la Masacrul din Boston. Samuel Adams și-a condus elevii în vila actualului guvernator, Thomas Hutchinson și a cerut deportarea imediată a mantalelor roșii, care s-au retras cu înțelepciune în portul de la Castelul William. Când știrea masacrului a ajuns în Anglia, „prietenii regelui” l-au insultat pe Hutchinson drept ca „predarea lașă în fața regimentelor lui Sam Adam”. De acum înainte, fiecare aniversare a masacrului din Boston a devenit o oportunitate pentru Adams și alții, pentru a-și ridica spiritul împotriva tiraniei britanice şi în favoarea independenței.

Noul prim-ministru Lordul North, a declarat în 1770, că **„Townshend Act”** ar costa mai mult decât încasările Ministerului Finanțelor. North a determinat abrogarea taxelor în toate vamele Townshend, cu excepția unei unice taxe, pe ceai, de trei pence pe livră, pentru a demonstra că Parlamentul a fost împuternicit să impoziteze coloniile. Coloniștii nu au fost afectați de această taxă minusculă, deoarece oricum cea mai mare parte a ceaiului lor era importată ilegal din Olanda. Starea de spirit cu privire la Anglia, a devenit din nou mai prietenoasă, deoarece comercianților coloniali le-au crescut comenzile companiilor britanice, de la 1.336.122 lire sterline în 1769 la 4.200.000 lire sterline. Sam Adams, Patrick Henry, Charles Thomson și Thomas Jefferson au folosit această pauză pentru a provoca în continuare poporul. Cu ocazia primei aniversări a masacrului de la Boston din 5 martie 1771, Adams a cerut acțiune și solidaritate:

> „*Este timpul ca oamenilor din această țară să li-se explice în mod clar, dacă doresc să fie constituiți din oameni liberi sau sclavi. Lăsa-ţi ca acestă temă să fie dezbatuta în fiecare conversație, în fiecare tavernă. Lăsa-ţi ca fiecare oraș să se unească. Ridicaţi pancartele valorilor noastre peste tot, pentru a ne sfătui și restabili legile drepturilor noastre* “ [5]

Între 1770 și 1773, singura confruntare supărătoare a fost între navele de control britanice și contrabandiști. Coloniile au început să-și crească producția. Comerțul a înflorit atât de mult, încât comercianții, care erau anterior principalii adversari ai stăpânirii britanice, nu aveau prea multe motive de protest. Ei și-au îndreptat atenția în întregime asupra afacerilor. Și apoi Lorenzo Ricci și-a pus în mişcare cea mai grea stîncă: drepturile religioase ale vizitatorilor bisericii protestante. Cum a făcut el acest lucru este subiectul următorului nostru capitol.

JOHN CARROLL, EPISCOP DE BALTIMORE
ȘI FONDATORUL UNIVERSITĂȚII GEORGETOWN
(Dintr-un portret de Gilbert Stuart)

Capitolul 16

Fina ajustare a libertății religioase

Pe măsură ce protestul împotriva Legii timbrului a încetat lent, iezuiţii din Maryland și Pennsylvania au constatat, că episcopul Richard Challoner, directorul operațiunilor catolice din coloniile britanice, a cerut Romei să hirotoniască un episcop american.

Iesuiților americani nu le-a plăcut această idee. Părintele Ferdinand Steinmayer (alias Farmer) din New York, la avertizat pe episcopul Challoner: „Este de necrezut cât de multă ură poate să declanșeaze titlul de episcop pentru toți **ne**-catolicii din toate părțile lumii ..."

Cu toate acestea, părerea lui Challoner era, că un episcop american ar crea o ordine mai bună în colonii, va restabili disciplina și de asemenea, va permite catolicilor coloniali să primească confirmarea. Cu toate acestea, Steinmayer și frații săi americani au respins ferm ideea, deoarece ar îngreuna viața catolicilor printre protestanți. Ei au colectat sprijin laic pentru opiniile lor și au cerut chiar de la Challoner însăşi, să transmită protestele la Roma, dar acesta însă a refuzat și a lăsat pe iezuiți să-şi rezolve cazul. [1]

Roma nu a răspuns niciodată la cererea lui Challoner de a hirotoni un episcop american. Episcopul a descoperit ulterior, că petiția adresată cardinalului Spinelli într-o scrisoare și dusă la post în 1764, nu părăsise niciodată Anglia. În cuvintele episcopului Challoner: „Scrisoarea a fost deschisă și interceptată pe această parte a oceanului.“ [2]

Cine a deschis scrisoarea lui Challoner trebuie să fii împărtășit conținutul cu Biserica Angliei. Pentru că Challoner, abia trimisese scrisoarea sa și deja episcopului anglican din Londra, care anterior se mulțumise să-și guverneze supușii americani din Londra, a cerut cabinetului britanic al Bisericii Angliei, de a permite să numească un episcop american, care „ar trebui să aibă grijă de turma abandonată în colonii". Când veștile despre această solicitare au ajuns în colonii, care în cea mai mare parte erau protestanți, dar mai puțin de cincisprezece la sută anglicani, 3 Lorenzo Ricci trebuie să fi fost impresionat de reacție. Fiii și fiicele imigranților care au sfidat indienii sălbatici și șerpii în timp ce fugeau de prelații religioși,au considerat că petiția episcopului a fost cel mai grav act de tiranie, cea mai urgentă cauză de alarmă împotriva căreia, trebuie să se revolte.

Teama față de episcopului american, a fost de partea protestantă non-anglicană a bisericii, ce-a mai arzătoare temă a celor timpuri. Predicatorii presbiterieni și congregaționali, care reprezentau aproape cincizeci la sută dintre coloniștii ecleziastici, au invocat afirmația că un episcop american întruchipează ***„legea de timbru a bisericii"***, care le poate retrage americanilor toate libertățile lor, atât civile cât și religioase și „vor fii transformate în praf și pulbere dacă se vor supune unui episcop". 4 Au avertizat că un episcop american va domina guvernatorii și consiliile coloniale, va consolida poziția oligarhiei coloniale și va scoate disidenții din viața politică, cu o lege de testare care ar cere tuturor funcționarilor să-și dezvăluie confesiunea religioasă. După ce episcopul american va prelua controlul guvernelor coloniale, el va stabili apoi Biserica Romei în toate coloniile și va impune taxe pentru susținerea ierarhiei romano-catolice.

O scrisoare din gazeta, ***New York Gazette*** *sau* ***Weekly Post Boy*** din 14 martie 1768 preciza, că un episcop american ar „introduce un sistem de palate episcopale, venituri papale, curți spirituale cu ostentative corespunzătoare, dimensiunile, luxul și însemnele unui Lambeth american"- ***Lambeth Palace*** este reședința arhiepiscopului de Canterbury, stăpânul întregii Anglii după familia regală. Un episcop american i-ar transforma pe americani într-un popor „care va fi forțat să cadă în genunchi în stradă și să se închine mitrei papale, în timp ce tiranul apostolic va defila din caleașca sa aurită."

Părintele Jonathan Mayhew, lector la Harvard, a ținut o predică faimoasă (și probabil profetică), intitulată „falsa idolatrie populară", spunând:

> *„Lăsa-ți episcopii să pășească cu picioarele în etrieri, iar fiara (laicii) se va poticni și nu va mai fii de niciun folos. Episcopii se vor dovedi a fi calul troian cu care papalitatea va subjuga America de Nord. „*

Teama față de episcopului american a fost mai efectivă decât toate scrierile tiranice și sistemele fiscale reunite, pentru a-i determina pe coloniști să se revolte și pentru a mobiliza mai mulți soldați. Subiectul a creat imediat corpuri corespondente permanente, o organizație intercolonială a bisericilor și o „Society of Dissenters" (Societate a dizidenți-

lor) cu sediul în New York. Aceste organizații au pus în contact toți adversarii Bisericii Angliei, fie în America, Marea Britanie sau Irlanda. 5 Fantoma unui episcop american a dat patrioților coloniali o sursă aproape inepuizabilă de propagandă, în scopul de a se revolta împotriva oricărei forme de tiranie, percepute în țară cît și în străinătate. Potrivit lui Jonathan Boucher, acest lucru *„a servit pentru a menține conștiința de masă, într-o stare de fermentare și furie; pentru a-i face pe oameni geloși și bănuitori de toate măsurile care nu au fost propuse de către liderii recunoscuți la nivel național; și mai ales, pentru a condiționa conștiința opiniei publice și a se obișnui cu ea.”* 6

Faptul că americanii, nu de romano-catolici, ci de oameni de biserică protestanți, au fost incitați fără să știe, să se opună Coroanei Britanice și Bisericii Angliei, o consider corectă și dovadă a ingeniozității sun-tzuane a lui Lorenzo Ricci. Sun-Tzu scrie:

> *„Generalul știe cum să-și modeleze voința, nu numai cu propria sa armată pe care o comandă, ci și cea a dușmanilor săi.”*

În timp ce arma lui Ricci a părut pentru masa de oameni, ca un grup de suspicioși si răuvoitori, pe care cu placere i-ar fii dat uitarii, o mică trupă de elită indispensabilă, de care aproape nimenea nu avea cunoştinţă şi nici nu interesa pe nimenea cine era adevăratul lor comandant, a facut posibil, ca toţi enoriaşi protestanţi vorbitori de limba engleză, să se distruga reciproc, sistematic. Orchestrația lui Lorenzo Ricci ajunsese la o asemenea densitate, încât acum era în măsură de a vorbi cu el însuși, cum sînt lăudăroşeniile lui Lago din Othello, de Shakespeare: *„Ei bine, dacă îl omoară pe Cassio sau pe Cassio pe el, sau dacă se omoară reciproc, fiecare ieșire îmi aduce profit! "*

În vremea anilor ’60 -’70, iezuiții din America Centrală au conceput pancarte, pentru a motiva pe *campesinos* (muncitorii agricoli), să răstoarne politicienii corupți (nota traducătorului: System-Change). Pancartele acestei teologii de eliberare Bellarminice, afișa un Isus Cristos furios, în stilul lui Che Guevara, înfășurat în haine de camuflaj, cu centură de cartușe peste umăr și ţinînd în mînă o mitralieră gata de atac - un fel de Rambo-Iesus, un Isus a cărui inimă sacră cerea acțiuni politice, care includea și uciderea oamenilor.

Teama față de episcopului american, a stârnit aceeași dinamică în anii 1770. Ceea ce a fost considerat de mulți drepti, ca fiind cea mai influentă predică pe această temă, care a fost prezentată în Bostons Ancient and *Honorable Artillery Company* (Societatea de Artilerie Veche și Venerabilă) de către succesorul părintelui Jonathan Mayhew de la Harvard, pastorul Simeon Howard. Simeon Howard a avut prima sa experiență ca predicator în Nova Scotia - sau Acadia, așa cum au numit-o coloniștii francezi. El a experimentat personal dezrădăcinarea și expulzarea, a aproximativ trei mii de acadieni francezi catolici și preoți iezuiți de către soldații britanici. Nemilos și cu violență, acadienii au fost obligați să migreze în diverse colonii americane, fără compensații pentru proprietăți sau animale. (Longfellow a amintit evenimentul în *Evangeline*).

Cu o cazuistică care ar fi fost în întregime pe gustul cardinalului Bellarmin, pastorul Howard s-a pronunţat în mod deschis la faimoasa predică a societății de artilerie, pentru utilizarea de violență împotriva unor tirani politici. Datoria noastră, pentru apărarea libertății și proprietatea personală, a justificat-o cu Scriptura în **Galateni 5:1** „Cristos ne-a eliberat ca să fim liberi; rămâneţi deci tari şi nu vă supuneţi din nou jugului sclaviei". În același timp, pastorul Howard este de acord, că Cristos ne cere, „să nu ne împotrivim răului - să ne iubim dușmanii și să facem bine celor care ne urăsc" (**Matei 5**) și „nimeni nu ar trebui să răsplătească răul cu răul - și nici nu ar trebui să se răzbune " (**Romani 12, 17, 19**). Dar Howard susține că aceste reguli se pot aplica doar în cazurile de „încălcări minore", dar nu și pentru păcate atât de mari ca de ex. de tiranie și represiune.

Potrivit părintelui Howard, nu ar trebui să luăm prea literalmente poruncile lui Cristos cu privire la proprietate."Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume! Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el". (**1 Ioan 2:15**) și „Nu vă strângeţi comori pe pământ, unde le mănâncă moliile şi rugina şi unde le sapă şi le fură hoţii" (**Matei 6:19**) și „Celui ce-ţi cere, dă-i; şi nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine" (**Matei 5:42**) - porunci de acest fel, a spus pastorul Howard, nu sunt altceva decât „instrucțiuni vagi" și „avem dreptul să le reducem".

Acum utilizarea defensivă a violenței letale este rezonabilă, nobilă și patriotică. Cu siguranţă Isus Cristos nu este de acord cu aşa ceva. Isus din Scriptură ne avertizează, că viața cu sabia atrage moartea cu sabia. Roma, nu Isus, este cea care comandă folosirea forței letale – Roma, este cea care a construit legea naturală a societății pe baza voinței individului, riscând propria viață prin ucidere, în scopul de a păstra statul religios. Și a fost această Romă, pe care publicul lui Simeon Howard a jurat de a o urma:

> „Roma, care a fost ridicată la stăpâna lumii, printr-o armată de oameni de proprietate și de valoare."

La un deceniu după ce a izbucnit teama faţă de episcopului american, mii de credincioşi americani protestanţi şi catolici au început să ducă un război, în care mulţi dintr-e ei au fost uciși, pentru a-i ține pe episcopi departe de America, câștigînd acest război. Dar rezultatul absolut uluitor al victoriei lor a fost, că nici un episcop nu a putut fii ținut definitiv departe de America. Doi episcopi au fost trimiși în America, un anglican și un romano-catolic!

Desigur, John Caroll a fost episcopul romano-catolic. Acest fiu iezuit din Maryland, a fost hirotonit episcop de Baltimore la 15 august 1790 în Capela Lulworth, un castel pe coasta Dorsetului englez, care aparținea unei importante familii romano-catolice, familiei Weld. Camera superioară a capelei se numește „Camera Roșie". Din aceasta se deschide o priveliște deosebită spre est, către zona lungă de recepţie a proprietății și spre sud în depărtare, spre un golf celebru de contrabandă. După cum mi s-a spus, un vizitator frecvent la Castelul Lulworth și oaspete de onoare în „Camera Roșie" a fost regele George al III-lea. Episcopul Carroll a devenit reprezentantul direct al Sfântului Scaun, nu numai

în Baltimore, ci în toate Statele Unite. Acest fapt a fost confirmat în 1798 de către judecătorul Addison, președintele ***Court of Common Pleas of the Fifth Circuit of Pennsylvania***, (Curții de Acțiuni comune din cadrul celui de-al Cincilea Circuit din Pennsylvania), în cazul Fromm împotriva Carroll. Fromm era un franciscan german recalcitrant, care voia să-și întemeieze propria comunitate laică de limbă germană. Addison a decis cs, „Episcopul de Baltimore să fie sin- gura autoritate episcopală asupra Bisericii Catolice a Statelor Unite și fără au- toritatea sa nici un preot catolic nu putea îndeplini un rol pastoral asupra unei biserici din Statele Unite". Fromm a fost excomunicat și din el s-a făcut un exemplu, ceea ce se întâmplă adesea rebelilor care sunt împotriva autorității eclezi-astice. Utilizarea de către Addison a termenului „Biserica Catolică a Statelor Unite" este o declarație legală interesantă, pe care hirotonia lui Carroll a introdus-o în toate scopurile practice ale unei biserici seculare guvernate de papalitatea neagră. În 1895, celebrul istoric catolic Thomas O'Gorman a fost de acord, remarcând că, „catolicismul american a fost și a rămas, de la început o afacere pur iezuită." [7]

Primul episcop anglican din America, hirotonit în 1784, a fost reverendul Samuel Seabury din Connecticut. Rev. Seabury a fost atât un înalt oficial al bisericii, cât și un francmason. [9] Pentru a evita consecințele politice ale unei populații protestante furioase asupra Bisericii Angliei, la scurt timp după 1776, Seabury a fost hirotonit în Aberdeen Scoția în noiembrie 1784. Pentru Roma a fost esențial faptul că cei trei episcopi care au fost consacrați Seaburului au fost toți episcopi „nonjouring". „Nonjouring" descrie clasa episcopilor catolici care au succedat clerului „jacobit". Regele Iacob al II-lea rămăsese credincios după abdicarea sa în 1689 și refuzase să depună jurământ de loialitate succesorilor lui Iacob - fiica sa Maria a II-a (Stuart) și ginerele său Wilhelm al III-lea.de Orania, care erau amândoi protestanți. [9] Primul episcop protestant al Americii, datora Romei la fel ca omologul său romano-catolic, loialitate. Acest fapt obscur este gândit într-unul dintre cele mai vizitate și faimoase locuri din Londra. Peluzele spațioase de pe ambele părți ale marii scări, care duce la Galeria Portretelor Naționale cu vedere la Piața Trafalgar sunt identice, cu excepția celor două statui din bronz, care sunt amplasate individual în mijlocul fiecărei peluze. Pe peluza de nord se află Iacob al II-lea, încoronat cu frunze de dafin imperiale, în armura lui Iulius Cezar. (Un iezuit britanic mai în vârstă, cu o pasiune pentru detalii istorice ciudate, mi-a mărturisit că lui Iakob îi plăcea să se îmbrace în armură imperială).

GEORGE WASHINGTON SE SPRIJINĂ PE FA
- STATUE DE TRAFALGAR SQUARE

Pe peluza de sud se află celebra statuie a lui ... George Washington! Este îmbrăcat în haine contemporane și se sprijină de un mănunchi imens de tije din care iese capul unui topor - Fascis - vechea emblemă a puterii juridice romane! Când episcopul Seabury și-a unit episcopatul cu celelalte două comunități anglicane din America în 1789, în Statele Unite s-a născut biserica episcopală protestantă. George Washington a fost membru al acestei biserici.

Statuia din Londra explică faptul istoric puțin cunoscut, că stăpânirea romano-catolică a lui Iacob al II-lea asupra poporului de limbă engleză, a fost reluată cu primul președinte constituțional al Statelor Unite ale Americii. Este un omagiu adus fenomenalei genialități a lui Lorenzo Ricci ca general. John Carroll și-a petrecut ultimii ani în Europa, pentru a dezvolta viziunea lui Lorenzo Ricci despre rebeliunea din America. El se mișca cu atenție și adesea incognito. Dar puținele urme pe care le-a lăsat sunt destul de revelatoare.

ARHIEPISCOPUL NICOLAUS DE HONTHEIM (JUSTINUS FEBRONIUS)
(Dintr-un tablou din Trier)

Capitolul 17

Momentul perfect al unui mare tur de calatorie

La începutul anilor 1770, printre numeroșii călători britanici care au vizitat Roma în timpul cursului de prietenie al Papei Clement al XIV-lea cu Anglia, a fost şi un tânăr membru al unei vechi familii conducătoare din cartierele din Dorset și Somerset, numit Charles Philip Stourton. 1 Charles Philip era nepotul Ducilor de Norfolk.

Ne amintim de Norfolk - Thomas și Edward Howard, pentru contribuțiile lor semnificative la independența americană - Thomas, inițiatorul francmasoneriei coloniale; Edward, podul Domnului Bute și viitorul lui George al III-lea.

În același timp cu Charles Filip, a sosit la Roma şi John Carroll, care a fost de altfel, profesorul său la colegiul iezuit, din orașul medieval flamand Brugesl (astăzi Belgia). Duoul a venit dintr-o mare călătorie prin Europa, care a început în vara anului 1771.

De la Bruges au călătorit cu trăsura prin Alsacia-Lorena la Strasbourg, peste Rin până la Baden-Baden, apoi în susul fluviului până la Karlsruhe, Bruchsal, Heidelberg, Mannheim, Worms și Mainz. De la Mainz au făcut o ocolire curioasă spre Trier, înapoi la Mannheim, prin Suabia până la Augsburg, apoi spre München, Innsbruck, peste granița italiană până în Trento, de-a lungul Adigeului până la Roveredo, Verona, Mantua, Modena și Bologna. La Roma au ajuns în toamna anului 1772.

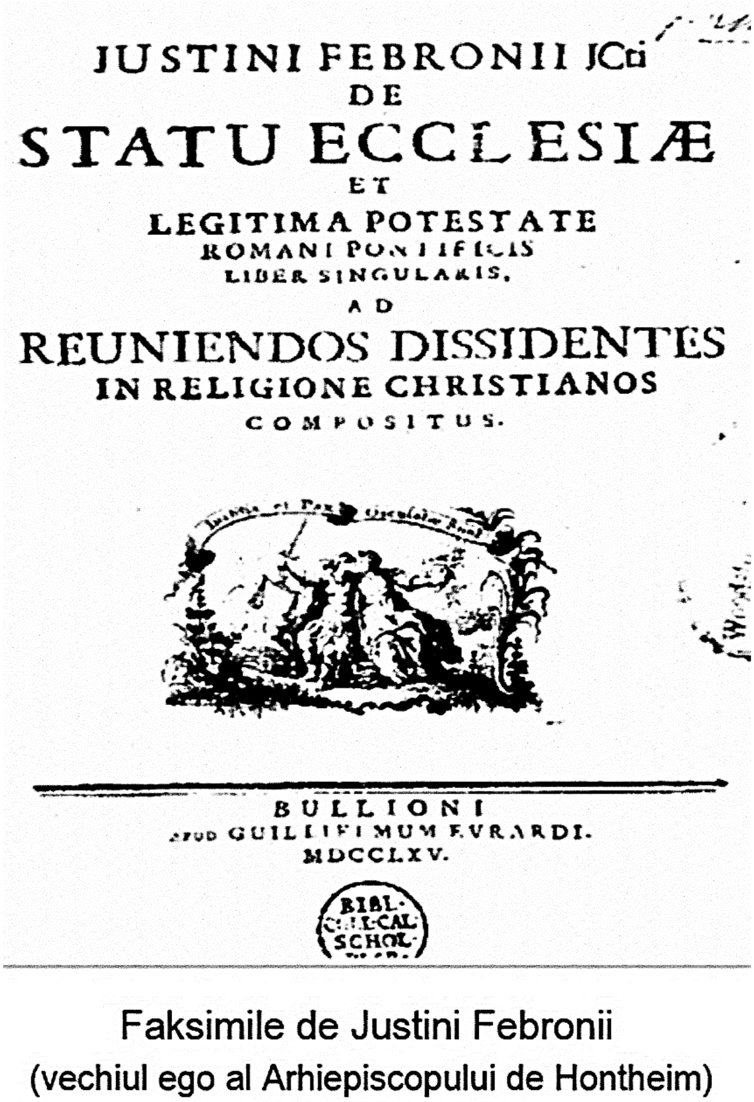
În Roma, Lorenzo Ricci la numit pe Carroll, prefect al sodalității. Acest titlu, potrivit ***Noii Enciclopedii Catolice***, *„Un organizator principal de laici, de a promova orice formă de acțiune socială."* Mă întreb, pentru ce acțiune socială ar fi trebuit să ordoneze Ricci, promovarea lui Carroll, dacă nu pentru organizarea Revoluții Americane?

În timp ce John se afla la Roma cu Lorenzo Ricci, vărul său Charles Carroll, aflat acum la virsta de douăzeci şi cinci de ani, a creeat in Maryland o șireată campanie medială. El i-a mărit enorm popularitatea și l-a etablat precum un conducător de mare importanță. În ianuarie 1773, o scrisoare din Gazeta din Maryland a atacat administrația lui Robert Eden, guvernatorul statului Maryland. Scrisoarea a fost semnată cu nota „primul cetățean".

Într-o gazetă ulterioară, atacul a fost anulat de argumentele elocvente ale unui „al doilea cetățean". Dar în februarie „Primul Cetățean" l-a doborît la pământ pe „Cetățeanul al doilea". În timpul duelului scriitorilor care a durat până în vară, „Primul Cetățean" a fost dezvăluit ca fiind Charles Carroll. Prin urmare, „al doilea cetățean" l-a calomniat pe Carroll și l-a intitulat „catolic desconsideratrat". Deodată Carroll a devenit în percepția publică un străin - o minoritate oprimată, la fel ca aliații săi americani în raport cu coroana britanică. Deși Charles a fost un avocat foarte bogat și moșier, care a fost educat la cele mai bune școli iezuite din Europa, oamenii au dat dovadă de simpatie pentru el. L-au disprețuit pe „al doilea cetățean" pentru intoleranța sa religioasă. Maryland și America aveau acum un nou erou, un avocat proeminent al libertății religioase, un „Prim Cetățean" romano-catolic, care a făcut campanie pentru o nouă ordine politică. Impopularul „al doilea cetățean" a făcut, ca status quo-ul, să pară respingător și nedorit - ceea ce desigur, a fost contribuța lui în acest trucaj. „Al doilea cetățean" s-a dovedit a fi un lider recunoscut al baroului american de avovați, un anume domn Dulany ...

Între timp, odată cu înflorirea primăverii, Carroll și Stourton au părăsit Roma spre Florența, Genova, Lyon, Paris, Liège și au ajuns înapoi la Bruges cu doar câteva săptămâni înainte ca Ganganelli - Papa Clement al XIV-lea, să-i desfiinţeze oficial pe iezuiți. Carroll a scris un jurnal de călătoriei. [2] Parţial fiind și ghid de studiu pentru Charles Philip care este un document „fragmentar și circumspect", după cum un istoric, a formulat cândva cu atenție. Aici și acolo se găsec fragmente cu opinii politice informale. Deși opiniile lui Carroll sunt interesante, dar discreția lui, este cea care ne fascinează cel mai mult, este vorba despre ceea ce jurnalul său nu spune. Călătoria cu un student pare normală la prima vedere, dar Charles Philip Stourton nu era un student obișnuit. El a fost un student de cazuistică, ambiguitate și teologia eliberării după Bellarmin, care erau predate de către profesioniștii care au jurat să răspândească romano-catolicismul și să lupte împotriva protestantismulu. El a fost îndoctrinat la ascultare prin *„exerciții spirituale"*, a fost un membru al familiei conducătoare a masonilor catolici și liberi din Anglia și a fost cam la vârsta lui Alexander Hamilton (care a publicat anterior broșuri revoluționare anonime la Kings College, New York). Carroll și Stourton nu au fost doar într-un tur de vizitare. Ei aveau planuri mari. Jurnalul lui Carroll se referă la întâlniri cu înalți oficiali ai bisericii și ai statului, dar nu dă nume specifice. Într-o scrisoare adresată unui coleg iezuit englez, acesta i-a mărturisit: „Mă mențin aproape complet incognito în această perioadă"[3].

În ciuda prudenței lui Carroll, itinerariul său dezvăluie câteva indicii importante. Luați în considerare ciudatul ocol către Trier, de la ruta dintre Mainz și Mannheim. Trier este la mai mult de două sute de kilometri, o excursie destul de lungă de o zi. Ce ar putea justifica o astfel de abatere? În 1763, a apărut o carte foarte controversată, sub un pseudonim evident, „Justinius Febronius" Pseudonimul aparținea episcopului Nikolaus von Hontheim, rectorul Universității din Trier. Pe vremea lui John Carroll, Universitatea din Trier fusese condusă de mai bine de un secol, de iezuiți. Cartea, din care pare să nu existe nici-o traducere engleză, publicată din originalul latin, este intitulată *„Despre starea bisericii și puterea legitimă a Pontifului Roman"*.

JUSTINI FEBRONII JCti
DE
STATU ECCLESIÆ
ET
LEGITIMA POTESTATE
ROMANI PONTIFICIS
LIBER SINGULARIS,
AD
REUNIENDOS DISSIDENTES
IN RELIGIONE CHRISTIANOS
COMPOSITUS.

BULLIONI
APUD GUILIELMUM EVRARDI.
MDCCLXV.

Faksimile de Justini Febronii
(vechiul ego al Arhiepiscopului de Hontheim)
„Statutele Bisericii"

Esența cărții sugerează, de ce Carroll a trebuit să călătorească la Trier: „Febronianismul", este filozofia cărții lui Hontheim, care conține formula pentru administrarea Americii protestante ca comunitate bellarminiană! Febronianismul solicită descentralizarea Bisericii Romano-Catolice în biserici naționale independente, modelate după Biserica Angliei. Deoarece sunt conduse direct de regi și prinți, aceste biserici sunt numite pe bună dreptate, „state". Papa poate fi succesorul lui Petru, Principele Apostolilor, dar sub Febronianism el nu are nici o competență juridică. El este doar un simbol al unității, o unitate spirituală care este obligată să respecte decretele consiliilor generale conduse de episcopi și laicii lor, „în mod corespunzător iluminat".

Elementul crucial pentru aplicarea Febronianismului ,este, „o educație completă a oamenilor”. Odată ce laicii, episcopii și consilierii vor fi „iluminați în mod corespunzător”, vor fi în măsură să reziste la toate încercările papalității, de a exercita controlul monarhic asupra bisericii. Febronius a subliniat faptul, că sistemul său ar putea avea succes numai într-un mediu de iluminare populară. Contextul său se bazează pe o educație, în care publicul trebuie să fie în mod natural îndoctrinat, cu învățăturile umaniste complete ale iezuiților, ***Ratio Studiorum***. Ea nu poate funcționa acolo unde predomină, Sfânta Scriptură. De îndată ce înțelegerea mediului, a cărei menta litate este modelată de generalul superior al Societății lui Isus, va răspunde cu ascultare incontestabilă voinței omului, a cărei sarcină fundamentală, este extinderea catolicismului roman și expulzarea protestantismului. Şi astfel se va desfășura o stare seculară politică perfectă, în cadrul Bisericii Romano-Catolice, o autocrație condusă de un monarh, care este invizibil pentru toată lumea, cu excepția celor puțini, care prin harul lui Dumnezeu nu pot fi înșelați. 4

Febronianismul, a fost formula secretă pentru revenirea lumii non-catolice în sânul Bisericii. În scopul de a ascunde acest fapt, Vaticanul a condamnat cartea cu fermitate. Papa Clement al XIII-lea, influențat de iezuiți, a interzis-o chiar și în colegii și universități. Într-un exemplu academic mai pitoresc al unei manevre „Blown - Covers als Cover“, episcopul de Hontheim, care foarte puțini au observat, că el însuși este un adept Febronist, a interzis cartea chiar la propriile sale clase din universitate.

În cartea ***despre starea Bisericii** și **puterea legitimă a pontifului roman***, găsim *„Manifestul american” al lui Lorenzo Ricci*, modelul social pentru modul în care generalul a dorit să realizeze eliberarea bellarminiană, într-o monarhie protestantă. Pagina de titlu completă a cărții din prima ediție spune totul:

> ***Despre starea bisericii și puterea legitimă a Pontifului Roman: O carte unică, care se ocupă de reunificarea corespunzătoare a disidenților din religia creștină***.

Aici puteți vedea o descriere a schimbării sociale semnificative, pe care Revoluția americană a adus-o într-adevăr - nici răsturnare monarhică, nici democrație, nici republicanism, ci o *„reunificare ordonată cu disidenții din religia creștină”*, adică reunificarea romano-catolicilor cu protestanții sub o religie secularizată - ale căror valori se bazează mai mult pe umanism și mai deloc pe Scriptură - strict în conformitate cu principiul iezuit, ***Ratio Studiorum***, care este răspândit peste tot în școlile publice. *„Reunificarea” înseamnă că protestantismul trebuie să se reintegreze la Roma.*

Acest lucru corespunde practic, în ochii papalității negre, a spiritului lui Sun-Tzu și a unei gîndiri umane sănătoase și raționale pentru exterminarea protestantismului.

Deși episcopul de Hontheim locuia la Trier, el era arhiepiscop în Mainz. Responsabilitățile sale erau extinse pe țara Mainzului, Hessen-Hannover. Prin urmare, de Hontheim a fost

omologul spiritual al domnitorului din Hessen-Hannover, Frederick al II-lea (nu trebuie confundat cu regele Prusiei, Frederic cel Mare, care purta același nume). Frederic al II-lea de Hessen a fost căsătorit cu mătușa regelui Angliei, astfel el fiind unchiul lui George al III-lea. Născut ca protestant, el s-a alăturat ramurei francmasoneriei rosicruciene. Deși iezuitii l-au convertit în romano-catolic, el a rămas în secret un rosicrucian activ.

Friedrich von Hessen a fost unul dintre cei mai bogați conducători din Europa. O mare parte din afacerile sale erau gestionate de fiul său, prințul Wilhelm, care a fost, de asemenea, rosicrucian mason. Specialitatea lui Wilhelm era să câștige bani cu războiul. El recrutata bărbați puternici din Hessen, pe care îi înarma, îi antrena pentru luptă și apoi îi închiria vărului său englez Georg, care îi trimitea la luptă alături de propria sa armată britanică (mantaliile roșii). De fiecare dată când un Hesse era ucis, Wilhelm primea o plată sub formă de compensație. Cu pierderile crescânde în rândul trupelor sale, au crescut de asemenea și profiturile pe care l-e împrumuta, contra dobânzilor.

În septembrie 1769, Wilhelm I de Hessen-Kassel, l-a însărcinat pe Mayer Amschel Rothschild, din apropierea Frankfurtului, să se ocupe de afacerile sale financiare, ca broker. Am fost conștient de faptul că familia Rothschild era o familie de evrei extrem de importantă, așa că am căutat în *Encyclopaedia Judaica* și am aflat, că poartă titlul de ***„Gardienii Tezaurului Vaticanului** (...)”*. **„Este o continuare oarecum ciudată a încercării de a găsi un concurent catolic pentru Rothschild, deoarece aceștia din urmă sunt, păzitorii tezaurului papal „** [5] Tezaurul Vaticanului, conține bineînțeles averea imperială a Romei. Bogăția imperială a crescut proporțional cu victoriile sale de război - așa cum a indicat împuternicirea iezuită, ***Regimini militantis ecclesiae***, biserica în război, este mai necesară decât biserica în pace. Conform cărții ilustrate a lui H. Russell Robinson *„**Armura Romei Imperiale**”*, soldații imperiali s-au protejat în luptă cu scuturi vopsite în roșu. Deoarece soldatul este cea mai valoroasă resursă a statului (Consiliul Trentului a admis acest lucru în mod indirect, preferând iezuiții înaintea a toate celelalte ordine), este ușor de înțeles, de ce semnul roșu a fost identificat cu supraviețuirea bisericii. De aceea se înțelege de ce, familia și-a dat numele de Rothschild, în germană „rote Schild = scut roșu”. (Nota traducătorului = culoarea rosie simbol al comunismului. Dovedit este si faptul, că Karl Max si fam. Rorhschild sunt înrudiți - Rothschild - Karl Marx - Heinrich Heine) Numirea Rothschilds ca trezorieri ai tezaurului papal, a conferit papalității negre confidențialitate și secret financiar absolut. Cine ar căuta vreodată cheia bogăției Bisericii Romano-Catolice într-o familie de evrei ortodocși? Cred că această numire explică de asemenea, de ce casa Rothschild este cunoscută și pentru finanțarea națiunilor, de a purta război. Este fascinant faptul că fiii lui Meyer Rothschild au crescut in afacerea familiei și au dezvoltat-o și că firma și-a schimbat numele în ***M. A. Rothschild & Söhne***, care ne oferă acronimul MARS. Nu este Mars = Marte zeul roman al războiului, a cărui manifestare cerească este „planeta roșie”? Acesta la rândul său, rezultă un simbolism puternic în Cabala și aproape că nu există un hectar de pământ locuibil, care să nu fie afectat în vreun fel.

Probabil că nu va fii niciodată cunoscut faptul că, John Carroll și Charles Philip Stourton în timpul marelui tur de călătorie, au avut o întâlnire în birourile lui Meyer Rothschild. Lui Carroll nu i sa permis să țină evidențe și numele Rothschild este sinonim cu secretul. Dar o întâlnire ținută în casa Rothschild de către cineva care este „incognito" nu ar fi incompatibil cu rezultatul. Postul nou creat – Prefectul sodalității, organizator principal al laicilor pentru acțiuni sociale, ar avea un interes legitim, pentru a vorbi cu mandatarul secret al bisericii, cu privire la finanțe. Pe măsură ce lucrurile se dezvoltau, generalul Ricci avea nevoie de o criză financiară americană, pentru ca oamenii din colonii să recunoască nevoia absolută de război. Jurnalul lui Carroll arată, că în primăvara anului 1772, el și Stourton au călătorit în zona Frankfurt-Mainz, în țara familiei Rothschild. Dacă presupunem, că ei au vorbit cu Rothschilds despre criza financiară, atunci rezultatul discuțiilor lor, câteva luni mai târziu întra-devăr s-a întâmplat. În iulie, sistemul bancar din Marea Britanie chiar a trecut printr-o scădere puternică a creditelor. Aceasta a condus la faptul, că comercianții americani au întâmpinat greutăți financiare extreme, care sa-u încheiat cu războiul revoluționar în sine, iar în 1776 a dus la o explozie de afaceri. Casa Rothschild, cu acces la vasta bogăție din Hessen și Hannover și eventual și la averea iezuiților, a avut puterea de a provoca o reducere de creditare în sectorul bancar britanic. Și profitul Rothschild din războiul revoluționar este cunoscut. În primăvara anului 1772, când tânărul si precautul nostru profesor iezuit John Carroll s-a apropiat de puternica casă bancară evreiască, care administrează comorile Vaticanului, de a procura finanțele necesare lui Lorenzo Ricci pentru Anglia și America, nu a servit el foarte remarcabil, generalului superior, biserica și țara sa? Iar casa Rothschild nu și-a servit clientela în același mod? În timp ce Carroll și Stourton (bănuiesc), au făcut legătura cu Ricci și bancherii războiului, a fost publicat Amiots Sun-Tzu. Prudența și discreția lui Carroll ne împiedică să știm exact vreodată, dacă el și Stourton au descoperit vre-o copie și dacă au citit-o. Cunoștea Rothschild această carte? Chiar dacă ar fi cunoscut-o foarte bine, experiența rezultatelor acelor cunoștințe, nu ar fi putut să fie pentru ei aceeași aventură ironică, care a devenit pentru noi toți.

Deschidem cele ***Treisprezece Articole*** și auzim vocea blândă a omului, care este responsabil pentru importantele afaceri ale papalității, omul care a decis totul, care urma să beneficieze chiar și de cele mai periculoase și critice circumstanțe, ale căror intenții nu puteau fi ghicite, ale căror decizii au modelat atât propria sa armată, cât și armatele dușmanilor protestanți anglofono, omul care, prin prudență și viclenie și-a asigurat deja ascultarea dușmanilor săi din Londra, Boston, Paris și Philadelphia, crezâd că el și armata lui sunt departe și se prăbușesc sub pierderile financiare continue - omul care avea să câștige cel mai important război al timpurilor moderne, fără a lupta sau a trage o sabie, care știa ziua, ora și momentul luptei, fără să lupte. Vocea lui Lorenzo Ricci ne șoptește de-a lungul secolelor, într-e rânduri în pasaje precum acestea: [6]

> Cea mai importantă afacere a unui stat este armata sa. Generalul este cel care decide totul. Dacă el este înteligent, va beneficia și de cele mai periculoase și cri-

tice circumstanțe. El va ști cum să modeleze la voință, nu numai armata care el o comandă, ci și pe cele ale dușmanilor săi.

Încearcă să fii victorios fără luptă. Fără luptă, fără a vărsa o picătură de sânge, fără a trage o sabie, generalul inteligent reușește să cucerească orașe întregi. Fără a pune piciorul într-un regat străin, el găsește mijloacele de a-l cuceri. El acționează în așa fel încât, cei care îi sunt inferiori să nu-i poată ghici intențiile. El îi lasă să schimbe locația și chiar îi duce în locuri destul de ireale unde trebuie să muncească și să sufere.

El nu disprețuiește folosirea artefactelor. El începe prin a învăța, tot ce este de știut despre inamicii săi. El știe exact ce relații au între ei, legăturile și interesele lor reciproce. El nu economisește bani pentru a avea spioni pretutindeni și să fie informat despre tot.

Nu rata nici-o ocazie, pentru ai distruge pe cei mai buni de partea inamicului, cu oferte, cadouri, dezmierdări. Nu omite nimic. Menține conexiuni secrete cu cei mai corupți dintre dușmani. Folosește-i pentru propriile scopuri, împreună cu alte persoane depravate. Pune piedici autoritaţilor statulu, sămânțează dezacorduri între liderii lor. Dă-le fără încetare informații false și sfaturi proaste. Instruiți guvernanții, pentru ca în provinciile lor să acționeze în interesul tău.

Asta este aproximativ ceea ce tu trebuie să faci, dacă vrei să-i păcălești cu pricepere și viclenie.

Când un general inteligent intră în acţiune, inamicul este deja învins. Când luptă, el trebuie să facă mai mult decât întreaga sa armată, nu numai prin puterea brațului său, ci prin prudența, modul său de a comanda și mai ales prin viclenie. **<u>Marele secret și soluția tuturor problemelor, este arta de a ști să creezi scindări între dușmanii tăi, atunci când este necesar.</u>**

Extinderea trebuie invocată, avantajul trebuie de asemenea extras din pierderi, iar lentoarea trebuie transformată în diligență. Trebuie să fii aproape atunci când inamicul crede că ești departe, trebuie să ai un avantaj real atunci când inamicul crede că ai suferit pierderi, trebuie să fii ocupat cu muncă utilă când el crede că tu faci o pauză și aplică toate artele de conştiinţiozitate, doar atunci cînd el observă că tu te miști lent. Deci, dacă-l arunci în nenorocire, îl atragi într-un somn adânc pentru a-l ataca atunci când el se așteaptă cel mai puțin, fără a avea timp să se pregătească pentru asta.

Întrucât este important pentru tine să fii complet familiarizat cu locul în care trebuie să lupți, nu este mai puțin important să știi în avans ziua, ora și chiar momentul luptei. Acesta este un calcul pe care nu trebuie să-l neglijezi.

Tu, care ești în fruntea unei armatei, nu trebuie să treci cu vederea nimic, pentru a te dovedi demn de poziția pe care o iei. Aruncă o privire la măsurătorile cantităților și dimensiunilor. Amintește-ţi regulile de tactică. Ia în considerare efectele echilibrului. Verifică tot, ceea ce constituie cu adevărat o victorie. Gândește-te profund la asta și vei avea toate instrumentele de care ai nevoie, pentru a nu fi înfrânt niciodată de dușmani.

Cei care posedă adevărata artă a conducerii trupelor, sunt cei care au știut și care știu, modul în care își exercită absolut puterea, care au dobândit o autoritate nelimitată, care cu siguranță sunt capabili să rămână raţionali, indiferent de cât de furioşi sunt, care nu au nimic de-a face cu eșecurile, care se comportă la fel de calmi și liniștiţi atunci când sunt surprinși ca şi cum ar fii normal și care acţionează întotdeauna, în tot și în orice cu o viteză care, în realitate este rodul îndemânării combinat cu o experiență deosebită.

Forța unui astfel de războinic este, ca aceea a marilor arcade, care nu pot fi întinse decât cu ajutorul unei mașini. Autoritatea lor are efectul acelor arme teribile, care sunt împușcate din arcadele astfel de puternic întinse. Totul cedează sub loviturile sale, totul este lovit la pământ ...

Dacă faci exact ceea ce ți-am spus, succesul îți va însoți toți pașii. Oriunde tu vei fi cuceritor, vei cruța viețile soldaților tăi, confirmi țara ta în fostele sale posesiuni și creezi altele noi, mărești splendoarea și gloria statului, iar prințul și supușii săi îți vor oferi pentru pacea și liniștea dulce în care își vor petrece viața de acum încolo, veșnică recunoștiință. Ce bunuri pot merita mai multă atenție și eforturi?

Charles Philip Stourton și John Caroll au părăsit Roma în martie 1773, îndreptîndu-se spre Flandra. Călătoria a durat patru luni. Au trecut prin Florența, Geneva, Lyon și Paris și au ajuns la Liège la începutul lunii iulie. John l-a readus pe Charles Philip la tatăl său, Lord Stourton, iar el însuși, s-a întors la colegiul iezuit din Bruges.

Între timp, în aprilie, ***British East Indian Company*** (Compania Britanică a Indiei de Est) le-a prezentat „Prietenilor Regelui” de la Londra, un plan care este pe măsură să-i înfurie pe negustorii americani şi care îi va conduce inexorabil spre rebeliune. Plan care nu ar fi putut rezulta decât din intelectul sun- tzuanic, a lui Lorenzo Ricci. ***„Am dobândit arta de a face pe dușmani să se miște încolo și încoace, în conformitate cu a mea voiță.***" Această schemă, acest plan de a inunda Noua Anglie cu ceai ieftin, este subiectul următorului nostru capitol.

Regele George al III-lea.

Capitolul 18

Efectele stimulante ale ceaiului

Compania Indiei de Est a fost un sponsor major al misiunii iezuite la Peking.[1]. La rândul lor, iezuiții au vorbit cu monarhii orientali pentru a asigura avantaje comerciale lucrative pentru companie, inclusiv monopoluri pentru ceai, condimente, salpetru (pentru explozivi), mătase și comerțul cu opium la nivel mondial. Într-adevăr, potrivit operei lui Reids, "Comerț și cucerire ***(Commerce and Conquest): istoria onorabilei companii din estul Indiei"***, compania își datorează întreaga sa existență Societății lui Isus. Cum s-a putut întâmpla asta, merită o mică digresiune:

Pe scurt spus, în anul 1583, patru tineri călători de afaceri - Fitch, Newbery, Leeds și Storey - au pornit de la Londra cu o scrisoare de recomandare a reginei Elisabeta către împăratul Chinei. Undeva la est de Golful Persic, portughezii i-au arestat pentru trecerea ilegală a frontierei. Papa Alexandru al VI-lea (a cărui amantă, după cum ne amintim, a fost Giulia Farnese, frumoasa soră a Papei Paul al III-lea) a trasat o frontieră în 1493 de la Polul Nord, peste Azore, până la Polul Sud. Toate terenurile de la vest de linia de frontieră au fost acordate Spaniei, în timp ce cele de est au mers către Portugalia.

Cei patru invadatori au fost înlănțuiți și duși în colonia portugheză Goa de pe coasta de vest a Indiei. În Goa au fost eliberați de un compatriot, Thomas Stevens. Stevens a avut un impact. A fost rector al Colegiului St. Pauls din Velha Goa și preot iezuit. Părintele Stevens a aranjat eliberarea lor, dar se pare că nu fără anumite condiții. Deoarece Storey s-a alăturat de atunci Societății lui Isus. Newbery și Leedes au preluat posturi în guvernul colonial Goa. Ralph Fitch a călătorit mai deprte spre China, probabil sub un jurământ iezuit, în caz contrar, Viceregele Portugaliei, nu i-ar fi permis să treacă atât de ușor.

În 1591, Fitch s-a întors în Anglia, obsedat cu ideea ca Marco Polo înaintea lui, de a livra toată arta și comorile orientale pe care le văzuse pe piețele din emisfera occidentală. Opt ani mai târziu, la 24 septembrie 1599, cu un capital de pornire de puțin peste 30 de lire sterline, Fitch și câțiva alții au fondat compania ***East Indian Company***.

Mai târziu, în 1773, Compania Indiei de Est a fost controlată complet de francmasoni, al căror mare maestru fusese Lord Petre al nouălea, din 1772 (se spune că domnia sa a durat până în 1777). În ceea ce privește Stourtons, Norfolks și Arundells, familia Petre (pronunțată „Peter") a fost foarte apreciată de Societatea lui Isus. Petres, au fost cei care au finanțat misiunile iezuite inițiale în Anglia, încă din secolul al XVI-lea.

Cel mai puternic delegat politic de la Compania Indiei de Est a fost Robert Petty, Lord Shelburne. Ne amintim de Shelburne, „Iezuitul din Berkeley Square" ", care a lucrat cu Lord Bute în 1763, pentru a încheia războaiele franceze și indiene prin Tratatul de la Paris, care a izolat Anglia de alianțele europene și i-a înfuriat pe americani împotriva țărilor occidentale. În numele Companiei Indiei de Est, Shelburne a colaborat cu „Prietenii regelui" pentru a perturba pacea relativă care a existat între comercianții americani și Anglia de când ***actele Townshend*** în 1770, au fost abolite. Iar asta s-a întîmplat astfel:

În depozitele din port ale companiei in Marea Britanie, existau șaptesprezece milioane pound, surplus de ceai. Acest ceai ar putut fi eliberat pentru vânzare numai dacă se achita o plată de de un șiling pe pound, coroanei. În cazul în care regele ar scuti compania de la plata acestei taxe vamale, compania ar vinde ceaiul americanilor prin intermediul unor comercianţi speciali, la preţuri mai mici precum coloniștii, care trebuiau să plătească, fie pentru ceaiul englezesc sau ceaiul olandez de contrabanda. Toată lumea ar beneficia de situație. De asemenea, vor beneficia băutorii americani de ceai care încă sufereau de efectele depresive ale crizei bancare britanice din iulie 1772, precum și ***Compania East India***. Și cu datoria de a încasa nu doar unul, ci trei șilingi pe pound, coroana ar fi de asemenea benefică. Singurii învinși ar fi comercianții de ceai colonial, care anterior au obţinut profituri bune, atât din plăţile vamale cât și din ceaiul de contrabandă. „Prietenii regelui", au solicitat parlamentul să pună în aplicare planul, iar la 10 mai 1773 ***„Legea ceaiului"*** a intrat în sfârșit în vigoare.

În mod firesc și previzibil, comerciaţii de ceai au reacționat extrem de iritaţi. În următoarele șase luni, au presat rețeaua intercolonială a ***propagandiştilor disidenți*** pentru a-i ajuta să organizeze un protest. Ceea ce a început ca o nedreptate împotriva comercianților de ceai, a fost reinterpretată de propagandiști, în general perceptată de public, ca o nedreptate pe scară largă împotriva coloniilor…

La 21 iulie 1773, Papa Clement al XIV-lea ia abolit pe iezuiți „pentru toată eternitatea". Hotărârea sa a fost intitulată, ***Dominus ac Redemptor noster***, care este de regulă tradus

ca ***„Dumnezeul și Mântuitorul nostru”***. Ar trebui să remarcăm că „Redemptor (Răscumpărătorul)” înseamnă și „revenue Agent (agent de venituri)”. Având în vedere faptul că efectul deciziei pe termen lung ar fi fost o creștere dramatică a veniturilor papale provenite dintr-o nouă Americă febroniană, „Dumnezeul și prosperatorul notru” ar fi o traducere mai bună, dacă nu chiar cea prevăzută.

Deși istoria catolică numește distrugerea Societății lui Isus „o tragedie supremă”, John Carroll a evaluat-o mai precis, ca „secularizarea“ Societății lui Isus. Mii de iezuiți s-au ridicat acum la faima mondială în întreaga lume occidentală, în domeniul artelor, științelor și guvernelor. Raimondo Ximenes a devenit un francmason radical. Alessandro Zorzi din Veneția s-a alăturat redactorilor enciclopediei italiene. Dr. Boscovici a venit la Paris, unde reputația sa științifică i-a asigurat funcția de Director al Iluminării în Marina Franceză. Esteban Arteaga a devenit critic de muzică și a publicat la Paris o carte intitulată, ***The Revolution in the Italian Musical Theatre (Revoluția în teatrul muzical italian)***. Profesorul Joseph-Ignace Guillotin de la Colegiul Bordeaux, cum deja am văzut, a devenit medicul și inventatorul care a dat Franței mașina de decapitare care-i poartă numele. Adam Weishaupt, care a fost eliberat de la colegiul iezuit din Ingolstadt, a atras elementele cele mai dure ale francmasoneriei - rosicruciene europene cu noul său cult secret în Bavaria. Masca „Iluminaților“ a fost demascată, pentru a convinge opinia publică, că societățile secrete rele au fost cu conștiinciositate demascate, dar în realitate a fost dinoun un caz de, „Blown cover as cover.“ Nenumărați membri ai celui mai mare serviciu secret (Societatea lui Isus) care a văzut lumea vreodată, care tocmai a fost zdrobit cu aprobarea huiduitoare a inamicilor săi, au traversat Atlanticul pentru a-i conduce pe americani prin chinuri, pentru a deveni prima națiune care a fost concepută în mod expres în state papale febronistice, bellarministice, democratice și republicane. Cît de uimitor este acest rezultat, cu atât este mai impresionantă invizibilitatea completă a mijloacelor!

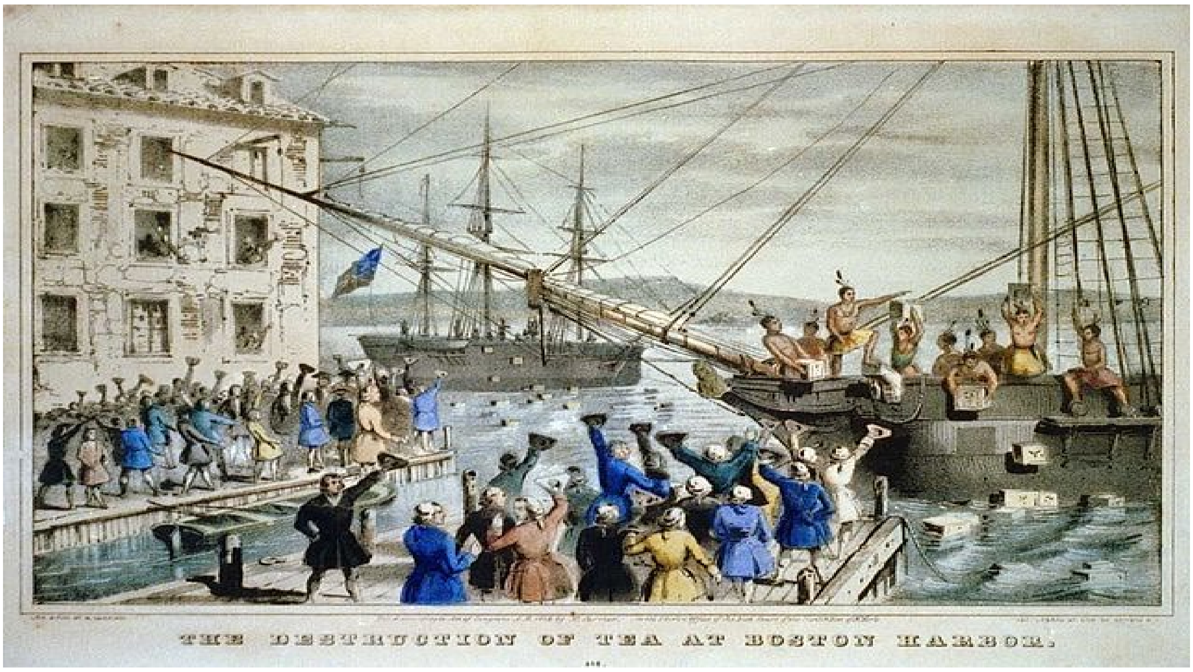
Am văzut cum scrisoarea despre distrugerea Societății lui Isus a fost transmisă lui Lorenzo Ricci la mijlocul lunii august și la fel cum generalul, a fost dus la un colegiu englezesc în apropiere, unde a stat cinci săptămâni până la sfârșitul lunii septembrie. Interesant este că decanul colegiului englez de atunci, a fost un profesor iezuit de 32 de ani în teologie controversată, pe nume John Mattingly. Mattingly, era singurul iezuit american la Roma. Era originar din Maryland, absolvent al Sf. Omer și bun prieten al lui John Carroll, care (după cum știm) părăsise Roma cu cinci luni înainte de arestarea lui Ricci. Într-un termen de cincisprezece ani, Carroll i-a oferit lui Mattingly să devină primul președinte al Universității Georgetown. O ofertă pe care Mattingly a refuzat-o.

Ce ar fi putut discuta Lorenzo Ricci timp de cinci săptămâni, (a)sub un acoperiș britanic, (b)în custodia unui tânăr iezuit american, (c)într-un moment în care comercianții ameri-

cani erau revoltați, pentru că printr-o nouă lege prin au fost înșelați pe profiturile lor de ceai (d)finanțat de francmasonii britanici, (e)al căror slujitor secret, a fost întâmplător, marlele maestru Ricci?

Ar fi putut vorbi Generalul cu membrii Companiei *Britanice British East India*, unul dintre principalii binefăcători ai Colegiului Englez? Nu cumva discuțiile lor s-ar fi putut învîrti in jurul planului, în ce porturi ar fii cel mai avantajos și mai ales când, ar putea fi livrat ceaiul? Se pare că da, pentru că în timp ce Ricci era „constrîns" la colegiul englez, Parlamentul a autorizat compania *East India Company*, să trimită o jumătate de milion pound de ceai în Boston, New York, Philadelphia și Charleston, care a fost distribuit unui grup de comercianți special selectați.

Ar fii putut Ricci împreună cu Mattingly, prietenul lui Carroll, să formuleze planuri pentru revolte, care au izbucnit în colonii de la inceputul funcției sale ca general în 1758, cu scopul să fie canalizate doar într-o anumită directie? Ar fi putut el sugera un eveniment spectaculos care să fii avut loc de exemplu, în portul Boston, simbolizând frustrările coloniștilor împotriva Angliei? Și Parlamentul nu ar fii putut răspunde la acest eveniment cu măsuri răzbunătoare, pentru ai duce pe coloniștii în pragul rebeliunii? Nu sunt suficiente cinci săptămâni pentru a planifica un astfel de „Boston Tea Party", împreună cu măsurile legale dure care ar putea fi folosite ca pedepse? Și atunci cum ar putea fi coordonată reacția violentă a coloniștilor la pedeapsă? Rezultatul indică în mod clar, că Ricci a făcut mult mai mult în cele cinci săptămâni la Colegiul Englez, decât să lenevească inactiv în arest.

Litografie de Nathaniel Currier

Am văzut cum generalul a fost dus de la Colegiul Englez la Castelul Sant 'Angelo, care acesta era conectat printr-un tunel secret cu apartamentele papale din Vatican. După multe luni de la „arestarea” sa, Lorenzo Ricci a fost „interogat” de Inchiziție, potrivit istoriei tradiționale a bisericii. Remarcabil este faptul că, inchiziția era în mâinile iezuiților încă din 1542, de aceea nu poate fii surprinzător de ce inchizitorii nu au reușit să obțină informații utile de la Lorenzo Ricci…

În octombrie 1773 cu baionetele trase, ofiţierii austrieci au luat cu asalt Colegiul Iezuit din Bruges. Ofiţierii erau austrieci, deoarece Bruges era sub jurisdicția guvernului austriac. Ei l-au arestat pe John Carroll, toți studenții și restul facultății. Carroll, care a fost deposedat de bunurile și documentele sale, a putut fii totuși cruțat de alte umilințe, deoarece fostul său însoțitor de călătorie, Charles Howard, vărul lui Henry Howard, al 8-lea Lord Arundell din Wardour, a intervenit pentru el la timp. Nobilul catolic la și însoțit pe Carroll peste Canalul Mânecii până la bogatele dealuri din Wiltshire, la proprietatea familiei sale de la Tisbury. Acolo Howard construise o vilă paladiană numită ***New Wardour Castle***. Pe aceastâ cale, Carroll putut lua legătură cu intermediarul de artă al lui Henry Howard la Roma, un iezuit pe nume Francisc Thorpe. 2 Thorpe a fost un agent renumit de informații, un om cu cunoștințe profunde despre Roma, a cărei evenimente și resurse erau legendare. Apartamentul său a fost un loc de întâlnire popular, pentru vizitatorii nobilimii engleze, iar nobilul său preferat a fost Henry Howard. 3 Howard l-a însărcinat pe părintele Thorpe să fie responsabil pentru „fiecare detaliu și aspect al designului capelei”. Părintele Thorpe și John Carroll nu au avut nevoie să facă cunoştinţă. Din notițele editorului și din scrisorile lui Carroll aflăm, că Thorpe a predat în St. Omer în anii în care John studiase acolo. Mai mult, el a fost și profesorul preferat al lui Carroll.

Aceste fapte remarcabile indică probabilități interesante. De la Tisbury, Carroll putea ajunge cu caleaşca poştală în mai puțin de o zi, la reședința lui Benjamin Franklin în Londra. Franklin a fost mult timp preferatul intelectualilor iezuiți, pentru realizările sale științifice şi egalitarismul său iluminat. El era acum reprezentantul colonial exclusiv, care reprezenta interesele comerciale ale tuturor celor treisprezece colonii, înaintea coroanei. Franklin știa mai multe despre America decât orice alt englez și mai multe despre Anglia decât orice alt american. Francisc Thorpe știa mai multe despre Anglia decât oricine altcineva în Roma și mai multe despre Roma decât orice alt englez.

Acești doi bărbații îl cunoșteau bine, pe John Carroll. Carroll a petrecut la Tisbury timp de șase luni, timp în care a izbucnit ***The Tea-Act***. Cel mai exploziv scandal al erei revoluționare, pentru a facilita schimbul de informații între acești doi prieteni personali, geniile și instituțiile sale. Dar unde este dovada, ceva ce era important pentru Revoluția Americană, care să se fii întâmplat între Ricci, Thorpe, Carroll, Franklin, Howard și întregul sistem masonic anglo-american? Avem doar indicii și rezultate, care indică totuși cu fermitate la o cooperare fructuoasă.

În noaptea de 16 decembrie 1773, un grup de indieni s-au urcat la bordul anumitor nave din portul Boston, au sfîșiat 342 din lăzile de ceai din East India Company și au aruncat conținutul în valoare de 90.000 USD. peste bord. Da, ei păreau a fii indieni și toți martorii au crezut că sunt indieni, dar secretul cel mare și deschis era, că ***indienii erau de fapt masoni deghizați***. Probabil că cea mai pregnantă afirmație pe această temă apare în ***New Encyclopedia of Freemasonry***, a respectabilului istoric masonic Arthur Edward Waite: ***"Boston Tea Party a fost organizată în întregime de francmasoni și realizată de membrii Lojii St. John în timpul unei întâlniri amânate."***

Parlamentul a reacţional la acţiunea Boston Tea Party într-un mod, care viza să ruleze zeci de bolovani, care au dus la o alunecare de teren devastatoare. Fără să se investigheze serios cine era responsabil și ignorând oferta despăgubirii a peste o sută de comercianți din Boston, **parlamentul a adoptat o masă de legi penale complet necorespunzătoare: să se închidă portul din Boston pentru comerț, să se interzică adunările civice fără aprobarea guvernatorului, să refuze organului legislativ din Massachusetts dreptul de a alege îndrumarea Guvernatorului, să asigure și să ordone plasarea trupelor britanice și hesişe (hessische) în colonie, ca orice ofițer sau soldat al Coroanei, care va fii acuzat de violență în cursul datoriei sale, să fie transferat într-o altă colonie sau trimis direct în Anglia, pentru a putea fi judecat acolo** (Nota traducatorului:...aceste legi au facut şcoală, fiind implementate si aplicate de aproape toate guvernele lumii) .

Pentru ca paharul cu probleme sa fie bine umplut pînă la revărsare, Parlamentul a aprobat ***Legea Quebec (Quebec Act),*** prin care s-au anulat drepturile asupra terenurlor din vestul Massachusetts, Connecticut, Virginia și New York, aducând astfel acele pământuri sub jurisdicția catolică franceză din Quebec.

Aceste infame „Legi inacceptabile”, au făcut ca toate clasele sociale de americani să simpatizeze cu bandiții de la Tea Party. Dintr-o dată, Independența nu mai era o alternativă radicală. „Legile inacceptabile“ au făcut ca niciodată înainte, ca Independența să devină tema unei, conversații raţionale şi serioase.

Guvernatorul Hutchinson a fost revocat în Anglia și înlocuit de generalul Thomas Gage, care a adus o armată de patru mii de oameni la Boston. Gage a jurat strictă disciplina. Coloniștii au rezistat puternic. *„Zarurile au căzut”, a scris George al III-lea. către Lordul North. „Coloniile au o singură alegere: luptă și câștig sau supunere”.*

John Caroll a părăsit Castelul Wardour în mai 1774 și a navigat spre Maryland, pentru a se reîntâlni cu bătrâna și văduva sa mamă, fosta Elenor Darnall, pe care nu o văzuse de 25 de ani. Povestea lui Eleanor Darnall este și povestea lui Maryland, pe care o vom aborda pe scurt aici.

În 1625, în preajma timpului în care tânărul Charles Stuart a moștenit tronul Angliei de la tatăl său, regele Iacob I, iezuiții au convertit un înalt oficial guvernamental la catolicism-roman. Acest oficial a fost secretarul de stat, George Calvert, primul Lord de

Baltimor. De dragul prestigiului - a considerat că este nepotrivit pentru un catolic să slujească unui monarh calvinist în Baltimore și a demisionat. Între timp, iezuiții au aranjat o căsătorie în spatele culiselor, între Charles, la vremea aceea Regele Karl I și o prințesă romano-catolică, Henriette-Marie, sora lui Ludovic al XIII-lea. din Franta. S-a prespus, că căsătoria era bună pentru interesele economice ale lui Karl. El a plecat la drum pentru ai întîmpina pe iezuiți. Deși era un calvinist scoțian, în multe privințe Karl și-a condus monarhia ca și cum ar fi fost catolic roman. El a slăbit în mod sistematic politica externă engleză în raport cu Franța catolică, țara reginei sale. El a promovat membrii High-Church Party (Clericii care simpatizează cu ritualurile și tradițiile romano-catolice) în Biserica Angliei la cel mai înalt nivel Irosind și resursele Angliei, într-un război iezuit absurd cu Spania.

La șapte ani de la căsătoria sa cu Henriette-Marie, Karl era până la gât îngropat în datorii private față de creditorii iezuți și cu un parlament patetic. În speranța de a genera venituri fiscale în străinătate, a creat o baronie feudală în nordul Virginiei și a acordat-o lordului de Baltimore. Dar Baltimore a murit înainte să poată genera venituri, iar certificatul a fost transmis fiului său, Ceciliu Calvert. Calvert, noul Lord de Baltimore, a chemat emigranții persecutați care tânjeau după libertatea religiei și a impozitelor, să călătorească într-un loc numit „Maryland”. Numită după Sfânta Fecioară, ceea ce este atât de important pentru catolici. Baltimore nu a neglijat să se adreseze nișei religioase înşelătoare. O sereie din anunţurile sale au vorbit despre posibilitățile nelimitate de a se stabili în „Țara Merriei”.
La 22 noiembrie 1633, cele două nave Ark și Dove au pornit din Londra. Pe lista pasagerilor se aflau trei iezuiți, între șaisprezece și douăzeci domni romano-catolici, câteva sute, preponderent sclavi și muncitori protestanți și Leonard, fratele lui Cecilius Calvert. Leonard Calvert a fost numit primul guvernator al statului Maryland. Călătoria cu Arca și porumbelul, a fost condusă spiritual de un preot iezuit numit Andrew White. Andrew White a fost si a educat atât în Sf. Omer cât și în Douai în Portugalia, Spania și Flandra și este amintit încă pînă astazi de Biserică, ca „apostolul din Maryland.“
Alegerea unui bărbat numit „Andrew” a fost o bună liturgie Cabală din partea Societății lui Isus pentru această sarcină. *Andrei (Andrew) a fost fratele apostolului Petru, primul papă, temelia pe care romano-catolicismul pretinde că a fost fondat*. Andrew este patronul ocrotitor al Scoției; Regele Karl I a fost scoțian. Un reprezentant personal al atitudinii frățești a regelui față de Roma nu a putut fi identificat mai elocvent decât prin simplu nume „Andrew”. Andrew White a dedicat călătoria din Maryland a doi sfinți catolici: Fecioara Maria, ocrotitoare a iezuiților și lui Ignaţiu Loyola, care a fost numit recent Papa Urban al VIII-lea, al doilea student iezuit ales Papă și a fost numit patronul sfânt de Maryland.

Navele au fost pe mare, timp de aproape patru luni. În cele din urmă, după o sută douăzeci și trei de zile, grupurile au ajuns la *St. Clements Island* pe 25 martie 1634, în *gura de vărsare a râului Potomac*.

A fost o zi promițătoare. 25 martie nu a fost doar prima zi de primăvară, ci și prima zi a calendarului iulian. (Abia în 1752, coloniile au adoptat calendarul gregorian pe care îl urmărim astăzi). Pe 25 martie, Andrew White a citit prima liturghie romano-catolică organizată vreodată într-una din cele treisprezece colonii originale. Apoi a preluat oficial țara, „pentru Mântuitorul nostru și pentru suveranul nostru, Lord King of England”.

Istoricii din Maryland, au urmărit originile Bisericii Romano-Catolice din Statele Unite pînă la Wigwam, căpetenia unui trib indian, pe care Andrew White l-a numit în jurnalul său „Prima capelă din Maryland”. White a introdus catolicismul roman pe meleagurile triburilor indiene Patuxent, Anacostic și Piscataway, care acum includ *Districtul Columbia*. Este mai mult ca probabil, că clădirea guvernului din *Districtul Columbia* a fost numită „Casa Albă“, din cauza apostolului în Maryland, decît din cauza culorii sale exterioare. Orice declarație cu privire la „Casa Albă“, ar trebui să-l facă pe ori care iezuit versat, să fie istoric mândru de realizările societății sale.

Numărul de indieni convertiţi la catolicism a fost mare, dar Societatea lui Isus s-a bucurat de câștigurile mult mai mari în convertiţe din rîdurile de protestanți. Pentru fiecare colonist protestant convertit, iezuiții primeau o subvenție de la Cecilius Calvert. Terenurile păstrate de Calvert, le-a moştenit mai departe urmașilor săi. De-a lungul generațiilor, Rock Creek Farm cu propria sa mică „Roma”, pe care Statele Unite urmau să construiască ulterior Capitolul, a fost transferată moștenitoarei Calvert, Eleanor Darnall și soțul ei, un imigrant irlandez a cărui căsătorie și abilități au adus destui bani, pentru a-l face un comerciant bogat de plante. Acest cuplu locuia pe acest pământ, unde în 1735 s-a născut primul episcop american.
La fel ca fratele său mai mare Daniel, Jacky Carroll a absolvit timpuriu educație școlară la Bohemia Manor, o academie secretă iezuită de la capătul străzii. Bohemia Manor (Moșia Bohemia) a trebuit să fie ținute secrete, din cauza legilor anti-catolice care au rezultat din abdicarea catolicului Iacob al II-lea și succesiunea protestanților Wilhelm și Maria pe tronul britanic în 1689. Perioada penală din Maryland, care trebuia să dureze până la Revoluția americană, a servit papalității neagre prin convingerea familiilor catolice înstărite, să-și trimită fii peste Atlantic să studieze învățămîntul iezuit, ***Ratio Studiorum*** din *St. Omer*. Într-adevăr, în secolul al XVIII-lea au studiat mai mulți americani la *St. Omer College* decât la Oxford și Cambridge. 4

La vârsta de treisprezece ani, Jacky a navigat în Europa împreună cu vărul său mai mic, Charles Carroll, pentru a merge la școală în *St. Omer*. Daniel s-a întors de acolo pentru a gestiona interesele familiei. În 1753 Jacky s-a alăturat noviciatului iezuit din Watten, în Olanda. Charles a studiat ulterior dreptul la Voltaire Alma Mater, *Collège Louis-le-Grand* din Paris. În 1758 Jacky s-a întors la St. Omer pentru a preda, în timp ce Charles traversase canalul în Anglia unde s-a înscris la școala de avocatură din Londra, *Inner Temple*, fondat de Cavalerii Templieri în secolul al XIV-lea. 5

Jacky a fost în 1761 hirotonit ca preot iezuit, când a aflat că St. Omer urma să fie confiscat de guvernul francez pentru pregătirea edictului regal de a suprima iezuiţii din Franța, s-a mutat la Bruges cu alți profesori și studenți. În 1769, el a renunțat la moștenirea lui Calverter pierzînduşi pseudonimul, a depus juramântul iezuit de ascultare papală și a început să predea filozofie și teologie la colegiul englez din Liège. Aici s-a împrietenit cu Charles Philip Stourton, însoțitorul său în marea sa călătorie a orașelor din capitolul precedent.

Sosirea lui John Carroll la mama sa în Maryland a coincis cu călătoria lui Paul Revere în Philadelphia cu scrisori ale Comitetului de corespondență din Boston, prin care solicita sprijinul grupului lui Charles Thomson, pentru a protesta împotriva închiderii portului din Boston. Comitetul-Charles Thomson Philadelphia, a trimis o scrisoare de sprijin la Boston. De asemenea, comitetul a propus un congres al deputaților coloniali pentru (a) revizuirea măsurilor de restabilire a relațiilor cu Marea Britanie și (b) pentru a preveni ca conflictul „să se încheie nedorit". Atunci Thomson a informat toate coloniile de la sud de Pennsylvania despre acțiunile comitetului său. El a sugerat necesitatea convocării unui congres general pentru a discuta problemele. Împreună cu o cerere similară din partea Virginia House of Burgesses, propunerea sa a fost acceptată în toate coloniile. A fost stabilit ca în septembrie să se întrunească primul congres continental în Philadelphia.

La 1 iunie 1774, a intrat în vigoare Legea portului din Boston. Adepții radicali ai lui Thomson a condus ca Philadelphia să țină o zi de doliu. Magazinele au fost închise, bisericile au ținut slujbe, oamenii au rămas acasă. La 8 iunie, Thomson și peste nouă sute de proprietari, au cerut guvernatorului Richard Penn să convoace Pennsylvania Assembly (adunare) pentru a examina posibilitatea de a trimite delegați pentru o convenție colonială, de a explora modalități pentru restabilirea armoniei și păcii în Imperiul Britanic. Guvernatorul a respins cererea, ceea ce la deterimat pe Thomson să acționeze în afara ordinului stabilit.

Thomson a solicitat pe 18 iunie o adunare de stat, la care au participat aproape 8.000 de cetățeni din Philadelphia. Ei au decis fără teamă că închiderea portului din Boston a fost un act tiranic și că trebuia convocat un congres continental pentru a proteja drepturile și libertățile coloniilor din Philadelphia. În iulie, Pennsylvania Assembly a cedat presiunii lui Thomson și a fost de acord să nominalizeze o delegație, pentru acest prim congres continental. Cu toate acestea, Thomson însuși nu a fost numit.

Datorită promovării de sine din mișcarea sa medială „primul cetățean / al doilea cetățean" din prima jumătate a anului 1773, Charles Carroll a fost numit delegat al primului Congres Continental de către Annapolis Committee of Correspondence. Dar el a refuzat nominalizarea. El a justificat acest lucru spunând că utilitatea sa ar putea fi limitată de resentimentele generale față de catolicism, provocate de **Actul Quebec** (cu care Parlamentul a răzbunat Boston Tea Party predând țările occidentale, Massachusetts,

Connecticut, Virginia și New York către catolicul Quebec). Totuși el a participat la congres, dar doar ca „consilier neoficial” pentru cetăţenii din Maryland. Charles Thomson i-a însoțit pe cetăţenii Pennsylvani în aceeași funcție.

În pregătirea pentru sesiunea de deschidere din 5 septembrie, delegații au ajuns treptat la Philadelphia la sfârșitul lunii august. Ei s-au adunat într-un loc de întâlnire bine cunoscut printre radicali, conacul elegant al lui Thomas Mifflin. Mifflin a studiat clasic cu Charles Thomson la Benjamin Franklins Academy (mai târziu Universitatea din Pennsylvania). Erau prieteni apropiați. În calitate de oaspete al casei lui Mifflin, Thomson era disponibil pentru a saluta și a se consulta liderii care soseau, majoritatea cunoscându-l deja pe nume. Notițele din agenda lui John Adam din 30 august, spun despre „multă conversație”, pe care el și colegii săi au avut-o cu învățăorul Thomson. El la numit pe Thomson „Sam Adams din Philadelphia” și „scânteia vieții pentru cauza libertății”.

Thomson și Carrolls - Charles, Daniel și John - au petrecut aceste zile critice, de a se pregăti pentru inevitabilitatea războiului. Thomson a fost deja angajat puternic în cuptoarele de topire Batsto din New Jersey. Batsto avea să ofere armatei ghiulele, muniție, fierbătoare de apă, sulițe și cuie prin comisarul de război, care controla toate atribuțiile executive ale departamentului militar. Comisarul de război era exact omul de care Lorenzo Ricci avea nevoie pentru această funcție: Charles Carroll.

Thomson a fost ales secretar al primului congres continental, funcție pe care a deținut-o sub titlul de „secretar perpetuu” până la ratificarea Constituției Statelor Unite în 1789. El i-a condus pe delegați printr-o explicație detaliată a teoriei rebeliunii americane, care a culminat cu afirmațiune critică și a fost adoptată la 14 octombrie 1774.

În timpul primului congres continental care a discutat despre viitorul Americii sub tirania britanică, Ganganelli-Papa Clement al XIV-lea, a murit de o moarte agonizantă (22 septembrie 1774). *New Catholic Encyclopedia* afirmă, că atunci când papalitatea este vacantă, administrarea și tutela drepturilor temporale ale Sfântului Scaun, adică treburile sale de afaceri, sunt preluate în mod obișnuit de trezorierul Camerei Apostolice. Trezorierul apostolic în ziua morții lui Ganganelli, a fost cardinalul Giovanni Braschi. Cardinalul Braschi, un aristocrat în vârstă de 57 de ani, cu o descendență sărăcită, a fost un produs de seamă al școlilor iezuite. Ratio Studiorum îl făcuse un avocat și diplomat respectat. El a fost trezorier apostolic, atunci când Rothschild a început să slujească Principatului Catolic din Hessen-Hannover în 1769. Acest fapt interesant ridică posibilitatea, că cardinalul și Rothschild să fii fost implicați de ani buni în proiectul american al lui Ricci. Dar asta este doar o presupunere. Dincolo de presupuneri, este însă clar, că până la alegerea unui nou papă, întregul fond fiscal al Bisericii Romano-Catolice a fost sub administrarea lui Braschi. În pofida faptului că lipsea o autorizare formală, Cardinalul Braschi va domni ca un fel de Pontifex Maximus „virtual“ peste una dintre cele mai lungi perioade ale postului papal vacant.

Zi de zi, conclavul s-a preocupat cu o singură temă – Cum vor hotări candidații papali cu privire la iezuiți? Va fii misiunea lui Ganganeli pentru anichilarea iezuitlor pusă in aplicare sau nu?

Deși Lorenzo Ricci a fost încarcerat în *Engelsburg (Castelul Sant 'Angelo),* știm că el a putut traversa cu ușurință un tunel spre Vatican pentru întâlniri ascunse cu *Pontifex Maximus* „virtual". Într-un mod foarte real, cariera lui Braschi a fost creată de Ricci. Braschi a fost numit cardinal sub egida lui Ganganelli, a cărui numire ca cardinal, după cum ne amintim, a fost promovată și de Ricci. Acești doi bărbați puternici din lume, Ricci și Braschi, s-au aliat în secret timp de ani buni. Iar întorsătura evenimentelor i-a făcut invizibili și inaudibili. Aceste ultime zile valoroase în ultima explozie a marii strategii a lui Ricci, a oferit lui Braschi și Ricci condiții ideale, pentru a sta față în față cu emisarii Rothschild, ascunşi de ochii publicului, pentru a stabili imensele resurse ale Vaticanului - bani, oameni și provizii – cum trebuie utilizate în următoarele luni și ani. (În octombrie 1774, reprezentantul colonial Benjamin Franklin l-a trimis de exemplu, pe cel mai cultivat și cel mai bun scriitor al Angliei, Tom Paine, pentru a defăima scriitori de pliante din Philadelphia).

Zilele vacantei papale au continuat - treizeci, cincizeci, șaizeci, șaptezeci și cinci, o sută, o sută zece zile! În cele din urmă, după aproape cinci luni de confuzie, la 15 februarie 1775, în ziua o sută treizeci şi patru , a fost anunțat că Roma are un nou papă. Noul papă era un bărbat acceptabil pentru ambele părți în ale chestiunii iezuiților. El îi asigurase tacit pe anti-iezuiți că va continua să aplice distrugerea, dar iezuiții știau că le va impune cu grație cauza, datorită marilor datorii intelectuale, politice și spirituale pe care le avea la societate. Noul papă Giovanni Braschi,a fost cel mai bine calificat pentru papalitate, deoarece el a condus Sfântul Scaun împreună cu Lorenzo Ricci în ultimele o sută treizeci și patru de zile! Braschi a luat numele papal Pius al VI-lea. Și acum a început marea avalanșă.

La 9 februarie 1775, Parlamentul britanic a declarat oficial Massachusetts, ca fiind "un stat în stare de rebeliune". La 23 martie, Patrick Henry a rostit faimosul său discurs: "Dă-ne libertatea sau dă-ne moartea".

Pe 19 aprilie, în timpul unei confruntări tensionate în Lexington Green, între un grup de coloniști furioși și aproximativ opt sute de paltoane roșii, un ţintaş invizibil și neidentificat, a tras din spate asupra hainelor roșii. Aceasta a fost „împușcătura auzită în întreaga lume" - deși Ralph Waldo Emerson a scris această frază în imnul său Concord (1836) pentru a descrie o bătălie de la Podul Concord la șapte mile distanță și câteva ore mai târziu. Aerul din jurul Lexington Green s-a întunecat de la intensitatea explodării prafului de pușcă, iar când fumul s-a limpezit, opt coloniști erau morți.[6]

Când mantalele roșii s-au întors la Boston, din ce în ce mai mulți ofițeri de miliție colonială i-au atacat. *Massachusetts Provincial Congress* a mobilizat 13.600 de soldați coloniali și au plasat Bostonul sub un asediu de aproape un an.

Pentru a împiedica răspândirea masacrulului din Boston în provincia Quaker, ***Pennsylvania Assembly*** la numit pe Charles Thomson și alți doisprezece, într-un comitet pentru a cumpăra explozibili și muniție - iar producătorii de top s-au întâmplat să fie tocmai Thomson și Charles Carroll.

Pe 10 mai, s-a întrunit cel de-al doilea congres continental în Philadelphia și l-a numit pe George Washington comandant-șef al armatei continentale.

La 22 iunie, Congresul s-a votat emiterea unei valute continentale - 2 milioane de dolari în împrumuturi negarantate, care vor fi folosite pentru plata cheltuielilor de război.

Pe 3 iulie, George Washington a luat oficial comanda armatei continentale - aproximativ șaptesprezece de mii de bărbați care se adunaseră în Cambridge și Massachusetts.

Pe 5 iulie, Congresul a aprobat ultima sa modestă cerere de pace cu Anglia, ***Olive Branch Petition***, scrisă de Charles Thomson și John Dickinson. Guvernatorul Penn din Pennsylvania a transmis personal petiția la Londra, dar „prietenii" regelui l-au împiedicat pe George al III-lea. să țină întâlnirea cu Penn sau chiar acceptarea petiției.

La 6 iulie, Congresul a adoptat Declarația cu privire la cauzele și nevoile folosirii armelor, care nu era în conformitate cu Declarația de independență, ci a solicitat un război sfânt pentru a se elibera de sclagism.

La 23 august, George al III-lea. a emis o proclamație afirmând, că toate cele treisprezece colonii americane se aflau într-o stare de rebeliune deschisă. Două luni mai târziu, în octombrie, forțele britanice au incendiat Falmouth, acum cunoscut sub numele de Portland, în Statul Maine.

Războiul a început. Dar din punctul de vedere al lui Lorenzo Ricci, războiul fusese deja câștigat. Tot ceea ce a rămas pentru dușmanii săi, coroana britanică și coloniștii americani, a fost să ia parte la ostilități sângeroase care în cele din urmă le vor separa și epuiza. ***Divide et impera, divide and conquer*** (Dividează și stapînește, dividează și cucerește). Ce era pentru britanici „războiul rebeliunii americane", era pentru americani „războiul pentru independență", iar pentru Generalul Ricci, a fost „războiul de reunificare cu disidenți protestanți“. De acolo va apărea primul guvern Febronian pe pământ, o constelație de biserici seculare numite „state“ și conduse de laici catolici, care sunt îndoctrinate cu ***Ratio Studiorum*** și unite sub îndrumarea spirituală a lui ***Pontifex Maximus*** iar pentru acest privilegiu să plătească tribut, „Statele“… Unite.

Războiul propriuzis s-a încheiat urmat de clarificare, acesta a fost războiul istoric, războiul teatral. Aceasta ar consta într-o serie de bătălii sângeroase purtate de Congres și Coroană pentru participarea, reflecția și amintirea oamenilor. Aceste evenimente au format piatra de temelie emoțional esențială, a Romei Cezariene. Ca Virgils Eneida, eroi naționali epici ar făuri o moștenire națională fictivă. Nu trebuie să uităm aprecierea onestă a lui Charles Thomson conform căreia, liderii revoluției erau în mare parte iluzii, oameni cu „presupusă înțelepciune și curaj” care erau „inferiori atributelor care le sunt atribuite”.

Și, există dovezi - desigur există puține dovezi (așa cum este adesea în cazuri cu războinici secreţi), că Lorenzo Ricci a comunicat cu acești eroi americani și le-a dat instrucțiuni pe propriul lor pământ. Vă voi prezenta această dovadă în capitolul următor.

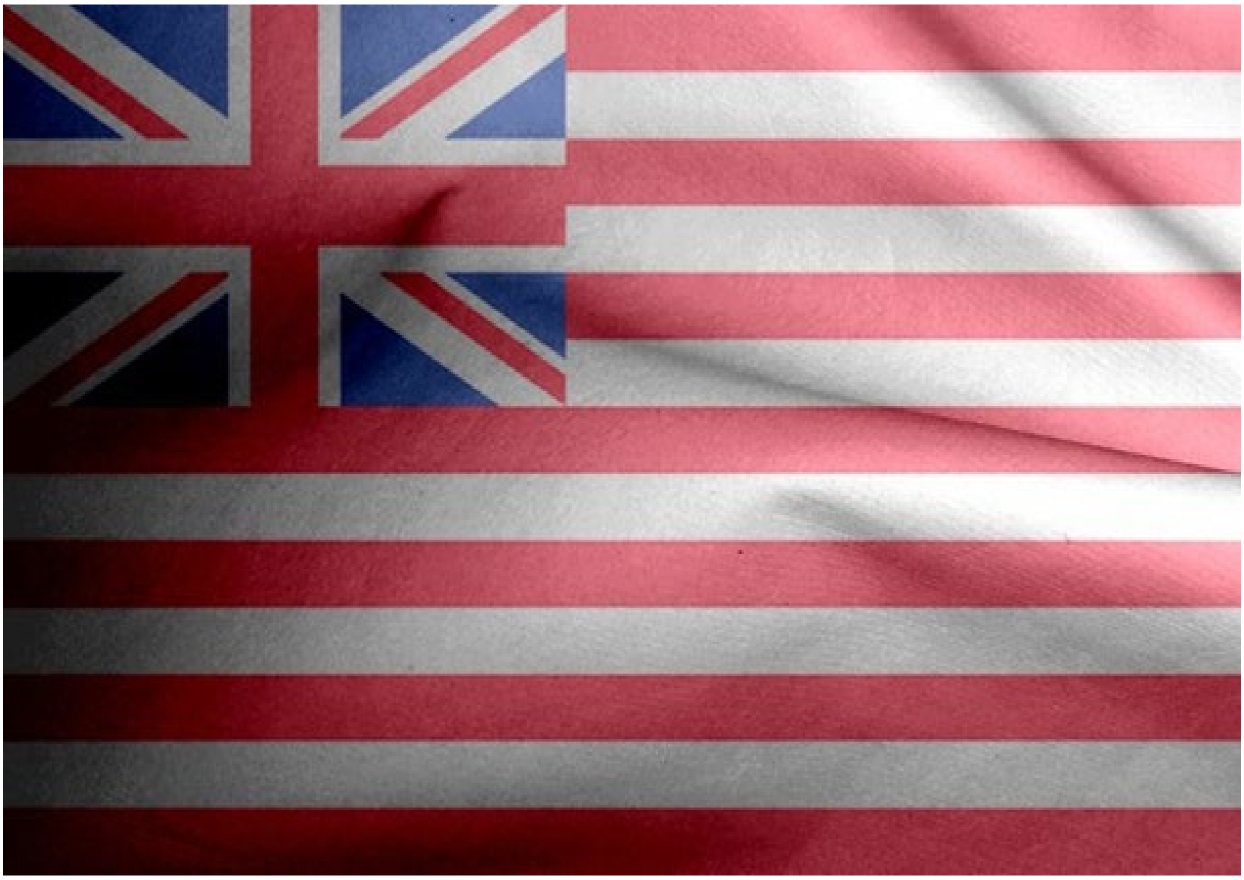
GENERALUL LORENZO RICCI –1750-1775

Un scurt rezumat al evenimentelor:

	EUROPA	ANGLIA	AMERICA
1758	Lorenzo Ricci va fii ales Papa Negru. Clement al XIII-lea Papă. John Caroll începe studiul în St. Omer. Marchizul de Pombal interzice Iezuiţii in Portugalia.	Benj. Franklin se străduieste in Londra pentru o prezenţă britanică mai puternică în Pennsylvania. REGELE GEORG II-lea, se angajează, să bage Anglia in razboaiele dintr-e Franţa şi India. Chas.Caroll a încheiat studiul in dreptul civil la Colegiul Iezuit din Paris şi la Londra continuă studiul juristic la MIDDLE TEMPLE.	Coloniile sunt fericite şi se străduies de o mai mare prezenţă britanică, dar Sam Adams începe să se organizeze împotriva Marii Britanii. Gadsen aus S.C., Harnett aus N.C.,Patrick Henry şi Jefferson din Virginia şi Chas. Thomson din Phila. i se alătură.
1759	Iezuiţii au fost alungaţi din Portugalia. VOLTAIRE critică Iezuiţii in două piese de teatru de succes în Pans.GANGANELLI devine Cardinal sub protecţia lui RICCI.	Nepotul lui GEORG al II-lea, PRINŢUL DE WALES, se maturizează sub conducerea spirituală a lui LORD BUTE.	CHAS. THOMSON instituie formal „YOUNG JUNTO", un club secret pentru tineri, care sunt interesaţi de o gîndire spirituală şi ştiinţe naturale folositoare care au fost de Franklin „JUNTO" clonaţi. Ei sunt asemănători lui SAM ADAMS „CAUCUS CLUB" în Boston.
1760	Jezuiţii în SPANIA au fost respinşi.	GEORG al III-lea preia tronul după moartea bunicului, BUTE conduce parlamentul prin „PRIETENII REGELUI".	Bucuroşi să fie supuşii Angliei, COLONIŞTII sunt paşnici ca pe şnur, "stăpîniţi de un mic stilou, cerneală și hârtie".
1761	Iezuiţii în SPANIA au fost condamnţi.	BUTE, prim-ministru virtual al guvernului britanic, alege partenera pentru GEORG al III-lea, regina CHARLOTTE de Mecklenburg.	OBLIGAŢIA DE ASISTENŢA este impusă coloniștilorde PRIETENII REGELUI. JOHN ADAM a considerat acest lucru ca „ÎNCEPUT DE CONTROVERSE".
1762	Parlamentul FRANŢEI îi condamnă pe iezuiţi. JOHN CAROLL se mută la BRÜGE.		BENJ. FRANKLIN se întoarce pentru a instala SISTEMUL POŞTAL, care face legătura între sudul Virginiei şi Noua Anglie la est.
1763	FEBRONIUS publică SITUAŢIA BISERICII, un apel la reuniunea protestanților cu catolicii, în națiuni sub conducerea spirituală a papalităţii.	ENGLAND câștigă război împotriva francezilor și indienilor, dar conform negocierii condiţiilor de pace a lui Lord Bute, izolată la Paris în fața alianțelor europene și expusă resentimentelor coloniale. BUTE forțat să demisioneze.	Coloniștii resping acordarea Angliei de ţară Franței în cadrul PĂCII DE LA PARIS. Cluburile secrete complotează împotriva Angliei.

	EUROPA	ANGLIA	AMERICA
1764	Papa CLEMENS al VIII-lea, interzice cartea lui FEBRONIUS. Prin decret regal, LUDWIG al XV-lea a oprimat iezuiții în Franța.	BUTE alege GRENVILLE ca noul prim-ministru.GRENVILLE crește taxele vamale la importurile din colonii. CHAS. CAROLL părăsește Anglia pentru MARYLAND.	FRANKLIN se întoarce în Anglia şi se angajează pentru Pannsylvania, pentru a devenii o colonie REGALĂ. Colonialiştii resping masurile GRENVILLE, contrabanda ia amploare, GRENVILLE aduce JUSTIŢIA-REGALĂ în ţară.
1765	Clemens autorizează oficiul, SFÂNTA INIMĂ. Un cult iezuit care-i învinovăţeşte pe credincioşi de păcatele lumii, care trebuie plătite de popor prin rugăciuni, penitență şi ACŢIUNE SOCIALĂ.	GRENVILLE hotăreşte LEGEA TIMBRULUI (ACT STAMP). BISERICA ANGLICANĂ solicită cabinetului britanic să numească un EPISCOP AMERICAN.	CHAS. CARROLL ajunge in MARYLAND.ISTERIA EPISCOPALĂ AMERICANĂ îi „antrenează şi obişnuiesc pe colonişti la OPOZIŢIE". PATRIK HENRY face furori împotriva LEGII TIMBRULUI strigînd „nici un impozit fără echivalent" SAM ADAMS convoacă „CONGRESUL STAMP ACT" la New York.
1766	CLEMENS al XIII-lea îl numeşte pe GIOV. BRASCHI, care este instruit de iezuiți, trezorierul camerei apostolice.	GRENVILLE cedează. LEGEA TIMBRULUI este abrogată, cu solicitarea ca "PARLAMENTUL să fi împuternicit " să lege coloniile. CHAS.TOWNSHEND preia funcția de prim-ministru.	Bucurie exuberantă în Colonii despre anularea LEGII TIMBRULUI (STAMP ACT).
1767	REGELE KARL al III-lea. i-a alungat pe iezuiți din SPANIA.	ACTELE TOWNSHEND (LEGI), impun mari taxe la exporturile în America.	TOWNSHEND ACTS (LEGILE), stimulează producţia colonială.
1768	Iezuiţi sunt expulzați şi din alte țări catolice.	A fost lansată prima ENCICLOPEDIE BRITANNICA.	Productivitatea și auto-ajutorarea contribuie la creșterea confortului SEPARĂRII şi INDEPENDENŢEI în rândul coloniștilor.
1769	Cu o zi înaintea întâlnirii cu puterile europene pentru a discuta despre DISOLUȚIA IEZUIŢILOR, Papa Clement al XIII-lea moare brusc. Succesorul lui Gaganelli este Clement al XIV-lea. ROTHSCHIELD este desemnat a fii gardianul Tezaurului Vaticanului. JOHN CARROLL consfinţeşte un iezuit.	LEGII LUI TOWNSHEND costă mai mult decât rentabilitatea vânzărilor. Benj. Franklin reprezintă acum PENSYLVANNIA, GEORGIA și NEW JERSEY la Londra.	CHAS. THOMSON deschide în apropiere de PHILADELPHIA o destilerie de rom.
1770		FRANKLIN adaogă la listă şi MASSACHUTTSES care-l face vorbitorul principal al intereselor americane în Anglia. LEGILE TOWNSHEND sunt anulate.	MANTALELE ROŞII ţintesc într-o mulţime de oameni mânioşi în Bostosn. MASACRUL DIN BOSTON devine simbol al tiraniei britanice.
1771	JOHN CARROLL începe călătoria pein Europa împreună cu CHARLES STOURTON.		La aniversarea anuală a MASACRULUI DIN BOSTON, SAM ADAMS solicită la ACŢIUNE ŞI SOLIDARITATE împotriva Angliei.

	EUROPA	ANGLIA	AMERICA
1772	RICCI solicită publicarea lui AMIOT`S SUN-TZU în Paris şi îşi dezvăluie strategia, să aducă America sub dominaţa Romei.		
1773	După ce GIOV. BRASCHI a devenit episcop, la 21 iul. Clemens al XIV-lea, ia desfiinţat pe iezuiţi. La 17 Aug. LORENZO RICCI a fost dus la COLEGIUL ENGLEZ pentru a se întîlnii cu, JOHN MATTINGLI din MARYLAND, BRASCHI şi probabil printr-e alţi şi cu EAST INDIA COMPANY. La 22 Sept. a venit RICCI la ENGELSBURG dirijâd spre Boston Produsul Tea Act.	În mai PARLAMENTUL a adoptat TEA ACT propusă de COMPANIA EAST INDIA. John Carroll ajunge la WARDOUR CASTLE în Wiltshire, Anglia pentru a servi ca caplan pentru ARUNDELLS.	CHAS. CARROLL desfăşoară propria stare de spirit "FIRST CITIZEN" CHAS. Grupul THOMSON refuză să accepte produsele impozitate pe Ta Act pentru Philadephia. FRANCMASONII MASCAŢI organizează pe 16 decembrie TEA PARTY.
1774	Papa Clemens al XIV-lea decedează... Biserica dă aparent o criză severă. RICCI ajunge de la ENGELSBURG la VATICAN printr-un sistem de tunele pentru a se întîlni cu CARDINALUL BRASCHI, care conduce Scaunul Sfânt pe timpul perioade lungi de alegere conclave, a unui nou Papă.	PARLAMENTUL emite INTOLERABILE ACT, consecinţă pentru colonii din cauza infracţiunii TEA PARTY, care de fapt a condus coloniile în SEPARARE. GEORG al III-lea. Scrie LORDULUI NORHT: "Zarurile au fost aruncate; Coloiile trebuie ori să triumfeze sau să se supună." TOM PANNE navighează în America cu o scrisoare introductivă de la BENJ. FRANKLIN. JOHN CARROLL pleacă şi el spre America.	Eforturile lui CHAS. THOMSON duc în septembrie la PRIMUL CONGRES CONTINENTAL din Philadelphia ţinînd seama că THOMSON următorii 15 ani functionază ca "SECRETAR PERMANENT". CHAS. CARROLL participă la primul KONGRES ca „consilier neoficial" al delegaţiei din Maryland. THOS. MIFFLINS găzduieşte scena întâlnirilor secrete, între CARROLLS şi conducătorii patriotilor. CAHS. CARROLL şi CHAS. THOMSON produc explozibili şi arme.
1775	Lunga Conclavă (143 de zile) îl alege pe GIOV. BRASCHI ca Papă sub numele de PIUS al VI-lea. RICCI „decedează" în ENGELSBURG la 24 noiembrie.	GEORG al III-lea, a ignorat oferita Congresului,"OLIVE BRANCH PETITION" (petiţa ramura de măslin).	Pe 19 aprilie, MANTALELE ROŞII împuşcă americanii ca răspuns la un trăgător nevăzut din LEXINGTON GREEN de lângă Concord Brige.
1776	JOHN ŞI CHAS. CARROLL se alătură MISIUNII DE CONGRES ÎN CANADA şi asigură QUEBCKS-ului NEUTRALITATE în războiul care urmează.		JUDECATA SĂNĂTOASĂ şi RAŢIONALĂ a lui PAINE'S se face publică. DECLARAŢIA DE INDEPENDENŢĂ MDCCLXXVI decisă pe 2 iulie.

PRIMUL DRAPEL AL NOII REPUBLICI:
DRAPELUL EAST INDIA COMPANY
(Compania britanică a Indiei de Est)

Capitolul 19

Moartea și învierea lui Lorenzo Ricci

La 19 noiembrie 1775, a fost prezentată oficialilor în Engelsburg (Castel Sant'Angelo), următoarea declarație sub jurămînt semnată de Lorenzo Ricci: „Societatea lui Isus nu oferă niciun motiv sau pretext pentru dizolvarea sa”.

Această ultimă declarație oficială a lui Ricci a fost o capodoperă a ***reticenței mintale,*** căci într-adevăr, societatea nu a furnizat niciun pretext sau motiv pentru dizolvarea ei, iar Lorenzo Ricci în mod cert, nu a furnizat niciun pretext sau motiv pentru detenția sa. Iezuiţii au fost dizolvaţi și Ricci a fost arestat fără motiv; ergo, dizolvarea lor a fost invalidă pentru toată eternitatea. Rezultatul va demonstra acest fapt: Societatea lui Isus urma să fie restaurată oficial în 1814. Constatarea că, zdrobirea lor a fost la început egală cu zero - a fost o înşelăciune, o realizăm prin faptul că iezuiții constituiau cea mai mare miliție secretă din lume şi erau încă în plină viață. Din punct de vedere legal, mii de iezuiți erau încă legați de jurământul lor de supunere și de papalitatea neagră. Acum erau liberi de a putea să răspândească catolicismul roman, într-un camuflaj perfect de justificare a mijloacelor, prin a-și dedica abilitățile enciclopedice în, arte, drept, religie, medicină, filosofie, științe umaniste, finanțe, comerț, comunicare, diplomație, sistemul bancar, financiar, spionaj și intrigi - și toate pe ambele părți, ducînd la auto-distrugerea de sine, a partidelor de război protestante. – *„Ei bine, dacă el îl va pe Cassio sau Cassio pe el, sau dacă se omoară reciproc, fiecare ieșire îmi aduce profit!"*

Dacă Societatea lui Isus a reușit să câștige, chiar dacă în ochii publicului se credea că este moartă, nu a putut generalul superior să facă același lucru?

Ce sa întâmplat atunci când Lorenzo Ricci „a murit“ în celula sa în Engelsburg (Castel` Sant Angelo) pe 24 noiembrie 1775, atunci când „moartea“ lui a fost falsificată ca şi distrugerea presupusă a armatei sale?

Unii mistici pe lîngă Ricci, care de asemenea au ordonat în secret rosicrucienii mistici, erau cunoscuți că „decedează“ oficial, în pragul eforturilor importante şi reînvie dinou:

> Conform materialului disponibil, Consiliul Suprem al Frăției Rosicruciană (Rosicrucian) era format dintr-un anumit număr de indivizi, a căror moarte simulată a fost numită și „moarte filozofică”. Când a venit momentul, ca un inițiat să înceapă să lucreze pentru Ordin, acesta „deceda“ în mod convenabil, în condiții misterioase. În relitate el şi-a schimbat numele şi domiciliul, iar coşciugul pentru îngropare era de obicei umplut cu pietre s-au un alt corp. Se crede că acest lucru s-a întâmplat în cazul lui Sir Francis Bacon, care la fel ca toți slujitorii Misterelor, a renunțat la creditul personal și a permis altora să fie considerați inițiatorii documentelor pe care le-a scris sau inspirat. [1]

A fost într-adevăr corpul lui Ricci în Catedrala San Giovanni d'Fiorentini în timpul care Papa Pius al VI-lea. a aranjat o masă funerară pompoasă? A fost într-adevăr Lorenzo Ricci cel care a fost înmormântat o săptămână mai târziu sub biserică în cripta Societății lui Isus, care era rezervată doar pentru generalii societății? Sau a fost poate doar o figură de ceară cu dimensiunile lui Ricci, modelată de artizani sub conducerea colaboratorului lui John Carroll, expertul de la Roma și reprezentantul de artă excepțional, Francis Thorpe?

Desigur, Lorenzo Ricci și-ar fi putut ascunde urmele într-un mod Sun-Tzuan, dar nu putem fi siguri de asta. Dar nu este asta în conformitate cu autoritatea, resursele, motivele și modus operandi, precum și rezultatul verificabil al independenței americane, generalul ar folosi această ocazie pentru a-și falsifica moartea și a naviga în America pentru a-și efectua orchestrațiile personal? Gândiți-vă la sfaturile din cele *treisprezece articole* Sun-Tzu, în special:

> Marea artă a unui general constă în a se asigura, că inamicul nu va cunoaște niciodată, locul în care el trebuie să lupte și cu atenție îi va ascunde ce posturi trebuie să păzească. Dacă el poate face acest lucru și poate ascunde chiar și cea mai mică dintre propriile sale mișcări, atunci el nu este doar un general inteligent, el este un om extraordinar, un copil minune. El vede fără să fie văzut singur. El aude fără să fie auzit.
>
> Du-te în locuri în care inamicul nu ar suspecta niciodată că intenționezi să mergi acolo, nu te gândi să te bucuri de roadele victoriei tale până când înfrângerea sa completă îți va permite să fi în siguranță cu calm și în liniște.

Dacă generalul ar navigat spre America în loc să fie în sicriu, el nu ar ajunge ca un erou învingător, ci ca un bătrân blând, inofensiv, fără nume, ca un cărturar neînsemnat care și-ar petrece cea mai mare parte a timpului citind. Și în timpul șederii sale, cineva ar putea în mod inevitabil să observe și să scrie despre puterea sa subtilă asupra marilor patrioți. Exact o astfel de persoană a fost observată şi chiar descrisă.

În toamna anului 1775, Congresul a aprobat un comitet format din Benjamin Franklin, Thomas Lynch, Benjamin Harrison și George Washington, să ia în considerare și să recomande designul pentru primul steag al coloniilor unite. Așa-numitul *Flag Committee* a călătorit la Cambridge, Massachusetts. Acolo, comitetul și-a împărtășit autoritatea după singurul raport cunoscut al practicii, descrisă în cartea Our Flag (Chicago, 1890) de Robert Allen Campbell în mod misterios, cu un necunoscut. Acest străin era un refugiat european vârstnig, care era cunoscut doar ca „profesorul".

El ajunsese la sfârșitul verii, iar proveniența sa a rămas necunoscută. (Prizonierul din Engelsburg *(Castel Sant'Angelo)* nu a mai fost văzut în public de doi ani - destul timp, să se ocupe de alegerea lui Braschi la papalitate, să se relaxeze, să rezolva lucruri importante, să moară moartea filozofului și să facă o călătorie de trei luni la Boston Harbor).

De la sosirea sa, profesorul a găzduit într-o casă privată din Cambridge, a cărui gazdă a fost, „una dintre elevele sale serioase și inteligente", care l-a descris în jurnalul ei (citat în cartea lui Campbell) drept „un membru calm și foarte interesant al familiei" care-l va păstra în memorie.

Ceea ce înregistrează gazda despre profesor este în mod izbitor, în conformitate cu ceea ce se știe despre personajul lui Lorenzo Ricci. De exemplu, profesorul este perceput ca „peste optzeci de ani"; Lorenzo Ricci avea 72 de ani. Profesorul vorbea fluent multe limbi, arăta o cunoaștere enciclopedică a istoriei și era „aparent familiarizat cu fiecare subiect apărut în conversație". Ne putem aștepta ca același lucru să se aplice și lui Lorenzo Ricci, un profesor respectabil de literatură, filozofie și teologie la Colegiul Roman și un confident consacrat al principalilor intelectuali de frunte, filozofi și mistici ai Europei.

Profesorul purta cu el un număr mare de cărți și manuscrise vechi şi foarte rare, pe care le păstra într-un cufăr mare de modă veche, din lemn greu de stejar și legat cu fier. O mare parte a timpului său o petrecea, „decodând, tradus sau rescris lucrările." Ne-am putea aștepta la aşa ceva, de la Lorenzo Ricci, savantul nesăţios și editor al capodoperelor orientale. În dimineața zilei de 13 decembrie 1775, membrii Comitetului s-au întâlnit pentru prânz la Cambridge. Profesorul ia salutat aşa cum te-ai fi putut aștepta de la Lorenzo Ricci, "cu ușurință, grație și demnitate și...cu o elegantă plecăciune [dovedește el] abilitățile superioare, abilitățile sale superioare, experiențele și realizările care nu au lăsat loc pentru îndoieli, că el obișnuia să interacționeze cu membrii înaltelor autorități". Când Benjamin Franklin i-a fost prezentat, gazda l-a văzut pe medicul patriarhal că-și încrucișează mâinile cu profesorul patriarhal, „și când degete pe degete erau apăsate și strânse, iar ochii lor se întâlniră, a existat o recunoaștere imediată, foarte evidentă și o satisfacere reciprocă." Ce a observat femeia? A fost martora la summitul suprem? Un superior necunoscut care se destăinuie celui mai mare francmason din America?

Discuția de masă s-a concentrat curând pe teme cu care Lorenzo Ricci a fost preocupat încă de la începutul mandatului său de general. Gazda a fost martora discuției despre „relația celor două colonii între ele și cu țara mamă”. Ea a văzut cum oaspeții ei au discutat despre „problema legată de datoria față de colonie în legătură cu legăturile sale cu Marea Britanie”. De asemenea, a observat că profesorul „a jucat un rol remarcabil în conversație, chiar dacă nu foarte insistent, el deținând un mare număr de informații cu un spectru larg și exact despre colonii și o înțelegere pentru progresul, situația, necesitățile și familiarizarea cu principiile și operațiunile conducerii de stat britanice și europene”. Nu ne-am aștepta la același lucru, de la superiorul general al celei mai bune rețea de informații din lume?

După prânz, generalul Washington și membrii comisiei au ținut o „scurtă și liniștită dezbatere”. Apoi Dr. Franklin s-a ridicat și a spus: „În calitate de președinte al acestui comitet, care vorbește pentru membrii săi, cu aprobarea lor și cu aprobarea generalului Washington, invit cu respect profesorul să se întâlnească cu comitetul, ca unul dintre membrii săi; și cu toții îl rugăm personal și recomandăm cu tărie, să își asume responsabilitatea, ca noi și coloniile americane să beneficiem de sfaturile sale.”

Când profesorul a luat cuvântul, el și-a asumat responsabilitatea. Apoi, a sugerat uimitor, ca studenta sa, gazda, să fie inclusă în comisie "pentru că ea este gazda noastră, pentru că este femeie și mai ales pentru că este o femeie superioară". (Comitetul a considerat că este o inovație; cu toate acestea, iezuiții au implicat competitori de sex feminin timp de secole). Propunerea a fost „acceptată imediat și în unanimitate”. Prânzul a fost amânat. Comitetul se va întâlni din nou la șapte seara "în cadrul camerei de oaspeți, care este de obicei ocupat de profesor ".

Franklin și profesorul au petrecut după-amiaza plimbânduse prin Cambridge. Când s-au întors, gazda a observat că, „amândoi au avut aspectul ușor și încrezător al bărbaților serioși și hotărâți, care au rezolvat o problemă complexă într-o manieră satisfăcătoare și de învingători care au rezolvat cu succes o situație dificilă și periculoasă."

În ședința de seară, Franklin a dat cuvântul „noului său găsit și drag prieten”. Subiectul a fost, steagul. Întrucât coloniile erau încă dependente de Marea Britanie, profesorul a explicat că „nu este de așteptat de la noi să proiectăm sau să recomandăm un steag, care să reprezinte un nou guvern sau o națiune independentă, ci un steag care arată loialitatea noastră curentă ca subiecți englezi", un steag care era „deja folosit”, un steag recunoscut de guvernul britanic de „jumătate de secol”, un steag cu câmp alternativ de dungi roșii și albe orizontale și sus în colțul din stînga drapelul, *Grand Union Flag of Great Britain*.

„Mă refer la drapelul, *East India Company*“, a spus el. Pentru a ascunde faptul, că americanii ar lupta sub steagul privat al unui grup comercial internațional controlat de iezuiti, profesorul a oferit o înșelăciune plauzibilă, cu care drapelul ar putea fi „explicat maselor”.

> Drapelul Uniunii al țării mamă, va fi menținut ca Uniune [colțul din stânga sus] al noului nostru steag, pentru a declara că, coloniile sunt fidele suveranității drepte și legitime a guvernului britanic. Cele treisprezece dungi vor fii înțelese ca reprezentând cele treisprezece colonii; lățimea lor egală va desemna același rang, drepturile și îndatoririle coloniilor. Unirea dungilor în câmpul drapelului nostru, va simboliza proclamarea de fuziune a intereselor și asocierea cooperativă a eforturilor pe care coloniile le vor recunoaşte și promova cauza lor comună. Dungile albe trebuie să însemne, că solicitările noastre le considerăm ca fiind juste și adecvate; și că vom încerca să ne asigurăm drepturile prin mijloace pașnice, inteligente și diplomatice la nivel de stat - în cazul în care se dovedesc posibile; iar dungile roșii din partea de sus și de jos a drapelului nostru sunt menite să simbolizeze, că vom avea primul și ultimul - și întotdeauna - hotărârea, entuziasmul și puterea de a folosi forța, ori de câte ori credem că este necesară.”

Profesorul a reamintit comitetului că „masele de oamenil și marea majoritate a liderilor de opinie publică, au dorința de a remedia abuzurile și nedreptățile printr-o recunoaștere mai largă a drepturilor, mişcate în calitate de subiecți britanici; și puțini dintre ei doresc și foarte puțini se așteaptă - în acest moment - la o separare completă a relațiilor lor politice și dependente actuale cu guvernul englez“. Această separare ar avea loc în vara următoare, înainte de răsărirea deplină a soarelui" - ceea ce sugerează că profesorul a prezis o declarație de independență în luna iulie, la fel cum Lorenzo Ricci a prezis. La acea vreme, drapelul *East India Company* putea fi modificat cu ușurință prin înlocuirea Union Jack, cu stele pe un fundal albastru „astfel încât acesta să proclame și să reprezinte noua și independenta națiune.“

Drapelul Statelor Unite ale Americii
14 iunie 1777 - Stele si dungi - devine oficial, steagul SUA

Washington și Franklin au prezentat ideea profesorului cu „apreciere specială și laudă nelimitată”. Comitetul a adoptat formal și în unanimitate stindardul *East India Company,* cunoscut sub numele de *„The Thirteen Stripes“* ca „steag general și recunoscut ca standard, al armatei și marinei coloniale”. Cu puțin înainte de miezul nopții, au amânat.

La 2 ianuarie 1776, la o ceremonie solemnă la care a participat și Comitetul Drapelului, George Washington personal, a înălţat steagul Companiei Indiei de Est montat pe un baston special din lemn de pin, ridicîndu-l şi fluturîndu-l emoţional într-o briză de vînt puternică, arătându-l pentru prima dată, "armatei sale, cetățenilor locali și forțelor armate britanice din Boston."

Ofițerii britanici din Charlestown au remarcat evenimentul după cum urmează:

> Aceasta înseamnă că generalul Washington își anunță capitularea. Deodată, au salutat *„The Thirteen Stripes“* cu treisprezece urale. Au urmat imediat acea izbucnire spontană a entuziasmului britanic, cu salutul oficial măreț și demn, tras din treisprezece pistoale, ţinînd cont că cele treisprezece împuşcături de armă, proclamează cea mai înaltă demnitate cu praf de pușcă, pe care armata o putea aduce - „Dumnezeu să te păzească”.

Îndepărtându-i din drum atât de vesel și colorat pe cei doi dușmani ai săi, profesorul se făcuse singur dumnezeul confuziei. Mantalele roșii au băut în sănătatea rebelilor, care la rândul lor au luptat sub drapelul *East India Company*. Unul dintre puținele locuri din lume în care astfel de fenomene ridicole sunt considerate standard și de rutină, sunt paginile celor *treisprezece articole* ale lui Lorenzo Ricci:

> *„Generalul decide totul; el știe să modeleze nu numai armata pe care o comandă, ci și pe cea a vrăjmașilor săi, după propria sa voinţă."*

Vizitele post-mortem ale lui Lorenzo Ricci în America au fost puternic recomandate întrun alt episod important, celebra „Misiune în Canada”. Acest act ciudat este de obicei văzut de istorici ca un eșec colosal. A început la 15 februarie 1776, când al doilea Congres Continental a decis să-i trimită pe Benjamin Franklin, Samuel Chase și Charles Carroll la Montreal cu deplină autoritate „pentru a promova sau a stabili o uniune cu Canada împotriva Angliei”.

Chiar înainte ca comitetul să părăsească Philadelphia, John Adams a propus o rezoluție curioasă de ultim moment. În acte, el ia cerut lui Charles Carroll „să se impună în fața lui John Carroll pentru a însoți comitetul în Canada și a-l ajuta în problemele pe care le consideră utile”. Congresul a aprobat rezoluția.

Cum ar fi putut un preot să ajute comitetul să promoveze sau să creeze o asociere cu Canada? Răspunsul constă în demografie. Pe atunci, Canada consta în mare parte din Quebec,iar Quebec în ciuda faptului că era stăpânit despotic de britanici din 1763, a fost în principal influienţat romano-catolic. Un preot iezuit, înarmat cu recomandările sau puterile potrivite ale Vaticanului, ar putea avea un impact puternic asupra politicii externe canadiene. Și același preot, dacă este însoțit de liderul comun al papalității negre și al francmasoneriei internaționale, ar putea avansa acea politică.

Legația a sosit la Montreal doar pentru a afla dacă episcopul Briand din Quebec, l-a instruit pe Pierre Floquet, liderul iezuit din Montreal, să-l considere pe John Carroll o persona non grata (o persoană nedorită). Cu toate acestea, Floquet și-a sfidat episcopul și l-a invitat pe Carroll să țină o slujbă în casa sa, pentru care Floquet a fost imediat suspendat din funcțiile sale ca preot. Acest incident a compromis catastrofal misiunea (deși Floquet a fost reabilitat complet în urma unei simple scuze, conform cărții lui Walsh, American Jesuits). Dezastrul a fost perfect, atunci când comitetul s-a întors în Philadelphia fără nicio perspectivă de unire cu Canada. Congresul s-a plâns că prima misiune diplomatică a Americii a eșuat.

Dar prima misiune diplomatică a Americii a fost condusă de iezuiți și este de așteptat ca diplomația iezuită, în stilul Sun-Tzu, să ascundă victoria din spatele nenorocirii. Așa cum se menţionează în cele treisprezece articole:

> *„Trebuie să ai un avantaj real, în cazul în care inamicul crede că ai suferit pierderi."*

Așa că examinăm neplăcerile canadiene pentru a obține un beneficiu real și descoperim ceva mult mai valoros decât Uniunea pe care o intenționam inițial. în timp ce episcopul Briand l-a umilit în afară pe John Carroll, misiunea din Canada a primit o poziție de neutralitate. Acesta a fost un succes semnificativ, având în vedere că Canada a avut relații bune cu Marea Britanie, pe de o parte și ostilități împotriva Noii Anglii timp de două secole, pe de altă parte. Pentru coloniști, neutralitatea canadiană a înlăturat amenințarea unui dușman puternic din nord-vest și a deschis calea pentru o declarație de independență. La Montreal, ca și la Cambridge, simt prezența cuiva care comandă nelimitat, mai mult decât simpli membri ai comisiei desemnați de Congres. Simt prezența comitetului „onorific”, care nu figurează în niciun dosar - profesorul, vicarul fugitiv al lui Hristos.

După ce s-a întors din Canada, Benjamin Franklin s-a îmbolnăvit. John Carroll l-a însoțit în Philadelphia. La invitația lui Franklin, Carroll s-a mutat în casa lui. Franklin a ,menționat acest lucru într-o scrisoare din 27 mai 1776, în care spunea "ajutorul amabil al domnului Carroll și îngrijirea iubitoare pentru mine". Acestea au fost săptămânile critice a Countdown-ului pentru Declarația de independență. Mă întreb cine altcineva ar fi putut fi găsit sub acoperișul Franklin? Poate profesorul, cu cufărul de stejar plin de scrierile sale?

Philadelphia era plină de activiști sociali din întreaga lume - chiar oamenii pe care Lorenzo Ricci îi alesese să-l facă pe John Carroll prefect de sodalitate. Locuinta francmasonului de top din America, cu Carroll și probabil chiar și generalul Ricci sub un singur acoperiș, ar fi fost baza operațiunilor pentru afaceri secrete ale congresului.
La 3 iulie 1776, John Adams a luat stiloul și i-a scris o scrisoare soției sale Abigail. Adams a fost autorul cărții, *Mozartean facility, concentration, and confidence (înființare, adunare și încredere în stilul lui Mozart*). Tot ceea ce el a scris vreodată a fost de primă clasă și bun. El nu a barat niciodată cuvinte, nu le-a corectat și nici nu le-a modificat. Mâna lui talentată aluneca uşor şi simplu, îndată ce lua stiloul în mînă „Ieri“ a scrijelit el,

> „a fost decisă cea mai mare întrebare despre care s-a discutat vreodată în America, iar una mai mare nu a fost şi probabil nu va mai fi niciodată decisă de oameni. A fost adoptată o rezoluție fără divergenţe din partea coloniilor, care prevede că Coloniile Unite sunt în putere deplină și asta pe bună dreptate, de a duce război, de a încheia pace, de a face comerț și de a face toate celelalte acţiuni și lucruri pe care alte state au voie în mod legal, să le facă. A doua zi din iulie 1776 va fi cea mai memorabilă dată din istoria Americii. Sunt înclinat să cred, că va fi cea mai mare petrecere aniversară sărbătorită de generațiile următoare. Ar trebui să fie gândită ca ziua răscumpărării prin acte solemne de devotament către Dumnezeul Atotputernic. Ar trebui sărbătorită cu glorie și paradă, cu spectacole, jocuri, sport, arme, clopote, focuri și artificii de la capătul al acestui continent la celălalt, din acest moment și pentru totdeauna."

Dacă papalitatea neagră a înscenat într-adevăr separarea Americii de Anglia, ne așteptăm ca, ziua de 2 iulie să fie bogată în simbolism și o notă de liturghie romano-catolică. Calendarul liturgic și acest obicei nu este menționat nicăieri în Biblie, prin care credincioșii catolici pot cere Dumnezeului Atotputernic o favoare, utilizarea serviciilor sfinților beatificați în zilele de sărbători speciale.

Rugăciunea dă probabil performanță de succes a unei lucrări la o anumită dată, la care biserica a dedicat-o unui sfânt, lucrarea mistica și de asemenea rugăciunile mediatoare ale sfântului către Dumnezeu. Probabil că slujba de rugăciune a unei lucrări, la o anumită dată în care biserica a închinat-o unui sfânt, conferă operei misticismul sfântului și de asemenea rugăciunile mijlocitoare ale sfântului către Dumnezeu, succes.

De exemplu istoria Maryland-ului, este ancorată în calendarul liturgic. . Ne amintim cum localnicii originari din Maryland, dintre care mulți erau romano-catolici, pe 22 noiembrie 1633, sub îndrumarea spirituală a iezuit Andrew White din Anglia, au ridicat ancora şi au plecat pe mare. Pe 22 noiembrie este sărbătoarea Sf. Cecilia, o martiră romană din secolul al III-lea și o muziciană tradițional. A binecuvântat spiritul Ceciliei călătoria cu

muzică, pentru a anima starea de spirit la bord într-o plictiseală altfel opresivă? În anul următor, pe 25 martie de ziua Bunei Vestiri și a sărbătorii îngerului Gabriel, călătorii au ajuns în țară pentru a-i comunica Fecioarei Maria că va rămâne însărcinată cu Fiul lui Dumnezeu. Ziua Bunei Vestiri conține secretul bucuriei că un înger a anunțat însămânțarea seminței divine într-o matrice virgină. Și-au imaginat oare acești coloniști, să planteze sămânța unui nou ordin social într-un mediu străin, întreaga întreprindere binecuvântată de Dumnezeu prin meritele relației unice a Fecioarei Maria cu El? Apoi, exact un an mai târziu, în ziua Bunei Vestiri în 1634, părintele White a consacrat colonia din Maryland, Fecioarei Maria.

A doua zi din iulie 1776 a fost ziua vizitei, care comemorează evenimentul înregistrat în primul capitol din Luca, în care fecioara însărcinată cu Mesia a vizitat-o pe verișoara sa Elisabeta, care la rândul ei era însărcinată cu Ioan Botezătorul. (Astăzi este vizitată pe 31 mai, dar în 1776 a fost sărbătorită pe 2 iulie, așa cum este descris în articolul ***New Catholic Encyclopedia „Visitation of Mary“*** de la Consiliul de la Basel din 1441.

Nici o zi din calendarul liturgic nu este mai potrivită pentru teologia eliberării bellarmine decât ziua vizitei. Viziunile Sfintei Margareta-Marie Alacoque, au fost cele care au inspirat acțiunea cultului social al iezuiților, *Inima Sacră*. A fost membră a Vizita Fecioarei Maria, un ordin de călugărițe dedicate vizitei. Baza scrisă a Zilei Vizitării este predica extatică a Fecioarei Maria către Elisabeta, în Luca 1,46-55. Această emisie celebră, cunoscută sub numele de Magnificat (cuvântul de deschidere din pasajul din Vulgata latină, care înseamnă „se mărește”), definește literalmente acțiunea socială cerută de Inima Sacră din Philadelphia în a doua zi a lunii iulie 1776:

> Sufletul meu îl înalță pe Domnul, iar duhul meu se bucură de Dumnezeu, Mântuitorul meu, că a privit smerenia roabei sale; căci iată, de acum încolo, toate generațiile mă vor lăuda fericite! Pentru că atotputernicul a făcut lucruri mari pentru mine, iar numele lui este sfânt; iar bunătatea lui continuă din generație în generație față de cei care se tem de el. El face lucruri puternice, cu brațul lui; el împrăștia pe cei mândri în judecata inimii lor. Îi coboară pe cei puternici de pe tronurile lor și-i înalță pe cei slabi. El îi satură pe înfometați, iar pe bogați îi trimite cu mâinile goale ...

> *Răspândiți-i pe cei mândri, umiliți-i pe cei puternici, ridicați-i pe cei slabi cu nivel scăzut, luați de la bogați, dați celor flămânzi…* Da, toate acestea sunt retorica mântuirii creștine, dar în contextul agendei lui Lorenzo Ricci, este retorica acțiunii „prin rebeliune - către tiranie”, adevăratul punct al declarației de independență și va fi susținută de Fecioara Maria, patronă a Societății lui Isus, Patronă a Marylandului, da, patroana cuceririi romano-catolice, declarată în ziua ei sfântă.

Chiar și anul independenței pare divin confirmat de designul perfect al cifrelor șase și șapte, care sunt cuprinse în expresia cifrelor romane, MDCCLXXVI:

MDC = 1600 = (1 + 6) = 7

CLX = 160 = (1 + 6) = 7

XVI = 16 = (1 + 6) = 7

Structura echivalentului latin de la 1776 la 666 și 777 este deosebit de fascinantă. Teologul elvețian E. W. Bullinger a scris în ghidul său științific despre aritmogriful biblic, „Numbers in Scripture“ (Numeri în Scriptură), că numărul „6” din Biblie este întotdeauna conectat la umanitate și numărul „7” la divinitate. Cele două numere alcătuiesc 13, despre care Bullinger scrie, că biblic acesta simbolizează „rebeliunea”.

MDCCLXXVI, 1776, într-adevăr pare a fi o convergență unică a timpului și a răzvrătirii umane în slujba hirotoniei divine. Acest lucru este confirmat în mod straniu, prin scrisoarea lui John Adam către Abigail din 3 iulie. El a mărturisit soției sale, că independența ar fi trebuit să fie declarată în decembrie 1775:

> *Dacă declarația de independență ar fi fost făcută acum șapte luni, aceasta ar fi avut multe efecte mari și glorioase. Dacă aș putea scrie liber, te-aș putea convinge ușor de asta și ți-aș explica într-un mod care ...*

Adams, nu a amănunțit niciodată pe deplin explicația anterioară, ce efecte mari și glorioase ar fii avut. Cu toate acestea, simbolismul numerelor sugerează că ar fi fost destul de confuz. Numerele romane pentru 1775 se încadrează în următoarele grupuri:

MDC = 1600 = (1 + 6) = 7

CLX = 160 = (1 + 6) = 7

XV = 15 = (1 + 5) = 6

Se poate observa în mod clar că decembrie 1775 eșuează ca Cabala. Nu există nici o referire la consimțământul divin asupra omenirii rebele. De aceea cred eu, că Lorenzo Ricci a persistat până în 1776.

Desigur, un iezuit Gnostic suficient de instruit în MDCCLXXVI ar vedea mai mult decât doar un bun număr. El ar vedea o încapsulare a rădăcinilor Companiei lui Isus. În MDC ar recunoaște, milice du Christ („miliția creștină”), clasificarea oficială a Cavalerilor Templieri și a Societăți lui Isus. MDC poate însemna de asemenea și Medici, numele de familie al papei Leo al X-lea, a cărui degenerare morală l-a determinat pe Martin Luther să întemeieze mișcarea protestantă, care la rândul său a creat necesitatea companiei lui

Isus. CLX specifică epoca lui Ignațiu, pe care istoricii au numit-o de atunci „secolul lui Leo al X-lea". Iar ultimele trei cifre indică secolul lui Leo al X-lea, al șaisprezecelea aecol, XVI.

Când a sosit momentul să fie semnată Declarația de Independență, cum ar fi putut Lorenzo Ricci să nu fie prezent? Cum ar fii putut cel care a lucrat mai mult de șaptes sprezece ani pentru această minunată ambianță Bellarmină, să nu fie în măsură să ia parte la ceremonie?

Există o poveste care este povestită de obicei în legătură cu profesorul și Comitetul Steagului și care privește un alt străin misterios care a apărut brusc în noaptea de 4 iulie în camera legislativă a vechii de stat din Philadelphia.

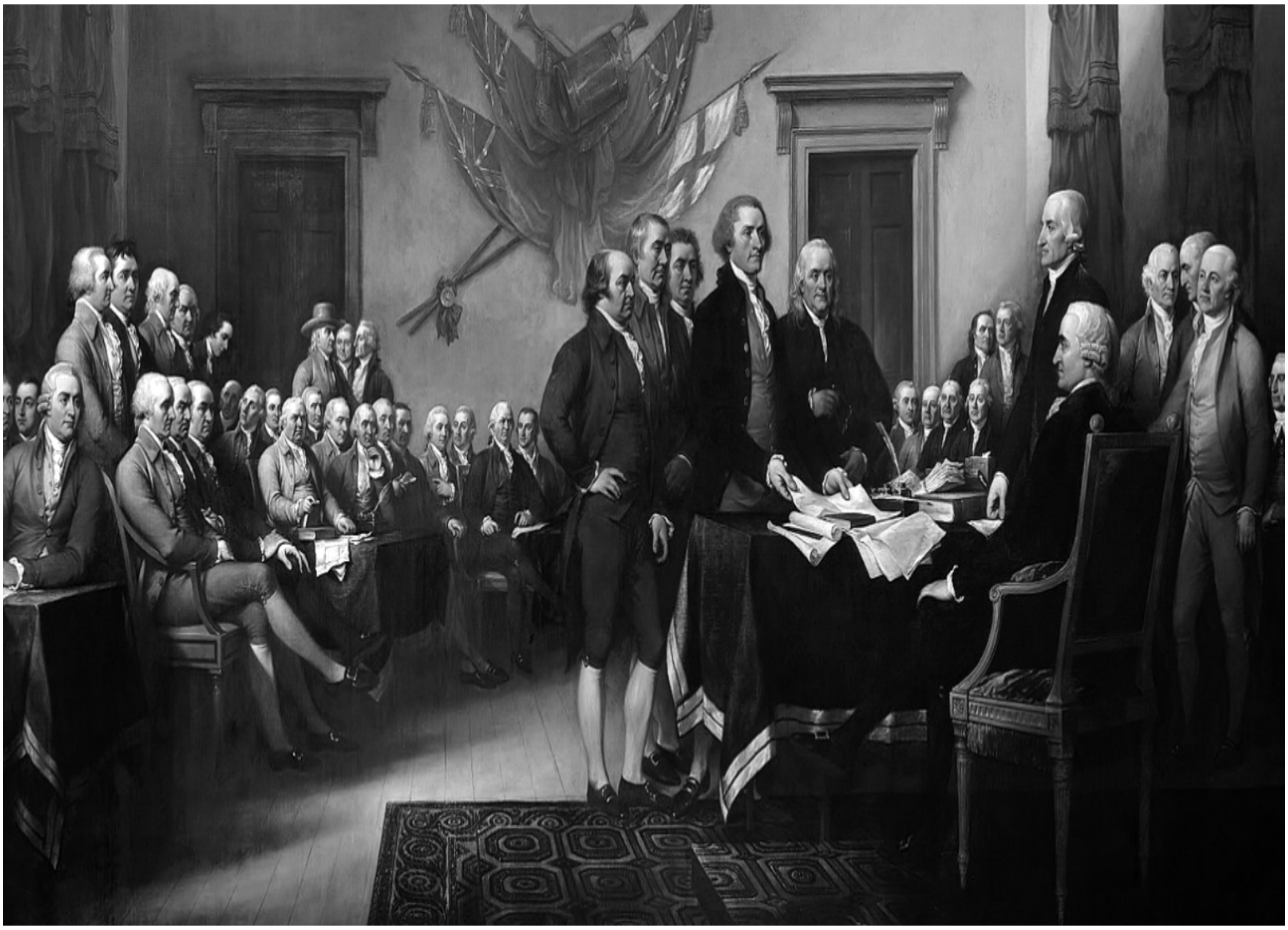
Situația era tensionată. Independența a fost clarificată, dar documentului îi lipseau încă semnăturile. Unii aveau îndoieli cu privire la riscuri. Istoricul masonic Manly P. Hall scrie:

> A fost un moment serios și nu puțini dintre cei prezenți s-au temut că-și vor pierde viața din cauza curajului. În mijlocul dezbaterii se auzi o voce. Dezbaterea s-a oprit și toată lumea s-a îndreptat către străin. Cine a fost acest om care a apărut brusc în mijlocul lor și a întrerupt dezbaterea cu discursul? Nu-l mai văzuseră până atunci, nimeni nu știa când a venit, dar statura lui înaltă și fața palidă i-au umplut de uimire. Sacrul entuziasm care suna din vocea străinul le-a atins sufletele. Cuvintele sale de închidere răsunaseră în întreaga clădire: „Dumnezeu a creat America, pentru a fii liberă!" Când străinul după discursul său sa scufundat epuizat într-un scaun, a izbucnit un entuziasm sălbatic. Numele după nume a fost condeiat pe pergament: Declarația de independență a fost semnată. Dar unde era omul care îndeplinise această sarcină nemuritoare, - care pentru un moment a luat vălul la o parte de pe fața adunării și le-a dezvăluit cel puțin o parte din marele scop, pentru care a fost concepută noua națiune? El a disparut și nu a mai fost văzut din nou pentru a-i determina identitatea.[2]

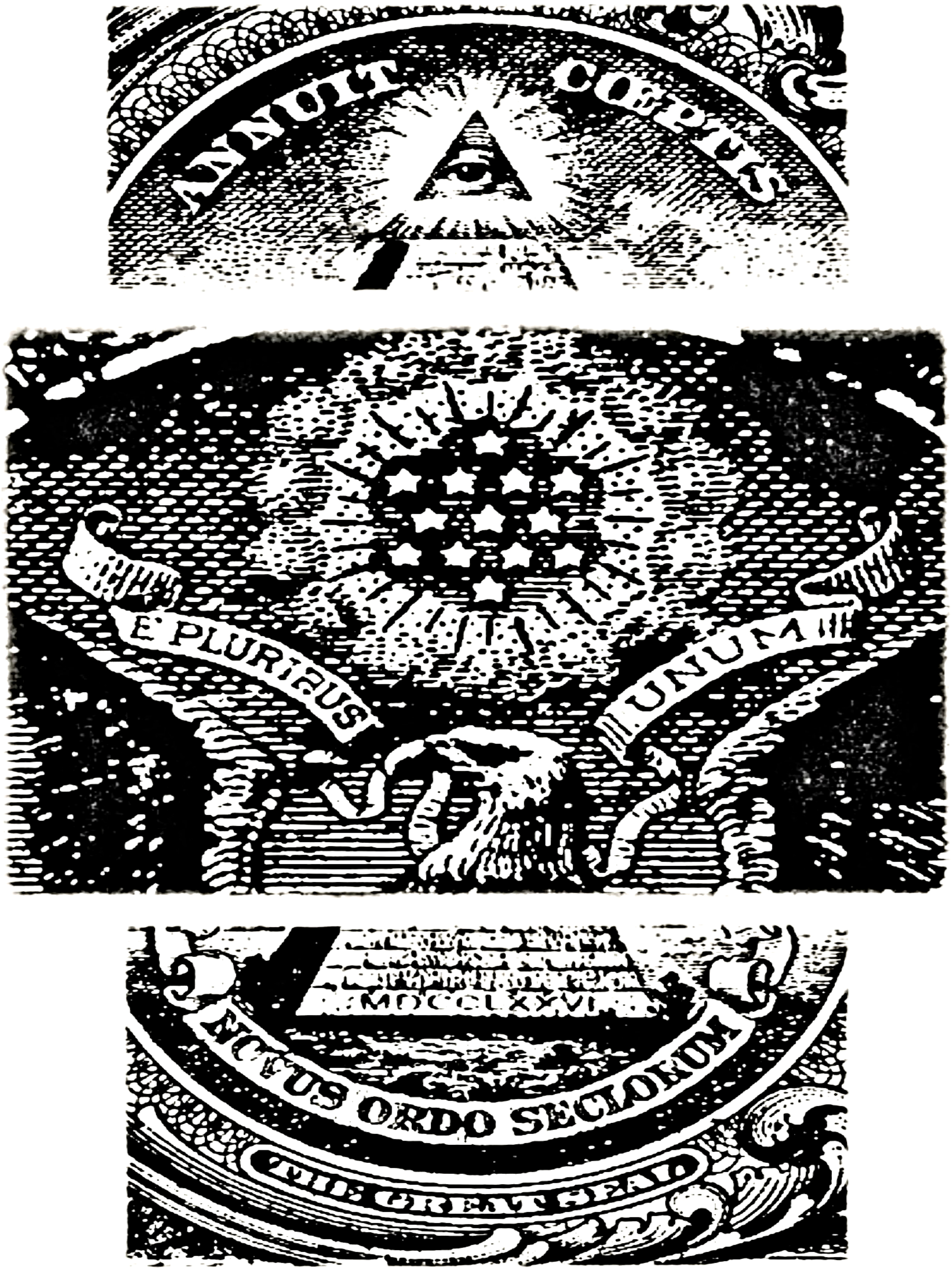
Dar atenție! Aceasta este doar o poveste care nu este susținută de materialul de sursă primară. John Adams, cel mai vorbăreț dintre arhitecți, nu ne povestește niciun cuvânt despre asta. Dar noi știm din propriul condei a lui Adam, că semnatarii au fost supuși sub un ordin de tăcere - „dacă aș putea să scriu liber", i-a scris soției sale Abigail în scrisoarea din 3 iulie. A putut Manly Hall să păstreze această poveste transmisă prin tradiția masonică orală? S-ar putea ca străinul, a cărui voce suna „cu râvnă sacră", să fi fost profesorul sau mai bine zis, Lorenzo Ricci? Dacă „entuziasmul sălbatic" cu care legislatorii au semnat declarația nu a rezultat din discursul inspirator al lui Ricci, ci din dezvăluirea documentelor din cufărul de stejar, care ar fi fost ușor de obținut pentru reprezentantul lui Hristos în calitatea sa de superior necunoscut al Francmasoneriei și ar garanta că că sistemul monetar internațional îi va răsplăti pe semnatari pentru acțiunile lor? Judecata mea, care este modelată de o cunoaștere din ce în ce mai mare a modului în careau luptat cei mai mari războinici secreți, nu are nicio problemă să creadă acest lucru. Este

absolut în concordanță cu formarea unei uniuni febronice a treisprezece colonii protestante, care trebuie guvernate de un oraș federal numit „Roma”, oraș de pe Lacul Baltimore, sub protecția patroanei Societății lui Isus.

SEMNATURA DECLARAȚIEI DE INDEPENDENȚĂ

Unul dintre cele mai fascinante indicii ale faptului că Statele Unite ale Americii au fost fondate sub Regimini militantis ecclesiae este Marele Sigiliu al Noii Republici. După cum vom vedea în capitolul următor, sigiliul este dovada legală a faptului că adevărații părinţi fondatori ai Americii erau într-adevăr preoți ai Romei.

ANNUIT COEPTIS
E PLURIBUS
UNUM
MDCCLXXVI
NOVUS ORDO SECLORUM
THE GREAT SEAL

Capitolul 20

American Graffiti

Există o tradiție juridică universală conform căreia actele oficiale ale unei agenții guvernamentale trebuie identificate printr-un sigiliu - în caz contrar, actele juridice nu sunt autentice. Un astfel de sigiliu, dezvăluie caracterul autorității reprezentate de un logo care este subliniat sau încadrat de un motto, o frază sau un cuvânt.

Primul sigiliu al Statelor Unite ale Americii, care a fost menit să confirme toate acțiunile guvernamentale în contextul declarației de independență, a fost predat Congresului în august 1776. Sigiliul a fost creat de un comitet oficial format din Benjamin Franklin, John Adams și Thomas Jefferson și ilustrează un eveniment biblic din Exodul 14: 19-27. Este o reprezentare a lui Moise care îi conduce pe israeliți prin marea despărțită, în timp ce faraonul persecutor, purtând coroana tiraniei, piere în masele de apă. Imaginea rotundă a fost încadrată de cuvintele:

SIGILIUL MOSAIC din august 1776“

"REBELIUNEA ÎMPOTRIVA TIRANILOR
ESTE OBEDIENȚA FAȚĂ DE DUMNEZEU.“

Acum mulți ani, când am luat cunoștință de acest sigiliu, la început am gândit că aceasta, depune o mărturie despre credința biblică deosebită a părinților fondatori. Dar când am început să descopăr creatorii ascunși ai naționa-lismului american, gândirea mea s-a schimbat radical. În ciuda strălucirii biblice a comitetului care a proiectat-o, văd acum acest sigiliu ca un angajament intensiv către credinț romano-catolică. Pentru că există o mare discrepanță între credința biblică și cea romano-catolică. Această discrepanță a fost, într-adeăvăr, nucleul protestantismului pe care Papa Paul al III-lea. a comandat Societății Iezuiților să-l eradieze.

Credința biblică consideră Biblia, cunoscută sub numele de ***sola scriptura***, departe de orice altă sursă, ca ***singura regulă de viață, suficientă și infailibilă***. În propriile cuvinte ale Bibliei: **Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire** (2. Timotheus 3,16).

În schimb, credința romano-catolică **nu** consideră Scriptura ca infailibilă sau suficientă ca regulă de conduită pentru viață, deși susține că Biblia a fost introdusă de Dumnezeu. Cu excepția cazului în care este interpretată de Magisterium (Magisteriul Bisericii Catolice) și apoi proclamată de *Papa infailibil*, ca învățătura oficială.

La Sinodul din Trent (în 1545-63, despre care am aflat că a fost puternic influențat de iezuiți în cei optsprezece ani), Papa Paul al III-lea. a decretat Magisteriului roman, ca, „toate cărțile Vechiului și Noului Testament, dar și toate tradițiile bisericești, indiferent dacă au legătură cu credința sau cu moralitatea, să fie primite și venerate cu un sentiment de respect și evlavie, așa cum au fost dictate, fie prin Cristos prin vorbă, fie prin Duhul Sfânt și primite în continuă succesiune de către Biserica Catolică." 1 De-a lungul secolelor, credința romano-catolică biblică, modificată prin tradiții ciudate, așa cum este exprimată și redefinită de Magisteriu și de Papă, a legat conștiința a milioane de credincioși la mii de învățături false, care nu se regăsesc în Biblie, sau chiar interzise în mod explicit de către Isus, Apostolii și părinții creștini timpurii. 2

Spre deosebire de Biblie, sigiliul din 1776 este în conformitate cu învățătura romano-catolică. În timp ce motto-ul *„revolta față de tiranii este ascultarea față de Dumnezeu“* nu este menționat nicăieri în Scriptură, este miezul teologiei eliberarii bellarmine. Dimpotrivă, **Biblia nu tolerează revolta**! Nici măcar revoltă împotriva tiranilor printre care propriul popor al lui Dumnezeu, israeliții, au fost nevoiți să sufere. Când Scriptura vorbește despre rebeliune, ea se referă aproape întotdeauna la neascultarea israeliților față de Dumnezeul lor, *Yahve*. Capitolul al şaptesprezecelea din Proverbe ne învață, că numai ***„omul rău caută revoltă”*** şi 1.Samuel 15,23 ***„Neascultarea este tot atît de vinovată ca ghicirea“***. Dumnezeul sfânt al Scripturii nu poate fi slujit prin fapte rele și vrăjitorie. El nu găseşte onoare prin astfel de încălcări. Tradiția sfintei biserici, permite însă tot ceea ce este în slujba Romei - *Cum finis est licitus, etiam media sunt licita* (Dacă un obiectiv este perfect legitim, mijloacele sunt permise) – scopul justifică mijloacele.

Sigiliul din 1776, care arată rebeliunea ca un act de salvare, este în conformitate cu învățământul Magisteriului, cu privire la modul în care sufletul păcătos al omului poate fi salvat de la o condamnare eternă. Magisteriul este de acord cu Biblia că mântuirea este darul gratuit al harului lui Dumnezeu, dar adaugă învățătura non-biblică, că mântuirea poate fi pierdută, în cazul în care faptele bune nu au fost realizate prin „canalele sacre“ ale botezului, mărturisire și euharistie.

Biblia (**Efeseni 2: 8-10**) ne învață că Isus Cristos nu și-a limitat răscumpărarea cu nimeni sau cu nimic (**„Căci prin har aţi fost mîntuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine dela voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi sîntem lucrarea Lui, şi am fost zidiţi în Hristos Isus pentru faptele bune, pe cari le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“**), dar Magisteriul afirmă că Cristos îi salvează doar pe păcătoșii care își combină mântuirea cu Biserica și cu tradițiile ei.

Într-adevăr, relatarea biblică a Exodului arată că retragerea din Egipt nu a fost deloc o revoltă. Când Yahveh l-a chemat pe Moise să reprezinte poporul Israel înaintea Faraonului, el s-a considerat incapabil (Exodul 3:11), neinformat (3.13), nejustificat (4.1), taciturn (4.10), neajustat (4,13), încă nedovedit (5.23) și nesigur (6.12) – deloc o gândire îndrăzneață a unui mare lider rebel. Deci, ceea ce Moise a condus, nu a fost o rebeliune, ci o eliberare sociologică pentru care Yahve singur a luat responsabilitate: „Deci, du-te acum! Căci vreau să te trimit la Faraon, ca să poți conduce poporul Meu, copiii lui Israel, din Egipt! ... Dar voi întinde mâna și voi lovi Egiptul cu toate minunile mele pe care vreau să le fac în mijlocul lui; după aceea vă va lăsa să plecaţi „(Exod 03:10:20). Dacă Adams, Franklin și Jefferson ar fi dorit ca sigiliul din 1776 să exprime adevărata învățătură biblică, ar fi putut scrie, "JAHWEH ÎNDEPĂRTEAZĂ TIRANII PENTRU ALEȘII SĂI" sau „JAHWEH ÎȘI CONDUCE POPORUL DIN TIRANĂ“

Dar chiar și cu un motto biblic corect, sigiliul după standardul biblic eșuează. La urma urmei, este un sigiliu de autoritate, care este reprezentat de un idol păgân. Deși utilizarea sigiliilor și a imaginilor este una dintre cele mai mândre tradiții sacre ale catolicismului roman, Biblia interzice utilizarea lor. Singurul israelit care a condus cu un Sigiliu,

a fost regele Ahab, care „a făcut ce este rău înaintea Domnului, mai mult decît toţi ceice fuseseră înaintea lui.“ (1.Împăraţi 16.30) Sigiliul lui Ahab, care evident a provenit din vechea tradiție păgână, a fost folosit de soția sa temeinică, răuvoitoare, pentru a comite fraude și omoruri (1,Împăraţi 21,8-16). Scriptura avertizează asupra unui potențial rău nelimitat inerent de astfel de sigilii. Apostolii lui Hristos au înțeles bine acest principiu. Ei au văzut fariseii cum cer de la Isus să-le arate un semn al autorității Sale. Dar ceea ce Isus le-a arătat atunci, nu a fost o imagine, ci Scriptura - povestea profetului Iona (Matei 12,39). Apostolul Pavel nu avea alt sigil decât credincioșii pe care el i-a evanghelizat: „căci tu ești pecetea slujirii mele în Domnul” (1.Corinteni 9,2). Într-adevăr, pecetea Trupului lui Cristos din Scriptură nu este reprezentată de cheile încrucișate ale Sfântului Scaun sau de porumbei, flăcări, Biblii, trandafiri, cruci și raze de soare ale dominațiunilor protestante, ci doar de Scriptură: Totuş temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, avînd pecetea aceasta: „Domnul cunoaşte pe ceice sînt ai Lui“; şi: „Oricine rosteşte Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!“ (2.Timotei 2,19).

Credinţa liderilor creştini timpurii, este considerată istoric a fi cea mai bine informată dintr-e generații, au respins cu strictețe crearea de imagini sau sculpturi de orice fel. Scriptura i-a învățat bine, luînd exemplu de la poporul Domnului, aceștia au suferit întotdeauna nenorociri cumplite atunci cînd au încălcat porunca, de a se identifica pe ei înșiși sau pe Dumnezeul lor cu un portret sau cu orice pildă (Exodul 20,4). Cartea lui Edwyn Bevan, *Imagini sacre: O investigație despre venerarea și cultul închinării la imagini în păgânismul antic și creștinism* citează trei importanți învățători ai biserici timpurii, care au interzis imaginile.

Clemens de Alexandria a învățat că imaginile nu sunt „adevărate” și că Jahveh le interzice „astfel încât să nu ne concentrăm atenția asupra lucrurilor superficiale, ci asupra adevărului și spiritului”. Origen a menționat că imaginile „trag sufletul în jos în loc să direcționeze mintea spre o realitate invizibilă divină”. Tertulian i-a îndrumat pe slujitorii lui Dumnezeu să evite toate formele de imagini, chiar arta laică. După cum a subliniat Bevan, creștinii din primul și al doilea secol au pus imaginile şi lucrările artiştilor in același rang cu prostituţia, bețivii, gardele de bordel și actorii. Dar de milenii, culturile mediteraneene și-au primit informațiile religioase și politice din miturile povestite de artele vizuale. Paulinus, episcopul de Nola, a spus comunităţii sale: *"Nu sunt fără religie, dar nici capabili să citească."* Aceasta a fost scuza lui Paulinus când l-a rugat pe episcopul Romei să-i permită să învețe cu idolii. Paulinus se pare că a uitat sau poate că nu a aflat niciodată că baza Evangheliei lui Cristos era în primul rând, literară - de ce altfel autorul său a interzis reprezentările grafice? Știind acest lucru, apostolii au dedicat o mare parte din slujba evanghelică, educației în abilitățile de citire. — ***„Ferice de cine citeşte, şi de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii*** (Apocalipsa 1:3). Însă, apostolul Petru a prevăzut vremea lui Paulinus, episcopul de Nola, în care *„În norod s-au ridicat şi prooroci mincinoşi, cum şi între voi vor fi învăţători mincinoşi, cari vor strecura pe furiş erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpînul, care i-a răscumpărat*“ (2 Petru 2:1).

Deci, ce erezie mai rea ar putea exista, ca un Dumnezeu care urăste imaginile şi venerarea lor, sa-l reprezente în imagine? Ar putea fi posibil ca Dumnezeu să fie reprezentat de o imagine? (Nota traducătorului: un Dumnezeu spiritual care nu poate fi înțeles de mintea umană, ar fi inevitabil redus la o bucată de materie efemeră prin imagini și idoli, care conduc inevitabil la slujbe de închinare pervertite). Atunci, o astfel de imagine care pretinde că-l înfăţişează pe Sfântul Dumnezeu și prin aceasta reducându-L la ceva material - prin puterea pură a logicii – nu este de fapt imaginea unui alt Dumnezeu? Apostolul Pavel, care era conștient din învățătura lui Isus și a Evangheliei, de puterea seducătoare a imaginilor și incapacitatea lor finală, i-a avertizat pe corinteni cât de ușor ar putea conduce un învățător fals către un Isus fals și o Evanghelie falsă (2 Corinteni 11:4) Pavel știa că timpul nu era departe, ***„cînd oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi vor gîdila urechile să audă lucruri plăcute, şi îşi vor da învăţători după poftele lor. Îşi vor întoarce urechea dela adevăr, şi se vor îndrepta spre istorisiri închipuite*** (2 Timotei 4: 3,4). ***Și ce sunt astfel de idoli vă rog, în afară de expresii ale miturilor?***

Timpul prevăzut de Pavel a început vizibil în secolul al treilea, când învățătorii ca Paulinus von Nola, au început să predea cu imagini (apropo, Paulinus a fost canonizat de Biserica Romano-Catolică pentru acest lucru). Un secol mai târziu sub împăratul Constantin, așa cum am văzut deja, s-a dezvoltat puternic un nou limbaj vizual „creștin".

Simbolurile mistice antice au fost redenumite pentru a se potrivi istoriei biblice iar creștinismul iconic a fost răspândit prin imagini păgâne, care au fost modificate prin *adaptarea misionară* în mod corespunzător. Ceea ce pe noii convertiți nu i-au învățat, a fost că Scriptura respinge categoric eforturile care simbolizează conținutul lor și în consecință, (din nou, prin simpla forță a logicii) imaginile pe care le priveau cu venerare nu erau mai mult decât zei și zeițe descrise inițial în alte evanghelii precreștine. Arheologia urmărește acești zei și evangheliile lor, până la primele catedrale babylonice. Tradiția iconografică sacră romano-catolică s-a născut în aceste catedrale, care au fost construite cu aproape patru mii de ani înainte de era creștină. Vom trata acest subiect în detaliu, într-un capitol următor.

Congresul a refuzat să accepte sigiliul din 1776. Poate că nu vom știi niciodată de ce. Nu există nici o înregistrare a unei dezbateri, doar observația că sigiliul ar trebui să fie „pe masă". Cinci ani mai târziu, în vara anului 1781, o flotă de 25 de nave de război franceze, cu douăzeci de mii de soldați la bord, a sosit în Golful Chesapeake, însoțiți de nouăzeci de preoți romano-catolici (clerici) și numai Dumnezeu știe câți iezuiți secularizați. O lună mai târziu, armata britanică s-a predat generalului Washington în Yorktown. Legendarul război vizibil s-a încheiat în sfârșit.

Benjamin Franklin și John Adams s-au întâlnit la Paris în iunie 1782, pentru a semna un contract cu trimișii prim-ministrului britanic Robert Petty, recent ales. Ne amintim de Petty, Lord Shelburne, omniprezentul "Iezuit din Piața Berkeley" care a făcut echipă cu

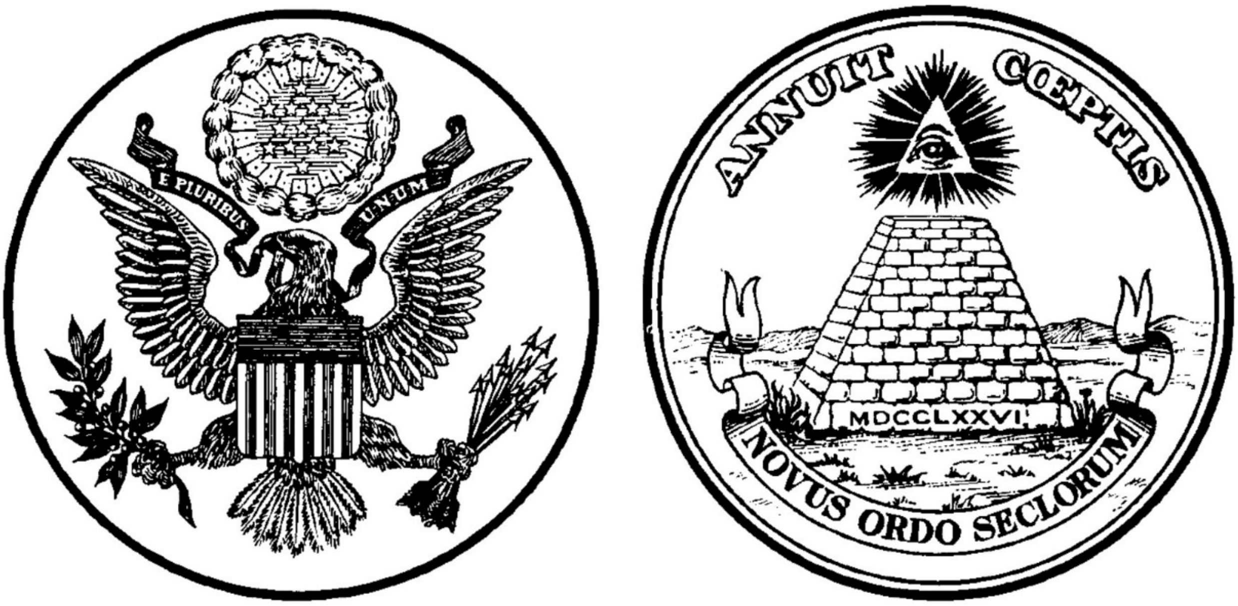
Lord Bute pentru a planifica și iniția războaiele franceze și indiene, care au făcut inevitabilă Revoluția americană. Franklin și Adams au venit la masa de negocieri fără sigiliu național oficial. Dar niciun act oficial din partea lor nu ar fi fost valabil fără un astfel de sigiliu al Statelor Unite. Aceasta a fost cerința care a determinat Congresul să adopte sigiliul proiectat de Charles Thomson și William Barton pe 28 iunie.

Marele Sigiliu a fost proiectat în simbolismul Cabalei, în stilul comunicării alegorice, care constă din simboluri, numere și fraze aparent incoerente. O piesă din Le Charivari nr. 18 (Paris, 1973), care tratează câteva motive simbolice ale ilustratului artist francez Nicolas Poussin, explică utilizarea practică a operelor Cabaliste:

> Un singur cuvânt (*nota traducătorului: sau semn*) este suficient pentru a ilumina conexiunile care rămân ascunse pentru mulțimea neinițiată. Astfel de simboluri sunt accesibile tuturor, dar semnificația lor reală, se adresează numai unei elite inițiate. Și astfel, expeditorul și destinatarul acestor mesaje se înțeleg reciproc - peste masele neștiutoare de oameni.

Cabala merge dincolo de comunicarea pură secretă. Se spune că aduce expeditorul „în contact direct cu forțele vii ale universului și prin ele cu sursa eternă a tuturor manifestărilor ”, explică Henrietta Bernstein în al ei Cabala - compendium. „Cu alte cuvinte – i-au legătura cu Dumnezeu”. Pentru un Iluminat Gnostic Cabalistic, a cărui cunoaștere secretă l-a eliberat de materie și care se îndreaptă spre lumina pură a divinității, Cabala este „arta regală și o cunoaștere secretă, care este sacră pentru cei aleși”.

Întrucât Marele Sigiliu este codat în simbolismul Cabalei, pare a fi un fel de constituție gnostică. În termeni care sunt cunoscuți numai de cei inițiați și Dumnezeu atotputernic, aceştia stabilesc originea, natura, scopul și planul guvernului american *(Nota traucătorului: nu numai guvernul American, ci întreaga Planetă)*. Desigur, așa cum au indicat Charles Thomson și Manly Hall, inițiații nu vor dezvălui niciodată străinilor importanța elementelor sigiliului. Dar adevăratul Dumnezeu atotputernic nu este atât de distanțat. El nu se opune nici preocupărilor credincioșilor săi și nici nu acordă atenție persoanei. Spre deosebire de vanitatea Cabaliştilor cu accesul lor privilegiat la un Dumnezeu distanțat, Sfânta Scriptură promite mai multă lumină pentru fiecare suflet care-l caută personal pe Dumnezeu. Dacă se aruncă această lumină asupra poveștilor în general accesibile, despre conducători și religii, oricine poate urmări aceste elemente ale sigiliului, pînă înapoi la originile lor antice și în final se poate obține la fel de multe cunoștințe despre acestea, dacă nu chiar mai mult, decât gnosticii inițiați.

MARELE SIGILIU AL STATELOR UNITE ALE AMERICII

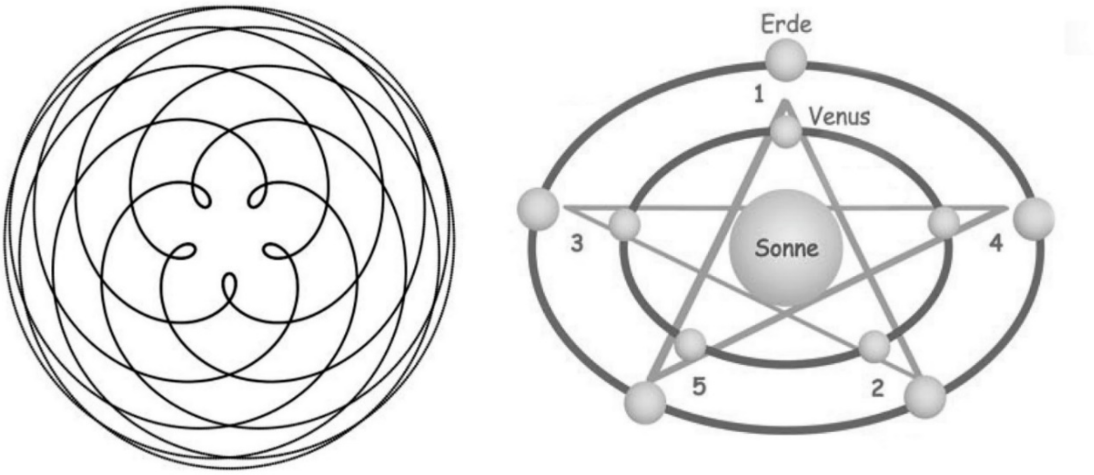
Pe partea din față sau în spate (în funcție de simbolul pe care îl definiți ca față) al sigiliului Statelor Unite ale Americii, găsim un vultur care încleştează în ghiare o ramură de măslin și treisprezece săgeți. El are o panglică în cioc, pe care este denunțată deviza „E PLURIBUS UNUM”. Cea mai veche simbolistică a vulturilor sacri, a fost găsită în regiunea de azi, Irak - fostul Babilon. Vulturul a reprezentat zeul cerului babilonian, Annu. Când Annu alias Jupiter a fost inclus în iconografia sfîntă romană, vulturul era încă simbolul care i-a fost atribuit. La mai bine de două mii de ani de la moartea primului conducător roman Julius Cezar, vulturul lui Jupiter simboliza puterea imperială a Romei. („Imperial” înseamnă dreptul cezarilor de a adopta și de a aplica legi). În multe biserici, atât romano-catolice, cât și protestante, Biblia predicatorului odihneşte pe un pupitru din lemn tare, sculptat sub forma unui vultur măreţ. Dar în paginile Bibliei, Dumnezeu interzice imaginile păgâne de vulturi. Atunci ce poate să însemne vulturul, dacă nu o putere căruia Sfânta Scriptura îi este indiferentă?

Micul nor care este ilustrat în Marele Sigiliu deasupra capului vulturului, se numește Aegis. Aegis este o piele de capră. (Am analizat deja modul în care Scriptura echivaleaza capra cu putere lumească și separarea de Dumnezeu). Când Jupiter era încă un bebeluş, el a fost îngrijit de o capră numită Amaltheia. (Artiștii teologi l-au înfățișat adesea pe Jupiter matur, precum un satir care avea trupul unui bărbat cu coarne, păr și picioarele unei capre). Când Amaltheia a decedat, Jupiter a făcut Aegis din blana ei. Aegise a Marelui Sigiliu, glorifică treisprezece stele cu cinci vîrfuri sau pentagrame. Fiecare pentagramă reprezintă starea originală. În învățătura semnelor gnostice, pentagrama este identificată cu Venus, soția lui Jupiter. Există un motiv natural pentru acest lucru. Un observator dedicat va putea urmări, dintr-un punct fix de pe Pământ pe o perioadă de opt ani, că planeta Venus parcurge o cale unică cerească care descrie exact un pentagram. Carl Ljungman a scris în dicționarul simbolurilor:

„Orbita planetei Venus este mai aproape de Soare decât poziția Pământului, ea nu este niciodată la mai mult de 48 de grade distanță de Soare. Pentru o perioadă de 247 de zile, Venus este vizibilă ca o stea de seară, adică la 48 de grade sau mai puțin, față de soare după apus. Atunci Venus se apropie atât de aproape de soare, încât nu o mai putem vedea de pe Pământ. Ea rămâne pentru noi invizibilă timp de 14 zile, după care reapare ca, luceafărul de dimineață (sau steaua de est) imediat înainte de răsăritul soarelui în est. Pe o perioadă de 245 de zile putem vedea planeta Venus în zorii fiecărei dimineați, înainte de a ajunge din nou în apropierea soarelui. Apoi ea va fii invizibilă de pe Pământ timp de 78 de zile. În a 79-a seară apare din nou, imediat după apusul soarelui în vest. Acum este din nou steaua de seară sau luceafărul de seară.

Dacă cunoașteți ecliptica (orbita aparentă a soarelui pe fundalul stelelor fixe ,văzută de pe pământ cu rezultatul perioadei de un an) care poate determina poziția actuală a planetelor în raport cu constelațiile stelelor fixe din zodiac, puteți marca locația exactă în cele 360 de grade ale zodiacului, unde steaua dimineții reapare pentru prima dată cu puțin înainte de răsăritul soarelui, după o perioadă de invizibilitate. Dacă facem asta, vom aștepta până când steaua de dimineață reapare 584 de zile mai târziu (perioada orbitală sinodică a lui Venus) și marcați poziția sa în zodiac și apoi repetați acest proces până când vom avea cinci poziții ale lui Venus ca stea a dimineții. După ce am făcut asta, putem vedea că au trecut exact opt ani plus o zi. Dacă apoi trasăm o linie de la primul la al doilea punct marcat, apoi la al treilea punct marcat etc., obținem un pentagram.

Doar Venus are semnul unei stele cu cinci vârfuri. Niciuna dintre nenumăratele stele de deasupra noastră nu poate reproduce acest lucru din propria sa orbită. ”[3]

ORBITAREA PLANETEI VENUS

(stânga: traiectorii naturale rotunde - numită și floarea Venus;
dreapta: cele cinci puncte de observare conectate în linii drepte,
care apoi rezultă într-un pentagram).

Charles Thomson, unul dintre co-creatorii Marelui Sigiliu, a condus un grup de astronomi consacrați care s-au concentrat pe steaua Venus. Primul, a coordonat experimentul științific al societății americane pentru filozofie (American Philosophical Society), clubul pe care Thomson la fondat, pentru tinerii profesioniști radicali din punct de vedere politic, pe deplin concentrat pe cereasca cale a planetei Venus. În seara zilei de 3 iunie 1769, Thomson și alți cinci colegi, cu sediul în trei locații din Pennsylvania și Delaware, de la Public Observatory de lîngă State House Square din Philadelphia, o eclipsă cauzată de „tranzitul lui Venus, în fața soarelui“. 4

Zeița Venus, așa cum am văzut deja, a fost adoptată la sfânta tradiție romano-catolică prin adaptarea misionara, ca noua Fecioara Maria. Adaptorii îi atribuise epitetul lui Venus, „Regina cerurilor”, titlu care nu are nicio legătură cu Maria din Biblie. Biblia numește o singură persoană „regina cerurilor”, și anume Ishtar - Venusul babilonian. Cei mai mulți credincioși catolici, fiind izolați istoric de Scriptură de către Magisterium și Inchiziție, nu au aflat niciodată acest lucru și trăiesc neștiind de el. Din Ieremia 44 știm cum israeliții și-au încălcat legământul cu *DOMNUL*, venerînd „Regina Cerului“ și ca urmare au pierdut pur și simplu totul, demnitatea, proprietatea, libertatea lor, către babilonieni. Scriptura ne învață de asemenea, că interesele babiloniene au scopul de a seduce sufletele pentru a diviniza Regina Cerului. Și cum vom vedea mai târziu beneficiile ei sunt recunoscute divin.

Termenul „Regina Cerului“, apare doar într-o singură carte a Bibliei, și anume în povestea profetului Ieremia și semnificativ, de exact cinci ori! Știa oare Ieremia că calea cerească a Venusului era alcătuită din cinci puncte? Au știut ceilalți treizeci și cinci de autori a celor șaizeci și șase de cărți ale Bibliei despre asta? Toți acești autori biblici care au scris pe o perioadă de mai mult de o mie de ani în diferite limbi, au putut conspira intr-e ei? Să nu mai vorbim despre „Regina Cerurilor” pentru a primi cele cinci mențiuni ale lui Ieremia, astfel încât legătura dintre (a) Regina Cerurilor, (b) calea cu cinci vârfuri a lui Venus (c) blestemul care rezultă din laude, rămânînd o lecție divină pentru restul eternității? Sau este doar o coincidență? Sau, după cum ne învață Biblia, Ieremia și coautorii săi au fost inspirați de Dumnezeul întregii creații, să scrie lucrui din motive care depășesc mult înțelegerea lor individuală?
Vulturul Marelui Sigiliu ține în cioc o bandieră cu inscripția, „E PLURIBUS UNUM”. Acest motto care de asemenea a fost marcat şi pe monedele americane, este tradus popular, contopirea naţiunilor - oameni într-o singură naţiune, „Din mulțe, una”. Sau, pentru a identifica moneda, ca una dintre mai multe monede identice. Cu toate acestea, înțelegerea gnostică a acestei propoziţii se limitează psihedelic. Potrivit lui Manly Hall, E PLURIBUS UNUM se referă la riturile antice bacchiene, care în opinia sa erau „un precursor al Francmasoneriei”. Riturile bacchiene se bazează pe următorul complot, misterios și utopic:

În timpul dinaintea creeări omenirii, cei doisprezece titani Bacchus, l-au lăsat pe frumosul fiu al lui Jupiter să fie orbit în oglindă de propria sa imagine. Orbit de el însuși și de frumusețea sa, a fost atacat de titanii Bacchus. L-au omorât, l-au rupt în bucăți și apoi au fiert în apă bucățile după care le-au mâncat. Acest lucru i-a întristat pe toți cei

dragi, iar astfel numele său a derivat din bakhah, ceea ce înseamnă „plânge” sau „jelu-ire”. Rămăşţele împrăştiate ale corpului lui Bacchus, au devenit cele patru elemente ale materiei.

Una dintre surorile lui Bacchus, fecioara Minerva, i-a salvat sfînta inimă din cele patru elemente şi a dus-o în ceruri, înaintea tronului lui Jupiter. Din cer, Jupiter a aruncat fulgere asupra ucigaşilor fiului său şi i-a ars pe titani facîndu-i cenuşă. Ploile au amestecat cenuşa cu cele patru elemente devenind nămol. Din acest nămol malefic, Jupiter a format umanitatea, o „întruchipare titanică” din care trebuie eliberată „ideea bachică” sau sufletul raţional. Ideea (sufletul) Bacchic este eliberată de energia sexuală a nămolului malefic, mai ales atunci când este susţinută de băuturi alcoolice - prin urmare, Bacchus este asociat cu viţa de vie, dansul sălbatic, simboluri falice şi curvie.

Când moartea şi sexul vor salva sufletul raţional din cele patru elemente malefice ale pământului, ca soarele aprins va răsări, un Bacchus glorios şi etern. El este perfectul E PLURIBUS UNUM, unul dintre mulţi, o înviere simbolizată prin pentagram. El este cel care urcă din cele patru (elemente) pentru a face cinci. Acest lucru, potrivit Manly Hall, este

> „formula magică a omului, a sufletului omenesc care se ridică din robia umilitoare a naturii animale. Pentagrama este adevărata lumină, este steaua dimineţii care marchează locaţia celor cinci centre misterioase de putere, a căror trezire este secretul suprem al magiei albe.“

Cu deviza „E PLURIBUS UNUM” care provine din ciocul lui Jupiter, este propovăduită evanghelia bachică. Este o evanghelie a mântuirii care o precedă pe cea a lui Isus Cristos timp de multe, multe secole. Evanghelia bahică a fost predicată şi idolatrizată în cultele păgâne. O fecioară sfintă, va salva pe Fiul Inimii Sacre a lui Dumnezeu din nămolul omenirii, care ia intemniţat sufletul. Fiecare membru iniţiat de un cult (o presupusă fracţiune din sufletul fiului), a câştigat tot mai multe cunoştinţe despre substanţele care afecteaza creierul şi extazul sexual, care desigur erau administrate de preoţii şi preot-esele templului contra plăţii. Iniţiatul era dornic să fie eliberat de umanitatea sa „nămo-loasă”, prin cît mai multe cunoaştinţe bacchice eliste. În cele din urmă, el îşi doreşte să fie reunit în cer cu inima sacră a lui Bacus şi să se înalţe cu el pentru a fi înviat şi trans-format pentru eternitate. Acest plan de mântuire, sau o variantă a acestuia, este în centrul tuturor religiilor secrete sau mistice - culte ale imperiului. El există de la cel mai vechi prototip babilonian până la Marele Sigiliu. Cu toate acestea, acest plan nu poate salva sufletele, deoarece nu duce la pocăinţă şi nici la întoarecerea din drumul păcatelor, ci pentru că face din păcat un profit şi o forţă motrice, într-un proces de idolatrie de sine. Evanghelia Bacchică serveşte unei economii extraordinare de administrare a păca-tului, în care păcatele sunt iertate plătind bani sau executând un act de pocăinţă care este valoros pentru societate. Este vorba despre controlul oamenilor(Nota traducătorului: prin conştiinţă, printr-un sentiment de vinovăţie sau obligaţie). Deoarece această eco-nomie beneficiază de natura dependentă a sodomiei şi a substanţeor care afectează creierul, facilitează desigur accesul la sex, alcool şi droguri, cu toate efectele

lor psihologic distructive, pentru a pregăti un mediu care hrănește, menține și stabilizează sistemul. În contrast cu Evanghelia creștină, care leagă iertarea păcatelor la pocăință și la întoarcerea pe calea pocăinței — „Și dacă-i pare rău, iartă-l!" (Luca 17,3) — Evanghelia Bacchică iartă, oferind preotului jertfe adecvate zeității corespunzătoare. Înrudirea acestei evanghelii cu guvernul secular și romano-catolicism vorbește de la sine.

Partea posterioară a Marelui Sigiliu conține patru elemente:

- lozinca „ANEUIT COEPTIS"
- piramidă cu treisprezece etaje cu cifra romană MDCCLXXVI (1776) gravate în fundație
- un ochi fără corp, într-un triunghi care reprezintă piatra finală a piramidei
- deviza „NOVUS ORDO SECLORUM". Aceste elemente definesc „providența divină", a cărei protecție au invocat-o semnatarii declarației de independență.

Această cezariană (păgână) Romană a început în Egipt, țara piramidelor. Prin „cezar/-iană" (Imperial) se înțelege, că conducătorul acestui imperiu stăpânește nu numai afacerile de stat, ci și religia. Deci o unitate a bisericii și a statului. Cezarismul a început oficial în Egipt în orașul Alexandria, în Templul lui Jupiter. În mod semnificativ, în ziua solstițiului de iarnă - 25 decembrie - în anul 48 înt.Cr. În acea zi, un preot din templul lui Jupiter în vârstă de cincizeci și doi de ani, a fost declarat ca fiind întruparea lui Jupiter, devenind „Fiul lui Dumnezeu". Numele lui era Caius din familia lui Marius, Caius Maria. După îndumnezeire și ocazional înainte, Caius Maria a fost numit „Cezar".Cezar este un Cabalism care este compus din litera „C" (pentru Cajus) și „Aesar" (cuvântul etruscan pentru „Dumnezeu").Zeul Caius (Suetonius, biograful Cezarilor din primul secol, presupune că titlul a fost derivat din prefixul lui Aesar cu numărul „C" însemnând „sute". Dumnezeu de o sută sau a sutelor).

Potrivit teologului scoțian Alexander Hislop, 5 Cezar a consimțit doar îndumnezeirea pentru a moșteni imensul regat al Pergamonului. La acea vreme Pergamon a fost format in cea mai mare parte de Asia Mică (Turcia de azi) și a fost lăsat moștenire în anul 133 î.Cr. de către regele său Attalos al III-lea., poporului roman. Dar totul a avut o problemă, poporul Romei trebuia să-l venereze pe conducătorului pergamon, ca Dumnezeu.

Regii pergamoni începuseră să guverneze ca zei, atunci când deținătorul titlului de atunci Pontifex Maximus în anul 539 î.Cr. a fugit înainte de căderea Babilonului. În acest an bogat în evenimente, invadatorii persani l-au ucis pe regele babilonian Belșațar. Cu doar

câteva momente înainte de moartea sa, Belșațar și-a văzut uciderea prorocită pe perete în celebrul manuscris: „Mene Mene Tekel Upharsin”, („numărat, numărat, cântărit, împărțit”). 6 El a domnit precum Dumnezeu, prin numire divină și a profanat vasele sacre ale templului israelit. Acesta a fost păcatul de neiertat al blasfemiei, pentru care Dumnezeu i-a trimis pe persani să-l distrugă.

Tabloul lui Rembrandt “Ospățul lui Belșațar“ (1635)
privind relatarea biblică despre "scrisul de pe perete"
Mene - tekel - u-farsin.
Notă: *textul este mai degrabă vertical, decât orizontal.*

Preoții lui Belșațar au fost evident cruțați. În loc să se supună cuceritorilor persani, au colectat în secret toate comorile portabile, autorizațiile lor de putere, normele lor, toate scrierile religioase, magice și astrologice, împreună cu formulele și însemnele sacre și au fugit cu aceste bunuri spre nord-vest, spre Pergamon. Întrucât conducătorii Pergamonului practicau deja religia babiloniană, a fost o onoare pentru ei să-i primească pe preoții fugari babilonieni și marele lor dar.

Pergamon, noua reședință a lui Pontifex Maximus, a devenit scena despotismului. Grecii vecini au reflectat transformarea bruscă în mitul Midas, regele a cărui atingere transforma totul în aur. Domnia babiloniană a decorat Pergamonul cu cel mai mare complex medical din lume, Asclepieion, dedicat zeului vindecării farmacologice, Aesculapius. Pergamon a devenit cel mai important centru de învățare umanistă, biblioteca sa cuprizînd peste două sute de mii de pergamente. (Marc Antoniu aduce mai târziu aceste comori literare la Alexandria, cadou pentru Cleopatra. Multe dintre aceste comori au găsit în cele din urmă drumul lor de la Alexandria în Biblioteca Medici din Florența).
Cînd Attalos al III-lea. în anul 133 î.Cr. a murit, el a lăsat romanilor întregul său regat babilonian. Dar niciun împărat roman nu a fost considerat demn de a-l primi, deoarece constituția romană nu a ridicat niciodată un om la statutul de zeu. Moștenirea babiloniană a rămas până în anul 48 î.Cr. nefolosită, pînă când Caius Maria Cezar a fost ridicat la Dumnezeul atotputernic în Serapeum din Alexandria, în templul lui Jupiter.
Consacrarea la autorizat acum pe Cezar să dețină titlul de Pontifex Maximus. Pentru a ilustra statutul său etern și sfînt, el a luat numele de „Julius”. 7 Numele trebuie să clarifice afirmația din pedigree a lui Julius Ascanius. El a fost fiul legendarului Aeneas, Virgils eroul troian, care a navigat spre vest cu un grup de compatrioți troieni, care au fugit de jefuitori greci înainte ca Troia să fie jefuită. Sub patronajul tuturor zeităților cerești, mistice, Aeneas și-a determinat adepții săi, să-și jertfească individualitatea pentru o existență colectivă glorioasă, care va apărea într-o zi în „Roma”.
Aeneas era considerat descendent a asocierii între un om, Anchises și soția lui Jupiter, Venus. (Când Anchises s-a lăudat de relația de dragoste cu zeița Jupiter, de furie l-a orbit cu un fulger. Mitul Aeneid începe cu Aeneas, care îl scoate pe bătrânul orb Anchises din Troia pe umeri.) Luând numele fiului Aeneas, Julius și astfel dovedind descendența sa, Cezar a fost capabil să-și urmărească linia de sânge înapoi pînă la Regina Cerurilor. Se spune că linia divină a trecut prin mama sa Maia, despre care se spune că, l-a primit fără să-și piardă virginitatea. Maia a susținut de asemenea, că și-a păstrat inocența chiar și la naștere, dându-i naștere fiului său printr-o procedură chirurgicală care poartă numele de Cezar (secțiunea cezariană).
Toate aceste „fabule și genealogii nesfârșite” pe care Pavel le-a învățat comunității să le ignore, sunt fundamentale pentru guvernul secular american. Pentru că este Julius Ascanius, nepotul lui Venus și strămoș asertiv al împăratului inițial, cel care a inspirat lozinca supremă „ANNUIT COEPTIS” , care se află ostentativ pe reversul Marelui Sigiliu al Statelor Unite.
Departamentul de Stat al Statelor Unite ale Americii, interpretează această lozincă astfel: „Dumnezeu a favorizat compania noastră”. Acestă lozincă a fost proclamată de către tânărul Iulius Ascanius în a noua carte a lui Vergil, Eneida.

O PICTURĂ ÎN CARE MERCUR
ÎL UMBREŞTE SAU ÎI APARE LUI AENEAS

Scena este un câmp de luptă. Troienii sunt depășiți numeric și speriați. Tânărul Julius Ascanius stă în fața compatrioților săi decimați și-l provoacă pe uriașul furios Remulus, regele lui Rutulus. Remulus sfidează troienii pentru că au trimis un tânăr să lupte împotriva lui. In timp ce corpul imens al uriașului cutremură de rîsul batjocoritor, Julius poziționează o săgeată pe coarda arcului lui și strigă la cer;

Atotputernicule Jupiter, favorizează aceast demers îndrăzneț (AUDACIBUS ADNUE COEPTIS)! În fiecare an voi aduce cu propriile mele mâini, ofrande templului tău și voi așeza un taur strălucitor cu fruntea din aur în fața altarului tău!

Prin urmare cerul a început să troznească și să fulgere în timp ce Jupiter în călătoria sa, trimite săgeata mortală, care a lovit capul lui Remulus cu o astfel de forță, încit a trecut curat prin ambele tâmple. Troienii „au izbucnit în urale puternice, iar inimile lor s-au ridicat la stele ". Apollo proclamă crezul gnostic de pe tronul său din nori: „Cu asemena aspirații oamenii vor ajunge la stele, oh, fiul zeilor și tatăl viitorilor zei!"

O poveste înflăcărată. Și nu lasă nicio îndoială cu privire la identitatea Dumnezeului, despre care se spune că favorizează compania Statelor Unite. Jupiter - zeul lui Iulius Ascanius era o zeitate păgână și cu siguranță nu Dumnezeul biblic. Dacă Congresul ar fi vrut să arate că noua națiune a fost favorizată de Jahwe, Dumnezeul Bibliei, ar fi putut face referire la povestea biblică a „băiatului și a uriașului din Vechiul Testament. Cine nu îi cunoaște pe David și Goliat? Știința biblică a lui Charles Thomson ar fi putut produce cu ușurință o lozincă bazată pe prima carte a lui Samuel 17:47 în locul în care David ia spus lui Goliat:

> *„Și toată această comunitate va ști că Domnul nu salvează cu sabie sau suliță; pentru că lupta este afacerea Domnului, și El vă va da în mâinile noastre! "*

Redus la o deviză de limbă originală, cel puțin la fel de înțelegătoare ca „ANNUIT COEPTIS”, pasajul ar fi putut apărea în sigiliu în ebraică:

והוה מלהמה

(ENEMN EFEF)

sau în traducere ar însemna: **„Bătălia este cea a Domnului”.**

Nu cred, că părinții fondatori intenționau să înființeze un guvern național direct pe o bază biblică. A fost mai util și mai ușor pentru ei, de a transmite sufletelor despre care știau, că vor popula America la timp pentru a impune vanitățile arogante a religiei romane.
Aceste suflete aveau nevoie de sacrele simboluri ale umanității în devenire, de energiile sexuale neinhibate și legende, care a inspirat sângele fierbinte al eroismului și patriotismului. Aprobarea colectivă a imaginilor simbolice ale acestor figuri, sugerează ascultare față de inteligența atotputernică, care plutește misterios deasupra establishmentului din piatră antică și ierarhia piramidală bine ordonată.

La mai puțin de patru ani de la zeificarea lui, Iulius Cezar a fost ucis de de o conspirație executivă din rândul senatorilor. Războiul civil a făcut furori încă patru ani, când doi dintre asasini, Brutus și Cassius, au luptat pentru controlul succesorului direct al lui Cezar. A fost un triumvirat într-e Marcus Aemilius Lepidus, Marcus Antonius și fiul adoptiv al lui Cezar (nepotul său biologic), Gaius Octavian Capias.

Triumviratul putea învinge asasinii doar într-un război, unul împotriva celuilalt. Poeții s-au plâns, că Roma, împotriva căreia niciun dușman străin nu a luptat vreodată victorios, a fost distrusă de mâna propriilor fii. Obligațiile familiale reciproce de tot felul, au fost dizolvate. Au izbucnit luptele de clasă. Se așezase o ceață de vinovăție și disperare. Poeții își doreau o evadare dincolo de granițele lumii, într-un loc unde domnea inocența și pacea - o nouă ordine a lucrurilor. Istoricul din Oxford Ronald Syme scrie în cartea sa despre revoluția Romei, de la republică la autocrația babiloniană:

> Cu cât mai întunecaţi norii, cu atât mai aproape era începutul răscumpărării. În mai multe teorii filozofice despre relațiile cosmice, s-a presupus cu fermitate, că o epocă era urmată de cealaltă. Tradiția etruscanilor, calculele astrologilor și teoriile filosofilor, s-au combinat pentru a forma o mare certitudine și au interpretat apariția unei comete la marginea cerului, imediat după uciderea lui Cezar, ca semn și arătător al unei noi epoci. Aceste predicții vagi au fost rapid adoptate de conducătorii seculari, în scopul lor de propagandă. Monede din anul 43 î.Cr. au purtat prin urmare, simboluri ale puterii, fertilității și o nouă epocă de aur. 8

Cel mai influent și celebru omagiu pentru epoca de aur, a fost cel de-al patrulea eclog cu sunet profetic al lui Virgil. Această lucrare a fost adresată către unul dintre principalii binefăcători ai lui Virgil, Gaius Asinius Pollio, care a fost consul la vremea respectivă (comparabil cu actua funcție a unui președinte) când Gaius Octavian, Antonius și Lepidus 40 î.Cr. prin pacea de la Brindisi, au fost împăcați. Pollio, care l-a reprezentat pe Octavian în negocierile de la Brindisi, l-a prezentat pe Virgil lui Gaius Maecenas, care pe vremea aceea a fost un mare impresar în mass-media. El și-a riscat averea pentru a sprijini ascensiunea lui Iulius Cezar la dictatura absolută și nu ar trebui să riște mai puțin să-l pună pe fiul adoptat al lui Cezar, Gaius Octavian, în aceeași poziție. El a angajat cei mai talentați artiști, sculptori și poeți pentru a crea, un cu totul alt tip de propagandă. Și de la Virgil a primit cea mai mare parte de bani, pentru investiții. Virgil a dezvoltat o complet noă artă de literatură „burgheză“, al cărui stil retoric pios, a determinat cu ușurință conștiința publică să se supună unei conduceri autocrate, divinizate babilonian. În scrierea celui de-al patrulea eclog, Virgil s-a inspirat puternic din versurile mesianice, din cartea biblică a lui Isaia, care i-a fost accesibilă liber, prin rabinii evrei din Roma:

> *De aceea Domnul însuș vă va da un semn: Iată, fecioara va rămînea însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi). (Isaia 7:14).*

> *Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, şi domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veciniciilor, Domn al păcii. (Isaia 9:6).*

Și astfel, Virgil a anunțat la șase sute de ani după ce Isaia a trăit, în cel de-al patrulea eclog, că Prințul păcii se va ridica prin apariția unei noi ordine mondiale („NOVUS ORDO SECLORUM”):

> *Acum se întoarce epoca de aur a lui Saturn și apare Fecioara Imaculată. Un iesle divin coboară din cer. Oh tu castă Lucina (zeița romană a mamelor), induce travaliul mamei și grăbește nașterea glorioasă, pentru a promova domnia lui Apollo. Al tău consulat O Pollio, va iniția această glorioasă sosire, iar noua ordine mondială (NOVUS ORDO SECLORUM) se va dezvolta. De acum înainte, tot ce a mai rămas din păcault ereditar va fi măturat de pe pământ pentru totdeauna. Fiul lui Dumnezeu va fi Prințul păcii!*

Foarte înstăritul Maecenas, a folosit al patrulea eclog pentru a îndoctrina opinia publică cu ideea, că ar fi o solicitare divină pentru fiul adoptiv al lui Cezar, Octavian, să urce pe tron, să cucerească lumea și să o scape de păcat. Fabulosul curriculum vitae al lui Oktavian a fost deja făcut public. În el descrie, printre altele, cum un fulger a distrus zidul orașului său natal Velletri (Velitrae) cu puțin timp înainte de nașterea sa. Și modul în care preoții au interpretat acest lucru precum un semn de la Jupiter, pentru a informa lumea, că viitorul lor conducător se va ridica din acel loc. De asemenea, se precizează modul în care Senatul, atunci când a fost informat, a decretat ca toți nou-născuți de gen masculin să fie omorâți. Și cum Octavian a fost salvat de această soartă de către mama

sa, care a furat tabla de piatră pe care a fost anunțat decretul. Atia se numea mama lui Octavian, din familia lui Marius. Era fecioară și nepoata lui Gaius Maria, omul care avea să devină ulterior Iulius Cezar. Când Octavian avea doisprezece ani, unchiul său Gaius l-a adoptat și a devenit astfel tatăl său legal. Trei ani mai târziu, când Octavian avea cincisprezece ani, tatăl său adoptiv a fost îndumnezeit ca Julius Cezar - Pontifex Maximus. După ce au atins acest obiectiv, propagandiștii lui Maecenas s-au dedicat acum originilor divine ale lui Octavian și punîndule în scenă cu pricepere.

Cum acest copilul s-a născut la 28 septembrie 63 î.Cr. în condiții umile, în cămara servitorilor de pe moșia bunicului său din Velletri. Cum a fost conceput la 25 decembrie de către Apollo, care s-a apropiat de Fecioara Atia Maria în formă de șarpe și a impregnat-o în timp ce dormea pe podeaua Templului Apollo. Şi despre felul în care fecioara Atia Maria a visat cu puțin timp înainte de sosirea copilului, că trupul ei era împrăștiat în stele ținînd universul în coerență. Şi la fel cum soțul ei visase la razele strălucitoare ale soarelui, care străluceau ridicînduse spre cer din poala ei. Și cum capul copilului Octavian era adesea înconjurat de razele aurii ale soarelui.

Povestea s-a răspândit, cum că marele astrolog Theogenes, în timp ce striga semnul lui Octavian, zodiacul (Capricorn), s-a ridicat și s-a așezat la picioarele băiatului. Theogenes era conștient de faptul, că conducătorul astrologic al Capricornului era Saturn, a cărui a doua epocă de aur se apropia. Saturn a fost cerescul tată mitologic - zeu al Romei și tatăl lui Jupiter. Octavian, ca întrupare a lui Jupiter, va fi condus astroogic de Saturn, cea mai dictatorială casă din zodie, temută de toată lumea datorită maniei sale pentru putere, obsesiei sale de limitări și restricții și chiar din cauza exceselor de sodomie și canibalizare a propriilor copii. Nu e de mirare că Theogenes s-a aruncat la picioarele lui Octavian!

În anul 28 î.Cr., după doisprezece ani de la publicarea celui de-al patrulea eclog, Octavian a fost instalat triumfător, ca Prinț al Păcii în Roma. Ca și Iulius înaintea lui, noul Pontifex Maximus a primit un nou și sfânt nume: Cezar Augustus („întrucât sanctuarele și toate locurile consacrate de auguri, sunt cunoscute sub numele de August", după Suetonius). La fel ca Iulius, a fost și el venerat ca „Fiul lui Dumnezeu". Istoricul Alexander Del Mar descrie acceptarea universală a maselor față de divinul Octavian. El descrie în extrase din relatarea sa primară despre divinizarea politică romană, The Worship of Augustus Cäsar (1899) (Venerarea lui Augustus Caesar):

> Sub ancorarea fermă a religiei mesianice și a ritualurilor sale, Augustus a urcat pe tronul sfânt al tatălui său adoptiv și a fost abordat ca fiul lui Dumnezeu (Divi filius), în timp ce Iulius era venerat ca tată. Această afirmație și ipoteză apare peste tot în literatura perioadei și a fost imortalizată în monumente și marcată pe monede. A fost recunoscută pe scară largă, ca fiind valabilă și legitimă în tot Imperiul Roman, bazată pe cronologie, astrologie, profeție și tradiție. Adevărata venerare ca Fiu a lui Dumnezeu, a fost prescrisă și aplicată de legile imperiului, acceptată de preoțime și practicată de popor. Atât de jure, cât și de facto, au format articolele fundamentale ale constituției imperiale și ecleziastice romane. În calitate de cel mai mare înalt preot al Imperiului Roman, Augustus a dobândit legal și a exercitat

autoritatea asupra tuturor cardinalilor, preoților, curatorilor, călugărilor, maicilor, augurilor, vestalelor, templelor, altarelor, sanctuarelor, mănăstirilor și asupra tuturor riturilor religioase, ceremoniilor, serbărilor, sărbătorilor, dedicațiilor, canonizărilor, căsătoriilor, divorțurilor, adopțiilor, organizațiilor de caritate, testamentelor, locașurilor de înmormântare, maselor și a altor subiecte și probleme ecleziastice. Oamenii obișnuiți purtau la gît înșirate pe lanțuri, mici medalioane cu imaginea lui Augustus. Imense imagini și sfinți ale acestui „zeu" au fost ridicate pe străzi și folosite ca altare pentru închinare. Numai în Roma, asemenea altare existau cu miile. Augustus purta o mitră papală pe cap, care era prevăzută de o cruce latină (această imagine apare ca o gravură pe o monedă a Colonia Julia Gemella in Harduini, de Numiis Antiquis (1689), panoul I). Imaginile lui Augustus pe monedele de plată de pe atunci, sunt înconjurate de o aureolă care indică divinitatea sa. Pe partea din spate a monedelor sunt reprezentate diferitele simboluri ale religiei, precum mitra, crucea, arcul, peștele, labarumul și monograma budistă, bacchică sau dionisiacă a PX (grecescul Chi-Rho, „Cairo", locul marii piramide).

Autorii augustini, furnizează materiale care arată că Augustus a fost încarnarea dintr-un tată divin și a unei mame muritoare, că mama era soție, că nașterea a avut loc într-un loc obscur, că a fost prezisă de profeție și de sfântul oracol, că a fost vestită sau însoțită de minuni ale naturii, că divinitatea copilului a fost recunoscută de către înțelepți, că a arătat semne sfinte extraordinare ale precozității și înțelepciunii, că distrugerea lui a fost urmărită de puterile conducătoare, că atingerea lui miraculoasă a fost suficientă pentru a vindeca maloformații sau boli, că a arătat o profundă smerenie, că zeificarea lui va aduce pace pe pământ și că va urca în cele din urmă la cer, să se reunească cu Tatăl.

Atributele și originile sale divine au fost atât de universal acceptate, încât mulți oameni după moarte, și-au donat personal averea, sfântului fisc. Ei au făcut acest lucru cu mare recunoștință, așa cum au exprimat-o ei înșiși, că li s-a permis să trăiască pe pământ,în timpul întrupării și șederii pământești a acestui Fiu al lui Dumnezeu. Astfel, de-a lungul a douăzeci de ani, a moștenit nu mai puțin de 35.000.000 de aur-aurei (aproape un miliard de dolari considerînd valoarea din 1996). Mulți conducători i-au donat, nu numai bunurile private, ci și regatele și oamenii aflați în slujba de vasalitate. Monumentele încă păstrate din marmură și bronz ale lui Augustus, conțin aproape o sută de titluri sfinte, printre care Jupiter, Optimus, Maximus, Apollo, Janus, Quirinus, Dionysus, Mercurius, Vulcan, Neptun, Liber Pater, Savus (salvatorul) și Hesus, pentru a numi doar câteva.

La moartea sa, senatorul Numericus Atticus i-a văzut spiritul înălțându-se la cer. Înălțarea lui Augustus în cer, este gravată pe marele cameo, care ia fost înmînată de Balduin al II-lea. lui Ludwig al IX-lea., odată cu prada de război din Constantinopol. Astăzi poate fi admirată în cabinetul Franței. O replică fidelă a acesteia se află publicată în History of Rome (Istoria Romei) de Duruy.

Marele sigiliu al Americii, cu fidelitatea lui obsesivă față de Roma cezară, nu poate înfățișa o națiune mai morală, decât le permite sursa scripturilor lor. Icoanele și limbajul misterios Cabalistic al acestui sigiliu, duc la o evanghelie babiloniană absurdă. Dacă cineva ia în serios această Evanghelie babiloniană - și o declarație solemnă a unui guvern cu privire la această Evanghelie trebuie luată în serios. Sigiliul ne învață, că scopul spiritual înalt al Americii, este doar acela de a asista la învierea părților mutilate ale Fiului Divin, din nămolul malefic al cărnii umane. Ne relatează că Fecioara Sfîntă a salvat deja inima sacră a Fiului din „nămol" - E PLURIBUS UNUM, „unu dintre multe" - și a așezat-o la înălțime, în bolta cerului, înaintea tronului lui Jupiter și descrie calea ei cerească cu cinci vârfuri pentru ca noi toți să o vedem. Acesta solicită Americii să-și exercite energia sexuală pasionat, pentru ca numeroasele părți împrăștiate pe pămînt ale Fiului să fie reunite cu UNUM-ul din ceruri. Promite, că America va urca spre lumina pură și divină fără de păcat. Într-o viață eternă ca parte a corpului solar al Fiului - soarele - Dumnezeului. Înseamnă că acest proces de înviere cosmică, este administrat de o ierarhie piramidală care a fost concepută în Babilonul antic, exportată în Asia Mică și transmisă la Roma. În vârful ierarhiei se află un superior invizibil și necunoscut, un Dumnezeu al Sigilului care dispune de inteligența și autoritatea universală asupra fiecărui suflet, care se alătură Sigiliului sau aderează ierarhiei sale.

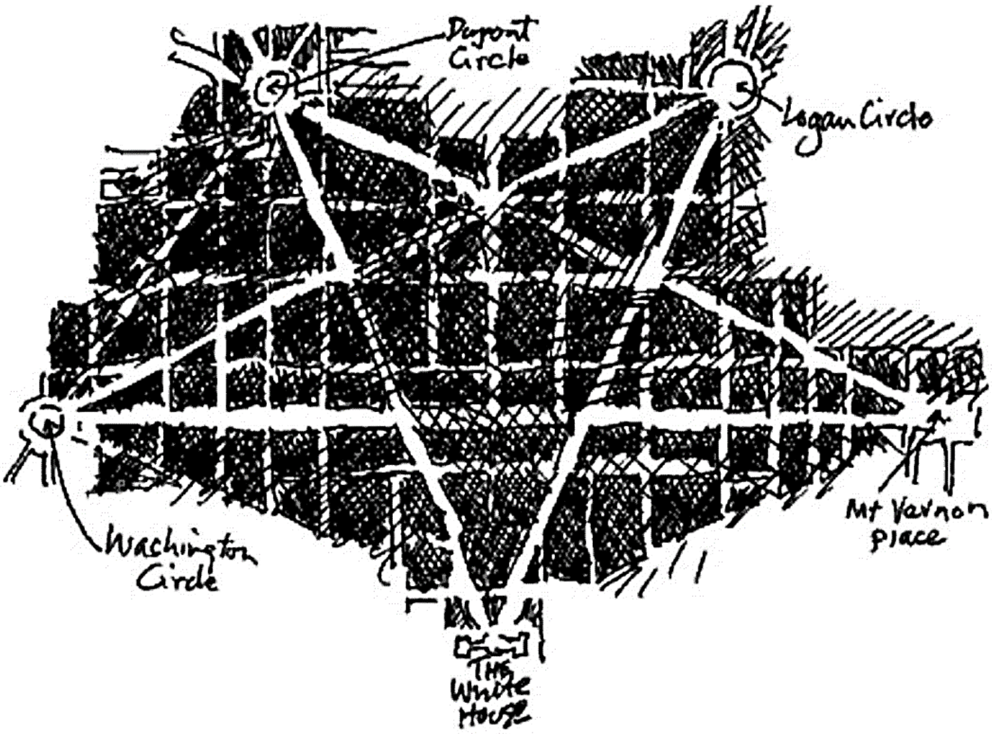
Zeul sigiliului conduce fasciile în câmpul din jurul pământului pentru a-l elibera de ultimele urme ale păcatului moștenit. El este susținut de o nouă ordine a preoților, o „nouă ordine mondială", însărcinată cu distrugerea tuturor identităților individuale care sunt în contradicție cu învierea la divinitate. Guvernele necooperante și cetățenii disidenți, sunt atât de subtil lichidate prin arte de război sofisticate, încît această lichidare duce la creșterea credinței populare în fascism. Superiorul și ierarhia lui se pot baza pe severitatea, cruzimea, imoralitatea și chiar canibalismul lui Saturn, să utilizeze și să imite în funcție de situație, deoarece aceștia operează în era lui Saturn. Pentru acuzația, că acest lucru este imposibil în America, o comparație ar trebui să fie suficientă. Deabea ce a fost Augustus Cezar ridicat la rangul de zeu, deja a ucis ritual, trei sute de senatori în Perugia, pentru a răzbuna uciderea tatălui său adoptiv Julius. 9 În mod similar a fost numit un președinte american care, în funcția de comandant șef al forțelor armate, a aprobat uciderea a aproape o sută de creștini lipsiți de judecată în apropiere de Waco, Texas. Pentru a răzbuna, ce? Un dezacord în creștere, în rândul acestor oameni, cu guvernul?

Ce reprezintă sigiliul Statelor Unite ale Americii pentru oricine îl ia în serios, este o slujire a păcatului. Un discurs al politologului iezuit Michael Novak, publicat în revista săptămânală americană a iezuitilor din America (numărul 28 ianuarie 1989), rezumă elocvent:

> *Arhitecții au vrut să construiască un „novus ordo" (Noua Ordine Mondială) care să ofere „libertate și dreptate pentru toți" ... Piatra de temelie a acestei noi ordini, este păcatul uman. Așadar, pentru a construi o republică destinată păcătoșilor, este sarcina indispensabilă ... Nu are niciun sens, să construim un sistem social pentru sfinți. Sunt prea putin dintre ei, pentru acesta.*

Și cu aceștia care sunt nu se poate trăi! ... Prin urmare, orice sistem social eficient trebuie orientat către singura majoritate morală existentă: păcătoșii.

În capitolul următor vom examina exact, cât de meticulos au reconstruit Roma babiloniană pe malurile Potomacului.

Celebrul proiect al lui L'Enfant de la Washington, D.C.,
care corespunde cu Baphometul cabalistic, fiind în asa fel aranjat
încât gura caprei (vezi mai jos) să fie indicată exact spre Casa Albă.

Capitolul 21

Locuința pământească a lui Jupiter

Jupiter, liderul suprem al zeităților romane, era venerat și închinat în temple numite capitolie. Cuvântul „capitolia“ merge înapoi la cuvântul latin, „cap“. După cum am văzut, Templul Americii pentru Jupiter - Capitolul - a fost construit pe un teren cunoscut sub numele de „Roma“, de mai bine de o sută de ani, înainte de a fi fost aleasă „Capitala Federală” de către comitetul lui Daniel Carroll. Interesant este, că tocmai pe terenul care se afla în proprietatea sa.

Sarcina de a împărți capitala federală sau Districtul Columbia în diferite sectoare, a fost făcută de un artist parizian pe nume Pierre-Charles L'Enfant. Dr. James Walsh scrie în cartea sa American Jesuits, că această sarcină favorabilă ia fost dată lui L'Enfant, prin intervenția preotului său John Carroll.

L'Enfant a fost francmason. El a împărțit orașul într-o succesiune briliantă de simboluri Cabaliste și numerologie. Probabil cel mai cunoscut simbol al său, este modelul care se obține trasînd o linie dreaptă de la *Casa Albă*, de-a lungul *Connecticut Avenue* până la *Dupont Circle*, apoi de-a lungul *Massachusetts Avenue* pînă la *Mount Vernon Square*, *apoi înapoi pe K Street pînă la Washington Circle, apoi pe Rhode Island Avenue pînă la Logan Circle*, apoi înapoi pe *Vermont Avenue* pînă la *Casa Albă*. Rezultatul este o pentagramă perfectă, de opt ani și o zi călătorie cerească a planetei Venus - regina cerului.

Însă pentagrama lui L'Enfant arată cu vîrful în jos și astfel constituie forma lui Baphomet, capul de capră, zeul gnostic al Cavalerilor Templieri. Baphomet simbolizează „absorbția

sufletului în înțelepciune”. Istoricul gnostic Manly Hall scrie despre aceasta, că pentagrama cu capul în sus „este folosită excesiv în magia neagră” și „simbolizează întotdeauna o putere pervertită”. Baphomet, care ia fost impus capitalei federale de către Pierre-Charles L'Enfant, indică în mod clar, că gura acestei „puteri pervertite” se află chiar în Casa Albă. Prezența puterii pervertite este subliniată de L'Enfant prin numerotarea sectoarelor Washingtonului. 1

Medalia de onoare a Congresului - Medal of Honor, ilustrând-o pe Aeneas într-o Baphomet pentagramă, este acordată soldaților care s-au sacrificat cel mai mult pentru idealul roman.

Rîndul de sectoare 600, decurce în străzi largi de la Q Street North, prin zona Capitolului, până la intrarea pe James Creek sub V Street South. Toate numerele cuprinse între 600 și 699 sunt atribuite blocurilor din acest sector, cu excepția numărului 666. Acest număr lipsește complet de pe hartă. Trebuie să fi fost atribuit în secret la singura secțiune nenumerată a blocurilor, din seria 600. Este ușor de aflat că în această secțiune se află proprietățile Capitolului, numite cândva „Roma”. Desigur, 666 este „numărul numelui fiarei” menționat în capitolul al treisprezecelea din Apocalipsă. Dacă Templul lui Jupiter din America se află pe numărul Fiarei 666, nu este posibil ca, adevărații părinți fondatori ai Congresului să fii recunoscut lucid, „marea curvă” din Apocalipsa 17: 1?

Istoricii latini Ovidiu, Pliniu și Aurelius Victor, ne relatează că numele inițial al Romei a fost „Saturnia”, ceea ce ar însemna, „Orașul lui Saturn”. Coloniștii originali ai Saturniei veneau dinspre est, cum putea fi altfel - Babilon. În limba babiloniană (sau caldeeană), numele „Saturnia”, după Alexander Hislop, a fost pronunțat „Satr” și scris tot cu patru litere „Stur“. Caldeii, la fel ebraicii, grecii și într-o limitată măsură popoarele latine, nu aveau propriul sistem de numerotare. Numerele erau reprezentate de anumite litere din alfabetul lor. Cabala își trage puterea din energiile matematice transmise din aceste limbi. Hislop relatează un fenomen despre care scrie, „fiecare Chaldean învățat știe” că succesiunea de litere a cuvîntului Roma, numele original "Stur", rezultă în valoarea numerică 666:

S = 60; T = 400; U = 6; R = 200: = 666

În continuare, Hislop ne spune, că cifrele romane constau doar din următoarele șase litere: D (500), C (100), L (50), X (10), V (5) și I (1) - - ignorăm litera M, care reprezintă valoarea numerică 1.000, deoarece a fost adăugată ulterior și dezvoltată ca o prescurtare pentru doi D. Dacă combinăm aceste șase litere și adăugăm valoarea numerică, descoperim o legătură uimitoare cu Fiara Revelației care este încorporată în sistemul de comunicare alfanumeric al romanilor:

D = 500; C = 100; L = 50; X = 10; V = 5; I = 1: = 666

Un cult al demonilor, o magie neagră și o putere pervertită codificată în simboluri ascunse pe străzile capitalei federale a Washington-ului? Ei bine, după cum a menționat Michael Novak, responsabilitatea principală a Părinților Fondatori a fost construirea unei republici destinate păcătoșilor. Nu toți păcătoșii pot fi conduși la pocăință cu o chemare iubitoare, rațională, logică, cu răbdare, înțelegere și iertare. Păcatul produce răufăcători siniștri care fură, violează, distrug, tortureză și ucid. O republică concepută pentru păcătoși trebuie să sfideze înșelăciunea subiectului ei. Acesta este motivul pentru care marele scriitor revoluționar Tom Paine s-a referit deschis la guvernarea umană, drept ca „un rău necesar”.Un guvern trebuie să fie neapărat la fel de rău, precum făptașii pe care îi folosește pentru a reglementa. În caz contrar, nu ar putea proteja pe cei nevinovați de răufăcători. Este evident. Biblia descrie acest principiu drept, determinat divin. Da, Dumnezeu a utilizat răul să stăpânească peste bine. Dar după cum vom vedea într-o clipă, detaliile acestei ordinații milostive sunt atât de jenante pentru evlavia prefăcută a conducătorilor, că le ascund în spatele unui văl de simbolism cabalistic.

La scurt timp, după finalizarea proiectului său pentru capitala federală, Pierre-Charles L'Enfant a intrat într-un conflict eclatant cu episcopul de rang înalt, Carrolls fratele lui Daniel. Tânărul inginer a dorit să construiască o alee pe parcela pe care Daniel Carroll dorea să-și construiască noul conac. Când Carroll a refuzat să-și construiască conacul în altă parte, L’Enfant a ordonat echipei de constructori, să demoleze casa care încă se afla în construcție. Încă înainte de a apărea daune majore, președintele Washington a intervenit stopînd planul lui L'Enfant. Întreaga aventură a abatut atenția publicului de la simbolismul demonic din proiectele lui L’Enfant, îndepărtând-o astfel în mod convenabil din focar. Și încă o dată, o inteligentă mișcare de şah, „Blown Cover as Cover“. Bineînțeles că proiectele lui L’Enfant au fost realizate ulterior de succesorul său Andrew Ellicott, fără modificări semnificative.

Inaugurarea oficială a reşedi̧ției americane a lui Jupiter pe data de miercuri, 18 septembrie 1793, a fost o sărbtoare foarte celebrată. Președintele George Washington și comisarul Capitolului Daniel Carroll au părăsit Casa Albă împreună și au mărşăluit umăr la umăr de-a lungul strazii. Au condus o paradă splendidă cu muzică, tobe, multă pompă și o mulțime mare de oameni, care s-a bucurat de una dintre cele mai mari procesiuni masonice care s-au putut petrece vreodată în public, cu o ocazie atât de importantă ”. 2

La sosirea pe șantierul de pe lotul 666, comisarul Carroll i-a prezentat „Onorabilului Maestru Washington” o placă mare de argint cu următoarele cuvinte:

> *Această piatră de temelie din sud-estului Capitolului Statelor Unite din Washington City, a fost pusă la 18 septembrie, al treisprezecelea an al independenței americane, primul an al celui de-al doilea mandat al președinției lui George Washington, ale cărui virtuți au fost atât de evidente si utile în administrația civilă a țării sale, cât vitejia și prudența sa militară în exercitarea libertăților lor. In* ***anul francmasoneriei 5793 (Anno Mundi****) de către președintele Statelor Unite în coordonare cu Marea Lojă din Maryland, mai multe loji aflate sub jurisdicție și Loja nr. 22 din Alexandria, Virginia.*

Președintele Washington a coborât apoi într-una din săpăturile care au fost pregătite pentru fundațiile Capitolului, a așezat tableta pe pământ și a acoperit-o cu piatra de temelie. Piatra de temelie era un bolovan masiv de la Eagle Quarry, o proprietate din Acquia Creek Virginia, a familiei nepotului lui Daniel Carroll, Robert Brent.

Apoi, la fel cum preoții lui Jupiter și-au binecuvântat capitolul în urmă cu două milenii de ani, așa și cei trei onorabili maeștri ai Francmasoneriei, au consacrat piatra cu porumb, vin și ulei. Washington și ceilalți Maeștri au ieșit din șant și s-au alăturat mulțimii adunate pentru a asculta un discurs patriotic. După aceea, potrivit ziarului local;

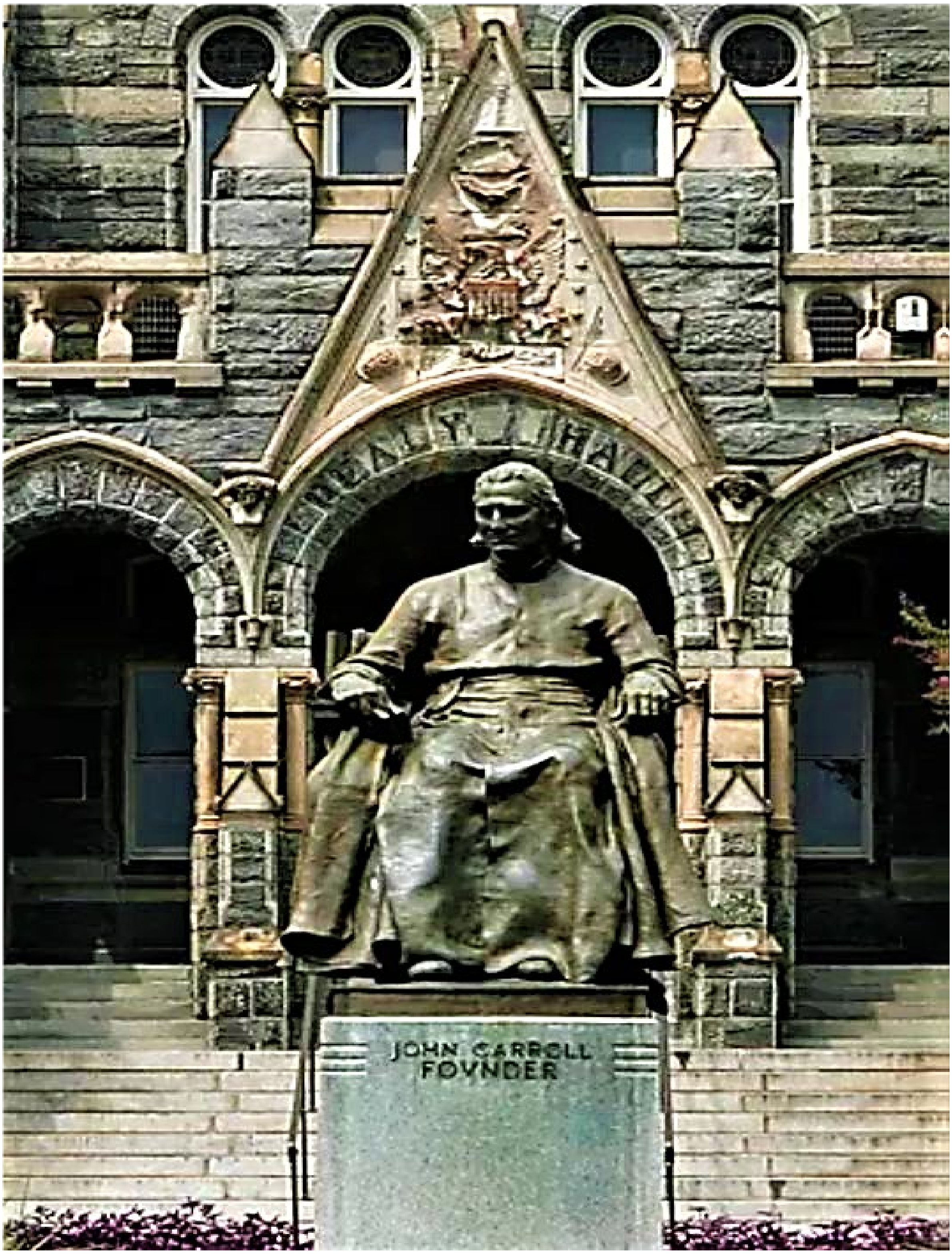
> *...s-au alăturat comunității la rugăciunea devoțională, care a fost urmată de cântări masonice și 15 salve de artilerie. Apoi participanții s-au retras la un grătar, cu ocazia căruia a fost sacrificat un bou de cinci sute de pound. Ceilalți participanți au luat parte la sărbătorile oferite și s-au bucurat de divertismentul prezentat.*

Pictura lui George Washington (centru, îmbrăcat în haine masonice) la depunerea pietrei de temelie a Capitoliului, la 18 septembrie 1793. **(Info.)**

În timp ce citeam despre serbarea cu grătar, mi-am amintit de pasajul din Eneida în care Julius Ascanius ia promis lui Jupiter un sacrificiu pentru că ia favorizat întreprinderea sa rebelă : "Voi aduce ofrande la templul tău cu propriile mele mâini și voi așeza un bou alb pe altarul tău ..." S-ar putea ca tableta de argint, porumbul, vinul, uleiul, cântările, boul la grătar și rugăciunea devoțională să fie împlinirea acestei promisiuni? - o ofrandă arsă pentru Jupiter pe altarul Capitolului său de pe pămintul Romei, care a fost dedicat oficial de Pontifex Maximus protecției zeiței Venus? Istoricii care cred că guvernul Statelor Unite a fost fondat de creștini, cu siguranță vor fii de altă părere. Dar ceremonia, după cum a fost raportată în presă, a fost ori ce altceva, dar nu creștină. În plus, pe placa comemorativă în sine, a fost calculat timpul după trei sisteme: (1) anii independenței Statelor Unite, (2) anii administrației lui George Washington și (3) anii Anno Mundi, sistemul de calcul al timpului francmasonic. A fost complet ignorat sistemul, care privește timpul în anii de după nașterea lui Isus Cristos.[3]

După opt ani de la ofrandă, Congresul s-a întâlnit pentru prima dată în Capitol. Washingtonul dădea aspectul unei așezări romano-catolice. Cele mai impozante case din oraș au aparținut lui Daniel Carroll și cumnatului său, preotul iezuit secularizat Notley Young. Primarul orașului era nepotul lui Carroll, Robert Brent, care a așezat piatra de temelie la majoritatea clădirilor guvernamentale.

Mai sus: Sigiliul Universitaţii Georgetown şi al Papei Negru
(se află deasupra statuii fondatorului John Carroll, chiar la intrare)

Același sigiliu ca emblema oficială a universității. Vulturul roman deţine atât lumea cât și crucea, ceea ce simbolizează puterea lumească și cea spirituală. Bannerul din ciocul său declară „UTRAQUE UNUM" — „Amândouă împreună".

Papa Pius al VII-lea, când a restabilit Societatea Iezuiţilor în august 1814, foștii președinți John Adams și Thomas Jefferson au făcut schimb de comentarii. „Nu-mi place deloc această restaurare a iezuiților", a scris Adams.

> Acum au un general superior în Rusia (Tadeusz Brzozowski), care este în contact strâns cu iezuiții din Statele Unite și care sunt mult mai numeroși decât mulți cred. Nu ar trebui să avem aici roiuri de iezuiți printre noi, sub formă de autori, editori, scriitori, directori de școli și Co.? Eu am studiat recent din nou scrisorile lui Pascal (Circularele provinciale ale lui Blaise Pascal au ajutat la suprimarea Societății lui Isus) și patru volume despre istoria iezuiților. Dacă vreodată un grup de oameni de pe pământ ar merita osânda veșnică în iad, atunci este acest Ordin fondat de Loyola. Cu toate acestea, sistemul nostru de libertate religioasă trebuie să le acorde azil. Dacă nu vor abuza de libertatea noastră și de puritatea alegerilor noastre de a transforma sistemul într-o dictatură, ar fi un miracol.

Răspunsul lui Jefferson sugerează (sau pretinde) de asemenea, că el nu știa că soarta Americii fusese modelată de mâinile Romei: „Ca și tine, resping restaurarea iezuiților, care înseamnă din lumină înapoi în întuneric”.

În următorii șaptezeci de ani, generalul superior al iezuiților, John Roothaan (1829-1853) și Pieter Jean Beckx (1853-1883), au mărit Ordinul de la dimensiunile anterioare de câteva sute, la peste treizeci de mii de membrii. În aceiași șaptezeci de ani, numărul protestanților care luptaseră pentru independența americană a scăzut enorm, odată cu fluxul de noi emigranți romano-catolici de tirania europeană. (Există dovezi că aceste tiranii au fost hrănite de iezuiți cu scopul expres de a popula America. Poate că acest lucru va fi explorat în unele cercetări mai amănunțite, atunci când voi avea timp sau înclinația de a face acest lucru).

Pe măsură ce populația americană devenea din ce în ce mai catolică, generalii iezuiți Roothaan și Beckx au putut onora și mai agresiv angajamentul Washingtonului față de papalitatea neagră, cu simboluri iconografice și arhitectonice. Acest material puțin cercetat este subiectul capitolului următor.

PERSEFONA, ZEIŢA CAPITOLULUI SUA

Desemnată de preoţii ei ca fiind concepută imaculat, iar pentru americani redenumită „Libertatea" (Freedom). Răpită de Hades, fiul lui Saturn, ea a stăpânit peste tot ceea ce era mort și material pe pământ, cum ar fi metalele și pietrele prețioase. Pentru prima ei curățare și recondiționare la mai mult de un secol, la răsăritul zilei pe 9 mai 1993, elicopterul a coborât-o pe regina morților. Autorul a participat la acest eveniment istoric și a făcut fotografia de mai sus. În mod semnificativ, asta a fost pe 9 mai 1993 ...Ziua Mamei.

Capitolul 22

Concepția imaculată

De parcă nu ar fi fost suficient dedicânduí lui Christopher Columb, Lumea Nouă, lui Andrew White, Maryland și episcopului John Carroll reşedinţa în Baltimore, ei bine, Convenția Episcopilor Romano-Catolici americani din 1846, au declarat-o pe Fecioara Maria chiar până la „sfânta patroană a întregilor State Unite ”.

Iar primii doi ani sub protecția ei, a adus beneficii semnificative pentru guvernul național. Zona Oregon și tot sud-vestul a fost aderat la Uniune. De asemenea și California, cu resursele sale minerale valoroase sub formă de zăcăminte de aur. Cu toate acestea, aceste binecuvântări materiale au avut și efecte lor negative. Ele au dus la o creștere corespunzătoare a tensiunilor intersecționale, într-e care a izbucnit o bătălie de sânge interstatală devastatoare, care a trecut în istorie, ca marele război civil. Și în acest război, patroana Statelor Unite a tratat pe dușmanii Protectoraţilor ei, la fel de crud precum odată zeița răzbunătoare Ishtar cu dușmanii Babilonului antic.

În februarie 1849, Pio Nono (porecla populară a papei Pius IX.; există un bulevard în Macon Georgia, numit după el) o enciclică care împodobea patroana Americii cu înfricoșătoarele proprietăți ale lui Ishtar. Enciclica intitulată Ubi primum („când primul”) a sărbătorit divinitatea Mariei și o descrie astfel:

> „Gloria strălucitoare a meritelor ei, care depășesc cu mult toate corurile îngerilor, o înalță pînă la treptele tronului lui Dumnezeu. Piciorul ei a zdrobit capul Satanei. Maria, instituită ca intermediară între Cristos și Biserica lui, cu dragoste și plină de har, i-a eliberat pe oamenii creștini de cele mai mari catastrofe, de capcanele și atacurile tuturor dușmanilor lor și i-a salvat pentru totdeauna de la distrugere".

Oricât de sfântă ar putea suna Fecioara Maria care salvează viața, zdrobind capul lui Satana, ***nu este decât o invenție pură a tradiției „sfinte" păgâne***. Biblia profetizează că capul Satanei va fi strivit, dar nu de Maria. În Geneza 1,3:15 citim promisiunea lui Dumnezeu, că urmașii lui Satan vor fi răniți de urmașii lui Eva. Se poate argumenta că sămânța Evei a fost Maria. Dar în conformitate cu înțelegerea inspirată a apostolilor, nu a fost Maria, ci Isus. În Romani 16:20, Pavel promite unei biserici romane, *„Dumnezeul păcii va zdrobi în scurt timp pe Satana sub picioarele voastre"*. Nici Mariei nu i-a fost dată puterea de a elibera oamenii de dușmanii lor. *„Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos."(1Timotei 2,5), „Deaceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume;"* (Filipeni 2:9). Astfel, Isus Cristos este singurul Mântuitor și Eliberator autorizat de Dumnezeu.

O Maria așa cum este descrisă în Bula Papală *Ubi Primum,* este complet **ne**biblică. În acest caz, Pio Nono aderă o enormă ignoranță teologică. În acest context, faptul că a fost primul papă care a declarat infailibilitatea pentru sine, apare într-o lumină deosebit de ironică. Secretarul său privat, Monseniorul Talbot a apărat ignoranța biblică a lui Pio într-o scrisoare citată de autorul iezuit Peter de Rosa, în *Vicars of Christ*(vicarul lui Cristos):

> *„Întrucât Papa însuși nu este un mare teolog, sunt convins că în scrierea enciclicelor sale este inspirat de Dumnezeu. Ignoranța nu împiedică infailibilitatea, căci Dumnezeu poate arăta calea îngustă către mântuire chiar și prin gura unui fund vorbitor."*

În realitate, potrivit autorului J.C.H. Aveling, în lungul timp al domniei lui Pius al IX-lea. (1846-1878), cea mai mare parte a teologiei sale, adevarat a fost scrisă de către iezuiți. Pe 8 decembrie 1854, generalul superior Beckx a adus cei trei sute de ani de venerație mariană într-un punct culminant glorios, în enciclica *Ineffabilis Deus* („Dumnezeul nedescris") în care, Concepția imaculată a Mariei a fost definită ca dogmă.
O altă învățătură ***ne***biblică în care Maria, precum Isus, a fost concepută prin naștere virgină și a rămas liberă de păcat:

> Doctrina spune, că binecuvîntata Fecioară Maria la momentul zămislirii sale, printrun act unic de har și privilegiu pe care Dumnezeul Atotputernic la acordat Mariei în urma meritelor lui Isus Cristos, Mântuitorul neamului omenesc, a fost ocrotită astfel de toate urmele păcatului moștenit. Aceasta este o învățătură revelată de Dumnezeu și prin urmare, trebuie să fie crezută cu tărie și în mod permanent de către toți credincioșii.

Această enciclică (Ineffabilis Deus) a încântat atît de puternic Congresul Statelor Unite, încît au adoptat legi extraordinare. Congresul a fost brusc obsedat de ideea de a extinde cupola Capitolului. Conform publicației oficiale, The Dome of the United States Capitol(Cupola Capitolului Statelor Unite): În Istoria arhitecturii (1992), „Niciodată (sau de atunci), nu a fost primită de către Congres cu un asemenea entuziasm, o extindere a

Capitolului“. În câteva zile de la enciclica lui Pio Nono cu privire la Concepția imaculată a Mariei, propunerea de mărire a cupolei a fost biciuită prin Congres cu scopul, ca această nouă învățătură a Vaticanului să-și găsească expresia în arta și arhitectura cupolei.

La o săptămână după publicarea *Ineffabilis Deus*, francmasonul Thomas Ustick Walter din Philadelphia, a întocmit primul său proiect pentru cupola planificată. Pe deasupra cupola trebuia să fie umbrită de o imagine mariană din bronz, care ar trebui să fie recunoscută drept, „singurul simbol autorizat al moștenirii americane”. 1 Numele ei inițial a fost Persefone - zeița greco-romană a psihicului sau spiritului și ea a fost zeitatea conducătoare a misterelor eleusine din Grecia antică. În legendă, Persefone a fost răpită de fiul lui Saturn, Hades. El a făcut-o soția sa și regină, iar împreună au condus lumea infernului. Interesant este că deja a fost cunoscut faptul, că Persefone a fost concepută imaculat. Acest detaliu a fost descris de Proclus, directorul Academiei Platonice din Atena în secolul al V-lea al erei creștine, „Transcendența ei imaculată în generația ei.“ Într-adevăr, majoritatea statuilor lui Persefone din creștinizatul Imperiul Roman, au fost re-denumite și consacrate prin *adaptarea misionară*, Fecioarei Maria.

În cele din urmă, Congresul a alocat 3.000 de dolari pentru a construi statuia Persefonei. Jefferson Davis, ministrul de război sub președintele Franklin Pierce, l-a însărcinat cu această lucrare, pe tînărul celebru sculptor american, Thomas Crawford. Crawford a trăit și a lucrat la Roma. El își dobîndise o reputație excelentă prin realizarea statuii lui Orfeu. Orfeul a fost expus în Boston în 1843 și a fost prima sculptura nud de sex masculin expusă în Statele Unite. Întrucât un alt nume istoric al lui Persefone era Libera, Crawford a numit-o pe Persefone „Libertatea.” De atunci, opera sa a purtat acest titlu. (Nota traducătorului: deși „Liberty“ și „Freedom” nu înseamnă același lucru).

După doi ani de muncă în umbra „Bisericii lui Isus (Il Gesù)”, Crawford a realizat un model din gibs al statuii Freedom. Mâna dreaptă se odihnește pe o sabie orientată în jos. Cu mâna stângă se sprijină pe un scut cu emblema Statelor Unite, ținând o cunună de lauri. Capul este împodobit de o coroană cu cap de vultur și pene, care sunt montate pe o diademă de stele sau pentagrame, unele inversate, altele nu. Când în cele din urmă a fost turnată în bronz, statuia măsura nouăsprezece picioare și șase inci înălțime - o sumă care a fost foarte probabil cu precizie calculată, pentru a aduce omagii scopului final al lucrării, fiara din Apocalipsa cu numărul 666. (nouăsprezece picioare și șase inci, care reprezintă 6 + 6 + 6 picioare și 6 + 6 + 6 inci).

Libertatea trebuia să fie fixată pe un soclu din fier de 12 picioare înălțime, proiectat la fel de Thomas Crawford. Partea superioară a bazei constă într-o sferă pe care a fost marcată deviza Evangheliei bacchiene, E PLURIBUS UNUM. Partea inferioară este flancată de douăsprezece coroane (se presupune că se referă la cei douisprezece Cezari) și la fel de multe fasci - acele mănunchiuri de tije cu lame de topor, care simbolizau totalitarismul roman.

STATUIA FEEDOM

Crawford a insistat, ca sculptura sa să fie turnată în turnătoria regală bavareză din München (unde Randolph Rogers și-a turnat marea ușă de zece tone de bronz de la rotunda Capitolului), în timp ce arhitectul Thomas U. Walter a preferat turnători Clark Mills în apropiere de Washington. Cu toate acestea, Crawford nu a putut să promoveze argumentul său transatlantic, deoarece a murit la 10 septembrie 1857 la Londra din cauza unei tumori din spatele ochiului stâng.

În același an, 1857, Curtea Supremă a Statelor Unite a pronunțat o decizie în cauza Dred Scott împotriva Sanford, cu care majoritatea istoricilor sunt de acord astăzi, că ei au stârnit Marele Război Civil american. Avizul a fost întocmit de Roger Brooke Taney, care l-a înlocuit pe John Marshall în funcția de judecător-șef. Taney a fost un om romano-catolic devotat, („care a petrecut cea mai mare parte a lungii sale vieți, sub influența iezuiților", conform cărții *American Jesuits* de Dr. Walsh). El a susţinut cu putere, că sclavii negri și urmașii lor nu ar putea devenii niciodată cetățeni americani și prin urmare, nu puteau sta niciodată în fața unei instanțe pentru a da în judecată sau a fi trimiși în judecată. Ei nu pot spera niciodată, să obțină cetățenia întrucât Constituția nu a prevăzut niciodată „cetățenia Statelor Unite", cu atât mai puțin a creat-o.

S-a sugerat, că decizia lui Taney a făcut parte dintr-o conspirație cu scopul de a deschide calea unei a doua decizii a Curții Supreme, care interzice oricărui stat abolirea sclavagismului. Astfel sclavagismul american ar deveni o instituție permanentă. Este exact ceea ce s-a întâmplat până la urmă, deși nu în modul în care majoritatea îl presupun. În primul rând, sclavagismul a fost abolit în anul 1865, prin al treisprezecelea Articol suplimentar. Apoi, doar trei ani mai târziu, în 1868, al paisprezecelea Articol suplimentar, a creat o nouă cetățenie națională. Spre deosebire de cetățenia care a fost refuzată negrilor, noua cetățenie era acum deschisă pentru oricine , atâta timp cât el/ea se supune doar jurisdicției Statelor Unite - deci guvernului federal, al cărui sediu *District of Columbia* este Roma. Ceea ce este deosebit de iezuit în schema care a ieșit din declarația lui Roger Taney, este faptul că sclavagismul a fost susținut și instituit chiar de același amendament care l-ar fi eliminat. Cererea de modificare Treisprezece, prevede abolirea "serviciului involuntar ", cu excepția muncii forțate impuse de instanță ca pedeapsă, după o condamnare corectă de către un judecător. În timpurile noastre de comunicare, mass-media care este reglementată la nivel federal, cu prezentările lor mereu captivante de glorificare a violenței și consumului de droguri, au condus subtil dar eficient, ca publicul tânăr să joace pe un teren minat de legi penale complementare. Rezultatul acestei colaborări, este creșterea în penitenciare a populației naționale de bărbați și femei, înrobiți constituțional. Din această perspectivă, sclavagismul american a devenit o instituție permanentă. Ca răspuns la decizia lui Taney, Abraham Lincoln și-a aprofundat retorica cu privire la abolirea sclavagismului, pentru a-l contesta pe Stephen A. Douglas în lupta Senatului din 1858…

Între timp în Roma, formele de ghips pentru statuia Freedom au fost împachetate în cinci lăzi uriașe și încărcate în cala de transport de pe *Emily Taylor*, o navă veche și dărăpănată, cu cursul spre New York. La scurt timp după ce a început călătoria, Emily a primit o scurgere și a trebuit să navigeze în Gibraltar pentru reparații.

Atunci când călătoria a fost reluată, vânturile furtunoase au provocat mai multe noi scurgeri. A fost atât de rău avariată, încât la 27 iulie 1858 a trebuit să acosteze de urgență în Bermuda. Lăzile au fost depozitate acolo, iar *Emily Taylor* a fost abandonată și vândută. În noiembrie, Lincoln a pierdut lupta din Senat pentru locul senatorul Douglas, iar în decembrie a sosit în portul din New York un alt vapor, G.W. Norton, cu o parte din lăzile depozitate în Bermuda. Până la 30 martie 1859, toate cele cinci lăzi au fost în cele din urmă livrate turnătoriei Clark Mills pe Bladensburg Road, la marginea Districtul Columbia, unde a început procesul de fabricație în bronz și fier al fecioarei imaculate.

În 1860, Lincoln l-a provocat din nou pe Stephen Douglas, dar de data aceasta în alegerile prezidențiale. Și de această dată cu succes. Statele din nord au sărbătorit victoria electorală, în timp ce statele din sud se temeau că poate Lincoln va aboli sclavagismul pregătinduse pentru o scindare. „Ceaiul a fost aruncat peste bord“, a scris Mercur din Charleston, Carolina de Sud, capitala Francmasoneriei americane a Ritului Scoțian. „Revoluția din 1860 a fost inițiată!”

La ceremonia de inaugurare a lui Lincoln în martie 1861, șase state se despărțiseră deja de Uniune. În aprilie, generalul romano-catolic Pierre Beauregard, a demisionat din West Point pentru a se alătura Confederației. El a deschis focul de armă asupra instituției militare a Statelor Unite din Fort Sumter și astfel a început vărsarea de sânge. Jefferson Davis, care la însărcinat pe Crawford cu cinci ani mai devreme cu lucrarea sculpturii Fecioarei Imaculate, a devenit președintele Statelor Confederate rebele ale Americii. În cartea *Juda P. Benjamin* de istoricul N. Eli Evans, am dat peste o legătură ciudată și interesantă între Davis și Vatican.

Ca tânăr student protestant la mănăstirea romano-catolică de la Colegiul St. Thomas din Bardstown, Davis a ales să adopte credința catolică, dar nu i s-a permis „să se convertească oficial”. Până la confirmarea sa în Biserica Episcopală la vârsta de cincizeci de ani, el a rămas „un protestant difuz“. În ciuda aspectului exterior al opoziției, președintele confederat a menținut o comuniune vie cu Roma. Nimănui nu ia fost atît de conștient de acest lucru, ca lui Abraham Lincoln. Într-un interviu la Casa Albă din august 1861, Lincoln i-a încredințat următoarele lucruri unui fost client al său de la cancelaria de avocatură, un fost preot romano-catolic pe nume Charles Chiniquy, care a publicat cuvintele președintelui în propria autobiografie, „Fifty Years In The Church of Rome“ (Cincizeci de ani în Biserica Romană):

> *"Simt in fiecare zi tot mai mult", a spus președintele, „că nu mă lupt singur împotriva americanilor din Sud. Aceasta este mai mult împotriva papei Romei și a iezuiților săi și a sclavilor lor. Foarte puțini lideri din Sud nu sunt sub influența directă a iezuiților prin soțiile, membrii familiei și prietenii lor".*
>
> *„Mai mulți membri ai familiei lui Jeff Davis sunt membri ai Bisericii Romei.*

Chiar și clerul protestant se află sub influența iezuiților, fără ca acesta să își dea seama. Pentru a-și menține stăpânirea în nord așa cum face în sud, Roma face aici ceea ce a făcut deja în Mexic și în toate republicile sud-americane; ea paralizează armata de soldați ai libertății prin războiul civil. Ea a dezbinat națiunea noastră pentru a o slăbi, subjuga și domina ... "

*„Nici Jeff Davis și nimeni altcineva din Confederație nu ar fi îndrăznit să atace nordul dacă nu s-ar fi bazat pe promisiunile iezuiților, care sub masca democrației, banii și scopurile romano-catolicilor, da, chiar și armamentul Franței le-ar fii disponibil, dacâ ne atacă. Regret profund preoții, episcopii și călugării Romei din Statele Unite, atunci cînd poporul își va da seama vreodată, că ei sunt în mare parte responsabili de lacrimile, suferința și sângele care a fost vărsat în acest război. Ascund ceea ce știu, pentru că dacă poporul ar cunoaște întregul adevăr, acest război s-ar transforma într-un război religios și astfel va lua un caracter de de zece ori mai sălbatic și mai sângeros…“*2

Marele Război Civil a făcut furori încă un an. În toamna anului 1862, invazia confederată a Uniunii a fost ripostată la bătălia de la Antietam din Sharpsburg, Maryland. Ca și cum ar fi fost o sărbătoare, statuia Fecioarei Imaculate a fost adusă de la turnătorie şi plastă pe terenul Capitolului. In etajele inferioare ale clădirii, mişunau în acestă perioadă soldații dintr-o cazernă a Uniunii și a unui spital provizoriu. Dar, mai presus de toate s-a remarcat maiestuoasa cupolă din fontă a lui Thomas U. Walter, care a fost modelată după Catedrala Sf. Isaac din Sankt Petersburg, Rusia.

În martie 1863, statuia a fost montată temporar pe un soclu „astfel încât publicul a avut posibilitatea să o inspecteze înainte de a fi transportată la destinație”, după cum a scris Walter într-un raport al lucrării din 1 noiembrie 1862. Unii s-ar fii așteptat ca fotografii să o cațere în armate, pentru a realiza portrete a *„singurului simbol autorizat al moștenirii americane”*, atâta timp cât a fost disponibilă pentru o evaluare, la sol. Fotograful pionier al Americii, Matthew Brady, a capturat un palmares extins al Capitolului în construcție, incluzând portretele arhitectului Capitolului Thomas U. Walter și ale comisarului pentru clădiri publice Benjamin B. French. Dar nici Brady, nici altcineva nu au fotografiat statuia Freedom, atîta timp cît a fost disponibilă la sol, pentru fotografii în prim plan.3 De ce? A existat o teamă, că poate un teolog protestant ar putea să-și ridice vocea împotriva icoanei păgâne care urma să domine aspectul clădirii Capitolului?

Se pare că nu prea mulți protestanți au inspectat statuia la pământ. Districtul Columbia era încă o enclavă romano-catolică. În plus, națiunea s-a micșorat dramatic în 1863. Secesiunea statelor din sud nu mai lăsase decât 22 de state nordice, iar acestea 22 erau puternic populate de imigranți catolici din Europa și Irlanda. „Atât de incredibil de mare”, ne amintim din Sydney E. Ahlstroms *Religious History of the American People* (Istoria religioasă a poporului american), „a fost afluxul de imigranți romano-catolici, care acea-

stă minoritate cândva minusculă și ignorată, devenise până în 1850, cea mai mare comunitate religioasă din țară ". Așa a devenit falnica zeiță Crawford, examinată, mai ales de ochii romano-catolici. Ochi care nu puteau să nu vadă în ea decît ceea ce a descris Pius al IX-lea., în *Ubi Primum*, temuta Fecioară Maria: „Întotdeauna iubitoare și plină de har, plasată între Cristos și Biserica sa, pentru a proteja întotdeauna poporul creștin de cele mai mari catastrofe și atacuri ale tuturor dușmanilor lor și de a-i salva pentru totdeauna de la ruină".

Războiul a fost apropie de sfârșit în timp ce statuia se afla încă în partea de est a Capitoliului. Trupele Uniunii sub Burnside au pierdut împotriva lui Lee în Fredericksburg, dar Rosecrans a învins confederațiile în Murfreesboro, iar Grant a luat Vicksburg. În vară, a eșuat a doua încercare a lui Lee de a invada nordul în Chancellorsville și Gettysburg. În toamnă, Grant a câștigat luptele de la Chattanooga și Missionary Ridge cu Sherman și Thomas. Spre sfârșitul lunii noiembrie 1863, Uniunea a luat Knoxville iar Confederația era într-o poziție disperată din cauza resurselor epuizate.

Pe 24 noiembrie, în fața unei mari mulțimi, o macara alimentată cu aburi, a ridicat prima parte a Neprihănitei Fecioare Maria pe vîrful cupolei Capitolului. A doua parte a urmat a doua zi. Trei zile mai târziu, pe o vtreme furtunoasă, a fost așezată a treia secțiune, iar cea de-a patra secțiune a urmat pe 31 noiembrie.

Pe 12 decembrie 1863, la doisprezece si un sfert, ora prînzului, a fost instalată în fața unei mulțimi imense, a cincea și ultima parte a Fecioarei Maria. Procedura rituală pentru instalarea ei, este prevăzută în Ordinul special nr. 248 al Departamentului de război. Capul și umerii ei s-au ridicat de pe pămînt. Transportul de aproximativ 90 de metri a durat douăzeci de minute. În momentul în care a fost instalată a cincea parte, steagul s-a desfășurat peste ea cu un salut național de 47 de focuri. 35 de focuri au provenit de la o baterie de câmp de pe Capitol Hill. Doisprezece au fost trase din fortărețele din jurul orașului. Un jurnalist anonim, care a raportat acest eveniment în numărul din 10 decembrie al gazetei New York Tribune, a repetat caracteristicile pe care Pius al IX-lea. i-le atribuise Mariei:

> În mai mult de doi ani de luptă și vărsare de sânge, în timp ce cauza noastră națională părea slabă, a așteptat cu răbdare și a privit de jos - dar acum această victorie încununează progresul nostru, iar conspiratorii sunt încercuiți și înfrânți peste tot, iar lanțurile sunt deslegate, apare ea în evidență, atracțiunea a mii de ochi. Fața ei se întoarce cu reproș spre Virginia cu mâna întinsă, ca și cum ar garanta unitatea națională și libertatea personală.

Dacă onorații cititori ai Tribunei s-au simțit personal uniți și liberi la nivel național și asta numai pentru că statuia holba privirea spre Virginia răzvrătită și mâna ei era întinsă către America lor iubită, așa au fost înșelați. Pentru că statuia arată exact în direcția opusă! A privit spre est, așa cum o face și astăzi. Exact în direcția Maryland, „Țara Mariei" și peste Oceanul Atlantic, în direcția Romei iubite. De fapt, niciuna dintre cele două mâini nu se întinde în nici-o direcție. O mână se sprijină pe sabie iar cealaltă ține coroana de laur și

se sprijină pe un scut. Și salutul celor 47 de focui de arme jupitere? Acestea l-au omagiat pe episcopul iezuit John Carroll, care pusese District of Columbia sub protecția ei. La 2 decembrie 1863, s-a împlinit cel de-al 47-lea an de la moartea lui John Carroll. 2 decembrie a fost ultima zi completă a vieții sale. A murit la 3 decembrie 1815, exact cu 47 de ani în urmă.

După ce presiunea de montaj și instalare sa încheiat, epuizat dar eliberat, arhitectul Capitolului, Thomas U. Walter a scris o scrisoare soției sale Amanda. El a informat-o, că "Majestatea ei arată împăcată și frumoasă - mult mai bine decât mă așteptam și am fost felicitat de o mie de ori pentru acest mare eveniment, iar faptul că ai fost împiedicată să asiști la acest triumf, a fost în general foarte regretat". Şi încă cineva ratase acest triumf, cineva care în conformitate cu toate regulile protocolului, ar fi trebuit să fie acolo. Indiferent de circumstanțe: comandantul șef al forțelor armate ale Statelor Unite ale Americii, al cărui departament de război planificase întregul proiect Capitol, de la început şi pînă la sfîrşit - președintele Abraham Lincoln. La prânz, Templul Legislației Federale a fost ridicat oficial sub egida Persefonei, Freedom, Regina lui Hades, Regina Morților, Fecioara Imaculată a Romei, Patronă a Societății lui Isus și Maryland și Patroana întreagii Stateleor Unite ale Americii. Conform înregistrărilor istorice, Lincoln se retrase din Casa Albă din cauza unui focar brusc de „febră". Un detaliu foarte revelator.

Dar sfînta iconografie nu era încă completă. Inginerii au început acum să pregătească interiorul cupolei, deoarece Congresul a aprobat deja o pictură masivă a plafonului în primăvara anului 1863. Acest tablou avea scopul de a-l înfățișa pe George Washington în versiunea seculară a canonizării a lui Ignațu Loyola. Conține și mai multe indicatoare care ne vor ajuta să înțelegem natura și originile guvernului american. Vom examina această „capodoperă" în capitolul următor.

APOTEOZA WASHINGTONULUI

Capitolul 23

Cupola marelui cer

„Este exact ca în Bazilica Sf. Petru!"

Turiști care descriu pictura murală a catedralei; după cum se indică în Ghidul oficial al Capitolului. *(We, the people)*

La scurt timp după ce Congresul a aprobat fondurile pentru extinderea Capitolului, în toamna anului 1851, arhiepiscopul John Huhges a navigat din New York spre Roma. Hughes a pus piatra de temelie pentru Catedrala Sf. Patrick din Manhattan și i-a ajutat pe iezuiți să construiască Universitatea Fordham din Westchester. Și acum a fost la dispoziția lor pentru a îmbunătăți artistic interiorul Capitoliului.

Şi astfel, generalul superior John Roothaan l-a prezentat pe arhiepiscopul Hughes lui Constantino Brumidi. Artistul deţinea deja o listă impresionantă de premii. Brumidi pictase un portret faimos al papei Pio Nono (pe care Vaticanul îl expune și astăzi) și o imagine a Imaculatei Concepției din sanctuarul Madonei dell'Archetto din Via San Marcello. De asemenea, el a efectuat o restaurare a trei fresce din secolul al XVI-lea în Palatul Vaticanului. Deci Brumidi a fost foarte bun. Superiorul General Roothaan, hotărâse să-l facă un Michelangelo american. Arhiepiscopul Hughes a anunțat apoi că Brumidi va picta câteva fresce în bisericile Diocezei din New York. Generalul Roothaan a falsificat biografia artistului cu o reputație acceptabilă pentru egalitarismul american.

La scurt timp după ce arhiepiscopul a părăsit Roma spre New York, Vaticanul l-a acuzat pe Constantino Brumidi de unele infracţiuni. Se presupune că Brumidi a comis diferite infracţiuni în timpul cînd a fost membru al gardei civile republicane, sub francmasonul italian Giuseppe Mazzini, care a condus recent o revoluție naționalistă eșuată împotriva papalității. Aceste infracţiuni ar fi fost următoarele: refuzul de a trage în prietenii săi re-

publicani, jefuirea mai multor mănăstiri și participarea la un plan de distrugere a Bisericii Catolice — toate acțiunile care ar garanta că America protestantă i-ar pregăti un bun venit unui erou. Arhitectul Capitolului afirmă despre Brumidi în dosarul său nepublicat (pe care am fost lăsat să-l examinez în 1993), „mai multe rapoarte foarte diferite, care sugerează, că Constantino Brumidi este cel mai probabil el însuși sursa, cel puțin la unele dintre aceste legende".

Constantino Brumidi

Justiția Vaticanului în decembrie 1851, l-a găsit pe artist vinovat și l-a condamnat la optsprezece ani de închisoare. Câteva săptămâni mai târziu, pedeapsa a fost redusă semnificativ la șase ani. Și în două luni, pe 20 martie, Pio Nono însuși i-a acordat tacit lui Brumidi, o grațiere necondiționată. Prin urmare, generalul Roothaan și-a pus luptătorul republican în libertate pe o navă cu destinația — America.

Brumidi a ajuns în portul New York pe 18 septembrie. Pe 29 noiembrie, a solicitat cetățenia americană la Court of Common Pleas din New York. Deși invitația lui Brumidi în America s-a limitat doar la înfrumusețarea bisericilor din New York cu picturi murale, el nu a prestat niciodată această treabă. În schimb, arhiepiscopul l-a trimis prin Washington D.C. spre Mexico City. La Washington, Brumidi a fost primit mai întîi de fratele său masonic, Thomas Ustick Walter.

În ultimii doi ani, Walter a fost arhitectul Capitolului, sub președintele Millard Fillmore. Când piatra de temelie a planului lui Walter de a extinde Capitoliul a fost pusă la 4 iulie 1851, președintele Fillmore și comisarul pentru construcții publice Benjamin B. French, care s-a întâmplat să fie și „Marele Maestru al Frăției Masonice”, au desfășurat o ceremonie potpurie. De majoritatea îndrăgit, National Intelligencer din Washington, a raportat că, cu această ocazie steagul național a fost arborat în tot Washingtonul, iar bisericile din cele mai diverse culturi au salutat evenimentul cu bucurie, sunând clopotele din turnurile bisericilor”. [1]

Thomas Walter era dependent de abilitățile lui Constantino Brumidi. Deoarece o clădire precum Capitoliul Statelor Unite ale Americii, care în importanța sa era comparabilă cu palatele lui Augustus și Nero, băile lui Titus și Livia sau Loggia lui Rafael în Vatican, a necesitat prin urmare, un corespunzător interior, somptuos și nobil. Doar o pictură în frescă în care pigmenții sunt amestecați cu mortar umed imediat înainte de a fi aplicați pe suprafață, s-ar fi potrivi acestei cauze. Și dintre toți artiștii care trăiesc în America, doar unul a fost capabil să picteze o frescă cu această tehnică - Constantino Brumidi.

STRIGĂT DE AJUTOR LA CINCINNATUS, ÎNAINTEA UNUI PLUG

Dar cupola interioară a trebuit să fie pregătită conform picturii elaborate. În timpul acestei lucrări care necesită foarte mult timp, artistul a fost trimis în climatul mediteranean din Mexico City. Acolo a putut să savureze viața și să-și revizuiască proiectul și fără presiune de timp, așteptînd semnalul de start de la Washington.

La 28 decembrie 1854, doi ani mai târziu și la mai puțin de trei săptămâni după decretul Papei Pio Nono privind doctrina Imaculării Concepției, Constantino Brumidi a apărut în biroul lui Montgomery C. Meigs, inginerul principal al proiectului de extindere al Capitolului. Dosarul nedeschis al Capitolului privind rapoartele despre Brumidi, Meigs la privit pe Brumidi ca, „un bătrân foarte plin de viață, cu nasul foarte roșu, fie de la soarele mexican, fie de la coniacul francez", când cei doi bărbați au vorbit pentru prima dată într-o franceză ruptă. După această conversație, Brumidi a fost însărcinat să picteze o frescă cu un arc eliptic la un capăt al biroului lui Meig din Capitol. A fost prima frescă pictată vreodată în Statele Unite și de asemenea, prima de Brumidi de peste cinci ani. Fresca a sărbătorit războiul civil care urma să vină, în aferență cu istoria romană. Conform raportului comisiei, ea reprezenta „un senator care arăta spre Roma și făcea apel la Cincinnatus pentru a-și ajuta țara." Lucius Quinctius Cincinnatus, dictatorul roman al

secolului al V-lea î.Cr., a fost chemat să apere Roma de două ori. Prima dată împotriva invadatorilor străini și a doua oară împotriva propriului său popor. De asemenea, eroii americani și-au apărat mai întâi „Roma” împotriva invadatorilor străini britanici și apoi au fost chemați să apere aceeași Romă, împotriva propriilor State separatiste.

Brumidi a finalizat Cincinnatus în martie 1855. Imediat după aceea, Meigs a invitat mai mulți membri ai Congresului pentru ai examina lucrarea. Toți au fost profund impresionați și Thomas U. Walter a fost „foarte încântat de rezultat”. Ca răspuns la aceste reacţii pozitive, pe 20 martie, Jefferson a aprobat Cincinnatus și a autorizat ca, Meigs să negocieze un contract de angajare cu Brumidi. Cariera pe parcursul vieţii a lui Constantino Brumidi ca decorator al Capitolului a început cu un salariu de opt dolari pe zi. Contractul său i-a permis să accepte și alte proiecte de artă, atâta timp cât nu trebuia să părăsească Washingtonul. În noiembrie 1855, a început o pictură pe pânză a Preasfintei Fecioare pentru biserica iezuită, Sfântul Ignaţiu din Baltimore dar prezent la instalarea pe 4 decembrie cu ocazia sărbătorii Neprihănitei Zămisliri, nu a fost.

În vara anului 1862, în timp ce statuia Freedom a lui Thomas Crawford era turnată, Thomas U. Walter a scris o scrisoare către Brumidi, solicitînd să picteze ceva monumental „în frescă reală”. El trebuie, ca suprafața interioară de aproximativ 433 de metri pătrați ai cupolei Capitolului, să o acopere complet. Trei săptămâni mai târziu, Brumidi a prezentat primele proiecte ale „Apoteozei Washingtonului”. Cuvântul "apoteoză" îl definește dicționarul Webster din 1828 după cum urmează:

> ***Apoteoză** - actul de a înălța un prinț sau o altă persoană distinsă printre zeitățile păgâne. Această onoare a fost adesea conferită celor mai cunoscuți oameni ai Romei, urmată de construirea templelor și de oferirea de ofrande noii zeități.*

Walter a reacționat cu entuziasm la proiectele „Apoteozei” scriindui artistului, „nici-o operă de artă în această lume, nu este comparabilă cu această dimensiune”. El a lăudat proiectul în fața onorabilului maestru și a reprezentantului de construcți Benjamin French, ca „probabil cel mai mare și mai impunător pe care lumea l-a văzut vreodată”. French a fost de acord cu entuziasmul și a adăugat că secretarul responsabil cu amenajarea de interior, a fost de asemenea, absolut impresionat. Aprobarea finală a "Apoteozei" la un preț de 40.000 USD a urmat pe 11 martie 1863, tocmai în momentul în care Fecioara Imaculată în formă de statuie, a fost așezată pe piedestalul ei temporar în estul Capitolului. Bineînțeles că, „întârzierile frustrante din cauza lipsei de forță de muncă”, conform anunțului oficial, a trebuit să amâne lucrările la frescă până în decembrie 1864.

La 9 aprilie 1865, Richmond a căzut și Confederația s-a predat lui Ulysses S. Grant. La mai puțin de o săptămână, în seara de 14 aprilie la Teatrul Ford, actorul John Wilkes Booth, într-un moment de râs general, a strigat un jurământ, care rezumă exact, teologia de eliberare a Cardinalului Robert Bellarmine: „Sic Semper Tyrannis“

LITOGRAFIA (ca.1865) **ATENTATULUI**; de la stînga la dreapta
Henry Rathbone, Clara Harris, Mary Todd Lincoln, Abraham Lincoln și John Wilkes Booth

(„Întotdeauna această [referire la moarte] tiranie)“ și a tras o un foc de armă fatal, în capul președintelui Abraham Lincoln. Sic Semper Tyrannis este de asemenea și deviza Virginiei, care la acea vreme era considerată un stat cu statut de rebeliune. Putea exclamația lui Booth să aibă scopul de a da asasinatului aspectul unui act oficial al Confederației, la fel cum simpatia evocată a lui Lee Harvey Oswald pentru Cuba, dîndui asasinării lui Kennedy aspectul de răzbunare comunistă? În orice caz, credința iluzorie în responsabilitatea oficială a statelor confederate pentru asasinarea unui președinte iubit, a legitimat un act cuprinzător și crud de represalii, impus de guvernul federal asupra statelor din sud. Rezultatul a fost, că statele din sud au intrat sub jurisdicția Washington D.C. (Inferioritatea statelor aflate sub "Roma" federală este exprimată în Legea steagului. Oriunde statul și steagul național sunt ridicate împreună, drapelul național atârnă întotdeauna deasupra drapelului de stat).

Booth a avut șapte complici care au fost judecați la mai puțin de o lună după atac. Nu a fost un proces civil, ci un tribunal militar special, format din 11 persoane, numit și înființat de președintele Andrew Johnson și intrând în istorie ca, „The Hunter Commission“. Avocatul inculpaților s-a opus comisiei, argumentând că armata nu are jurisdicție asupra civililor și din această cauză, întregul proces este neconstituțional. Cu toate acestea, obiecția a fost respinsă și procesul a continuat. În termen de șapte săptă mâni, comisia a găsit patru dintre conspiratori vinovați cu o majoritate de două treimi (nu unanimitatea necesară a unui juriu civil) și i-a condamnat la moarte. Au fost spânzurați la 7 iulie 1865.

CHARLES CHINIQUY

„Marea și fatala eroare a guvernului american în urmărirea asasinilor lui Abraham Lincoln“, a scris Rev. Charles Chiniquy, preotul excomunicat pe care Lincoln la apărat cu succes în instanță la începutul carierei sale juridice (a se vedea nota de subsol 2, capitolul 22), „a fost de a acoperi elementul religios al acestei drame îngrozitoare“. Expunerea acestui element a fost evitată cu atenție pe tot parcursul investigației. 2

Elementul religios - faptul că toți cei șapte conspiratori erau romano-catolici - a fost acoperit cu atenție, deoarece ei au controlat procesul. În calitate de comandant șef al forțelor armate, Johnson însuși a fost cel care a avut controlul constituțional asupra, Hunter Commiss

Dar Johnson era și francmason, ceea ce însemna că el a urmat sfatul înțelept al superiorului necunoscut. Adevărata putere din spatele Hunter Commission nu a fost alta decât superiorul general de atunci, Pieter Jean Beckx, un belgian relativ tânăr, care era un mare favorit al lui Pio Nono. Papa Pius al IX-lea., a fost singurul șef de stat din lume, care a recunoscut Confederația de Sud ca națiune suverană. Supus voinței generalului Beckx, președintele Johnson a emis un ordin care a permis instanței, prin excluderea publicului, să negocieze. La sfârșitul fiecărei zile a procesului, ofițerii au emis mesaje foarte restrictive presei publice și numai unor reporteri selectați cu atenție, pentru a se asigura că „elementul religios” este ţinut departe de percepţia publicului.

Charles Chiniquy a investigat neobosit asasinatul. După ce conspiratorii au fost executați, a plecat la Washington incognito și a aflat,

> *„că niciun singur oficial de stat, nu a vrut să discute această problemă cu mine, dacă nu le dau cuvântul de onoare că nu le voi dezvălui niciodată numele în public. Am văzut cu adâncă desnădejde, că influența Romei la Washington era aproape impenetrabilă. Nu am putut găsi nici măcar singur om de stat, care să îndrăznească să înfrunte această influență scandaloasă și să o combată”.* 3

Unul dintre acești oameni de stat i-a spus: „Nu a fost din cauza lașității, așa cum ai putea presupune, ci din cauza unei înțelepciuni pe care ar trebui cel puțin să o acceptați, chiar dacă nu o poţi aproba”. Dacă nu ar fi existat cenzura, atunci martorii ar fi fost forţaţi şi mai mult să se apropie de adevăr și „ar fi pus în pericol mulți preoți, deoarece Mary Surratts House (aşa, unul dintre cei patru conspiratori executați) era baza lor comună. Deci, este mai mult decât probabil, că ar fii fost mulți dintre ei, spânzurați împreună cu condamnații".

La treizeci de ani de la asasinat, un membru al Hunter Kommission, generalul de brigadă Thomas M. Harris, a publicat o mică carte care dezvăluie faptul, că asasinarea lui Lincoln a fost de fapt o crimă iezuită, care avea ca scop anihilarea unui conducător protestant. Harris scrie despre asta în cartea sa:

> *„S-a stabilit ca sediul conspiratiei să fie casa unei familii romano-catolice condusă de doamna Mary E. Surratt. Și că toți locuitorii săi, inclusiv un număr de studenți din internat, erau membri devotați ai Bisericii Romano-Catolice. Această casă a fost locul de întâlnire, camera de consili, a lui Booth și a co-conspiratorilor săi, inclusiv doamna Mary E. Surratt și fiul ei John H. Surratt, care împreună cu Booth, au fost cei mai activi membri ai conspirației. ”*[4]

Comisarul Harris a continuat să relateze, că John, fiul lui Mary Surratt, timp de trei ani a fost un spion al Confederației, „el făcuse naveta între Washington și Richmond și între Richmond și Canada, acționând ca purtător de mesaje secrete”. Mentorul lui John în această perioadă, a fost părintele iezuit B.F. Wiget, președintele Colegiului Gonzaga, un preot cunoscut pentru simpatia sa pentru Confederație. John l-a prezentat pe părintele Wiget mamei sale, iar preotul a devenit apoi confesorul și conducătorul spiritual al Mariei Surratt. În plus, părintele Wiget a fost de asemenea şi liderul spiritual al faimosului John Wilkes Booth, care era „un bețiv, un libertin și extrem de indiferent la problemele religioase”, dar era atras spiritual de el. "Iezuitul viclean, care a simpatizat cu Booth în viziunile sale politice și în speranța că ne va distruge guvernul și va înființa confederația, a fost măcar capabil să-l convertească la catolicism." Dovezile acestei convertiri au fost găsite la cadavrul asasinului: „Când s-a examinat trupul lui Booth, s-a constatat că a purtat o medalie catolică la inima sa”. În procesul conspiratorilor, părintele Wiget i-a confirmat Mariei Elisabeta Surratt că are, „un bun caracter creștin”. Chiar dacă Wiget ar fii acceptat complicitatea ei în crimă, în calitate de iezuit ar fii putut spune cu adevărat că Surratt a fost un creștin bun, pur și simplu fiind mental, *(a)* rezervat că prin „creștin” el se referea la romano-catolic ”; *(b)* în conformitate cu termenii *Directorium Inquisitorum* (a se vedea capitolul 8) "Oricine poate ucide un eretic;" și *(c)* că președintele Lincoln era un dublu eretic din două motive: pentru credința sa protestantă creștină și pentru apărarea sa de succes a unui preot excomunicat. Dar, în ciuda intervenției călăuzitoare

al lui Wiget, Mary a divulgat „cuibul din care oul a ecozat”, așa cum s-a exprimat președintele Johnson, fiind de asemenea spânzurată. Datorită sentinței de moarte, a fost întocmită o grațiere și trimisă lui Johnson. Până în ziua execuției ei, 07 iulie 1865, fiica lui Surratt, Anna, nu a primit nici un răspuns din partea președintelui privind grațierea. Disperată sa dus personal la Casa Albă, pentru a cere grațiere. Cu toate acestea, oficialii guvernamentali Preston King și senatorul James Henry Lane i s-au pus în cale și astfel i-au refuzat accesul la președinte, care mai târziu a declarat că nu a primit niciodată o cerere de grațiere.

În următorul noiembrie, Preston King s-a înecat. Corpului i-au fost agățate greutați. În martie s-a împușcat Senatorul Lane (Conform părerii personale a unui anchetator: „Unele personalități erau probail convinse, că Mary Surratt nu ar trebui să rămînă în viață.”). 5 La scurt timp după aceea, Curtea Supremă a luat o decizie uimitoare, care i-ar fi adus pe toți conspiratorii la un proces de juriu. Fostul părinte Milligan a constatat, că instanțele militare nu au jurisdicție asupra civililor. Astfel, Milligan a conferit morții lui Mary Surratt de către protestanți, o aură de tragedie și martiriu catolic.

Charles Chiniquy a primit o altă mărturie importantă care susține suspiciunea pe scară largă, că iezuiții au fost responsabili pentru asasinat. El a primit de la pastorul Francis A. Conwell, Capelan al Primului Regiment Minnesota, o declarație statutară care afirmă, că el a vizitat orașul St. Joseph din Minnesota, la 14 aprilie 1865, unde a avut loc un seminar romano-catolic. Pastorul Conwell a jurat, că în jurul orei șase în acea seară, bărbatul responsabil cu seminarul, un negustor pe nume J.H. Linneman, i-a informat pe el și pe un alt participant la seminar (H.P. Bennett), că președintele Lincoln „tocmai a fost ucis”. A doua zi, pastorul Conwell a călătorit în orașul St. Cloud, la șaisprezece kilometri distanță. Când a ajuns acolo, l-a întrebat pe hotelierul, domnul Haworth, dacă a auzit de o tentativă de asasinat asupra președintelui. Domnul Haworth nu a auzit nimic de genul acesta, deoarece St. Cloud nu avea nici o legătură de cale ferată sau de telegraf. În dimineața următoare pe 16 aprilie, în drum spre o predică într-o biserică, preotul Conwell a primit o copie a unei telegrame, care a fost livrată de diligența poștală din Anoka în Minnesota. Telegrama anunța că, președintele Lincoln a fost asasinat vineri seara în jurul orei nouă.

În dimineața zilei de luni pe 17, Conwell s-a dus grăbit la St. Paul și a declarat ziarului, că el a fost informat de eveniment în St. Joseph, cu trei ore înainte, de asasinarea președintelui Lincoln. Ziarul a publicat raportul.

„Ceea ce avem în față”, a scris comisarul Harris, „nu este altceva decât dovezi solide că acești părinți iezuiți, preoți ai Romei, pregătesc tineri în satul Sf. Iosif lângă Minnesota, pentru preoție. Ei au stat în corespondență cu frații lor din Washington City și au fost informați de aceștia, că planul de asasinare a președintelui a ajuns la scadență, agenți care să-l efectueze au fost găsiți și timpul de execuție a fost stabilit. Erau atât de siguri de finalizarea acestui plan, încît au raportat fapta ca fiind finalizată cu trei, patru ore înainte de a se întâmpla.

Anticiparea performanței lor, i-a determinat să fie nepăsători și astfel nu au putut să nu o transmită mai devreme, aceste vești glorioase. În timpul asasinatului asupra lui Lincoln și a urmărilor sale, Michelangelo al Vaticanului, Constantino Brumidi, împreună cu aproximativ șaptezeci de asistenți francezi și italieni, au aplicat mortar pigmentat în interiorul cupolei Capitolului. Ei se aflau în lucru, atunci când a avut loc, pe 4 decembrie 1865, prima sesiune a celui de-al treizecilea Congres. Abia în următoarea lună ianuarie, a fost schela demontată și lucrările încheiate.

La inaugurarea oficială, spectatorii au fost foarte impresionați de frescă. Brumidi încoronase plafonul centrului legislativ american cu o vizualizare panoramică splendidă din cartea a VI-a a Eneidei lui Virgil, în care tatăl orb al lui Enea, Anchise, proclamă deviza NOVUS ORDO SECLORUM:

> *„Aici este Cezar și toată linia lui Julius, toți care vor trece într-o bună zi sub această cupolă a marelui cer. Acesta este omul, omul de la care a-ţi auzit atât de des promisiunea, împăratul Augustus,. , fiul adorat care va aduce o altă epocă de aur în Lazio, țara în care Saturn a domnit în cele mai vechi timpuri. El îşi va extinde puterea dincolo de Garamanten (africani) și indieni, peste zone largi la nord și sud de orbitele solare ale semnelor zodiacale ...*

Epicentrul „apoteozei Washingtonului” este o sferă solară - zeul soarelui - în care se spune, că după moartea lui Augustus Caesar trupul ia fost absorbit. Din cel mai înalt punct interior al Capitolului, Augustus își radiază lumina aurie spre exterior și în jos, în „linia lui Iulius” unde George Washington s-a ridicat la un zeu. Și aşa George Washington zeificat, ocupă tronul de judecată al cerului, iar sabia neprihănirii se sprijină ferm în mâna stângă. În lumina lui Augustus - Pontifex Maximus - stăpânește el, „pe zonele întinse de la nord și sud de orbitele solare ale semnelor zodiacului”. La fel ca strămoșii săi cezarieni, Washington este ilustrat ca Dumnezeu, Cezar și tată al țării sale.

Apoteoza de la Washington

EPICENTRUL APOTEZEI DIN WASHINGTON

GEORGE WASHINGTON MIT MINERVA

La dreapta de Washington se află Minerva, care în mâna dreaptă ține emblema totalitarismului roman - fascie. Ne amintim: Minerva era zeița fecioară a Inimii Sacre - ea a salvat inima Fiului lui Dumnezeu și a așezat-o în cer împreună cu Jupiter. Ea a fost venerată sub numele de „Minerva“ pentru dreptatea și înțelepciunea ei. Când era lăudată pentru frumusețea și dragostea ei, era cunoscută sub numele de Venus - Regina Cerului. Minerva și Venus au fost adesea identificate și echivalate între ele. Mai târziu, amândouă statuile au fost redenumite prin *adaptarea misionară romano-catolică* și consacrate ca, „Maria”. Cel mai tenace rol al lui Minerva în păgânismul antic a fost Dea Benigna, care înseamnă „Mediatorul” (Mediatrix). Ea asculta rugăciunile păcătoșilor muritori și le transmitea mai departe lui Jupiter, la fel ca versiunea romano-catolică a Mariei, rugăciunile catolice să le transmită mai departe lui Cristos.

E PLURIBUS UNUM

Compoziția circulară din jurul lui Augustus solarizat este rotunjită de treisprezece zeițe gata pentru căsătorie. Ele simbolizează statele inițale. Ele dansează fără greutate în spațiu și poartă un stindard alb care este inscripționat cu sufletul evangheliei bacchiene, „E PLURIBUS UNUM”, iar deasupra capului a fiecarei Zeițe planează un pentagram magic alb.

Sub tot acest extaz ceresc, Brumidi a pictat mai multe zeități romane care se alătură muritorilor americani. Într-un loc îl găsim pe Vulcan, zeul focului și meșteșugului care pune piciorul pe un tun în timp ce lucrătorii săi produc muniție și arme pentru moarte și distrugere.

VULCAN - DUMNEZEUL INCENDIULUI ȘI AL MEŞTEŞUGULUI DIN METAL

Și aici, Neptun cu al său trident, se ridică din mare într-o căruță scoică trasă de cai.

NEPTUN – DUMNEZEUL ROMAN AL MĂRII

Şi în altă parte, înțeleapta Mediatrix (un sinonim pentru Minerva) îi inspiră pe oamenii de știință și inventatorii americani Benjamin Franklin, Samuel F. B. Morse (inventatorul codului Morse) și Robert Fulton, inventatorul navei cu aburi.

MEDIATRIX ZEIŢA DE MEŞTEŞUGULUI ŞI ÎNȚELEPCIUNII

Desigur, că zeița concepției imaculate, neînfricata Maria, nu trebue să lipsească. Cu pentagramele și coiful cu vultur precum statuia lui Thomas Crawford de pe cupola exterioară, aici ea își mînuiește sabia și scutul împotriva unui grup de păcătoși fugari, simbolizînd „tirania" și „puterea regală".

MARIA PEDEPSEŞTE RĂUFĂCĂTORII

Simbolul lui Jupiter, vulturul roman, planează direct în spatele ei cu aripile întinse și apucă un mănunchi de fulgere în gheare. Inocentă în mantia ei stacojie, zeița se află chiar între divinizatul George Washington și a publicului în litigiu, care privește cerul depe pământ. Este implementarea grafică, *Ubi-Primus* a Papei Pio Nono, care spune că Fecioara Maria „a fost pusă între Hristos și Biserica sa pentru a proteja întotdeauna poporul creștin de marile catastrofe și de atacurile dușmanilor lui”.

SIGILA MINISTERULUI DE JUSTIȚIEI

Vulturul care planează în spatele Mariei, explică sigiliul, care de altfel este de neînțeles, al Departamentului de Justiție al Statelor Unite (United States Justice Department), care înfățișează un vultur care își întinde aripile și este înconjurat de deviza "QUI PRO DOMINA JUSTITIA SEQUITUR" ("Cel care urmează dreptatea zeiței"). Persefona, sau Minerva mediatoarea, a fost numită și Justiția sau dreptatea, atunci când îi judeca pe morții păcătoși în Hades. „El” din deviza Departamentului de Justiție identifică vulturul, simbolul Romei. Roma urmează dreptatea zeiței - deci Imaculata Născătoare de Dumnezeu în funcția ei juridică.

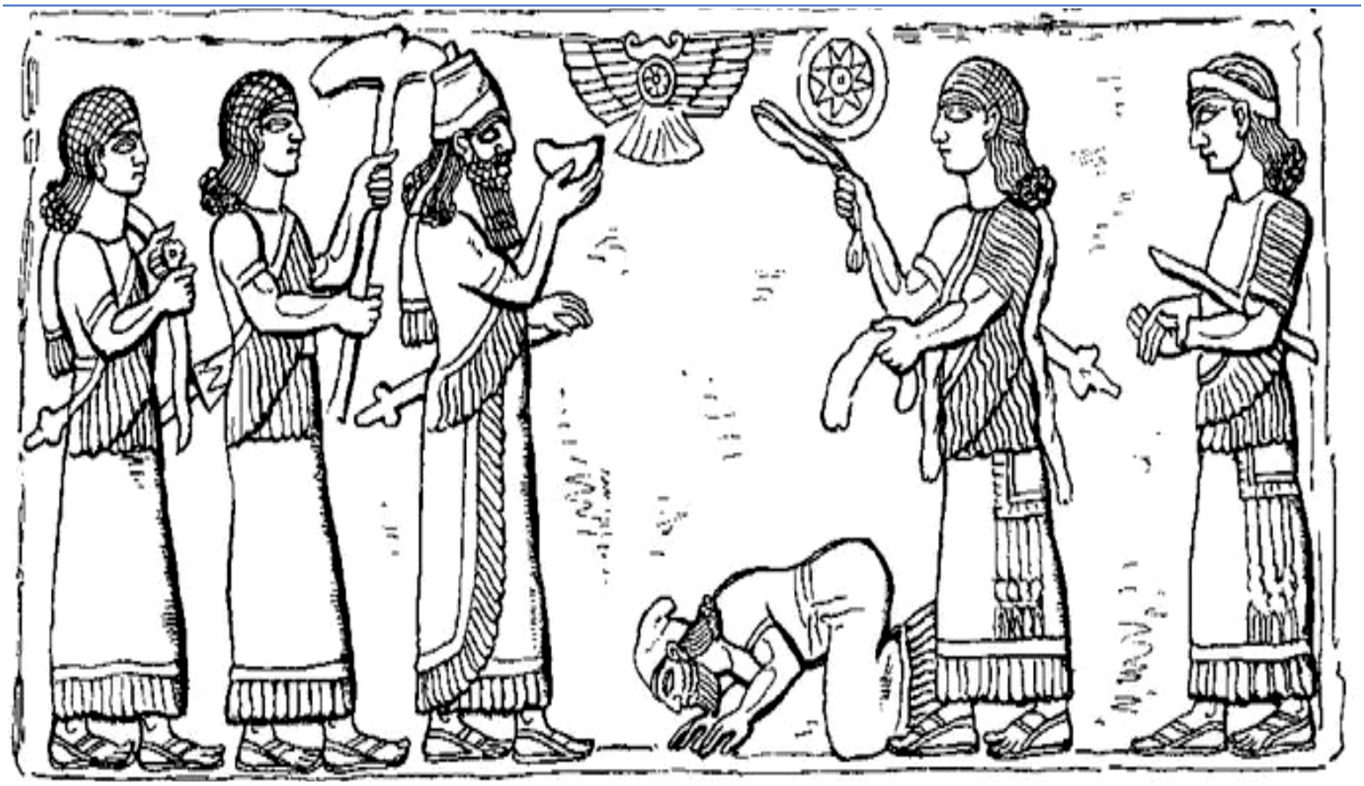
Un curcubeu traversează cadranul inferior de la Benjamin Franklin la un băiat cu căciulă ștrumf și toga. Băiatul vizitează o zeiță care se află pe o cositoare mare, trasă de cai. Ea este mama lui Persefone, Ceres, care a fost consacrată din *prima adaptare misionară* ca Anna, mama Fecioarei Maria. Băiatul de aur reprezintă oficial „Tânăra America”. Deși Brumidi ne-a ascuns fața băiatului, el merită o atenție deosebită pentru un motiv foarte important. Cu numele „America” este singurul element din sfînta iconografie națională, care definește caracterul juridic al persoanei așa cum este perceput de guvern.

Căciula ștrumf (boneta frigiană, pe care regele evreu Jehu o poartă și în obeliscul din Kelach) din „Băiatul Americii” este o protecție a capului cunoscută sub numele de „boneta frigiană”. Frigia era un district din Regatul Pergamon. Ne amintim de Pergamon. El a fost punctul central în transferul religiei babiloniene spre vest, la Roma. Frigia este un cuvânt grecesc care înseamnă „voluntar” (termenul nostru „liber” provine din prima silabă, „frig-”). Bonetele frigiene au fost distribuite sclavilor romani eliberați pentru a-și marca noul statut ca, eliberat. Cu toate acestea, dreptul roman privește libertatea doar ca un statut restricționat. Un statut pe care un conducător îl acordă supușilor și pe care îl poate revoca oricând.

TÎNĂRA AMERICA

Boneta frigiană Freedom (Libertatea: este eliberarea de sub control de către o altă persoană sau din restricția arbitrară a drepturilor definite în mod specific, cum ar fi închinarea sau vorbirea. Libertatea personală legată de individ, drepturi inalienabile) în acest context înseamnă libertate. Iar sclavii romani eliberați erau numiți „liberți” pentru a-i face pe plac împăratului. Ne amintim din capitolul 8, cum Ignațiu a descris această „libertate” condiționată (Liberty) în secțiunea 353.1 a exercițiilor sale spirituale: „Trebuie să lăsăm deoparte propria noastră judecată și să avem întotdeauna spiritul pregătit și primitor, să se supună bisericii ierarhice în toate lucrurile.“ Desigur, „Libertis” care au fost suficient de curajoși să refuze comenzile, și-au pierdut libertatea condiționată, oricât de clară și rezonabilă ar fi putut fi propria lor judecată. Au fost readuși în sclavărei. De la înființarea bisericii de stat febronian, este readucerea protestantilor „liberti“ resp. protestanții în sclavărai prin metode atât de insidioase, încât abia se pot percepta. Cătușele sunt psihologice și ajustate uman, printr-o varietate de retrageri spirituale corespunzător crescute și armonizate. La fel ca Enea, Anchise, Iulius Ascanius și adepții lor troieni, majoritatea americanilor sunt într-adevăr luptători frigieni pentru libertate, care își sacrifica voluntar individualitatea și libertatea reală (Freedom) pentru gloria Romei.

BONETA FRIGIANA(LIBERTY); JEHU, SE SUPUNE ÎNAINTEA LUI SHALMANESER

Obeliscul negru al lui Kelach (Nimrud), care se află în aripa babiloniană-asiriană a Muzeului Britanic, documentează marile realizări ale zeului-rege Shalmaneser al II-lea, din secolul al IX-lea î.Cr. Într-o scenă care înfățișează diverși monarhi care aduc un omagiu Babilonului, vedem un monarh îngenuncheat în fața lui Shalmaneser venerându-l. Shalmaneser pe de altă parte, face un sacrificiu unei stele cu opt colțuri încadrată cu aripi de pasăre și coadă din pene. Inscripțiile îl identifică pe acest monarh îngenuncheat drept Iehu, regele Israelului. Este de remarcat faptul că, potrivit *Noii Enciclopedii Catolice,* imaginea lui Iehu este singurul portret cunoscut și împreună reprezentat al unei personalități biblice., Chiar și mai remarcabil, este faptul că Jehu poartă boneta frigiană. La fel ca în „Tânăra America" a lui Brumidi, libertatea (Liberty)lui Iehu este de asemenea supusă capriciului zeului-rege.

Biblia confirmă mărturia obeliscului negru. La, **2 Împăraţi 10:31** citim: *„Totuş Iehu n-a luat seama să umble din toată inima lui în legea DOMNULUI, Dumnezeul lui Israel; şi nu s-a abătut de la păcatele în cari tîrîse Ieroboam pe Israel".* Scriptura continuă să ne spună că Iehu s-a închinat vițelului de aur, o icoană sacră babiloniană adusă la modă în Israel de predecesorul lui Iehu, Ieroboam, în secolul al X-lea î.Cr. Ieroboam a renunțat la „legea DOMNULUI, Dumnezeul lui Israel" și a introdus ... democrația. Democrația a deschis preoția israelită, care a fost numită inițial de Yahweh exclusiv pentru familia Levi, acum tuturor solicitanților. Ca urmare, preoția Domnului a fost infiltrată de necredincioși și simpatizanți străini. Ei au pregătit calea pentru ca Iehu să devină de la sine, cetățean frigian şi prin care era obligat să se supună tuturor convențiilor din toate lucrurile şi în toate problemele poruncite de superiorul său Salmanazer al II-lea., exact așa cum repre-

zintă obeliscul negru, într-o formă vizuală clară. Ca o consecință directă a îndepărtării lui Iehu de la Dumnezeul lui Israel, națiunea israelită a început să se destrame. A fost în cele din urmă distrusă de Roma cezariană, moștenitoarea legitimă a autorității babiloniene, a lui Salmanazer, care merge înapoi la Pergamon.

Din această bătălie cosmică a credinței se trage ,o Cabală foarte dezvoltată cu conceptul „vițelului de aur”. Cuvântul „vițel” în ebraică, limba lui Iehu și a lui Ieroboam, se pronunță צגל (engleză) eagle (vultur). În timp ce Iehu, i-a dat să se închine poporului său, (vițelul) צגל de aur a lui Șalmanesar, Societatea lui Isus a condiționat cetățenii americani să se închine vulturului de aur al Romei, care se înalță mai presus de fiecare steag național. Deci, s-ar putea ca atunci când dăm dovadă de respect, afecțiune sau loialitate față de vulturul național, metafizic ne închinăm vițelului de aur și astfel ne înstrăinăm de Dumnezeul Bibliei și în acest vid ne plasăm sub conducerea bisericii militare?

J.C. Judson în biografia sa, ne spune despre cei ce au semnat Declarația de Independență, că atunci când generalul Washington planifica faimoasa sa campanie împotriva Cornwallis în Yorktown, „armata era fără bani, trezoreria era goală și creditul era incert”. Deodată s-a întâmplat unul dintre cele mai mari minuni din istoria filantropiei. Robert Morris, superintendentul de finanțe și cel mai înalt ofițer din Statele Unite în conformitate cu statutele Confederației (1781) a donat personal, optzeci de tunuri și o sută de arme de artilerie de câmp. În plus, el a plătit „toate celelalte provizii necesare” și a fost responsabil cu bunurile sale personale de 1.400.000 de dolari, care au fost plătite imediat la scadență. Acest lucru a permis armatei americane, să dea ultima politură revoluției și să triumfeze în victorie, asupra unui dușman mândru și nemilos.

Conform unei versiuni a unui istoric, aceasta a fost această situație în care Robert Morris a salvat America. Versiunea oficială este publicată în „Apoteoza Washingtonului” a lui Constantino Brumidi. Aici îl vedem pe superintendentul Morris, cum el privește din înregistrările sale de contabilitate, la o altă divinitate romană. Noi recunoaștem zeitatea după cunoscutul, toiagul Hermes (Caduceus) și sandala înaripată, pe care o mișcă la distanță de un sărut de buzele lui Morris și de punga cu aur pe care o leagănă tentant înaintea feței lui Morris. Zeitatea este Mercur, psihopompul, escrocul, zeitatea protectoare a comercianților, escrocilor și hoților. Mercur, genialul, zeul demagog care înșeală sufletele omenirii păcătoase, astfel încât acestea exuberate pînă în uitare, îl urmează pînă în Hades. Așa cum Sebastiano Ricci cu pictura sa, a etablat subtil Mercurul cu principiul călăuzitor al romano-catolicismului modern, Brumidi recunoaște în pictura sa, supremația aceleiași divinități în îndeplinirea Revoluției Americane.

MERKUR (HERMES) „IMPOSTORUL” CU ROBERT MORRIS

Aceste imagini livrează un material foarte iesit din comun. Și la fel de multe mărturii prezentate în această carte, cum ar fi superioritatea Companiei lui Iisus, publicarea strategiilor de război ale lui Sun-Tzu într-o limbă occidentală, nume, numere, date, amplasarea și proiectarea capitalei, arhitectura, statuile, monumentele, emblemele, frescele, ceremoniile - care nu provin de la victimele impostorului, ci toate provin de la impostor însuși. Este ca și cum sensul trucului constă în a avertiza victima în prealabil, în cuvinte și imagini că este pe punctul de a fi înșelată. Pentru că înșelăciunea este mult mai dulce dacă persoana înșelată, este de acord cu înșelăciunea. În acest fel, conștiința înșelătorului rămâne pură.

Constantino Brumidi a perfecționat cupola Marelui Cer până în anii 1970. În 1879, la vârsta de 74 de ani, a alunecat și a căzut de pe schele în timp ce lucra la pictura *Tratatului lui Penns cu indienii (Penns Treaty with the Indians)*. A atârnat la aproximativ 17 metri deasupra podelei de marmură și a putut rezista până a venit ajutorul. A scăpat astfel de căderea fatală, dar șocul experienței l-a ucis câteva luni mai târziu.

Narām-Sîn-Stele(HENOCH)

Capitolul 24

Semnul lui Cain

„Semnul lui Cain este întipărit pe frunțile noastre.
De-a lungul secolelor, fratele nostru Abel a zăcut în sânge,
pentru care am vărsat împreună multe lacrimi.
Noi am cauzat asta, pentru că Ți-am uitat iubirea."

O rugăciune de la Papa Ioan al XXIII-lea (1960), citat din VICARS OF CHRIST (reprezentant al lui Hristos)

Astăzi trăim deja în Noua Ordine Mondială, la fel ca oamenii sub Augustus Caesar. Noua Ordine Mondială este o realitate prezentă care trebuie recunoscută și înțeleasă pentru a o înfrunta într-un mod care îi place lui Dumnezeu. În cele din urmă, Dumnezeu a fost cel care a stabilit Noua Ordine Mondială. Putem citi despre asta în Biblie. De fapt Biblia este singura înregistrare disponibilă pentru noi, care în mod public și de o manieră corectă și de încredere, stabilește bazele originilor și a dezvoltării acestei structuri de guvernământ de-a lungul timpului.

Biblia relatează marile evenimente decisive în evoluția vieții umane, până la sfârșitul secolului d.Cr. Ea informează despre crearea pământului și multitudinea lui, creația bărbatului și a femeii și îndepărtarea lor de Dumnezeu, prima concepție, prima naștere, primul sacrificiu, prima crimă, primul semn, primul oraș, primul și singurul mare potop, familia supraviețuitoare și relația lor specială cu Dumnezeu de-a lungul timpului. Toate aceste evenimente istorice importante, sunt prezentate în Biblie cu o veridicitate puternică, întotdeauna susținută, adesea spre surprinderea multor cercetători, de rezultatele cercetărilor științifice. Autorii israelieni ai Bibliei, inspirați de Dumnezeul lor Yahweh, nu au avut monopol asupra raportării acestor evenimente. Preoții din alte națiuni au raportat de asemenea, aceleași evenimente. Chiar dacă au adaptat inteligent aceste rapoarte la nevoile administrative predominante. Rezultatul adaptărilor lor misionare, este ceea ce astăzi cunoaștem ca, mitologie.

Unul dintre cele mai persistente mituri bazat pe un eveniment biblic esențial, explică oamenilor sub stăpânirea babiloniană, originea divină a guvernului lor. Este mitul lui Marduk. 1

STELA NARAM-SIN (HENOCH), CU SEMNUL LUI ANNUS PE VÂRF.

Mitul Marduk începe cu Annu, „principala divinitate a mitologiei babiloniene" 2, care privește consternat pământul, și-l vede scufundându-se în haos, inundat de ape cu șerpi monstruoși care se frământă la suprafață. Annu a simțit că trebuie făcută ordine în acest haos și că această sarcină ar fi exact lucrul potrivit pentru Marduk, primul fiu al zeiței Lunii Ea. Așa că Annu s-a adresat lui Marduk și i-a cerut să aducă ordine pe pământ. Marduk a fost de acord cu sarcina, cu condiția ca el să fie făcut primul printre zei și cuvântul său să primească aceeași autoritate ca a lui Annu. 3 Apoi Annu a acceptat termenii și condițiile lui Marduks și i-a dat „puterile și insigna (marca, semnul) regalității. Astfel cuvintele și acțiunile lui Marduk au primit aceeași autoritate ca ale lui Annu". Înarmat cu această mai mare, putere divină, Marduk a coborât pe pământ și a separat pământul uscat de mare. Șerpii monstruoși au fost sub stăpînira lui și orice răufăcător care era suficient de nebun să se opună lui, era lovit de mânia lui Dumnezeu.

Rezultatul hirotonirii lui Marduk a fost descris în Stela Victoriei de Naram-Sin, care este acum expusă în Paris – Luvru. În acest foarte vechi artefact babilonian, Annu este ilustrat cum el oferă lui lui Naram-Sin(înseamnă „iubitor de păcate" și se referă la Enoh) puterea asupra maselor de oamenii și a altor viețuitoare. Numele lui Annus, gravat în partea de sus a stelei, este simbolul cuneiformă pentru „cer“, crucea dublă(✳).

Marduk poartă semnul lui Annu cum un polițist își poartă insigna. Aceasta-l face zeu. Întradevăr, iconografia hirotonirii vechilor națiuni babiloniene a fost întotdeauna marcată cu acest simbol. Încă astăzi (vezi Anexa A: „Cincizeci de secole ale mărcii Annu") îl găsim în steagul Marii Britanii, care este considerat oficial, unirea crucii scoțiene a Sfântului Andrei cu crucea engleză a Sfântului Gheorghe. O găsim în decorarea clădirilor guvernamentale, în special în sălile de judecată. Formează motivul de bază pentru o mare parte a arhitecturii decorative a clădirii, Supreme Court din S.U.A. Probabil cel mai mare exemplar se află în Piața Sf. Petru din Vatican. Din centrul semnului se înalţă oberliscul, în jurul căruia, credincioși catolici se adună, pentru a primi edicte și binecuvântări papale.

Marduk îl pedepsește pe vinovatul Tiamat cu fulgere.
Dintr-un relief de pe pereții palatului regelui asirian Assur-nasir-pal (Secolul al IX-lea î.Cr. în Kelach (Nimrud), acum în British Museum). Observați semnătura Annu repetată pe tivul hainei lui Marduk. Și secera sub brațul stâng: artistul dezvăluie subtil, că Marduk a fost odată agricultor?

Nu există nicio îndoială: este un simbol foarte vechi care apare întotdeauna în jurul marilor puteri și dominații. Poate fi într-adevăr adevărat că un asemenea simbol pentru aşa multă putere, să se bazeze doar pe un mit? Sau se bazează poate pe un adevărat nucleu din care s-a dezvoltat mitul?

Cititorul biblic cu experiență va recunoaște imediat că, în mitul lui Marduk s-a făcut o *adaptare misionară* la relatarea biblică a lui Cain, iar această relatare a crescut într-un nou mit. Cei doi protagoniști sunt remarcabil de asemănători. Atât Cain, cât și Marduk erau amândoi fiii născuți ai unor mame care purtau aproape același nume: Marduk, fiul lui Ea; Cain, fiul lui Eva. Ambii prim-născuți au fost plasați într-o poziție, care le-a permis să stăpînească răul, chiar dacă din diferite motive: Marduk din cauza eroismului, Cain din cauza propriei sale răutăți. 4 Dar pentru ca aceștia să se poată mișca efectiv printre răufăcători, ambii au primit un sigiliu de imunitate de la Dumnezeul Cerului. Dumnezeu i-a spus lui Cain,

„Nicidecum; ci dacă va omorî cineva pe Cain, Cain să fie răzbunat de şapte ori.“
Şi Domnul a hotărît un semn pentru Cain, ca oricine îl va găsi, să nu-l omoare. 5

În cazul lui Marduk, vinovații au fost ființe mitologice haotice care au distrus Pământul lui Annus. Vinovații în cazul lui Cain, au fost oameni care l-ar fi putut ucide, pentru că el însuși devenise un răufăcător fără adăpost și fără apărare. Biblia ne spune exact, de ce Cain a rămas fără adăpost. Ferma lui a refuzat să aducă recolte, deoarece el a pătat pămîntul cu sîngele fratelui sau. Cain *„s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a ucis”*. Din păcate, Biblia nu spune nimic despre motiv. Dar, probabil a fost ură din cauza geloziei oarbe. Sau poate nu. În orice caz, dovezi biblice despre acest conflict, nu există. Totuși, ceea ce știm despre relația lor este, că „Cain a vorbit cu fratele său” pe câmp și apoi la ucis. 6 Nu ni se oferă niciun detaliu despre crimă, doar micul detaliu că a fost un act sângeros 7 Sângele este un indicator important al motivului.

Știm că Cain a fost abătut la început, dar apoi s-a supărat pe Dumnezeu pentru că a preferat sacrificiul lui Abel, decât al lui. 8 Păstorul Abel a oferit miei din turma sa. 9 Dar Cain, fermierul care se pare că presupunea că sacrificiul era, despre a-i da înapoi lui Dumnezeu cele mai bune dintre roadele recoltei sale, a sacrificat astfel recoltele. Dar Dumnezeu a ignorat sacrificiul lui Cain în timp ce apreciase ofranda lui Abel. 10 În altă parte în Scriptură, aflăm motivul. Este un principiu pe care majoritatea dintre noi îl înțelege foarte greu. Principiul este acesta: fără vărsare de sânge nu există iertare de păcate. 11 Abel i-a plăcut lui Dumnezeu pentru că a vărsat sânge, sângele animalelor sacrificate.

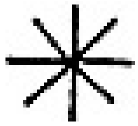
Cea mai mare învățătură din Biblie este, că toată omenirea este pedepsită la moarte, moștenită inițial de la încălcarea poruncii lui Dumnezeu de către părinții lui Cain, („Să nu mănânci din acest fruct ...”). Această judecată nu poate fi retrasă, poate fi iertată doar prin moartea însăși, prin extremul act de vărsare de sânge. Și în sistemul de sacrificiul al vechiului legământ, pedeapsa cu moartea a fost suportată de un animal de sacrificiu curat și fară cusur. Această învățătură este fundamentul Vechiului Testament și întregul sens al Noului. În Vechiul Testament poporul lui Dumnezeu a fost iertat pentru păcătoșenia moștenită de la Adam vărsând sângele animalelor, așa cum a făcut-o cu conștiinciozitate Abel. În Noul Regat, poporul lui Dumnezeu a fost iertat pentru aceeași păcătoșenie, făcând exact ceea ce a făcut Cain, vărsând sângele unui om. Până în prezent, așa stă scris: toți cei care cred că sângele lui Isus Cristos are puterea de a răscumpăra păcatele lor și vor fii împăcați cu Dumnezeu, 12 devin liberi de păcat prin judecata sentinței lor de separare eternă, care va fii de Dumnezeu anulată și le va fii daruită viață veșnică în ceruri. 13

Acum Scriptura nu ne spune că Dumnezeu a explicat vreodată scopul sacrificiului de sânge pentru Cain. 14 Știm însă că Dumnezeu este cel mai mare dintre toți învățătorii. Și știm că el vrea doar ceea ce este mai bun pentru omenire. Deci este de neimaginat, că El dorește ca Cain să ignore efectele salvării vieții prin sacrificiul de sânge. Deci, el trebuie să-l fi învățat pe Cain la fel de temeinic ca și Abel. Și Cain trebuie să fi ascultat cu atenție, pentru că știm că se străduia să-i placă lui Dumnezeu - de ce altfel ar fi fost supărat și abătut când a aflat de nemulțumirea lui Dumnezeu față de sacrificiul său? Dar Cain a fost mai creativ decât ascultător. Este complet în conformitre cu caracterul său, căci el a ales următoarea opțiune:

> Bine, dacă vrea un sacrificiu de sânge, îi voi oferi un sacrificiu demn de el și un sacrificiu mai bun decât mieii: îi voi da sângele unui om nevinovat!

Intenția lui Cain era rea, în sensul că el a încercat să îmbunătățească ceva ce Dumnezeu a sfătuit. Similar lui Saul cu porunca Domnului, distrugerea amalechiiților „a îmbunătățito” prin cruțarea regelui lor și a unor animale valoroase. [15] Dar Cain cunoștea logica lui Dumnezeu - la urma urmei, el a fost prima persoană care s-a născut cunoscând binele și răul. Noi știm din ceea ce s-a întâmplat cu Iisus pe cruce în Noul Testament, că logica lui Dumnezeu cerea doar sacrificiul, singurului al cărui inocență perfectă era suficientă pentru a învinge moartea. În obsesia lui de a-i face plăcere lui Dumnezeu, nu ar fi putut Cain să vadă vărsarea sângelui lui Abel ca sacrificiu suprem?

Prin prezenta, propun teza că în înțelegerea lui Cain Abel nu a fost ucis, ci sacrificat. Și anume cu cuie pe numele lui Annus - pironându-l pe o cruce!

Nu ar explica, de ce Scriptura nu ne dă nici-o dovadă despre simţul de vinovăţie din partea lui Cain? Iar în același timp nu ar explica asta, că sutele de mituri vechi și precreștine ale tinerilor păstori (cum ar fi Tamuz, Bacchus, Attis, Mithras) care au fost uciși cu sânge rece de diverși ticăloși, numai ca atunci să poată învia din morți? Că sângele lor vărsat i-ar fi eliberat de păcatul moștenit și că vor avea din nou parte la viața veșnică? Miturile bazate aparent pe faptul răstignirii (sau sacrificiului) lui Abel, indică toate un eveniment anticipat universal, care a fost prezis de profeții israeliți: moartea și învierea lui Mesia care iartă păcatele umanității și restabilește viața veșnică.

Deci, există posibilitatea că „Mielul sacrificat de la întemeierea lumii” menționat în Apocalipsa 13:8, ar fi putut fi de fapt Abel, primul slujitor ascultător al lui Dumnezeu. Pentru că este un fapt că „lumea” - autorilor Noului Testament a însemnat ordinea sistemelor instituționale umane. Dumnezeu a permis existența lor, care de fapt a început să apară în istoria omenirii imediat după moartea lui Abel. Dacă ar fi într-adevăr așa, atunci omenirea ar avea o datorie ciudată față de Cain. Fără Cain, nu ar fii existat moarte pentru Abel. Și fără moartea lui Abel, nu ar exista „lumea.“ Și fără „lume”, nicio întrupare a lui Dumnezeu, ca singurul Fiu născut. Și fără Fiul lui Dumnezeu, nu ar exista nici un miel de sacrificare demn să poarte păcatul întregii omeniri pe cruce, și prin moartea sa să fim ispășiți. Fără ispășire, calea către Dumnezeu ar fi blocată și ar fi făcut viața veșnică în împărăția lui Dumnezeu imposibilă.

Acuzația pământului asupra sângelui vărsat al lui Abel, a fost cea care l-a determinat pe Dumnezeu să-l alunge pe Cain pentru totdeauna din habitatul și de părtășia cu Dumnezeu. Așa cum Marduk a cerut protecție împotriva monștrilor pe care trebuia să îi controleze, tot așa a cerut Cain protecție împotriva eventualilor atacatori in exilul său.

Dumnezeu a acceptat cu milă cererea lui Cain. El i-a dat un semn care l-a făcut pe Cain de șapte ori mai puternic decât orice potențial concurent muritor. Prin urmare, semnul a servit de fapt, „puterilor și insignelor regale”, acordate de Annu lui Marduk. Așa la împuternicit pe Cain, să conducă pe toți oamenii care ca și el, erau excluși din prezența lui Dumnezeu, care nu se temeau de numele lui Dumnezeu 16 și probabil că nu-i vor recunoaște semnul său de protecție. Deci, ființe care erau în duh la fel ca el.17

Înarmat cu semnul, Cain a ajuns să conducă asupra răului. Biblia relatează faptele lui Cain după hirotonirea sa. Şi-a luat o soție, a născut un fiu și a construit un oraș pe care l-a numit după fiul său, Enoh. 18 Câteva secole mai târziu, orașul Enoh a fost îngropat sub marele potop biblic. Timpul a trecut și amintirile au devenit mituri până când, chiar și miturile au fost uitate. Pînă în anii 1840, cînd unii arheologi,conform descrierilor biblice, au început să caute rămășițele Babilonului, în zona în care se află acum Irakul. Ei au săpat de-a lungul râului Eufrat și au descoperit într-adevăr lângă Al Khidr, rămășițele așezărilor antice, stratificate în stâncă veche. Au găsit o așezare în stratul inferior de roci, sub care nu exista altceva decât roca primară și au numit-o „Uruk”. „Acest oraș a fost construit pe cea mai veche stâncă“, a declarat unul dintre cei mai importanţi arheologi, un renumit lingvist clasic, de la Queens College Oxford, numit Archibald Sayce.

După descifrarea și evaluarea unui mare număr de plăcuţe de lut din ruinele orașului, în 1887, profesorul Sayce a emis declarația că Uruk este într-adevăr orașul biblic construit de Cain și fiul său Enoh. 19 Sayce a ținut prelegeri despre acest subiect la Oxford și de asemenea a sugerat, că unul dintre numele mitologice ale lui Cain era Marduk 20. El a adus astfel o altă contribuție importantă la teza, că Marduk și Cain sunt aceeași persoană istorică. Cel mai mare templu al lui Uruk a fost numit „Casa lui Annu”, ceea ce sporește și mai mult probabilitatea, că mitul Marduk să fie derivat din asasinarea lui Abel de către Cain. Ca conducător al lui Uruk, Cain era cunoscut sub numele de Sargon - sau, după cum au concluzionat alți traducători, Shargani, Sarrukinu sau Sargoni. 21 Aceste variații ale lui Sargon, sunt combinaţii ale termenilor babilonieni „Shar”, care înseamnă „Rege” și „Gani, Kinu sau Goni” care înseamnă în cele din urmă „Cain”. 22 Așadar, ar fi dificil să argumentăm că „Sargon” ar putea însemna orice altceva decât „Regele Cain”.

Uruk nu era altceva decât un sat primitiv. Enciclopedia Britanică notează, că cea mai timpurie utilizare cunoscută a sticlei transparente a fost găsită în Uruk. 23 Sargon a construit o metropolă de o complexitate enormă. Dar ceea ce i-a iritat cel mai mult pe arheologi, a fost apariția istorică bruscă a orașului. Înalta cultură a lui Uruk părea să se fi materializat de nicăieri, fără nicio dezvoltare discernabilă:

> Am găsit multe rămășițe ale unei culturi de bronz, dar practic nu există urme ale ciclurilor de dezvoltare anterioare, precum cele pe care le întâlnim în orașele egiptene timpurii. 24

URUK, REPREZENTAREA ARTISTICĂ
(În anexa F e)) există un articol complet din revista SPIGELă despre săpăturile arheologige a Uruk-ului.)

Acest brusc factor, i-a pus pe toți acei oameni de știință care priveau istoria prin ochelarii darwinieni — anti-biblici, care devenise foarte la modă în cercurile academice influențate de iezuiți, să se confrunte cu provocări extrem de mari. Pentru a face dreptate teoriei evoluției, Uruk ar fi trebuit să demonstreze dezvoltarea dintr-o civilizație mult mai veche, dar nu a făcut-o. În calitate de colaborator la London Times, prestigiosul *Historians History of the World*, a susținut într-un articol:

> „Cu siguranță, un popor atât de dezvoltat ca acesta, nu ar fi putut să apară în stilul unui Deus ex Machina (o persoană sau un lucru care a fost introdus complet, în mod neașteptat sau apărut de nicăieri, pentru a oferi o soluție artificială sau dezvoltată pentru o problemă, altfel de nerezolvat). Trebuie să fi trecut printr-o dezvoltare istorică - o istorie, care presupune o dezvoltare de câteva secole."[25]

Dar Uruk, în ciuda complexității sale sociale și tehnice, nu avea istorie. În straturile de sub Uruk nu s-a gasit nimic. Această circumstanță nedumeritoare, l-a determinat pe H. R. Hall, un angajat al British Museum, să concluzioneze că această cultură „terminată" trebuie să fi fost adusă în Mesopotamia din străinătate." 26 Printre fanii științifico-fantastici ai istoriei anti-biblice, unii consideră că este mai ușor să accepte, că apariția bruscă a lui Uruk a fost cauzată de intervenția vizitatorilor extratereștri din alte galaxii. Pentru unii oameni, pare mai ușor să creadă în așa ceva, decât în ceva la fel de simplu precum inteligența divină. Biblia explică în mod clar factorul brusc al lui Uruk, ca o consecință a căderii în păcat, cauzată de consumul fructului interzis.

Cain avea puteri extraordinare, deoarece moștenise cunoștințele binelui și răului de la părinți, pe care impostorul le acordase cu prețul vieții veșnice. 27 În cuvintele doamnei Bristowe, „Cain s-a născut și a crescut într-o atmosferă minunată; la urma urmei, părinții lui posedau cunoștințe supranaturale, dintre care unele trebuie să fi fost transmise copiilor lor." 28

Cu siguranță, Regele Cain nu a fost un lider primitiv. Pe una dintre numeroasele sale tăblițe de piatră auto-slăvite, se lăuda, că a condus caruri din bronz în alaiuri, peste ținuturi brăzdate de râpe și prăpăstii ... și a stăpînit peste țări superioare și de asemenea, că a înaintat de trei ori spre mare. 29 Ca un conducător militar strălucit, bine organizat - prototipul unui împărat - Cain a condus un vast imperiu. Renumitul jurnal Cambridge History scrie, că el a împărțit imperiul în mai multe zone. De la Golful Persic până la Marea Mediterană, de la răsăritul soarelui până la apusul său, în sferturi uriașe a câte cinci ore duble de marș, peste care a așezat „fiii palatului său". Prin acești împuterniciți ai autorității sale, el a domnit asupra tuturor armatelor țărilor sale. 30

Întregul imperiu al lui Cain se baza pe sclavagism, o consecință inevitabilă, atunci când puterea de răzbunare a unui conducător era de șapte ori mai mare decât a tuturor adversarilor săi. Cain se pare că își exercita cea mai mare parte a propriul avantaj egoist al dominației, în interes public. Profesorul Sayce ne spune, că imperiul său avea „o abundență de școli și biblioteci, pline de lucrări literare ale poeților și gânditorilor din acea vreme". 31

> Deja de atunci, întregul imperiu era conectat printr-o rețea de transport sofisticată sub formă de drumuri și căi, de-a lungul cărora exista chiar un serviciu poștal regulat. Au folosit sigilii din lut, care au avut funcția timbrelor poștale. Un astfel de exemplar se află acum în Luvru și se numește „Sargon și fiul său ..." Este foarte probabil ca prima colecție de observații astronomice și semne terestre (Nota traducătorului: în scopul interpretării stelelor) să fi fost făcută pentru o bibliotecă fondată de Sargon. 32

Cu toate acestea, însemnele puterii și regalității nu au dispărut odată cu moartea lui Cain. Faptul că Cain a construit orașul original Enoh împreună cu fiul său, sugerează că puterea și autoritatea au fost concepute ca o cerere de moștenire și au fost transmise descendenților săi. Numele fiului implică de asemenea, moștenirea puterii semnului de la tatăl

său. „Enoh” înseamnă în ebraică „inițiatul” (inițiat înseamnă: (Persoană) care a primit (primele) cunoștințe într-un domeniu (într-o religie, într-un cult secret, într-o știință etc.). [33] Scriptura implică faptul, că Enoh și poate și Cain, a inițiat alți demnitari și succesori. La patru generații după nașterea lui Cain, îl găsim pe stră-stră-stră-strănepotul lui Enoh, Lamech, care încă exercită și chiar extinde privilegiul răzbunării divine:

> Lameh a zis nevestelor sale: „Ada şi Ţila, ascultaţi glasul meu! Nevestele lui Lameh, ascultaţi cuvîntul meu! Am omorît un om pentru rana mea, Şi un tînăr pentru vînătăile mele. Cain va fi răzbunat de şapte ori, Iar Lameh de şaptezeci de ori cîte şapte.“[34]

Obținerea autorității necesită depunerea unui jurământ, care leagă inițiatul de un codex de drepturi și îndatoriri. Interesant este, că cuvântul nostru „Oath=jurământ” este înrudit cu cel din ebraică אות (WFA pronunțat „Oath=jurământ”). Acest cuvânt folosit în Geneza 4:15 ca „semn” ,este tradus în vers „Domnul ia dat un semn lui Cain”. Știind acest lucru, putem acum spune: „Domnul la pus pe Cain sub jurământ”, un jurământ care este vizibil reprezentat prin diferitele semne (insigne,simbole) pe care toate guvernele le manifestă în exterior. Deci semnul reprezintă un legământ între Dumnezeu și Cain. Nu e genul de legământ atotcuprinzător, pe care Dumnezeu l-a făcut cu ascultătorul umil Avraam - *„Și eu vreau să stabilesc legământul meu între mine și tine și sământa ta după tine din generație în generație ca un legământ veșnic, să fiu Dumnezeul tău și cel al sământei tale după tine"*. [35] Refuzul lui Cain de a asculta poruncile lui Iahve l-a făcut nepotrivit pentru comuniunea cu divinitatea. În propriile cuvinte ale lui Cain: *„... trebuie să mă ascund de fața ta ...”* [36] Legământul de exil s-a limitat strict la răzbunarea lui Dumnezeu asupra oricui ar fii amenințat viața lui Cain. Cain a fost lăsat să se descurce singur atunci când a venit vorba de întrebări despre înțelepciune, învățătură și instrucție în neprihănire. El a fost de asemenea lăsat singur, atunci cînd ar încerca să-i atace pe cei pașnici. Semnul a fost doar un legământ de pedeapsă.

De la început Cain și-a dat seama, că atacarea și provoacarea dușmanilor îi aduc mari avantaje. Cu cât sunt mai mulți atacatori, cu atât sunt mai spectaculoase demonstrațiile de răzbunare. Cu cât putea să se răzbune mai mult, cu atât mai drept stătea în fața poporului său. Și cu cât acumulase mai multă dreptate, cu atât mai mult Cain și-a putut consolida și extinde puterea. Și cu cât Cain a devenit mai puternic, cu atât mai mult a putut face relații publice excelente pentru poporul său, ceea ce ia întărit reputația și puterea. Așa a devenit pentru interesul propriu al purtătorului de semne - care a rămas până astăzi, primul principiu de bază al oricărui guvern organizat - să provoace și să promoveze fapte rele, în special forma exprimată în rebeliune.

Cain a putut să intimideze răul cu o incredibilă fiabilitate. Credința sa că Dumnezeu îi va pedepsi dușmanii l-a făcut un protector public extrem de fiabil. De-a lungul secolelor oameni drepți au putut trăi în condiții de siguranță, în cunoștință de faptul că pe purtătorul de insignă nu-l poate opri nimic, de a persecuta și pedepsi pe răufăcători.

Acest fapt este foarte bine explicat în Scriptură. În secolul al VII-lea î.Cr. Babilonienii, protejați de semnul lui Cain, au fost numiți de Dumnezeu să-i ia pe israeliții încăpățânați în captivitate și să le dea o lecție dură. Israelul nu a putut înțelege de ce a pus Dumnezeu un rege babilonian zadarnic și rău peste poporului Său autodenumit. Dumnezeu le-a explicat în felul acesta: „Iată, cel arogant - sufletul său este în el nesincer; dar cel neprihănit va trăi prin credința sa.” 37

Cum a reușit să dureze semnul lui Cain timp de aproape șase mii de ani? *Albert Pike*, Marele Comandant al Francmasoneriei, aruncă o lumină puternică asupra subiectului în influenta sa carte *Morals and Dogma*. El explică faptul, că francmasoneria „din cele mai vechi timpuri” a fost „gardianul și păstrătorul” „simbolurilor, emblemelor și alegoriilor ...” stabilite de Enos.38 Albert Pike a fost deosebit de atent să sublinieze faptul, că el se referă la bunul Enos din Biblie, nu la Enos fiul lui Cain, deci la cel Enos care *„a umblat cu Dumnezeu“*, (care pe parcursul următor vor fii numiți, Enos-2 si fiul lui Cain Enos-1). 39 Dar încercarea de a distanța instituția sa de cea a lui Cain, îl aduce pe Pike în conflict cu cronologia masonică și biblică. Pentru că, dacă un Enos biblic ar fi ridicat cele mai vechi simboluri, insigne și alegorii ale Francmasoneriei, atunci acest lucru nu poate fi atribuit lui Enos-2. Trebuie să fi fost Enos-1. Pentru a demonstra acest lucru, trebuie doar să analizăm cronologia.

Enos-2 era descendent din Seth, pe care Eva îl primise după moartea lui Abel - „Pentru că Dumnezeu”, a spus ea, „i-a dat o altă sămânță în locul lui Abel, pe care Cain l-a ucis ” .40 Când Eva l-a primit pe Seth, Adam avea deja 130 de ani. 41 Conform calculelor biblice ale arhiepiscopului de Armagh, James Ussher (1581-1656), Adam s-a născut în 4004 î.Cr. Deci, Seth s-a născut în 3874 î.Cr. Geneza 5: 6-20 ne oferă o cronologie exactă a anilor dintre Seth și stră-stră-stră-stră-stră-nepotul său Enos-2:

TATĂ	**FIU**	**VÎRSTA TATĂLUI LA NAŞTEREA FIULUI**
Seth	Enos	105
Enos	Cainan	90
Cainan	**Mahalaleel**	70
Mahala-leel	Iared	65
Iared	Henos-2	162
	Suma în ani	**492**

Potrivit evidenței biblice, Enos-2 a fost născut la 492 de ani după nașterea lui Seth sau 3382 î.Cr. Acum, cartea lui Albert Pike Morals and Dogma calculează în anul în care a fost publicată, în cronologia creștină (1871 d.Cr.) și cronologia masonică (5680 AM = Anno Mundi) pentru a determina începutul istoriei masonice. Tocmai în „vremurile timpurii“ în care Enos și-a instituit „simbolurile, emblemele și alegoriile”. Pentru a afla din punct de vedere al cronologiei creștine, scădem anul respectiv creștin din echivalentul său masonic (1871 din 5680). Obținem primul an masonic din 3809 î.Cr. 42 Dar cifrele arată, că Enoc-2 s-a născut abia în 3382, la aproximativ 427 de ani după

„începuturile” masoneriei! Deci, a fost imposibil, ca Enoc-2 să fii putut să instituiască simbolurile prototipice, emblemele şi alegoriile de care masoneria se mândreşte, păstrîndule şi păzindule. Dar fiul lui Cain, Enoc-1, se încadrează foarte bine în ordinea cronologică! Cain a început pribegia după moartea lui Abel, căci Biblia datează de la concepţia lui Seth şi vârsta de 130 de ani a lui Adam, circa 3874 î.Cr. Dacă i-am îngădui lui Cain zece ani să se stabilească, să găsească o soţie şi să conceapă un copil, Enoc-1 s-ar fi născut în 3864 î.Cr. Acest lucru l-ar face un bărbat de 55 de ani în primul an masonic, în 3809. La această vârstă, Enoc-1 ar fi fost pe deplin iniţiat de Cain şi echipat pentru a stabili simbolurile şi alegoriile care amintesc de vocaţia divină a tatălui său şi să excludă poporul din „din preajma Domnului“. 43

De altfel, spre deosebire de datările sale anterioare, profesorul Sayce l-a datat pe Cain în primii ani ai masoneriei. Sayce a recunoscut, că zelul ştiinţific al unui rege babilonian modern l-a forţat să accepte dovezile, că Sargon a trăit cu patru mii de ani înainte de Cristos:

> Ultimul rege al Babiloniei Nabonidus, avea un mare interes arheologic şi nu se preocupa doar de restaurarea templelor antice ale ţării sale, ci şi cu săpătura cilindrilor memoriali, care au fost îngropaţi sub temeliile lor, de către constructori şi restauratori. Se ştia, că marele templu al zeului soarelui de la Sippar, a fost construit iniţial de Naram-Sin [Enoc], fiul lui Sargon [Cain] şi au existat deja încercări de a găsi înregistrările despre care se credea că au fost îngropate sub temeliile lor. Cu un adevărat zel arheologic, Nabonidus a continuat căutarea până când a adus la iveală „piatra de temelie” a lui Naram-Sin. El ne spune, că nici unul dintre predecesorii săi nu a văzut în ultimii 3200 de ani, această „piatră de temelie”. Trebuie să ţinem cont de faptul, că poziţia regală a lui Nabod i-a oferit cele mai bune condiţii posibile. pentru a-şi urmări interesul arheologic despre istoria babiloniană şi pentru a cerceta prin săpături tot ce se putea şti despre aceasta. Şi, conform concluziei sale, Naram-Sin şi tatăl său Sargon, au trăit cu 3.200 de ani, înainte de timpul său în 3750 î.Cr.

Tot ce citim în Biblie despre creearea Uruk-ului, nu este nimic mai puţin decât baza sistemului juridic la nivel mondial, care încă mai există în prezent. Că Dumnezeu ar consacra un om rău pentru a administra legea, are un sens sublim pentru mine.

În ultimul capitol îţi voi cere indulgenţă în unele consideraţii personale şi anume, cum se face, că un sistem de gestionare a răului, poate face în acelaşi timp atât de mult bine, precum acum.

Capitolul 25

Cele două servicii

„Anii trec ca în zbor - oare unde au rămas? Timpul ne alunecă printre degete și înainte să ne dăm seama, suntem cărunți și bătrâni. Noi nu am știut niciodată, despre ce a fost vorba"

WOODY ALLEN, RADIO DAYS

De ce pentru mine Biblia are așa o deosebită încredere? Este acea râvna infinită, cu care conducătorii acestei lumi au încercat de-a lungul secolelor, cu forța și în mod repetat, de a suprima studiul ei. Din experiența mea este foarte previzibil, modul în care conducătorii răului se joacă cu adevărul, întrucât chiar ne oferă biblia, direct și răspicat.

Capitolul anterior a fost scris cu presupunerea, că instituțiile conducătoare sunt exact ceea ce pretind că sunt (în conformitate cu legământul lui Cain, ei trebuie să-și declare cu adevărat originea. Ei fac asta cu ajutorul Cabalei și a altor simboluri și însemne. Deci este numai echitabil, dacă scriu acest capitol cu presupunerea, că Biblia este de fapt ceea ce, mărturisește despre ea însăși. Ea susține despre sine, să fie singurul cuvânt adevărat și revelat al lui Dumnezeu [1] și adevărata întruchipare literară a lui Isus Cristos. [2] Dar dacă ar fi să punem la îndoială această afirmație, ar trebui să punem la îndoială toate sloganurile, insignele, bulele papale, enciclicele, legile, acțiunile, hirotonirile, constituțiile, jurământurile și edictele conducătorilor acestei lumi.

După cum ne spune Dumnezeu în Biblie, sarcina legii este de a administra acei păcătoși care se îndepărtează de Dumnezeu. În acest context, să auzim ce ne spune apostolul Pavel despre asta:

> *„Noi ştim că Legea este bună dacă cineva o întrebuinţează bine, căci ştim că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege şi nesupuşi, pentru cei nelegiuiţi şi păcătoşi, pentru cei fără evlavie, necuraţi, pentru ucigătorii de tată şi ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiţi, pentru vînzătorii de oameni, pentru cei mincinoşi, pentru cei ce jură strîmb, şi pentru orice este împotriva învăţăturii sănătoase: potrivit cu Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu care mi-a fost încredinţată mie“.*[3]

Cu alte cuvinte, orice comportament care nu este conform cu Evanghelia lui Dumnezeu aparține legii. Dar obiectul legii este în mod evident o jurisdicție străină pentru Iisus Cristos.

Scriptura ne învață clar, următoarele pietrele de temelie ale Evangheliei:

- Întoarcerea către Dumnezeu dintr-un stil de viață păcătos [4]
- Caritate de la sine [5]
- Iubirea dușmanilor [6]
- A oferi fără a aștepta o recompensă [7]
- Iertarea vinovăției și a nerespectului [8]
- Să se predice oamenilor, că oricine care crede în faptele pentru viață, moartea pe cruce pentru iertarea păcatelor și învierea lui Cristos din morți, păcatele îi vor fii iertate și îi va fii dăruită viață veșnică în împărăția lui Dumnezeu. [9]

Din păcate, în această lume nu fiecare caracter se simte in mod egal, atras de adevărurile Evangheliei. [10] Dar Scripturile ne învață, că fiecăruia i-se cere într-un mod sau altul, să cunoască conținutul Evangheliei. [11] „Statul de drept“ există pentru a-i proteja pe cei care sunt atrași de sfânta Evanghelie și pentru a-i administra pe cei care îi sunt străini. „Statul de drept” sau, în termeni biblici,“Stapinitorii legii“, este sistemul conform căruia autoritățile acestei lumi, cu „prerogativele și insignele regale“ a lui Cain, conduc lumea.

Aici o comparație tabelară a atributelor Evangheliei și celor ale legii:

Evanghelia	Stapinitorii legii
Pocăinţă şi întoarcerea către Dumnezeu dintr-un stil de viață păcătos.	Gestionarea stilului de viață păcătoasă
Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți.	Profită de aproapele tău.
Iubiți și binecuvântați pe dușmanii voștri	Cucerește și stăpânește-ți dușmanii prin mijloace legale (lege).
Oferind fără așteptări de recompensă	Oferirea numai în anticiparea unei recompense (dă și ia).
Iartă vina/ datoria și daunele / rănile / încălcările	Pentru vină, datorii și daune / vătămări /încălcări, aplicare de amendă și solicitare la plată și dobândă.
Predică răscumpărarea din păcat și atingerea vieții veșnice prin credința în moartea sacrificială a lui Isus și învierea sa din morți.	Predicați un Dumnezeu de neatins, absent și impersonal. Aceasta este chipul lui Dumnezeu de la Cain, deismul, religia New Age și multe alte credințe.

Tabelul următor arată în mod clar și evident asemănările catolicismului cu cele a statului de drept.

Legea spune:	Legea este aplicată de:	Doctrina „creștină” a Bisericii Romano-Catolice
Gestionați stilul de viață păcătos.	Legislație, poliție, justiție penală, filantropie, mass-media.	Pontificat, inchiziție, sfintele taine, mass- media
Concurență: obținerea unui avantaj față de aproapele tău, (legea celui mai puternic)	Acțiune politică egoistă, concurență, partizanism, naționalism	Acțiune politică egoistă, bazată pe putere, sub masca ecumenismului
Domină dușmani prin mijloace legale	Războaie și legi de urgență, învățături darwiniste (legea celui mai puternic), patriotism	Justificarea „Scopul scuză mijloacele“ ale bisericii militante (Regimini militantis Ecclesiae)
Oferă și solicită recompense (dă și ia)	Tranzacționarea este orientată spre obținerea de profit. (Schimb și comerț)	Mântuirea se realizează numai prin fapte bune. Vânzarea de indulgențe.
Forțează plata datoriilor cu dobânzi.	Justiție, poliție	Iertarea păcatelor în schimbul plăților și amenzilor (vânzare de indulgențe)
Predicați absenților zeul impersonal al lui Cain, al deismului și al altor credințe.	Predică "In God We Trust" în timp ce Bibliile sunt reținute în școli	Solicitați mijlocirea sfinților, pentru a pune un cuvânt bun unui Mântuitor absent și impersonal.

Statul de drept este identificat în Biblie ca un serviciu de condamnare. 12 Elixirul vieții statului de drept este păcatul. 13 Acest lucru poate fi ușor dedus din cât de eficiente sunt elementele de detectare, urmărire penală și pedepsirea infracțiunilor - da, este singurul lor scop! Funcționarii statului de drept sunt numiți și „slujitori ai dreptății” al căror sfârșit va fi conform lucrărilor lor." 14 (Aceasta înseamnă, că faptele bune duc la un bun sfârșit și cele rele la un final corespunzător, rău). Așa cum se poate aștepta de la serviciu invocat de Cain. Sfânta Scriptură mărturisește despre el, că el însuși „a fost din acest rău”.15 Consecința logică este aceea, că serviciul de condamnare - statul de drept - este deținut

de Satana însuși. Bineînțeles că este șocant la început, să constatăm conform Scripturii, că – legea judiciara mondială, este domeniul Satanei. Dar, în mod surprinzător și din fericire, Scriptura ne învață de asemenea, că există o anumită legătură cordială, între Dumnezeu și Satana.

Învățăm din cartea lui Iov, că Satan este binevenit în sala tronului ceresc a lui Dumnezeu, 16 deși a condus o rebeliune în cer pentru care o treime din îngeri au fost alungaţi din cer și exilați pe pământ. 17 Sarcina lui este de a „cutreera și umbla pe pământ“. 18 Întrucât el este un înger și prin urmare o ființă spirituală incapabilă de existența fizică, Satana poate influența afacerile umane, numai lucrând și acționând prin acei oameni care îl recunosc, ca „Dumnezeul acestei lumi”, sau chiar îi acordă închinare. 19 Ca „prinț care domnește în aer“, el poate de asemenea manipula forțele naturii. 20 Pentru a obține aprobarea oamenilor, de ai îndruma spiritual, el își folosește abilitățile supranaturale, să se facă irezistibil de atractiv pe sine și argumentele sale - sau mai simplu de spus: pentru a-i seduce. El este îngerul luminii, 21 inventatorul extravaganței umaniste - el folosește pentru a seduce masele de oameni, o mulţime de împrejurări si splendori, experiențe vizuale uluitoare, emoţionalitate dezorientantă și arhitecturi glorificatoare copleșitoare. El vrea să ne convingă că (1) exercită puterea lui Dumnezeu Atotputernic pe pământ și (2) că prin urmare, suntem obligați să urmăm îndrumarea sa morală. 22 Isus Cristos a fost de acord cu primul punct (și prin aceasta a afirmat, în opinia mea, legământul dintre Dumnezeu și Cain), dar l-a avertizat pe Satan, că numai cuvântul scris al lui Dumnezeu este potrivit pentru a îndruma deopotrivă omul fără păcat și pe cel păcătos. 23 În afară de infailibila sa îndrumare morală, cuvântul scris al lui Dumnezeu pare a fi singura revelație adevărată a originii, naturii și scopului lui Satan. Potențialul său, de a pune în pericol invocarea Satanei, este singurul motiv logic pentru care cei mai înalți conducători ai legii, au interzis în mod tradițional citirea Bibliei sau cel puțin nu au promovat-o cu sârguință.

Cei mai timpurii creștini, au înțeles foarte bine rolul satanic indispensabil al Romei, în treburile umane. În procesul legal pe care Cristos l-a introdus pentru membrii comunității Sale, a fost cea mai grea pedeapsă pe care un infractor a putut să o primească, expunerea la autoritatea Cezarului.

> *Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te şi mustră-l între tine şi el singur. Dacă te ascultă, ai cîştigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inşi, pentruca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; şi, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgîn şi ca un vameş.* 24

În scrierile sale despre *„Imeneu și Alexandru, pe care i-am dat pe mâna Satanei, ca să se înveţe să nu hulească.”* 25 Apostolul Pavel nu a spus membrilor rebeli ai comunitaţii ca-i încredinţează unui cult satanic. Nici nu a vrut să spună prin următorul sfat, că biserica din Corint să desfășoare descântece demonice:

„… În numele Domnului nostru Isus Cristos și după ce spiritele voastre și al meu s-au unit cu puterea Domnului nostru Isus Cristos de a le preda lui Satana pentru distrugerea cărnii, pentru ca Duhul să fie mântuit în ziua Domnului Isus.” 26

În ambele cazuri Pavel a respectat porunca lui Cristos pentru frați, care au respins atât Evanghelia, cât și ordinea legii: să-i predea sistemului de justiție penală cezariană pentru binele lor spiritual și pentru binele comunității. Așadar, primii creștini erau foarte conștienți de faptul ,că vocația Romei se baza pe moștenirea spirituală satanică a lui Cain. Și că îndeplinește astfel sarcina (1) de a învăța pe oamenii lui Dumnezeu să nu hulească, (2) să distrugă natura păcătoasă și astfel (3) să protejeze sufletul omului de condamnarea veșnică în ziua judecății. Acest spirit violent, dar eficient este menționat în Psalmul 2: 9 și din nou în Apocalipsa 2:27 ca „toiag de fier” cu care Cristos stăpânește neamurile și le sfărâmă. Liderii politici ai iudaismului, care se așteptau la un Mesia care să-l răstoarne pe Cezar pentru a-i elibera de asuprirea Romei, nu au înțeles la vremea respectivă, că Roma este toiagul de fier al lui Cristos. Pentru că el nu a vrut să sfărîme Roma în bucăți, ei l-au declarat a fiind un impostor și au cerut Romei să-l răstignească. Ba chiar l-au batjocorit și au râs de el, atunci când nu a respectat solicitarea lor de a coborî de pe cruce. Pur și simplu nu au înțeles cum ar putea fi, ca Mesia să sufere de bunăvoie sub propria lege violentă a toiagului. Ei nu au putut pur și simplu să motiveze. Și la fel ei nu au mai putut înțelege, că pe 8 septembrie în anul 70 d.Cr. același toiag, a fost folosit în persoana generalului roman Vespasianus Titus, de a cucerii și zdrobii într-o mie de bucăți orașul lor rebel, Ierusalim.

Dar Pavel, care în timpul slujirii sale mediteraneene și egee a trebuit să suporte persecuțiile și represaliile fraților săi israelieni, a înțeles foarte bine toiagul de fier a lui Cristos. În scrisoarea sa către Romani, găsim probabil cea mai elocventă afirmație despre Noua Ordine Mondială care a fost scrisă vreodată:

Oricine să fie supus stăpînirilor celor mai înalte; căci nu este stăpînire care să nu vină dela Dumnezeu. Şi stăpînirile cari sînt, au fost rînduite de Dumnezeu. Deaceea, cine se împotriveşte stăpînirii, se împotriveşte rînduielii puse de Dumnezeu; şi ceice se împotrivesc, îşi vor lua osînda. Dregătorii nu sînt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ţi fie frică de stăpînire? Fă binele, şi vei avea laudă dela ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune şi să pedepsească pe cel ce face rău. Deaceea trebuie să fiţi supuşi nu numai de frica pedepsei, ci şi din îndemnul cugetului. Tot pentru aceasta să plătiţi şi birurile. Căci dregătorii sînt nişte slujitori ai lui Dumnezeu, făcînd necurmat tocmai slujba aceasta.

Daţi tuturor ce sînteţi datori să daţi: cui datoraţi birul, daţi-i birul; cui datoraţi vama, daţi-i vama; cui datoraţi frica, daţi-i frica; cui datoraţi cinstea, daţi-i cinstea.[27]

De la epoca împăratului Constantin, papalitatea romană a răspândit ideea, că conducătorul care judecă pe răufăcători trebuie să fie neapărat creștin. Papa Silvestru (episcopul Romei care a fost învățat în mod fals să-l convertească pe împăratul Constantin la creștinism) nu a văzut nicio contradicție într-un războinic care-l urma pe Isus și care în același timp măcelărea dușmanii. [28] Acest spirit, născut dintr-o definiție falsă și contradictorie a creștinului, a pătruns în urmașii lui Silvestru precum și în toate cruciadele Sfântului Imperiu Roman, naționalismul european, revoluția americană, războiul secesiunii sudice și toate războaiele secolului al 20-lea. Probabil cea mai uimitoare victorie psihologică a papalității negre, în care protestanții sunt în general de acord, că înarmata și violenta conducere, ar fi acceptabilă pentru Dumnezeu și de către adevărații creștini să fie exercitată. Dar nimic nu este mai departe de adevăr! Biblia nu dă unui membru al Trupului lui Cristos nici-o legitimare pentru a se înarma în vreun fel, cu excepția armurii simbolice a lui Dumnezeu din Efeseni 6:14-17. Deci, aprobarea de către protestanți a acestui principiu, înseamnă menținerea îndrumării morale a celor care poartă puterea Dumnezeului Atotputernic pe pământ. Persoana care a luat pe bună dreptate semnul lui Cain într-un timp îndelungat, așa cum se învăță în mod fals, este Petru. Da, papii pot susține cu adevărat, că regula lor se bazează pe „Petru" - dar numai prin exercitarea constrângerii spirituale, care este cuvântul ebraic פטר. , pronunțat „Payter", înseamnă „întâi născut" [29], ceea ce, desigur, se aplică și lui Cain, primul fiu al Evei.

Susținătorii argumentului conform căruia utilizarea forței letale este permisă sub stăpânirea creștină, se referă în principiu la un singur pasaj din Biblie. Este în, Evanghelia după Luca în capitolul 22:36. Trădarea lui Cristos se apropie. Isus îi sfătuiește pe ucenicii săi: „Acum, cine are o pungă, s-o ia; cine are o traistă, deasemenea s-o ia; și cine n-are sabie, să-şi vîndă haina, şi să-şi cumpere o sabie.[30] Am auzit acest verset de multe ori, de la milițieni creștini (care pe unii dintre, nu mi-e rușine, pot să-i numesc prieteni) ca justificare, folosind acest verset pentru a se pregăti spiritual pentru lupta împotriva slujitorilor conducătorilor nedrepți. Doar că, un verset trebuie citit mai departe, pentru a obține contextul corect. Isus le explică acolo ucenicilor săi: Căci vă spun că trebuie să se împlinească cu Mine aceste cuvinte scrise: «El a fost pus în numărul celor fărădelege.» Şi lucrurile privitoare la Mine, sînt gata să se împlinească." (vezi Isaia 53:12). Căci ceea ce [este scris] despre mine se va împlini! "Pentru a împlini profeția, Cristos a trebuit să fie numărat printre păcătoși. Acest lucru sa întîmplat prin cumpărarea și purtarea săbiilor de către ucenicii săi. Pentru că aceasta stătea în contradicție cu un adevărat prinț al păcii. Și astfel, cerința nelegalității a fost îndeplinită în el. Acest lucru s-a întâmplat de îndată ce ucenicii au adus două săbii - numărul minim care alcătuia pluralul „răufăcător". Cu aceasta s-a împlinit profeția din Isaia 53:12. După ce i-au adus cele două săbii, Cristos le-a spus: „este de ajuns." Și alte săbii nu au mai fost cumpărate.

Succesul creștinismului roman în răzbunarea și persecuția răului, a dus la o lume care

este profund suspicioasă față de Evanghelia creștină. Această neîncredere servește în avantajul Romei, pentru că orice suflet care-l respinge pe Cristos, este prada de drept a Romei prin care își consolidează dreptul de a exista. De asemenea, este în avantajul Romei atunci când există rebeliune împotriva organelor tiranice de conducere, deoarece rebeliunea împotriva tiranilor înseamnă și nesupunere față de Evanghelie. (Nota traducătorului: Așa cum de exemplu s-a observat, cu Revoluția Americană, care s-a bazat pe teologia eliberării a cardinalului Bellarmin). Oricât am disperat privind execuția vicioasă a vieților presupuse inocente în masacrul din Waco, până la urmă nu mi-a mai rămas nimic, decât să o privesc ca pe o procedură normală, inchizitorială militară ecleziastică, împotriva rebeliunii percepute. Declarația pe propria răspundere a agentului special-ATF Davy Aguilera [31], care a dus la mandatul de arestare în baza căruia agențiile guvernamentale au pătruns în legătura Davidiană, au enumerat în mod conform contradicțiile cu Evanghelia în învățăturile și acțiunile lui David Koresh. Conform depoziției, Vernon Howell a luat numele de David Koresh, deoarece „credea că numele de Mesia sau Miruitul Domnului, l-ar ajuta să devină mai credibil ” (p. 2). Totuși, un membru al grupului său a declarat, că învățătura lui Koresh „nu a fost întotdeauna bazată pe Biblie” (p. 11). Această afirmație este susținută de declarația lui Aguilera, conform căreia autoproclamatul „Alesul Domnului” și adepții săi au cheltuit numai în 1992 cel puțin 44.000 de dolari pe arme și explozivi, inclusiv grenade de mână și grenade de pușcă, praf de pușcă și azotat de potasiu (p. 6). Unde vă rog în Scripturi, Aleșii lui Cristos sunt solicitaţi, să se aprovizioneze cu arme distructive și aducătoare de moarte? Conform „Inchiziției“ lui Aguilera, David Koresh a declarat, că Biblia îi permite să poarte arme ” (pag. 15). Unde vă rog în Evanghelie, i-se permite unui Ales al Domnului, dreptul de a purta arme? Koresh a prezis sfârșitul lumii și „că asta se va întîmpla printr-o lovitură militară” și „toți necredincioșii ar trebui să sufere” (p. 9). Vă rog, unde spune Biblia că creștinii trebuie să poarte război cu necredincioșii? Din punctul de vedere al Inchiziției, Davidienii au făcut mărturisiri retorice față de Isus Cristos, dar i-au arătat o infidelitate substanțială, prin - încălcarea vechiului legământ (semnul) cu Cains, care pătrunde în papalitatea neagră și de asemenea în guvernul Statelor Unite și astfel, îi protejează de atacatori. Contrar poruncii lui Cristos, Davidienii au ales să poarte arme aducătoare de moarte, în timp ce practicau simultan angajamentul față de Biblie. Aceste arme ar fi putut fi într-o zi îndreptate împotriva lui Cain sau a succesorilor săi, care sunt protejați de legământul și de semnul său. Deci, cum ar fii putut rezista un conducător protejat de semn să se răzbune de șapte ori în legitimă apărare? Evident, după avertismentul lui Cristos din Apocalipsa 13:10, urmașii lui Cain nu au putut rezista acestei invitații de a-i responsabiliza pe acești creștini mărturisiţi, pentru purtarea armelor: „... dacă cineva ucide cu sabia, trebuie să fie ucis cu sabia“. Este aşa de surprinzător faptul, că acum guvernul consideră amintirile de la Waco precum o neplăcere și le îngropă sub o mantie de tăcere?

Cu aceste cunoștințe se poate trăi liber și în siguranță într-o lume care este guvernată în mod legitim de impostori. Cheia acestei cunoștințe este dezvăluită în sursa, la care impostorii au lucrat atât de mult și neobosit de a o exclude și suprima: Cuvântul lui Dumnezeu - Biblia. Și pentru că este atât de important, repet acel verset remarcabil din Habacuc (2:4), în care Dumnezeu ne spune că, deși conducătorii acționează sub cele mai

josnice motive, pot trăi în siguranță în credința lor, că Dumnezeu nu-i va pedepsi pentru exterminarea dușmanilor lor de moarte.

Biblia reduce toate interacțiunile umane în două mari servici: serviciul condamnării 32 și seviciul împăcarii 33. Serviciul condamnarii este stăpînirea răului asupra răului prin lege. El judecă și face dreptate. Se bazează pe mintea criminală și păcătoasă, pentru că fără păcat nu ar exista lege și fără lege nu ar exista condamnare. Dar condamnarea necesită genialitatea primului născut, Cain în cooperare cu răutatea iezuiților și ingeniozitatea lui Sun-Tzu. Serviciul de condamnare își impune autoritatea cu forță mortală - căci „nu degeaba poartă sabia ".

Spre deosebire de serviciul de condamnare, există serviciul de reconciliere. El învață și administrează minunata Evanghelie a lui Isus Cristos. Împăcarea nu judecă, nu condamnă și nici nu face dreptate. Mult mai mult, ea judecă spiritual, ea iubește, hrănește, suferă cu răbdare, iartă și se bucură de adevăr. Împăcarea nu poate eșua deoarece puterea ei nu stă în păcat, ci în tăria lui Dumnezeu - iubire.

Serviciul condamnării lucrează „fară prezența lui Dumnezeu". Singura dovadă a legăturii divine este un sigiliu, un palium, o mitră, un simbol - semnul lui Cain și insignele sale, care îi stabilesc autoritatea de a stăpînii, teroriza și judeca pe cei răi. Serviciul împăcării este direct stimulat de Domnul care lucrează în cel care practică această slujire. Ispășirea dovedește legătura divină prin tot ceea ce face: însăși existența ei este pecetea ei.

Dar nu totul este doar alb și negru. Desigur, există și zone juritice variabile: judecători care împacă și reconcilieri care judecă. Mulți preoți iubitori romano-catolici își dedică viața unei forme de reconciliere, mărturisire și dezlegare. Dar nu sunt aceste sacramente un proces de condamnare, în care păcătosul se declară vinovat și este condamnat la anumite acțiuni de pocăință, de către preotul judecător local, care iartă vinovăția? Împăcarea conform Scripturilor, iartă păcatul fără nimic în schimb și direcționează energiile mărturisitorului nu spre pedeapsă, ci spre o viață smerită și constructivă în spiritul lui Cristos. Bănuiesc că există mulți preoți catolici care realizează o adevărată reconciliere chiar dacă este eretic din punct de vedere tehnic (din punctul de vedere al bisericii romano-catolice). Vechiul meu prieten britanic iezuit, care era staționat direct la Il Gesù (biserica iezuiților), a fost într-un fel un asemenea reconciler: el lua în fiecare săptămână după-amiaza la aceeași oră confesiunea în limba italiană, o limbă pe care nici nu o vorbea, nici nu o înțelegea.

Tatăl meu a fost un avocat bun, care uneori a refuzat unele onorarii ca avocat de stat, deoarece a încercat să soluționeze litigiile matrimoniale în afara instanței de divorț, pentru că a preferat să salveze căsătoria decât divorțul. Ca avocat, el a fost un slujitor al statului de drept și astfel, al serviciului de condamnare, dar cuvântul lui Dumnezeu, care era scris și pe inima lui, a făcut din el un reconciliant. Cred că aceasta este ceea ce a vrut să spună Biblia prin următorul verset: *„pentruca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt și de supt pămînt"*.34 Este o dovadă a marii puteri de reconciliere, că până și lumea decăzută și condamnații care se împacă

din nou, o apreciază la cel mai înalt grad. Și asta chiar și la condamnații care nu pun preţ pe numele lui Isus Cristos, sau însuși nu cred în el, (părerea mea personală este, că cei care-l resping pe Cristos au învățat o evanghelie inferioară prinr-o predicare ipocrită. Am tendința de a fi de acord cu remarca lui GK Chesterton: "Nu este asa că creștinismul a fost încercat și s-a dovedit a fi defect, ci mai degraba este adevărat, că el nu a fost încercat aproape deloc“.

În ciuda numeroaselor contradicții, serviciile de condamnare și reconciliere se completează reciproc. Similar cu principiile masculin și feminin, marea și pământul, noaptea și ziua, sau yin și yang. Condamnarea ne pedepsește pentru că ne-am înstrăinat de Dumnezeu; osânda este pedepapsa, împăcarea ne aduce înapoi împreună cu dragoste la Dumnezeu, prin pocăință și renunţare. Condamnarea nu ne poate apropia de Dumnezeu, dar ne poate conduce căile noastre în direcția Lui. Împăcarea nu ne poate pedepsi pentru că ne-am înstrăinat de Dumnezeu, dar ea ne poate elibera privind condamnarea, care merge încolo și încoace în căutarea înpăciuitorilor corupți, pe care să-i urmărească împreună cu suspecții obișnuiți. Eliberarea este o operațiune de împăcare. Judecățile spirituale ale împăcării sunt executate în eliberare, în timp ce judecățile naturale de condamnare sunt executate prin opusul eliberării: restricție - restricție a corpului, a confortului, de libertate, de proprietate, al posibilităţi, la viață.

Astfel de restricții mentale și materiale severe, acționează ca un mușchi puternic al condamnării. Și acest fapt la rândul său, beneficiază de împăcare. Această restricţie îi oferă lui Dumnezeu un individ păcătos şi constrâns, motivat să scape de constrângeri şi astfel prin pocăință, întorcându-se către Dumnezeu. Am văzut asta de atâtea ori, într-o duzină de celule de închisoare din Tennessee, Oklahoma, Georgia, Mississippi și California. Condamnarea poate restricționa atât de mult o persoană, încât cel judecat strigă literalmente după ispășire. În închisoare Dumnezeu nu este o teorie filosofică de discutat în timpul liber. Este un beneficiu viu, care aşa este înțeles ca și cum ar fi cheia de la uşa închisorii. Am văzut de nenumărate ori și în atât de multe circumstanțe, încât trebuie să-l consider un principu fundamental: cu cât restricțiile sunt mai mari, cu atât este mai mare suferința și cu atât mai mare este dorul de împăcare cu Dumnezeu. 35 Chiar dacă serviciul condamnării este condus de Satana ca să facă dreptate în rândul celor răi (și ce ar putea fi mai just, decât ca Satana să stăpânească răul?), iar beneficiarul final este cel care a determinat în primul rând acest întreg sistem, - Dumnezeu însuși.

Căci, după cum știm de la Pavel, Satana însuși este un înger al luminii și slujitorii săi sunt slujitori ai dreptății, al cărui sfârșit va fi după faptele lor. Scriptura este de asemenea, un catalog al slujitorilor satanici, care erau absolut necesari pentru ca Cristos să-și îndeplinească lucrarea perfectului plan: șarpele, Cain, Enoh, Ham, Nimrod, Esau, faraonul, amalechiții, regii babilonieni Nebucadneţar și Belșașar, Cir, Ahasueras, Haman, Pontius Pilat, Iuda și mulți alții. Unii erau atît de răi încît erau de compătimit, alții surprinzător de morali – simţul vinovăției l-a determinat pe Iuda să se sinucidă. Sau îndoielile profunde, care l-au făcut pe Pontius Pilat să ezite de a-l trimite pe Isus la moarte. Preotul iezuit care a inițiat acuzarea mea în ziua de sărbătoare a Sfântului Ignaţiu a fost un slujitor al Satanei, dar el a fost de asemenea absolut necesar pentru maturitatea mea ca

creștin. El m-a trimis într-o călătorie de cincisprezece ani care m-a adus acum pe această pagină a cărții.

Dintr-o dată am înțeles cele două servicii și chiar cele mai dificile întrebări, au primit răspuns practic de la sine. Deci, ce poate face un cetățean responsabil pentru a restabili guvernarea morală, corectă și constituțională? În primul rând, el trebuie să recunoască faptul, că niciun verdict împotriva guvernului care este imoral, nedrept sau neconstituțional nu poate fi aplicat decât de către cineva autorizat să facă acest lucru. Numai serviciul condamnării, are autoritatea de a stabili modele de comportament și de a schimba guvernul. Deci, pentru a schimba guvernul prin mijloace convenționale, acea persoană ar trebui să devină ea însăși judecător. Poate cineva să numească un adevărat reconciliator care deține o poziție înaltă în lume? El va trebui să dobîndească putere în lume. Dar, pentru a câștiga această influență în rândul condamnaților, acea persoană ar trebui să stăpânească, folosească și să aplice arta lui Sun-Tzu și a impostorului. (În cele din urmă, el ar fi devenit parte a problemei, pentru că ar fi schimbat părțile de la reconciliere la condamnare.) Acest lucru la rândul său nu va face prea mult bine, deoarece așa cum am arătat în ancheta mea, condamnarea și pedeapsa sistemului vor continua să hrănească sistemul în sine și astfel să-l mențină în viață. Iar dacă totuși încerc să construiesc forțe distructive capabile să schimbe în mod semnificativ sistemul, conducătorii sistemului mă vor ucide, pentru că au fost autorizați de Dumnezeu să răzbune de șapte ori mai mult decât ar putea ucide Cain. Pe scurt spus, spațiul de îmbunătățire din cadrul sistemului de condamnare pare să fie limitat la perioade ciclice de timpuri relativ bune și relativ rele. Nu derivează acest lucru atît de evident din istorie și din știri?

Desigur, Dumnezeu ar putea schimba guvernele printr-o intervenție miraculoasă, iar Revelația profetizează, că El va face acest lucru în „Ziua Judecății", sfârșitul cumplit al confruntării cosmice, aruncând fiara în iadul de foc și cu ea pe toți păcătoșii nepocăiți și numai perfectul rămâne. Scriptura nu destăinuieşte când va fi exact acea zi. Între timp, li se spune împăciuitorilor, că îmbunătățirea conducerii umane se află în responsabilitatea lor. Nu prin preluarea controlului asupra sistemului, sau prin a se izola în comunități bine fortificate. Împăciuitorii îmbunătățesc sistemul punându-se în slujba reconcilierii. Reconcilierii sunt atrăgători pentru condamnați, deoarece nu judecă și nu caută dreptate. Nu incriminează, acuză sau condamnă pe nimenea. Prin urmare, reconcilierii nu sunt percepuți de sistem ca o amenințare. Sunt isteți ca șerpii și inofensivi ca porumbeii. 36

Aceasta nu înseamnă că reconcilierii tolerează răul. Atitudinea lor față de păcat este următoarea: Oamenii știu ce este bine și ce este greșit. Oamenilor nu trebuie să li se spună că sunt păcătoși. Oamenii sunt conștienți de acest lucru. Legea lui Dumnezeu scrisă în inimile lor le amintește în mod constant de acest lucru. De ceea ce lumea are nevoie este prietenia de la cineva care are spiritul lui Dumnezeu (nu neapărat versat în Cuvântul lui Dumnezeu), de la cineva care crede în dragostea lui Dumnezeu, care este răbdător, fără prejudecăți, chiar și cel mai depravat suflet să-l păstreaze în prietenie, să-l întîlnească pentru a-l ajuta să lucreze asupra lui însăși prin pocăință și pentru a ajunge la valori sănătoase în ritmul propriu de dezvoltare. Mulți ani în condamnare m-au condus la

slujba împăcării, a cărei esență este iubirea. Apreciez cu adevărat înțelepciunea simplă din întrebarea lui Felix Mendelssohn:

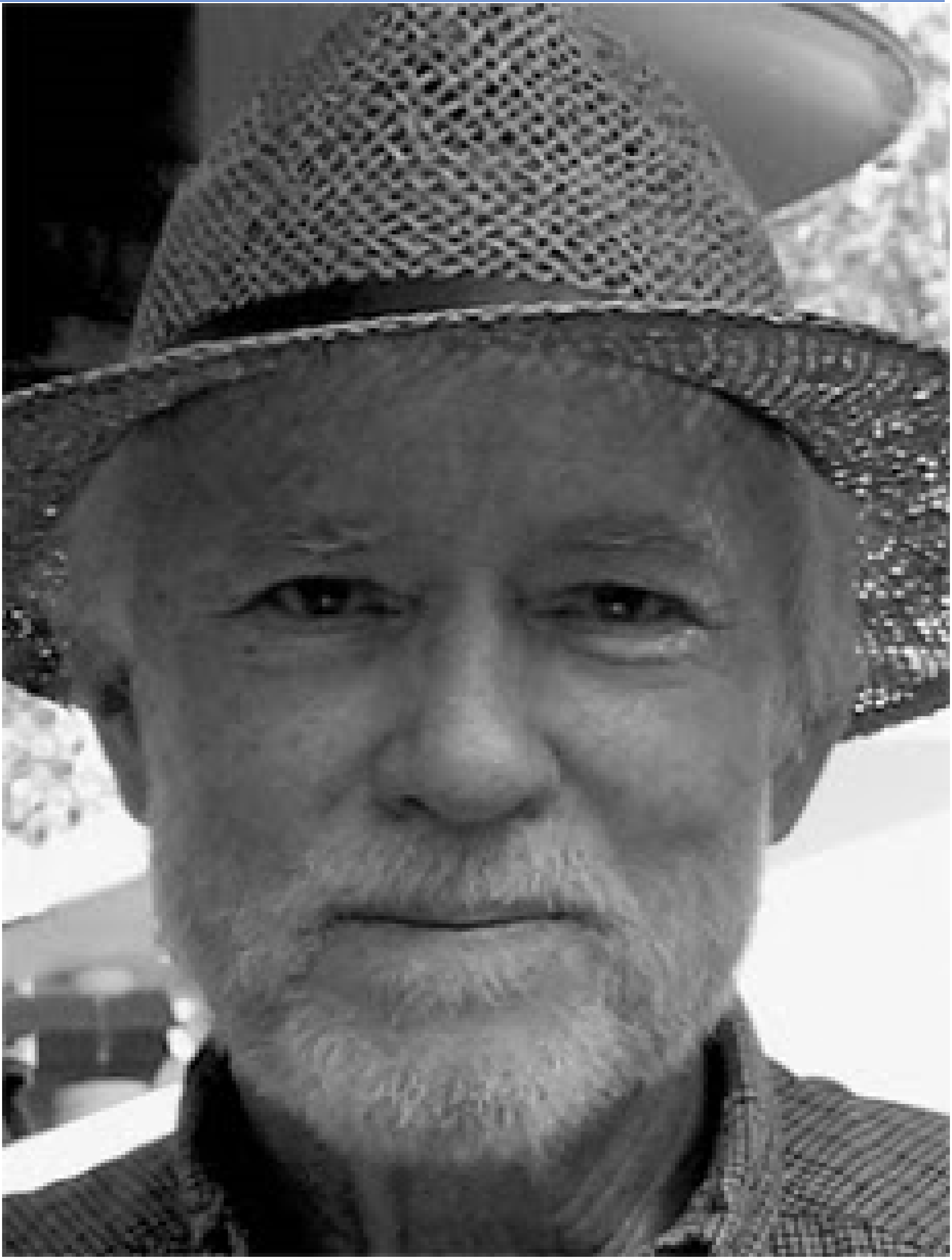
„De ce trebuie să insulte o persoană pe cei de la putere?” Să jignesc oamenii de la putere – sau chiar orce alt om, pentru mine nu mai este desirabil. Fac bine, sau măcar încerc să fac cu ajutorul Domnului nostru. Cea mai de încredere învățătură pe care am întâlnit-o în acest scop până acum, este Biblia cu minunatele Evanghelii. Și Biblia m-a învățat, că atunci când fac bine (nu un bine așa cum îl văd eu, ci un bine așa cum îl definește Evanghelia: Iubește-l pe Dumnezeu din toată inima, sufletul și mintea ta; iubi-ți-vă aproapele ca pe voi înșivă) conducătorii răului îmi vor acorda recunoștință pentru asta.

Așa că mă supun voluntar condamnării, pentru a-mi examina conștiința. Cine știe? Poate chiar aș putea inspira examinatorul să se bucure de bucuriile împăcării? Şi ce se întîmplă cu nedoritele impozite? Ei bine, voi continua să plătesc fiecare impozit pentru care sunt responsabil și nici unul pentru care eu nu sunt.

Desigur, mă aștept ca unii cititori să nu fie de acord cu mine cu privire la unele dintre concluziile mele din acest capitol și din capitolele anterioare. Dar pentru mine este în ordine, salut și dezacordul. La urma urmei, dezacordul este mama acestei cărți. Nimeni nu mă plătește pentru a comercializa vreo doctrină anume. Nu sunt genul de persoană care trebuie să mă vad întotdeauna în dreptate. Scriind acestă carte, m-am lăsat ghidat doar dovezi. Dovezile mi-au modelat concluziile și în cele din urmă au scris această carte. Oricine, care cunoaşte dovezi care m-ar putea conduce într-o altă direcție, doresc în mod sincer și serios să mi-le transmită. Nu îmi pare prea rău să mă pocăiesc din nou și nici nu aș evita să tipăresc corecții. Vreau împăcarea și vreau adevărul.

Dacă „sfântul” Franz Xavier poate afirma cu ton ferm și convingător: „Nu aș crede nici măcar în evanghelii, dacă sfânta biserică Romano-Catolică ar interzice asta ", nici eu nu pot spune cu mai puţin angajament, că nu aș crede Biblia dacă adevărul ar interzice-o.

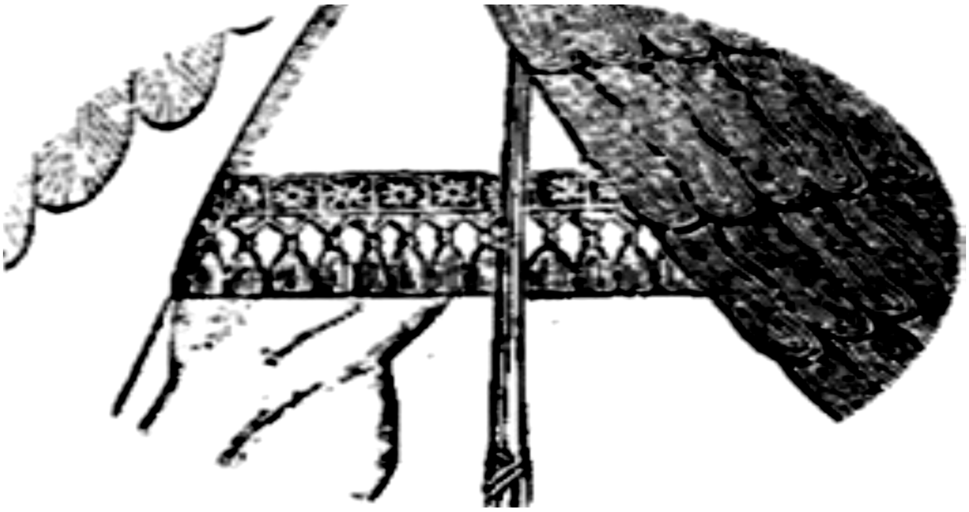
SFÎRŞIT

F. TUPPER SAUSSY

Anexa A

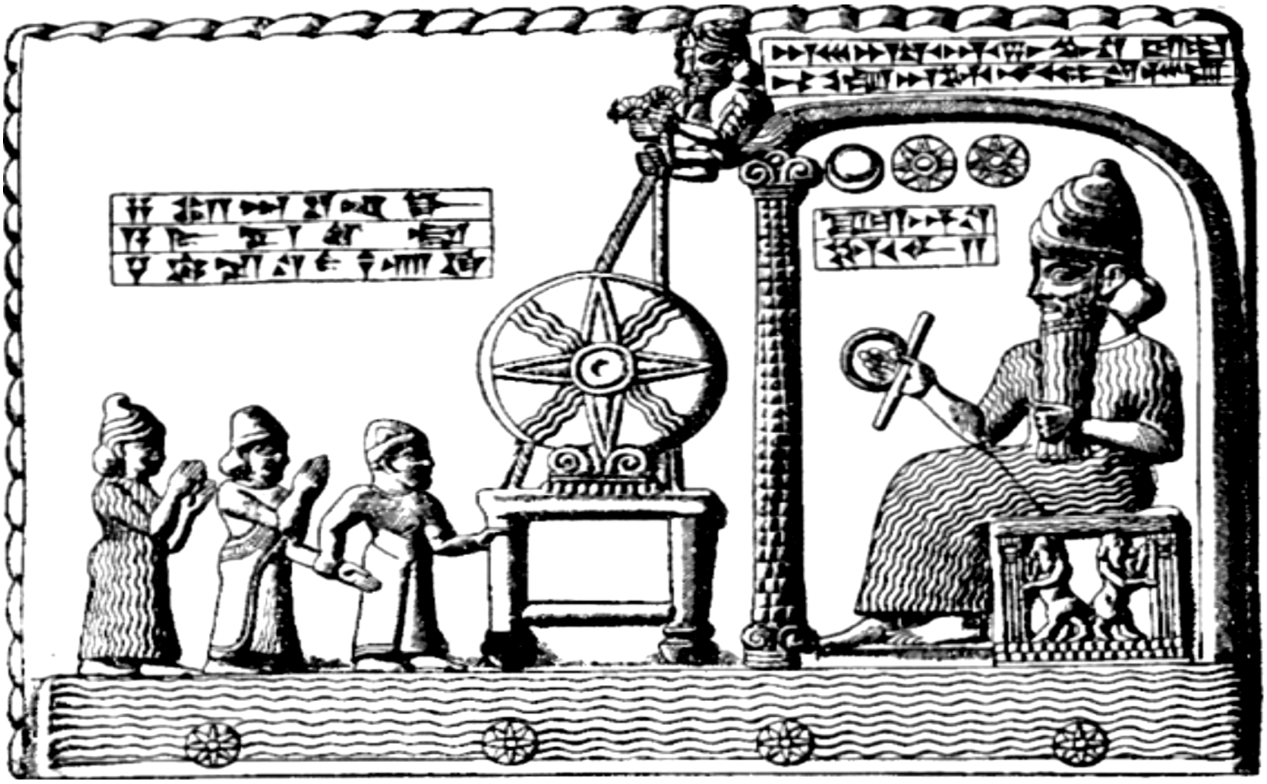
Semnul Annus în intervalul a cinci milenii

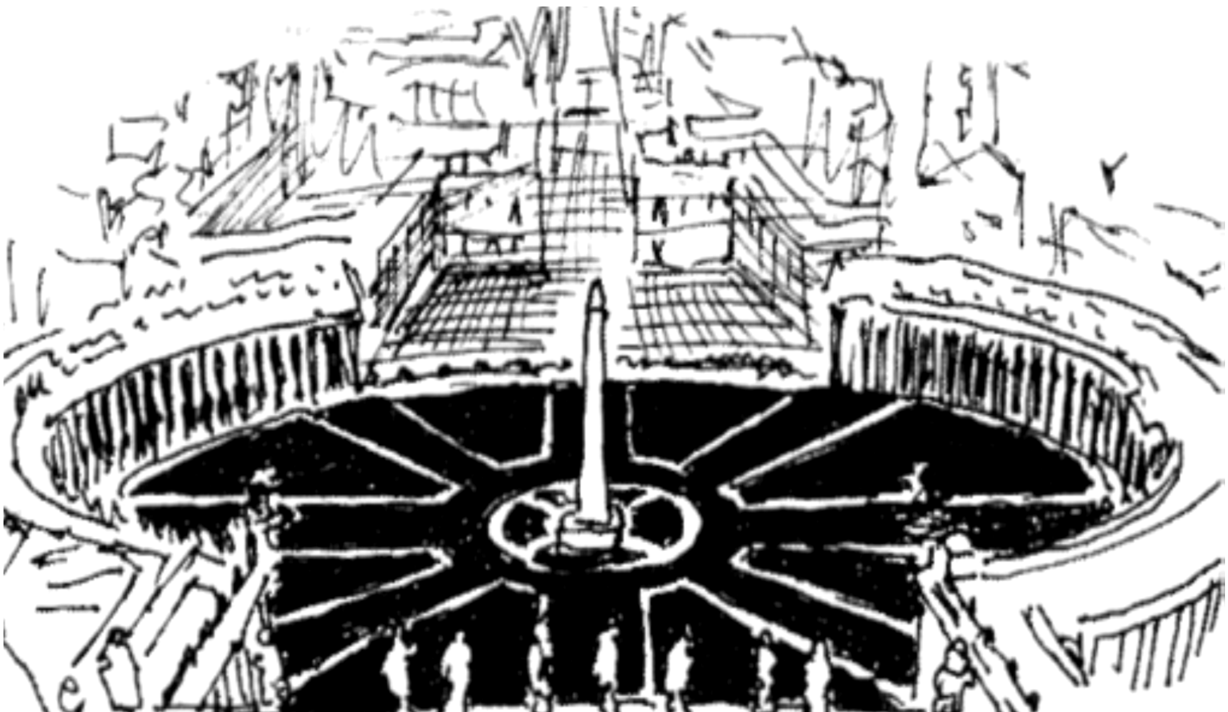
Tivul hainei lui Marduk (vezi pagina 244), este format din semnul Annus, care-l autorizează pe Marduk să pedepsească răufăcători.

Cilindru babilonian antic din Muzeul Britanic, descrie regina cerului Ishtar, care este înconjurată și împuternicită de cele patru semne Annus.

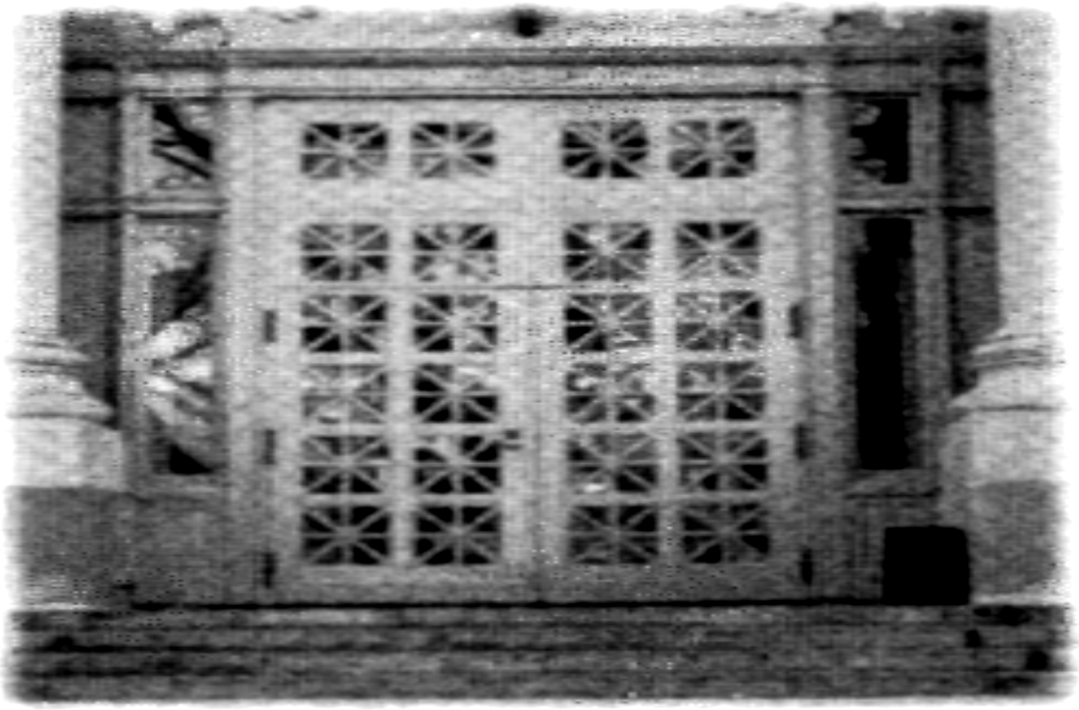
Tableta de piatră din Muzeul Britanic care-l înfățișează pe Nabonidas, cărturarul babilonian Pontifex Maximus. Supraveghea amplasarea semnelor antice Annu, în timpul restaurării Templului Annus din Sippara, cu opt sau nouă secole î.Cr.

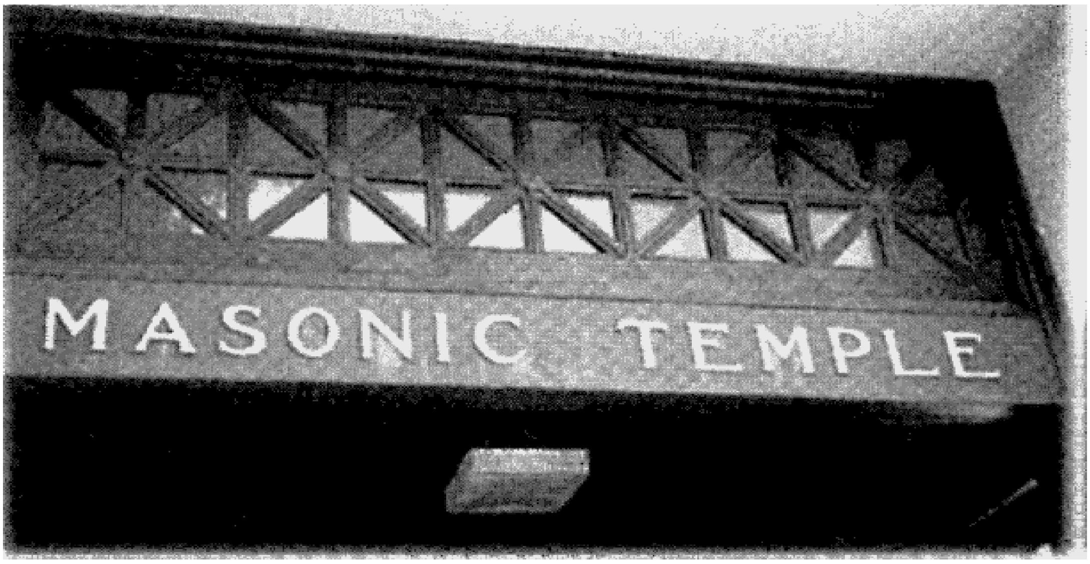
Piața Sf. Petru din Roma, unde mulțimile de oameni se adună pentru a-i auzi pe papi. Este marcată cu semnul lui Annus.

Fața și spatele unei plăci antice din bronz asirio-babiloniene, „care reprezintă lumea în ghearele unui demon malefic” (1959 Britannica Vol. 7, p. 190). „Demonul” este doar un câine,care păzeşte indisciplinaţii pentru Annu, la fel cum Satana face acest lucru pentru Jahve, „cutreierînd pământul încolo şi încoace”. Observaţi semnătura Annu în stânga, sub gura căscată a câinelui. Caninii sunt o metaforă populară pentru Cain. Nu există nicio stea mai strălucitoare pe cer decât „steaua câinelui” numită după Cain. Egiptenii l-au numit Canis (steaua câinelui) „al doilea soare”, deoarece conducea lumea misterioasă a întunericului, un conducător pe care Pavel îl numește „întunericul acestei lumi” (Efeseni 6:12). Homer l-a numit pe Canis „steaua rea”, pentru că ascensiunea sa a adus vremea fierbinte de vară și ciuma afiliată cu aceasta. Pentru a potoli steaua câinelui, au fost făcute sacrificii umane. De mulți cercetători a fost considerat ca fiind „Lucifer“ din Isaia 14:12.

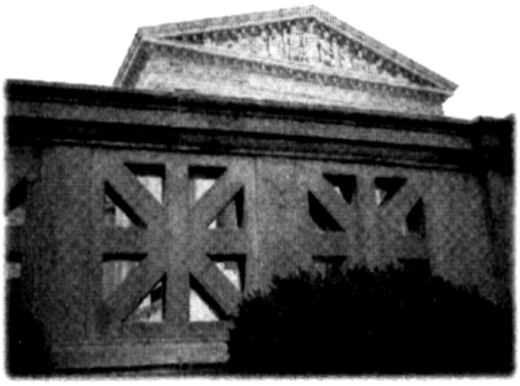

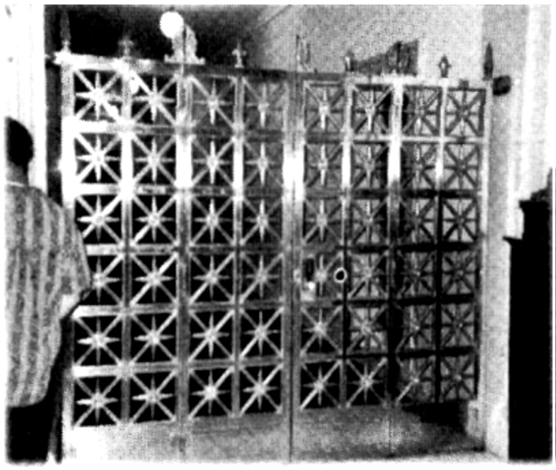
Semnul Annu pe ușa de intrare a Universității Harvard.

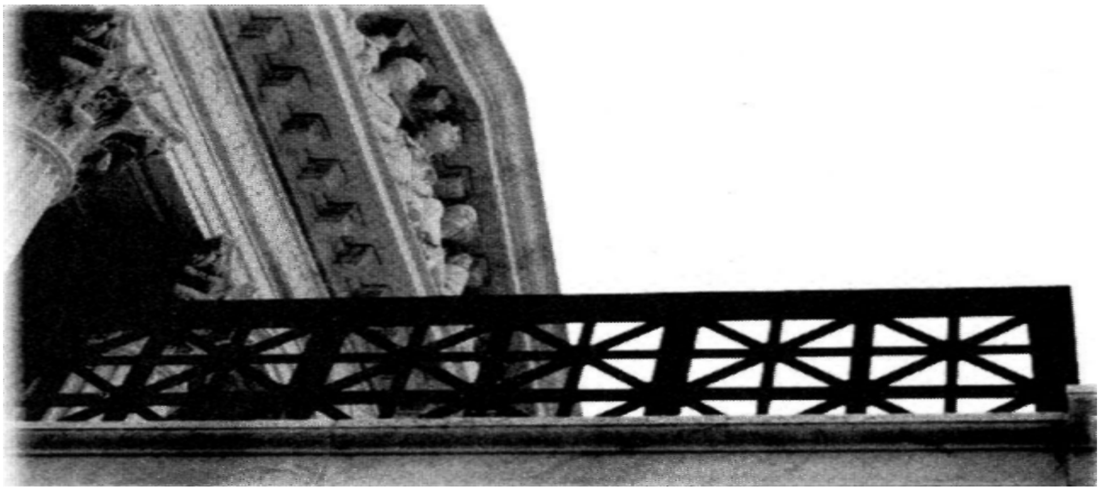

După cum Albert Pike a mărturisit, semnele Annu și alte embleme, reprezintă autoritatea domniei lui Cain, păzită de masonerie încă de la înființarea sa de către Enoh.

Dedesupt: clădirea Curții Supreme SUA, dezvăluie semnătura Annu în lucrările sale exterioare de piatră, precum și prin fierăria de bronz din interior. Justiția americană își răzbună infractorii de cel puțin șapte ori, nu pentru că sunt corupți, ci pentru că au moștenit autoritatea divină a lui Cain de a face acest lucru.

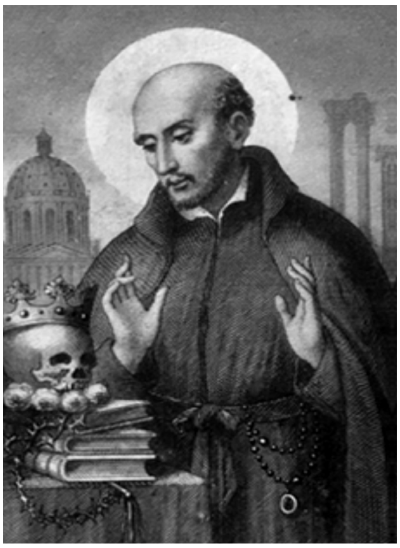
Superior General al Societății lui Isus

Ignatius Loyola (1541–1556)

Diego Laínez,1558–1565

Francisco de Borja,1565–1572

Everard Mercurian, 1573–1580

Claudio Aquaviva, 1581–1615

Mutio Vitelleschi, 1615–1645

Vincenzo Carafa, 1646–1649

Francesco Piccolomini,1649–1651

Luigi Gottifredi, 1652–1652

Goswin Nickel, 1652–1664

Giovanni Paolo Oliva,1664–1681

Charles de Noyelle, 1682–1686

Thyrsus González, 1687–1705

Michelangelo Tamburini,1706–1730

Franz Retz, 1730–1750

Luigi Centurioni, 1755–1757

Lorenzo Ricci, 1758–1775
(1773 dizolvarea ordinului de către papa Clement al XIV-lea.)

Stanislaw Czerniewicz
a condus ordinul pe perioada dizolvării.

1799–1802 Franciscus Kareu

Gabriel Gruber 1802–1805

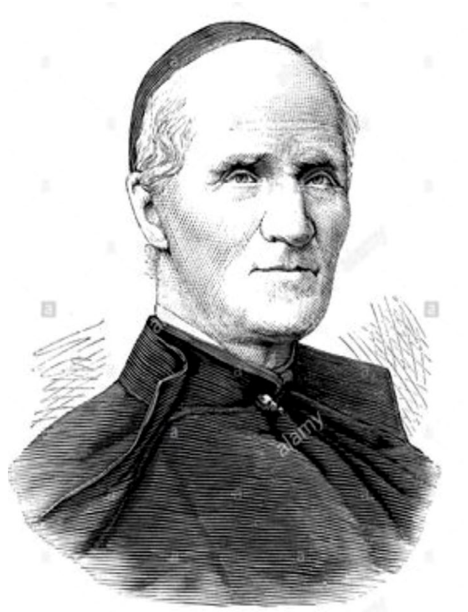

Tadeusz Brzozowski, 1814–1820
(În 1814 Papa Pius al VII-lea a aprobat din nou ordinul).

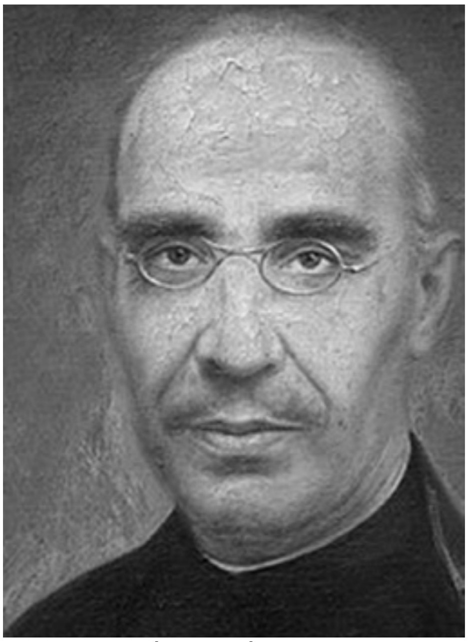

Aloisius Fortis, 1820–1829

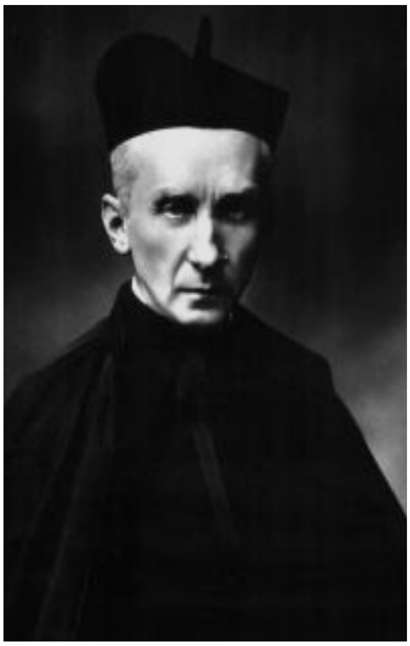

Joannes Philippus Roothaan, 1887–1892

Pierre Jean Beckx, 1853–1887

Antonius Maria Anderledy, 1829–1853

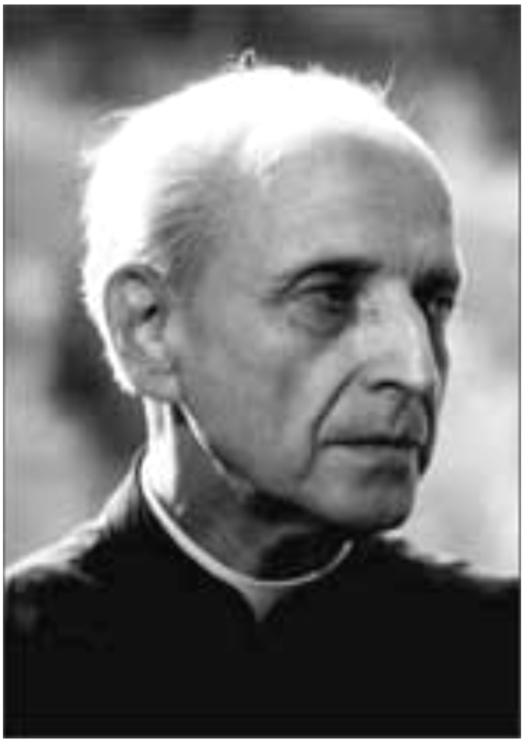

Luis Martín García, 1892–1906

Franz Xaver Wernz, 1906–1914

Wladimir Ledóchowski,

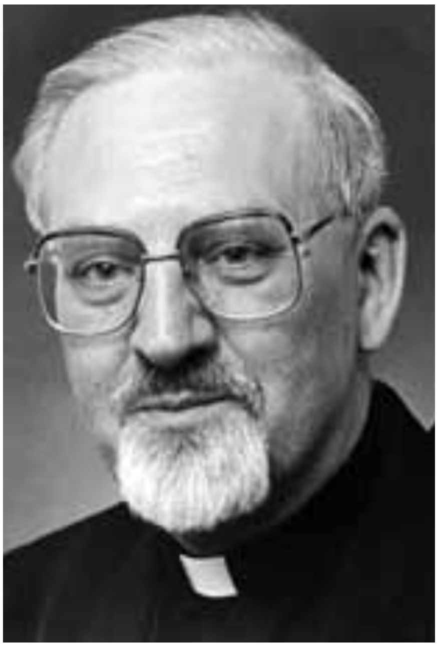
Jean Baptiste Janssens, 1946–1964

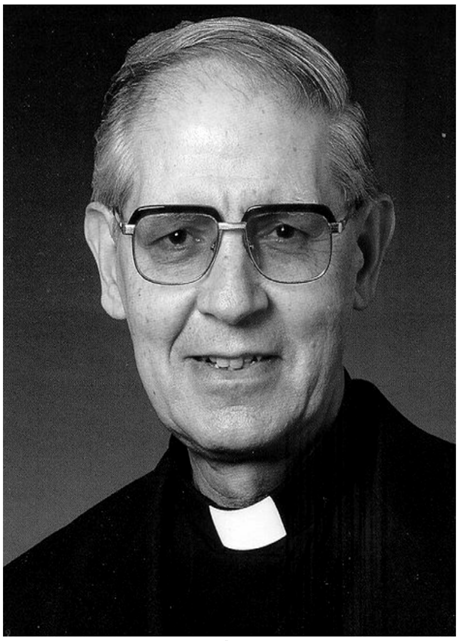
Pedro Arrupe, 1965–1983

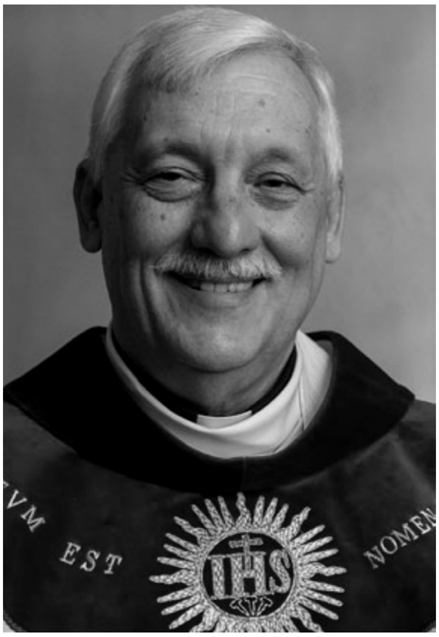
Paolo Dezza (stânga) și Giuseppe Pittau au fost numiți de Papa Ioan Paul al II-lea în 1981-1983 în funcția de adjunct (delegat apostolic) în locul lui Pedro Arrupe din cauza unui accident vascular cerebral.

Peter Hans Kolvenbach, 1983–2008 (demisie)

Adolfo Nicolás, 2008–2016 (demisie)

Arturo Sosa, seit 2016

Glosar

Absoluție: o iertare a păcatelor pronunțate de un preot.

Acronim: Cuvânt format din prima sau primele litere ale cuvintelor dintr-o sintagmă, dintr-o expresie, dintr-un titlu sau părți esențiale ale unui concept, anatema: un blestem pronunțat solemn de autoritatea ecleziastică și însoțit de excomunicare.

Adaptare misionară (ajustare): Proces prin care populația este supusă papalității romane prin integrare culturală armonioasă.

Ambiguitate: limbaj dificil, mai ales cu intențiea de a înșela; nu te angaja în ceea ce spui;minciună.

Asiria: un vechi imperiu din Asia de Vest, care se întinde de-a lungul râului central Tigris peste poalele acestuia pina la est. Este identificat cu autocrația babiloniană: un guvern în care o persoană are o putere nelimitată.

Babilon: Civilizație antică care a fost construită pe fundații care au fost instituite de istoricul Cain și de fiul său Enoh; o metaforă pentru Roma.

Bulă: o scrisoare papală oficială solemnă, închisă cu un sigiliu roșu.

Cabala: (Cabalah; cabala, qabbala etc.): un sistem de semne, litere, cifre și imagini despre care se crede că aduc o persoană în comunicare privată cu Dumnezeu și cu oameni cu aceeași idee;

Calvinismul: sistemul teologic al lui John Calvin (în jurul anului 1570) și al adepților săi, care au pus un accent puternic pe suveranitatea lui Dumnezeu, depravarea omenirii și doctrina reorientării.

Casuistica: rezolvarea unor cazuri specifice de conștiință, datorie sau comportament printr-o interpretare general incorectă a principiilor etice sau a doctrinei religioase; argument aparent, slab.

Cezar: un conducător puternic, autocratic, dictator, șef al guvernelor religioase și civile, dar limitat la puterea civilă în raport cu *Matei 22:21*. Primul care a purtat acest titlu a fost Gaius Julius Maria (100-44 î.Cr.)

Creștin: este cel care mărturisește să creadă în învățăturile lui Iisus Cristos

Creștinismul: religia derivată de la Isus Cristos, bazat pe Biblie, considerată scripturi sfinte, fiind condamnat de instanțele orientale, romano-catolice, protestante și neconfesionale: o evaluare autoritară a unei materii și emiterea unei opinii executorii.

Deism: o mișcare sau sistem de gândire care susține o religie naturală independentă de Scriptură. Revelația, accentul pe morală și negarea implicării personale a Creatorului în treburile umane sau în legile universului.

Ecumenism: în raport cu sau ca reprezentant al întregului corp al bisericilor; Promovarea unității creștine sau colaborare cu întreaga lume. De asemenea, menționat în antichitatea greco-romană întreaga lume locuită, din câte se știa la acea vreme. Cuvântul ecumenism a fost folosit din secolul al XX- lea. pentru mișcarea ecumenică creștină și mișcarea ecumenică abrahamică. Scopul este de a realiza unitatea, dialogul și cooperarea dintre confesiuni, biserici și religii monoteiste.

Enciclopediști: autorii enciclopediei franceze de științe, arte și meșteşug, care au fost identificați cu iluminismul și susțin deismul și raționalismul științific.

Exterminare: distrugre, nimicire completă, stîrpire, exterminațiune, scoate din rădăcini, eliminare prin operație chirurgicală.

Filosofii: scriitorii și gânditorii deiști sau materialiști ai Iluminismului francez din secolul al VIII-lea.

Fascism: o filozofie politică, mișcare sau regim care pune națiunea deasupra individului și reprezintă un guvern autocratic centralizat sub conducerea unui lider dictatorial, o reglementare economică și socială strictă și suprimarea violentă a opoziției.

Gesù: sediul internațional al Companiei lui Iisus, nr. 5 Borgo Sancto Spiritu, Roma.

Gnosticism, Gnoză: gândirea și practica a diferitelor culturi din perioada precreşti nă târzie și timpurile noi creștine, care se caracterizează prin convingerea că materia este rea și că răscumpărarea vine doar prin gnoză („cunoaștere”).

Ierarhie: un organ de conducere clerical, care este organizat în ordinariate sau fiecare este subordonat rangurilor sup -rioare: un organ al autorităților; clasifica rea unui grup de persoane în funcție de competențe sau în funcție de poziția economică, socială sau profesională;

Ignaţian: substantiv: o persoană care se află sub un jurământ special de a presta servicii Generalului Superior al Companiei lui Isus, de obicei clandestin.

Iluminism: o mișcare filosofică a secolului al XVIII-lea care a rezultat dintr-o respingere a ideilor tradiționale sociale, religioase și politice și este modelat de un raționalism accentuat.

Illuminati: unul din mai multe grupuri care pretind o iluminare religioasă specială; Persoane care sunt sau pretind a fi, neobișnuit de luminate.

Învățare împotriva învăţăturii: Conceptul cardinalului Thomas Wolsey, care a pronunțat învățătura umanistă împotriva învățăturii creștine biblice a teologiei eliberării: o mișcare religioasă, în special în rândul clerului romano-catolic din America Latină, filosofia politică de orientare majoritar marxistă cu o teologie a mântuirii ca eliberare de nedreptate.

Imperiu: din latină imperiu, autoritate absolută; o entitate politică mare care cuprinde un teritoriu mare sau un număr de teritorii sau popoare, sub o singură enciclică a autorității suverane: o scrisoare papală către episcopi.

Imperiul Roman: comunitatea Europei, condusă de papalitate și de Sfântul Împărat Roman, ca conducători coordonați. În diferitetimpuri, Kaiserul a revendicat autoritatea asupra statelor germane, Ungariei, Poloniei, Franței, Spaniei, Peninsulei Scandinave și Insulelor Britanice. Cu toate acestea, „regatul efectiv” a inclus doar Germania, Burgundia și vechiul regat lombard în câmpia italiană, Po.

Inchiziție: o investigație efectuată fără a ține cont de drepturile individuale; un interogatoriu sever; un tribunal romano-catolic pentru descoperirea și pedepsirea ereziei, care funcționează în prezent sub titlul Congregație pentru Doctrina Credinței.

Iudeea: nume grecesc pentru Iuda, regatul ebraic din sud, ai cărui locuitori erau numiți evrei.

Israel: un identificator complex care este (1) numele pe care Iehova l-a dat lui Iacov, că Iacob a dobândit dreptul de întâi născut al fratelui său geamăn Esau, pentru a conduce poporul ales al lui Dumnezeu; (2) vechea națiune ebraică, împărțită în două regate după moartea lui Solomon, Israel în nord și Iuda în sud; (3) națiunea biologică din care omul Iisus Hristos a fost descendent prin mama sa; (4) un stat modern care ocupă granițele geografice dure ale Iudeii cezariene și Samariei, cu o politică oficială de negare a Evangheliei Noului Testament; (5) corpurile amorfe ale celor care, prin credința harnică și dragostea față de Isus Cristos, au fost înnobilate prin operația divină către vechea națiune ebraică.

Magisteriu: postul didactic al Bisericii Romano-Catolice

Mântuirea: Eliberarea de puterea și efectele păcatului; mijloacele sau scopurile care aduc mântuirea.

Notarikon: tehnică cabalistică în care inițialele unui acronim creează un cuvânt care întărește semnificația acronimului.

Păgân: un adept al unei religii politeiste (ca în Roma antică); unul care se delectează cu plăceri senzoriale și bunuri materiale.

Paliu: o panglică de lână albă cu pandantive în față și în spate, care este purtată de un papa sau de un arhiepiscop peste casubă ca simbol al autorității episcopale depline.

Papalitate: oficiu papal; o succesiune sau o linie de papi; mandatul unui Papă; sistemul de guvernare al Bisericii Romano - Catolice, al cărui șef este Papa.

Papa negru: nume informal pentru Superiorul General al Companiei lui Isus.

Pontifex Maximus: vechi titlu care a fost aplicat pentru prima dată marelui preot al guvernului civil și religios babilonian, adică „constructor de poduri suprem (sau suveran)”; „adoptat pentru prima dată de autocrații romani la îndumnezeirea lui Gaius Mariaas Julius Caesar 48 î.C; titlu deținut de papii romani.

Pocăință: un act de auto-umilire, umilință sau devotament efectuat pentru a arăta durere sau pocăință pentru păcat.

Profețiile sibiline: Enunțurile uneia dintre mai multe profetese, care de obicei sunt acceptate ca zece la număr și au fost recunoscute în multe părți ale antichității foarte distanțate între ele (precum Babilonia, Egipt, Grecia și Italia).

Ratio Studiorum: „metodă de studiu” latină; procesul educațional prin care școlile și colegiile iezuiților ascund superioritatea morală a Scripturii și asigură ascultarea tacită față de voința papalității negre.

Reconcilierea: restabilirea armoniei și a prieteniei; în romano-catolicism: pocăință, rezultatul absolvirii sacramentului.

Protestant: cel care face sau intră într-un protest; unul dintr-un grup de prinți și orașe germane care pledează pentru apărarea libertății de conștiință împotriva unui edict din 1529 pentru a suprima mișcarea luterană; un membru al uneia dintre mai multe confesiuni bisericești care neagă autoritatea universală a Papei și afirmă principiile reformării justificării numai prin credință, preoția tuturor credincioșilor și întâietatea Bibliei ca singură sursă a adevărului revelat; un creștin care nu aparține nici unei biserici catolice sau orientale.

Reţineri sau rezervări mentale: intenționare de reținere a adevărului, atunci cînd este considerat incomod, să-l dezvăluie (față de persoanele care sunt văzute ca fiind incapabile de a-l înțelege, sau pentru a-l primi ca beneficiu).

Retragere spirituală: programul intensiv de îndoctrinare psihologică de 30 de zile a lui Loyola, ce vizează alinierea gândirii individuale cu autoritatea papală.

Statele papale: țări în centrul Italiei, care au fost conduse direct de papi între anii 755-1870

Vulgata: o versiune latină a Bibliei aprobată și folosită de Biserica Romano-Catolică.

Notă de subsol

Capitolul 1: Roma ascunsă

1. „Holy Alliance" — „Sfânta Alianță": Cum s-au reunit Reagan și Papa pentru a sprijini mișcarea de solidaritate din Polonia și pentru a accelera căderea comunismului. "Time, 24 februarie 1992. A se vedea articolul din Anexa F a).
2. O actualizare a acestei liste nu va reflecta o schimbare semnificativă în prezența laicilor romano-catolici în domeniile legislative superioare.Potrivit, Association of Jesuit Colleges and Universities există în cel de-al 106-lea Congres ,40 de absolvenți iezuiți care au absolvit la 17 instituții de iezuiți. Există 5 absolvenți în Senatul SUA și 35 în Camera Reprezentanților. Dintre acești 40 absolvenți, 23 au obținut diplome sau diplome profesionale de la universitățile de iezuiți. Universitatea Georgetown are cel mai mare număr de absolvenți și are 15 absolvenți în Congresul SUA.
3. History of Western Maryland (Istoria West Maryland), Baltimore (1882), pag. 27-30
4. We, the People: The Story of the United States Capitol: Its Past and Its Promise (Noi poporul: istoria Capitolului Statelor Unite: trecutul și promisiunea lui), U.S. Capitol Historical Society, pag. 56.

Capitolul 2: Adaptarea misionară

1. 1989 Catholic Almanac (Almanahul catolic), S. 175.
2. U.S. Court of Appeals for the Third Circuit, Case No. 85–1309. (Curtea de Apel SUA pentru cel de-al treilea district judiciar, cazul Nr. 85–1309.)
3. Așa cum preoții romani au folosit în mod tradițional numele zeului sau zeiței pe care au slujit-o ca și al lor, judecătorii de la Curtea Supremă a Statelor Unite judecătorii de la Curtea Supremă a Statelor Unite au folosit numele zeiței Justitia, ca în „Mr. Justice Antonin Scalia".
4. Alexander del Mar, Middle Ages Revisited (Evul Mediu revizuit), California 90250: Hawthorne, Omni Book Club (orig. publicat 1899), pag. 101– 102.
5. Ibidem., pag. 86
6. Ibidem., pag. 144–146
7. Chadwick, The Early Church, Eerdmans (1967), pag 243
8. The New Catholic Encycyclopedia, "Missionary Adaptation." (Noua Enciclopedie Catolică, „Adaptare misionară".)

Capitolul 3: Marginalizarea Bibliei

1. J. Edwin Hendricks, Charles Thomson and the Making of A New Nation 1729-1824 (Charles Thomson și înființarea unei noi națiuni 1729-1824), Fairleigh Dickinson University Press (1979), pag. 136-137.
2. Council of Toulouse (Consiliul din Toulouse), 1229.
3. Peter de Rosa, SJ, Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy (Vicarul lui Cristos: latura întunecată a papalității), New York: Crown Publishers (1988), pag. 162 ff.
4. Pontifex Maximus a schimbat numele Inchiziției de două ori. În 1908 papa Pius al X-lea l-a redenumit „Oficiul Sfânt", în timp ce Pavel al VI-lea în 1965 l-a transfor- mat în, „Congregația pentru Doctrina Credinței".

Capitolul 4: Metoda de învățămînt Medici

1. Peter de Rosa, Vicars of Christ (Vicarul lui Cristos), pag. 116—118
2. Ibidem.
3. De Rosa, Vicars of Christ (Vicarul lui Cristos), pag. 120
4. „Deoarece tipărirea nu poate fi împiedicată, este mai bine să etablăm învățatul împotriva învățăturii și așa să se implice toată lumea în dispută, pentru a-i menține pe laici între frică și controversă. Cel mult acest lucru îi va face conștienți pe superiorii și profesorii lor." Citat din, Viața lui Henry al VIII-lea de Lord Herbert.

Capitolul 5: Locul de întâlnire în Cipru

1. În construirea acestei scurte biografii a lui Loyola, mă refer la următoarele surse:: Barthels Jesuits (iezuiţii), Martins Jesuits (iezuiţii), Avelings Jesuits (iezuiţii), Ignatius von Meissner, Ignatius von Caraman, The Jesuit Mystique (Misticismul iezuiților) de Letson & Wiggins, Istoria secretă a iezuiților de Edmond Paris, Enciclopedia Catolică, Noua Enciclopedie Catolică și Enciclopedia Britanică. În anumite cazuri necesare, este marcată o singură sursă.
2. W.W. Meissner, SJ, MD, Ignatius of Loyola: The Psychology of A Saint (Ignațiu de Loyola: Psihologia unui Sfânt), New Haven, London: Yale University Press (1992), pag. 55.
3. Louis J. Puhl, The Spiritual Exercises of St. Ignatius (Exercițiile spirituale ale Sfântului Ignațiu), Westminster, MD: The Newman Press (1959)
4. Ibidem.
5. Manfred Barthel, traducerea de Mark Howson, The Jesuits: History and Legend of the Society of Jesus (Iezuiții: Legenda și Adevărul Societăţiilui Isus), New York: Quill, William Morrow (1982-84), pag. 29.
6. Michelet, Life of Luther (Viaţa lui Luther), pag. 70, 71
7. Philip Caraman, SJ, Ignatius Loyola: A Biography of the Founder of the Jesuits (Ignatius Loyola: o biografie a fondatorului iezuiților), San Francisco: Harper & Row (1990), pag. 48.

Capitolul 6: Epitoma valorilor creștine

1. În timp ce în vot comun mult apreciatul Coelestin al II-lea a fost instalat, „familia Frangipani a izbucnit în adunare cu consimțământul cardinalului Aimeric iar cardinalul Lamberto a fost recunoscut ca Honorius al II-lea."Oxford Dictionary of Papes, p. 165 și urm.
2. Enciclopedia Britanică, "China."
3. Piquet, Des Banqiers au Moyen Age: les Templiers (Bancheri in Evul Mediu: templieri), Paris, (1931), cum este citat în HolyBlood, Holy Grail, pag. 451
4. Daraul, History of Secret Societies (Istoria societăților ascunse), pag. 46 și urm.
5. Bula Papală - Unam Sanctam, literalmente. Sursă:

- *http://www.kathpedia.com/index.php?title=Unam_sanctam_(Wortlaut)&oldid=117945*

sau: *https://en.wikipedia.org/wiki/Unam_sanctam*
- *https://www.youtube.com/watch?v=4kg71_nB1XE*

6. J. M. Ragon, Cours Philosophique et Interpretatif des Initiations anciennes et modernes, edition sacree a l'usage des Loges et des Macons SEULEMENT (Curs filozofic și interpretativ despre inițieri antice și moderne, ediție sacră, NUMAI pentru utilizarea lojilor și a francmasonilor). (anul Masonic 5,842) pag. 37.
7. J. B. Fabre Palaprat, Recherches historiques sur les Templiers (Cercetări istorice despre templieri), (1835) pag. 31
8. Michelet, Procès des Templiers (Procesul templierilor),II,404.Această lucrare constă în principal din publicarea latină a bulelor papale și a proceselor templiere în fața comisiei papale din Paris.
9. Jules Loiseleur, La doctrine secrète des Templiers (Învățătura secretă a templierilor), pag. 141
10. Levitic 16: 6-10

    6. Aaron să-şi aducă viţelul lui pentru jertfa de ispăşire, şi să facă ispăşire, pentru el şi pentru casa lui.
    7. Să ia cei doi ţapi, şi să-i pună înaintea Domnului, la uşa cortului întîlnirii.
    8. Aaron să arunce sorţi pentru cei doi ţapi: un sorţ pentru Domnul, şi un sorţ pentru Azazel.
    9. Aaron să ia ţapul care a ieşit la sorţi pentru Domnul, şi să-l aducă jertfă de ispăşire.
    10. Iar ţapul care a ieşit la sorţi pentru Azazel, să fie pus viu înaintea Domnului, ca să slujească pentru facerea ispăşirii, şi să i se dea drumul în pustie pentru Azazel.

11. 1.**Împăraţi** 11:4

    Cînd a îmbătrînit Solomon, nevestele i-au plecat inima spre alţi dumnezei; şi inima nu i-a fost în totul a Domnului, Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său David.

12. 1. **Împăraţi** 3:12
voi face după cuvîntul tău. Îţi voi da o inimă înţeleaptă şi pricepută, aşa cum n-a fost nimeni înaintea ta şi nu se va scula nimeni niciodată ca tine.
13. 1. **Împăraţi** 11:4
Cînd a îmbătrînit Solomon, nevestele i-au plecat inima spre alţi dumnezei; şi inima nu i-a fost în totul a Domnului, Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său David.

Capitolul 7: Degetul arătător a lui Dumnezeu

1. Statutul deputaților (27 Heinrich al VIII-lea., c. 10) Parlamentul a votat pentru preluarea puterii clericale a Romei prin Heinrich cu, Act of Supremacy (Act de superioritate), care prevede: „Deși Majestatea Regelui este și ar trebui să fie pe bună dreptate, conducătorul Bisericii Angliei și așa va fi recunoscut de clericii acestui regat în adunările lor, dar totuși să afirmăm și să confirmăm și să sporim virtutea în religia lui Cristos în acest regat al Angliei și pentru suprimarea și eradicarea tuturor erorilor, credințelor false, ereziei și altor monstruozități și abuzuri care au fost folosite până acum în același mod, fie decretate de puterile acestui actual Parlament, ca regele, conducătorul nostru, moștenitorii și succesorii săi, regii acestui tărâm, să fie priviți și acceptați ca singurul conducător de pe pământ al Bisericii Angliei, numită Biserica Anglicană; și ar trebui să se alăture și unească cu el la coroana acestei împărății, precum titlul și stilul lor, precum și toate onorurile, jurisdicțiile, privilegiile, autoritățile, imunitățile, profiturile și bunurile demnității celui mai înalt conducător al aceleiași biserici căreia îi aparține; și că conducătorul nostru, moștenitorii și succesorii săi, regii acestui regat, vor avea din când în când deplină putere și autoritate pentru a inspecta, suprima, reface, înregistra, ordona, reține și corecta toate aceste erori și erezii. Abuzurile, infracțiunile și monstruozitățile de orice fel care trebuie reformate, suprimate, ordonate, eliminate, corectate, reținute sau modificate în orice mod de autoritate spirituală sau jurisdicție, pentru ca Dumnezeu atotputernic să se bucure cel mai mult de virtute în religia lui Cristos și pentru menținerea păcii, a unității și a liniștii acestei împărății; indiferent de utilizare, țară străină, autoritate străină, prescripție sau orice alte considerații sau declarații contrare. "97-98]
2. Peter de Rosa, Vicars of Christ (Vicarul lui Cristos), pag. 28
3. Partea a IX-a, secţiunea 764 und 765
4. J. Huber, Les Jesuites (Iezuiten), Paris: Sandoz et Fischbacher (1875), pag. 71 și urm.

Capitolul 8: Indentarea

1. A patra sesiune, 8. Aprilie 1546, canoanele și decretele Consiliului de la Trent (The Canons and Decrees of the Council of Trent), traducere de H.J. Shroeder, Rockford IL: TAN Books (1978)
2. Barthel, The Jesuits (Iezuiţii), pag.101
3. 2.Timotei 3:16
Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire,
4. Enzyklopädie Brittanica, Livy ii, 21, 7; 27,5.
5. Barthel, The Jesuits (Iezuiţii), pag. 49

Capitolul 9: Asigurarea încrederii

1. La Chaise probabil l-a ghidat pe rege prin cel de-al cincilea exercițiu, faimoasa „Meditație spre ia", o predică care a devenit punctul central al protestantismului „Focul și pucioasa iadului". Cele cinci exerciții în total sunt: „Primul punct: acesta va fi să vezi focurile gigantice și în ele închise sufletele, în imaginație ca corpuri cuprinse de foc. Al doilea punct: să auzim bocetele, urletele, țipetele și blasfemiile împotriva lui Cristos, Domnul nostru și împotriva sfinților săi. Al treilea punct: cu simțul mirosului pentru a percepe fumul, sulful, murdăria și distrugerea corpului de flăcarile iadului. Al patrulea punct: Gustă amărăciunea lacrimilor, tristeții și remușcărilor. Al cincilea punct: Cu simțul tactil simți flăcările care învelesc și ard sufletele. Apoi vine dialogul: intrați într-o conversație cu Cristos, Domnul nostru. Amintiți-vă că cei care sunt în iad unii au mers acolo pentru că nu au crezut în venirea lui Cristos; alții, deși au crezut, nu au respectat poruncile. Împărțiți-le în trei clase: 1. Cei care s-au pierdut înainte de venirea lui Cristos; 2. Cei care erau pierduți în timpul vieții; 3. Cei care s-au pierdut, dupa viata pamântească. Îi voi mulțumi atunci Domnului nostru Dumnezeu că El nu a pus capăt vieții mele și m-a ajuta să nu cad într-una din aceste trei clase. Îi voi mulțumi, de asemenea, că s-a arătat atât de iubitor și compasiv față de mine până în acest punct. Încheiați cu, Tatăl Nostru ".
2. Samuel Smiles, The Huguenots (Hughenoţii), New York: Harper & Brothers (1869), pag. 153
3. James J. Walsh, M D, American Jesuits (Iezuiţii americani), New York: The Macmillan Company (1934), pag. 174
4. Manfred Barthel, The Jesuits (Iezuiţii), pag. 125
5. Henry Foley, SJ, Records of the English Province SJ (Aufzeichnungen der englischen Provinz SJ), VII, part a 2-a, London (1877-1883), pag. 1162ff.
6. Garry Wills, Witches & Jesuits (Vrăjitoare & Iezuiţi): Shakespeare's Macbeth, New York: Oxford University Press (1995), pag. 20.
7. Barthel, The Jesuits (Iezuiţii), pag. 42
8. Ebd.
9. Edmond Paris, The Secret History of the Jesuits/Die verborgene Geschichte der Jesuiten /Istoria secretă alezuiţilor (1975 tradusă in germ. original /editorul și data publicării, necunoscute) răspândit de Chino CA: Chick Publications, pag. 127-8
10. https://archive.org/details/istoriasecretaaiezuitilor_201912Peter de Rosa, Vicars of Christ (Vicarul lui Cristos), pag. 5
11. Ebd., pag. 138
12. Barthel, The Jesuits (Iezuiţii), pag. 260
Sursa:http://www.vatican.va/archive/hist_councils/ii_vatican_council/documents/vat-ii_decree_19631204_inter-mirifica_en.html
13. Education Reporter (reporter educațional), Mai 1996, publicație lunară prin Eagle Forum Education & Legal Defense Fund, St. Louis, MO 63105

Capitolul 11: Cele treisprezece articole despre arta militară

1. Aceste estimări din anul 1784, se bazează pe preotul superior al misiunii americane de atunci, John Carroll, un preot iezuit și fratele lui Daniel Carroll, pe al cărui teren a fost construită „Roma”, clădirea Capitolului SUA.
2. M. Martin, SJ, The Jesuits: The Society of Jesus and the Betrayal of the Roman Catholic Church (Iezuiții: Societatea lui Iisus și trădarea Bisericii Romano-Catolice), New York: Simon & Schuster (1987), pag. 490. Prof. Martin concluzionează că în cartea „Teologie și biserică” (1985) a iezuitului Juan Luis Segundo „Sancțiuni” ca Kolvenbach, actualul superior general Hans Peter Kolvenbach, „ultimul răspuns la nemulțumirea continuă a papilor față de noua societate”.

Capitolul 12: Războiul lui Lorenzo Ricci

1. J.C.H. Aveling, The Jesuits (Iezuiten), pag. 225
2. Hyneman and Lutz, editors, American Political Writing During the Founding Era 1760-1805 (Scrierile politice în timpul erei de fondatoare a Americii 1760-1805), Indianapolis: Liberty Press (1983), Vol. I, pag. 383.
3. Ibidem. Autorul anonim al acestui material din 1776 despre Penn Charter și statul Philadelphia, a fost potrivit redacției „Probabil un avocat - sau cel puțin avea cunoștințe juridice considerabile”.
4. Aveling, The Jesuits (Iezuiţii), pag. 225
5. Martin, The Jesuits (Iezuții), pag. 215
6. Aveling, pag. 278
7. Barthel, The Jesuits (Iezuiţii), pag. 208
8. Martin, pag. 212
9. Enciclopedia Catolică, „Lorenzo Ricci”

Capitolul 13: Podul secret

1. Martin, The Jesuits (Iezuiţii), pag. 23 Oxford Book of Popes
2. Sidney Hayden, Washington and His Masonic Compeers (Washington și asociații săi masoni),
3. New York: Masonic Publishing and Manufacturing Company (1868)
4. Hendricks, Charles Thomson and the Making of A New Nation (Charles Thomson și apariția unei noi națiuni), pag. 189
5. Rush, Autobiography, pag. 155

Capitolul 15: Regele nebun Georg al III-lea.

1. Koch and Peden, The Selected Writings of John & John Quincy Adams, New York: Alfred A. Knopf (1946), letter of July 3, 1776
2. În 1779, au împărțit ținutul Bute în două noi principate, Warren und Franklin, numit după patrioții Iosif și Beniamin. Ținutul Bute nu mai există.

1. John G. Miller, Origins of the American Revolution (Originile Revoluției Americane), New York: Little, Brown (1943), pag. 190

2. S. Bullock, Revolutionary Brotherhood: Freemasonry and the Transformation of the American Social Order (Frăția Revoluționară: Francmasoneria și Transformarea Ordinii Sociale Americane), 1730-1840, Chapel Hill: University of North Carolina Press, (1996), pag. 106

3. David S. Muzzey, Our Country's History (Istoria țării noastre), Boston: Ginn & Company (1961), pag. 92

Capitolul 16: Fina ajustare a libertății religioase

1. Denis Gwynn, Bishop Challoner, London:Douglas Organ (1946), pag. 192

2. Gwynn, Challoner, pag. 191

3. Finke & Stark, The Churching of America (Biserica Americii), New Jersey: Rutgers University Press (1993), pag. 25

4. Theodore Sedgwick, Jr., A Memoir of the Life of William Livingston (O amintire din Viată de William Livingston), New York (1844), pag. 136

5. The Literary Diary of Ezra Stiles (Un jurnal literar de Ezra Stiles), New York (1901), Vol I, pag. 490

6. Jonathan Boucher, in Miller, Origins (Origini), pag. 195

7. Thomas O'Gorman, History of the Roman Catholic Church in the United States (Istoria bisericii romano-catolocăin USA), New York (1895), pag. 208

8. Sidney Hayden, Washington and his Masonic Compeers (Washington und seine freimaurerischen Mitstreiter), New York: Masonic Publishing and Manufacturing Co. (1868), pag. 371. În fața Marii Loji Provinciale din New York a ținut Rev. Seabury la 27. Decembrie 1782 un discurs raportat de un martor ocular: „Împreună s-a hotărât în unanimitate că mulțumirile acestei loji să revină Rev. Bro. Dr. Seabury, pentru predica sa din această zi în fața acestei și a altor loji de sărbătoarea Sfântului Ioan Evanghelistul".

9. Ahlstrom, Religious History of the American People (Istoria religioasă a poporului american), pag. 368-70

Capitolul 17: Momentul perfect al unui mare tur de calatorie

1. Baronia din Stourton este, conform Burke's Peerage, „cea mai veche baronie care a supraviețuit, fiind creată printr-o scrisoare de brevet“. O „scrisoare de brevet” este o subvenție regală.

2. The John Catroll Papers, Georgetown University,

3. J.C. Papers, Scrisoare către Thomas Ellerker din 26 octombrie 1772

4. Matei 24:24
Căci se vor scula Hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, pînă acolo încît să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi „(...)

Este o continuare oarecum ciudată a încercării de a întemeia un concurent catolic pentru Rothschild, deoarece aceștia din urmă sunt gardienii tezaurului papal”. http://www.jewishencyclopedia.com/articles/12909-rothschild. Iar acest articol aprofundat confirmă: https://geopolitics.co/2015/04/08/the-rothschilds-are-jesuits/

5. Manuscrisul lui Garcia, Traducere din franceză a celor 13 articole ale lui Amiot despre arta militară, prin amabilitatea lui La Belle Eglise.

Capitolul 18: Efectele stimulatoare ale ceaiului

1. Ca atare, India de Est pare să fi fost sursa de finanțare a lui Amiot, pentru traducerea manuscriptului lui Sun-Tzu. Poate într-o bunăzi poate fi investigată, această legătură.
2. Country Life (Viața la țară), 10 octombrie 1968
3. Ibidem.
4. Geoffrey Holt, S.J, St. Omers and Bruges Colleges, 1593-1773: A Biographical Dictionary, London (1979)
5. Black’s Law Dictionary, 5th edition, pag. 709
6. Pat Shannan, care investighează implicarea guvernului secret în dezastre publice majore, cum ar fi bombardarea clădirii Murrah din Oklahoma City, că misteriosul foc ar fi putut fi tras chiar de Sam Adams. Când am vorbit cu Shannan în iulie 1999 tocmai se întorsese de la o investigație de mai multe săptămâni de pe lîngă Lexington Green. El mi-a povestit următoarele: „Sam Adams și John Hancock au primit recompense înalte și s-au ascuns în primele ore ale zilei de 19 aprilie în casa Rev. Jonas Clarke. Casa lui Clarke se află la mai puțin de un sfert de milă de Lexington Green. Adams a ținut multe dintre discursurile sale miserabile, în casa întâlnirilor de lângă Green. A fost scurt după primi zori ai zilei, când primul foc a fost tras în paltoanele roșii din spatele acestei case de întâlnire. Oricine a fost responsabil pentru acea împușcătură, ea fost începutul revoluției. Primul meu suspect a fost întotdeauna Sam Adams, chiar de la prima mea vizită cu ani în urmă la Lexington. Avea un motiv, avea acces și, mai mult decât oricine altcineva, a rămas multă vreme în memoria regelui cu arzătorul său discurs.El i-a îndemnat întotdeauna pe oameni să prețuiască libertatea mai mult decât viața însăși - și tocmai despre asta era vorba această atitudine".

Capitolul 19: Moartea și învierea lui Lorenzo Ricci

1. Hall, The Secret Teachings,etc. (Învățăturile ascunse etc.), pag. CLXVIII
2. Ibidem., CC

Capitolul 20: American Graffiti

1. Sinodul din Trient (Trento), decret cu privire la scripturile canonice, a patra sesiune.

2. Cea mai bine documentată, bine fundamentată și cu siguranță cea mai energică analiză a conflictului dintre Romano-catolicism și Scriptură, este publicată periodic de Dave Hunt, din Bend, Oregon. Newsletter(buletinul) său lunar „The Berean Call" este cercetat cu sârguință, scris minunat și este gratuit pentru abonați. Alte lucrări întemeiate pe această temă includ The Roman Catholic Controversy (Controversa romano-catolică), de James R. White și Roman Catholics and Evangelicals: Agreements and Differences (romano-catolici și evanghelici: acorduri și diferențe) de Norman Geisler și Ralph MacKenzie.

3. Dictionary of Symbols (dicționar de simboluri) Malmö, Suedia: Merkur International KB

4. Pennsylvania Gazette, 8 iunie 1769

5. Hislop, The Two Babylons (De la Babilon la Roma), pag. 240-241. Hislop citează fobia lui Pausania (Cartea x, Capitolul xv, pag. 833) Ingerm.
https://www.youtube.com/playlist?list=PLf8pXpMRcLXtbpshrlwOD5M7Z9mp85g4l

6. Daniel 5:25,26

   Iată însă scrierea care a fost scrisă: „Numărat, numărat, cîntărit, şi împărţit!" (Haldeieşte: Meine mene techel upfarsin.) Şi iată tîlcuirea acestor cuvinte. Numărat, înseamnă că Dumnezeu ţi-a numărat zilele domniei, şi i-a pus capăt.

7. Del Mar, The Worship of Augustus Caesar (Venerarea lui Augustus Caesar), pag. 306. „În toate lucrările anterioare referitoare la [Julius] el este numit Caius Caesar și uneori pur și simplu Caius".
8. Syme, The Roman Revolution (Revoluția romană), pag. 218 și urm.
9. Del Mar, Worship of Augustus Caesar (Venerarea lui Augustus Caesar), pag. 318

Capitolul 21: Locuința pământească a lui Jupiter

1. Așa cum a fost publicat în documentul Senatului 332, al 71-lea Congres, a treia sesiune, și disponibil în Library of Congress sub denumirea de „Harta Johnson a Georgetown și Washington-ului". Am fost conștientizat de acest fenomen pentru prima dată, de Daniel Salmons, care a examinat cu o pasiune și o imaginație incredibile, planului urban al orașului federal.
2. Maryland Gazette pe 26 septembrie 1793
3. Potrivit arhitectului Capitolului, placa de argint a dispărut împreună cu piatra de temelie în ciuda a două săpături științifice în ultimii ani.

Capitolul 22: Concepția imaculată

1. National Republic (Republica Națională) martie 1960

2. Chiniquy, Fifty Years in the Church of Rome: The Conversion of a Priest (Experiențele părintelui Chiniquy, 50 de ani în Biserica Romei), orig. publicat la Londra în 1886 de către Protestant Literature Depository. Rezumat publicat în 1985 de Chick. Publications, Chino CA. Rev. Chiniquy a refuzat să respecte ordinele episcopului său de a trimite un enoriaș bogat la o mănăstire de călugărițe (prin care să-le exproprieze proprietatea pentru biserică). Tânărul Abraham Lincoln a fost achitat în 1856 când a expus mai mulți preoți de mărturie mincinoasă.

3. Arhitectul Capitolului m-a informat personal în 1992, că „nu sunt cunoscute fotografii ale „libertății ” făcute la nivelul solului”.

Capitolul 23: Cupola marelui cer

1. A se vedea, The Dome of the United States Capitol: An Architectural History (Cupola Capitolului a Statelor Unite Americane: o istorie arhitecturală), S.U.A. Government Printing Office 1992 și We, the People: The Story of the United States Capitol (Noi poporul: Istoria Capitolului Statelor Unite), U.S. Capitol Historical Society în colaborare cu the National Geographic Society 1985. Majoritatea materialului referitor la conexiunea lui Brumidi cu Proiectul Capitolului, provine din aceste două surse ușor disponibile.

2. Chiniquy, Fifty Years in the Church of Rome (Experiențele părintelui Chiniquy, 50 de ani în biserica Romei), pag. 312

3. Ibidem.

4. Brig. Gen. Thomas Harris, Rome's Responsibility for the Assassination of Abraham Lincoln (Responsabilitatea Romei pentru uciderea lui Abraham Lincoln), orig. publicat în 1897, republicată de Petersburg OH 44454: Pilgrim Brethren Press (1989), pag. 19.

5. John Cottrell, Anatomy of an Assassination (Anatomia unui asasinat), New York: Funk & Wagnalls (1966)

Capitolul 24: Semnul lui Cain

1. S.H. Hooke, Babylonian and Assyrian Religion (Religia babiloniană și asiriană), Norman OK: University of Oklahoma Press (1963), pag. 15

2. George Smith, The Chaldean Account of Genesis (Relatarea caldeeană a Genezei), New York: Scribner, Armstrong & Co. (1876), pag. 54-55

3. Hooke, Babylonian Religion (Religia babiloniană), pag. 61

4. **Geneza 4: 7.**
Nu-i aşa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pîndeşte la uşă; dorinţa lui se ţine după tine, dar tu să-l stăpîneşti.“

5. **Geneza 4: 15**
Domnul i-a zis: „Nicidecum; ci dacă va omorî cineva pe Cain, Cain să fie răzbunat de şapte ori.“ Şi Domnul a hotărît un semn pentru Cain, ca oricine îl va găsi, să nu-l omoare.

6. **Geneza 4: 8**
Însă Cain a zis fratelui său Abel: „Haidem să ieşim la cîmp.“ Dar pe cînd erau la cîmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel, şi l-a omorît.

7. **Geneza 4: 10**
Şi Dumnezeu a zis: „Ce ai făcut? Glasul sîngelui fratelui tău strigă din pămînt la Mine.

8. **Geneza 4: 5**
dar spre Cain şi spre jertfa lui, n-a privit cu plăcere. Cain s-a mîniat foarte tare, şi i s-a posomorît faţa.

9. **Geneza 4: 2**
A mai născut şi pe fratele său Abel. Abel era cioban, iar Cain era plugar

10. Geneza 4: 4
Abel a adus şi el o jertfă de mîncare din oile întîi născute ale turmei lui şi din grăsimea lor Domnul a privit cu plăcere spre Abel şi spre jertfa lui;

11. Evrei 9:22
Şi, după Lege, aproape totul este curăţit cu sînge; şi fără vărsare de sînge, nu este iertare.

12. Matei 26:28
căci acesta este sîngele Meu, sîngele legămîntului celui nou, care se varsă pentru mulţi, spre iertarea păcatelor.
Fapte 20:28
Luaţi seama dar la voi înşivă şi la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfînt episcopi (Sau: priveghetori.), ca să păstoriţi Biserica Domnului, pe care a cîştigat-o cu însuş sîngele Său.
Romani 3:25
Pe El Dumnezeu L-a rînduit mai dinainte să fie, prin credinţa în sîngele Lui, o jertfă de ispăşire, ca să-Şi arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea în delungei răbdări a lui Dumnezeu;
Efeseni 1: 7
În El avem răscumpărarea, prin sîngele Lui, iertarea păcatelor, după bogăţiile harului Său,
Efeseni 2: 3
Între ei eram şi noi toţi odinioară, cînd trăiam în poftele firii noastre pămînteşti, cînd făceam voile firii pămînteşti şi ale gîndurilor noastre, şi eram din fire copii ai mîniei, ca şi ceilalţi.
Coloseni 1:14
în care avem răscumpărarea, prin sîngele Lui, iertarea păcatelor.
Evrei 9:12
şi a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfînt, nu cu sînge de ţapi şi de viţei, ci cu însuş sîngele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică.
Evrei 9:20
şi a zis: „Acesta este sîngele legămîntului, care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi.“
Evrei 10:19
Astfel dar, fraţilor, fiindcă prin sîngele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfînt,
Evrei 13:12
De aceea şi Isus, ca să sfinţească norodul cu însuş sîngele Său, a pătimit dincolo de poartă.
1 Petru 1: 2
după ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfinţirea lucrată de Duhul, spre ascultarea şi stropirea cu sîngele lui Isus Hristos: Harul şi pacea să vă fie înmulţite!
1 Petru 1:19
ci cu sîngele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur şi fără prihană.
1 Ioan 1: 7
Pe voi lumea nu vă poate urî; pe Mine Mă urăşte, pentrucă mărturisesc despre ea că lucrările ei sînt rele.
Apocalipsa 1: 5
şi din partea lui Isus Hristos, martorul credincios, cel întîi născut din morţi, Domnul împăraţilor pămîntului! A Lui, care ne iubeşte, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sîngele Său.
Apocalipsa 7:14
„Doamne“, i-am răspuns eu, „Tu ştii“. Şi el mi-a zis: „Aceştia vin din necazul cel mare; ei şi-au spălat hainele, şi le-au albit în sîngele Mielului.

Apocalipsa 12:11
Ei l-au biruit, prin sîngele Mielului şi prin cuvîntul mărturisirii lor, şi nu şi-au iubit viaţa chiar pînăla moarte

13. Efeseni 2: 6
El ne-a înviat împreună, şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Hristos Isus,

14. Geneza 4: 6, 7
Şi Domnul a zis lui Cain: „Pentru ce te-ai mîniat, şi pentru ce ţi s-a posomorît faţa? Nu-i aşa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pîndeşte la uşă; dorinţa lui se ţine după tine, dar tu să-l stăpîneşti."

15. 1 Samuel 15: 9
Dar Saul şi poporul au cruţat pe Agag, şi oile cele mai bune, boii cei mai buni, vitele grase, mieii graşi, şi tot ce era mai bun; n-a vrut să le nimicească cu desvîrşire şi au nimicit numai tot ce era prost şi nebăgat în seamă.

16. Geneza 4:26.
Lui Set i s-a născut şi lui un fiu, şi i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului. (Până în acest moment, majoritatea oamenilor par să fi ignorat sau respins Numele Sfânt. Aceștia au fost supușii de drept ai lui Cain. Căci Seth și fiul său sunt continuarea de drept a liniei Abel, linia femeilor din Geneza 3:15. Acest lucru clarifică de asemenea, în ce majoritate există cei nedrepți ...)

17. Geneza 4:16
Apoi, Cain a ieşit din Faţa Domnului, şi a locuit în ţara Nod (Adică: Fugă.), la răsărit de Eden.

18. Geneza 4:17
Cain s-a împreunat cu nevastă-sa; ea a rămas însărcinată şi a născut pe Enoh. El a început apoi să zidească o cetate, şi a pus acestei cetăţi numele fiului său Enoh.

19. Sayce, The Hibbert Lectures on Babylonian Religion (Prelegerile Hibbert despre religia babiloniană) (1887), pag. 185

20. Mrs. Sidney Bristowe, Sargon the Magnificent(Sargon Magnificul), Canada: Burnaby, B.C. Association of the Covenant People (nedatată, dar estimată a fi din 1925), pag. 83. Sayce a folosit termenul Merodach, varianta ebraică a lui Marduk.

21. H. S. Williams, Editor, The Historians' History of the World, A Comprehensive Narrative of the Rise and Developlment of Nations As Recorded by the Great (Istoria mondială istoricilor, o relatare cuprinzătoare a ascensiunii și dezvoltării națiunilor, așa cum este înregistrată de cei mari), Londra: The Times (1980), Volumul I, pag. 373. Vezi și George Smith, The Chaldean Account of Genesis: Conține descrierea creației, căderea omului, potopul (The Chaldean Account of Genesis: Containing the description of the creation, the fall of man, the deluge), Londra: Sampson Low (1976), pag. 295

22. Ibidem. Vezi și Bristowe, Sargon, pentru o prezentare bine documentată care favorizează identificarea lui Cain cu Sargon și numeroase figuri mitologice.

23. Numărul 2, Volumul 3, „Babylonia" (Babilonul)

24. Leonard King, Egypt (Egipt), Babylon și Palestine (Babilon și Palestina), pag. 28 (menționat în Bristowe).
25. Williams, Times History (Istorie contemporană), volumul I, pag. 356.

26. H.R. Hall, The Ancient History of the Near East (Istoria antică a Orientului Mijlociu), Londra: Mithuen & C o. (11. Ediția 1950), pag. 172

27. Geneza 3

1. Şarpele era mai şiret decît toate fiarele cîmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mîncaţi din toţi pomii din grădină?“
2. Femeia a răspuns şarpelui: „Putem să mîncăm din rodul tuturor pomilor din grădină.“
3. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mîncaţi din el, şi nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi.“
4. Atunci şarpele a zis femeii: „Hotărît, că nu veţi muri:
5. dar Dumnezeu ştie că, în ziua cînd veţi mînca din el, vi se vor deschide ochii, şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscînd binele şi răul“.
6. Femeia a văzut că pomul era bun de mîncat şi plăcut de privit, şi că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, şi a mîncat; a dat şi bărbatului ei, care era lîngă ea, şi bărbatul a mîncat şi el.
Păcatul lui Adam.
7. Atunci li s-au deschis ochii la amîndoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin şi şi-au făcut şorţuri (Sau: cingători.) din ele.
8. Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei (Evreieşte: vîntul.): şi omul şi nevasta lui s-au ascuns de Faţa Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină.
9. Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om, şi i-a zis: „Unde eşti?“
10. El a răspuns: „Ţi-am auzit glasul în grădină; şi mi-a fost frică, pentrucă eram gol, şi m-am ascuns.“
11. Şi Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ţi-a spus că eşti gol? Nu cumva ai mîncat din pomul din care îţi poruncisem să nu mănînci?“
12. Omul a răspuns: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lîngă mine, ea mi-a dat din pom şi am mîncat.“
13. Şi Domnul Dumnezeu a zis femeii: „Ce ai făcut?“ Femeia a răspuns: „Şarpele mea amăgit, şi am mîncat din pom.“
14. Domnul Dumnezeu a zis şarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat eşti între toate vitele şi între toate fiarele de pe cîmp; în toate zilele vieţii tale să te tîrăşti pe pîntece, şi să mănînci ţărînă.
15. Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămînţa ta şi sămînţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei zdrobi călcîiul.“
16. Femeii i-a zis: „Voi mări foarte mult suferinţa şi însărcinarea ta; cu durere vei naşte copii, şi dorinţele tale se vor ţinea după bărbatul tău, iar el va stăpîni peste tine.“
17. Omului i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, şi ai mîncat din pomul despre care îţi poruncisem: «Să nu mănînci deloc din el,» blestemat este acum pămîntul din pricina ta. Cu multă trudă să-ţi scoţi hrana din el în toate zilele vieţii tale;
18. spini şi pălămidă să-ţi dea, şi să mănînci iarba de pe cîmp.
19. În sudoarea feţei tale să-ţi mănînci pîinea, pînă te vei întoarce în pămînt, căci din el ai fost luat; căci ţărînă eşti, şi în ţărînă te vei întoarce.“
20. Adam a pus nevestei sale numele Eva (Adică: Viaţă.): căci ea a fost mama tuturor celor vii.

21. Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam şi nevestei lui haine de piele, şi i-a îmbrăcat cu ele.
22. Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscînd binele şi răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-şi întindă mîna, să ia şi din pomul vieţii, să mănînce din el, şi să trăiască în veci.“
23. Deaceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pămîntul, din care fusese luat.
24. Astfel a izgonit El pe Adam; şi la răsăritul grădinii Edenului a pus nişte heruvimi, care să învîrtească o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieţii.

28. Bristowe, Sargon, pag. 39-40

29. Ragozin, Zenaide A., Chaldea from the Earliest Times to the Rise of Assyria(Caldea din primele timpuri până la ascensiunea Asiriei), Londra: T. Fisher Unwin (1886), pag. 205-207

30. Cambridge History (Istoria Cambridge), Volumul I, pag. 406 (menționat în Bristowe)

31. „Sclavagismul a făcut parte din fundamentul pe care se baza societatea babiloniană” Sayce, Babylonia and Assyria (Babylon und Assyrien), pag. 67

32. [Londra] Times History (Istoria contemporană),, volumul I, pag. 362

33. Definiția lui Webster.

34. Geneza 4: 23-24
*23**.** Lameh a zis nevestelor sale: „Ada şi Ţila, ascultaţi glasul meu! Nevestele lui Lameh, ascultaţi cuvîntul meu! Am omorît un om pentru rana mea, Şi un tînăr pentru vînătăile mele.*
24. Cain va fi răzbunat de şapte ori, Iar Lameh de şaptezeci de ori cîte şapte.“

35. Geneza 17: 7-8
*7**.**Voi pune legămîntul Meu între Mine şi tine şi sămînţa ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legămînt vecinic, în puterea căruia, Eu voi fi Dumnezeul tău şi al seminţei tale după tine.*
8.Ţie, şi seminţei tale după tine, îţi voi da ţara în care locuieşti acum ca străin, şi anume îţi voi da toată ţara Canaanului în stăpînire vecinică; şi Eu voi fi Dumnezeul lor.

36. Geneza 4:14
Iată că Tu mă izgoneşti azi de pe faţa pămîntului; eu voi trebui să mă ascund de Faţa Ta, şi să fiu pribeag şi fugar pe pămînt; şi oricine mă va găsi, mă va omorî.“

37. Habacuc 2: 4
Iată, i s-a îngîmfat sufletul, nu este fără prihană în el; dar cel neprihănit va trăi prin credinţa lui.

38. Pike, Morals and Dogma, pag. 210
39. Geneza 5:17
Toate zilele lui Mahalaleel au fost de opt sute nouăzeci şi cinci de ani; apoi a murit

40. Geneza 4:25
Adam s-a împreunat iarăşi cu nevastă-sa; ea a născut un fiu, şi i-a pus numele Set (Adică: Înlocuit.); „căci“, a zis ea, „Dumnezeu mi-a dat o altă sămînţă în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain.“

41. Geneza 5:4
După naşterea lui Set, Adam a trăit opt sute de ani; şi a născut fii şi fiice.

42. Există o discrepanță de 191 de ani între evaluarea lui Pike și cea de pe placa de temeie Capitolului (1793 d.Cr AM 5793 dimineața). Tind să cred că opinia lui Pikes este stabilită științific.

43. Geneza 4:16
Apoi, Cain a ieşit din Faţa Domnului, şi a locuit în ţara Nod (Adică: Fugă.), la răsărit de Eden.

Capitolul 25: Cele două servicii

1. Evrei 1:1
După ce a vorbit în vechime părinţilor noştri prin prooroci, în multe rînduri şi în multe chipuri, Dumnezeu,

2. Ioan 1: 1-14
1. La început era Cuvîntul, şi Cuvîntul era cu Dumnezeu, şi Cuvîntul era Dumnezeu.
2. El era la început cu Dumnezeu.
3. Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.
4. În El era viaţa, şi viaţa era lumina oamenilor.
5. Lumina luminează în întunerec, şi întunerecul n-a biruit-o.
6. A venit un om trimes de Dumnezeu: numele lui era Ioan.
7. El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentruca toţi să creadă prin el.
8. Nu era el Lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre Lumină.
9. Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume.
10. El era în lume, şi lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut.
11. A venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit.
12. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celorce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu;
13. născuţi nu din sînge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.
14. Şi Cuvîntul S-a făcut trup, şi a locuit printre noi, plin de har, şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.

3. 1 Timotei 1: 8-11
8. Noi ştim că Legea este bună dacă cineva o întrebuinţează bine,
9. căci ştim că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege şi nesupuşi,pentru cei nelegiuiţi şi păcătoşi, pentru cei fără evlavie, necuraţi, pentru ucigătorii de tată şi ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni,
10. pentru curvari, pentru sodomiţi, pentru vînzătorii de oameni, pentru cei mincinoşi, pentru cei ce jură strîmb, şi pentru orice este împotriva învăţăturii sănătoase: -
11. potrivit cu Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu care mi-a fost încredinţată mie.

4. Matei 3: 8
Faceţi dar roade vrednice de pocăinţa voastră.

5. Matei 19:19
să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta"; şi: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi."

6. Matei 5:44
Dar Eu vă spun: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvîntaţi pe cei ce vă blastămă, faceţi bine celorce vă urăsc, şi rugaţi-vă pentru ceice vă asupresc şi vă prigonesc,

7. Matei 10: 8
Vindecaţi pe bolnavi, înviaţi pe morţi, curăţiţi pe leproşi, scoateţi afară dracii. Fără plată aţi primit, fără plată să daţi.

8. Matei 6:12
şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri (Greceşte: Lasă-ne datoriile noastre, cum şi noi am lăsat pe ale datornicilor noştri.);
18:22
Isus i-a zis: „Eu nu-ţi zic pînă la şapte ori, ci pînă la şaptezeci de ori cîte şapte.

9. Marcu 16:15
Apoi le-a zis: „Duceţi-vă în toată lumea, şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură.

10. Ioan 6:44
Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimes; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi.

11. 1 Timotei 2: 4
care voieşte ca toţi oamenii să fie mîntuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului.

12. 2 Corinteni 3: 9
Dacă slujba aducătoare de osîndă, a fost slăvită, cu cît mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire?

13. 1 Corinteni 15:56
Boldul morţii este păcatul; şi puterea păcatului este Legea

14. 2 Corinteni 11: 14-15
14. Şi nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină.
15. Nu este mare lucru dar, dacă şi slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfîrşi tul lor va fi după faptele lor.

15. 1. Ioan 3: 11-12
Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă, pentrucă iubim pe fraţi. Cine nu iubeşte pe fratele său, rămîne în moarte.
Oricine urăşte pe fratele său, este un ucigaş; şi ştiţi că niciun ucigaş n-are viaţa vecinică rămînînd în el

16. Iov 1: 6.7
7. Un astfel de om să nu se aştepte să primească ceva dela Domnul,
6. Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfăţişat înaintea Domnului. Şi a venit şi Satana în mijlocul lor. 7. Domnul a zis Satanei: „De unde vii?“ Şi Satana a răspuns Domnului: „Dela cutreerarea pămîntului şi dela plimbarea pe care am făcut-o pe el.“

17. Isaia 14:12

Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborît la pămînt, tu, biruitorul neamurilor!

Apocalipsa 12:12

De aceea bucuraţi-vă, ceruri, şi voi cari locuiţi în ceruri! Vai de voi, pămînt şi mare! Căci diavolul s-a pogorît la voi, cuprins de o mînie mare, fiindcă ştie că are puţină vreme.

18. Iov 1: 7 (vezi nota de subsol 16)

19. 2 Corinteni 4: 3-4

3. Şi dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sînt pe calea pierzării,
4. a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.

20. Efeseni 2: 1-2

1. Voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre,
2. în cari trăiaţi odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării

21. 2 Corinteni 11: 13-14

13. Oamenii aceştia sînt nişte apostoli mincinoşi, nişte lucrători înşelători, cari se prefac în apostoli ai lui Hristos.
14. Şi nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină.

22. Matei 4: 1-11

Ispitirea lui Isus Hristos.
1. Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul.
2. Acolo a postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; la urmă a flămînzit.
3. Ispititorul s-a apropiat de El, şi i-a zis: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, porunceşte ca pietrele acestea să se facă pîni."
4. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Este scris: «Omul nu trăieşte numai cu pîne, ci cu orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu."
5. Atunci diavolul L-a dus în sfînta cetate, L-a pus pe straşina Templului,
6. şi I-a zis: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: «El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; şi ei Te vor lua pe mîni, ca nu cumva să Te loveşti cu piciorul de vreo piatră."
7. „De asemenea este scris", a zis Iisus: „Să nu ispiteşti pe Domnul, Dumnezeul tău."
8. Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărăţiile lumii şi strălucirea lor, şi I-a zis:
9. „Toate aceste lucruri Ţi le voi da Ţie, dacă Te vei arunca cu faţa la pămînt şi Te vei închina mie."
10. „Pleacă, Satano", i-a răspuns Isus. „Căci este scris: «Domnului, Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti."
11. Atunci diavolul L-a lăsat. Şi deodată au venit la Isus nişte îngeri, şi au început să-I slujească.

23. Ibidem.

24. Matei 18: 15-17

15. Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te şi mustră-l între tine şi el singur. Dacă te ascultă, ai cîştigat pe fratele tău.
16. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inşi, pentruca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori.

17. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; şi, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgîn şi ca un vameş.

25. 1 Timotei 1:20

Din numărul lor sînt Imeneu şi Alexandru, pe cari i-am dat pe mîna Satanei, ca să se înveţe să nu hulească.

26. 1 Corinteni 5: 4-5

4. În Numele Domnului Isus, voi şi duhul meu, fiind adunaţi la olaltă, prin puterea Domnului nostru Isus,

5. am hotărît ca un astfel de om să fie dat pe mîna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mîntuit în ziua Domnului Isus.

27. Romani 13: 1-7

Supunerea faţă de stăpînire.

1. Oricine să fie supus stăpînirilor celor mai înalte; căci nu este stăpînire care să nu vină dela Dumnezeu. Şi stăpînirile cari sînt, au fost rînduite de Dumnezeu.

2. Deaceea, cine se împotriveşte stăpînirii, se împotriveşte rînduielii puse de Dumnezeu; şi ceice se împotrivesc, îşi vor lua osînda.

3. Dregătorii nu sînt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ţi fie frică de stăpînire? Fă binele, şi vei avea laudă dela ea.

4. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune şi să pedepsească pe cel ce face rău.

5. Deaceea trebuie să fiţi supuşi nu numai de frica pedepsei, ci şi din îndemnul cugetului.

6. Tot pentru aceasta să plătiţi şi birurile. Căci dregătorii sînt nişte slujitori ai lui Dumnezeu, făcînd necurmat tocmai slujba aceasta.

7. Daţi tuturor ce sînteţi datori să daţi: cui datoraţi birul, daţi-i birul; cui datoraţi vama, daţi-i vama; cui datoraţi frica, daţi-i frica; cui datoraţi cinstea, daţi-i cinstea.

28. De Rosa, Vicarii lui Hristos, pag. 36

29. Lexiconul ebraic al lui Strong (Dicționar ebraic), nr. 6363

30. Luca 22:36

Şi El le-a zis: „Acum, dimpotrivă, cine are o pungă, s-o ia; cine are o traistă, deasemenea s-o ia; şi cine n-are sabie, să-şi vîndă haina, şi să-şi cumpere o sabie.

31. Curtea Districtuală a SUA, West Texas, depusă la 26 februarie 1993, nr. W-93-15M.

32. 2 Corinteni 3: 9

Dacă slujba aducătoare de osîndă, a fost slăvită, cu cît mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire?

33. 2 Corinteni 5:18

Şi toate lucrurile acestea sînt dela Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, şi ne-a încredinţat slujba împăcării;

34. Filipeni 2:10

pentruca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt şi de supt pămînt,

35. Principiul este dovedit de opusul său: Restricția mai mică, distanța față de Dumnezeu, ceea ce prin statisticile privind recidiva ridicată sunt confirmate. Lumea liberă tinde să dilueze intimitatea cu Dumnezeu care a creat restricția.

36. Matei 10:16
Iată, Eu vă trimet ca pe nişte oi în mijlocul lupilor. Fiţi dar înţelepţi ca şerpii, şi fără răutate ca porumbeii

Bibliografie

Ahlstrom, Sydney E., A *Religious History of the American People,* New Haven & London: Yale University Press (1972)

Aveling, J.C. Hugh, *The Jesuits,* New York: Stein 6k Day (1981)

Barthel, Dr. Manfred, transl. by Mark Howson, *The Jesuits: History and Legend of the Society of Jesus,*
New York: Quill, William Morrow (1982-84)

Baigent, Michael, Richard Leighand Henry Lincoln, *Holy* Blood, *Holy Grail,* New York: Delacorte Press (1982)

Black's Law Dictionary, 5th edition

Bristowe, Mrs. Sidney, *Sargon the Magnificent,* Canada: Burnaby, B.C., Association of the Covenant People (undated, but estimate dc. 1925)

Bullock, Steven C., *Revolutionary Brotherhood: Freemasonry and the Transformation of the American Social Order,* 1730 - 1840, Chapel Hill: University of North Carolina Press (1996)

Caraman , Philip , SJ, *Ignatius Loyola: A Biography of the Founder of the Jesuits,* San Francisco: Harper & Row (1990)

Carroll, John (edited by Thomas O ' Brien Hanley) , *The John Carroll Papers, 1755-1791,* in 3 volumes, University of Notre Dame Press (1976)

Catholic Almanac

Chadwick, *The Early Church,* Eerdmans (1967)

Chiniquy, Rev. Charles, *My Fifty Years in the Church of Rome: The Conversion of a Priest,* orig. pub. London, 1886, by Protestant Literature Depository. Abridged version published 1985 by Chick Publications, Chino CA

Cottrell, John, *Anatomy of an Assassination,* NewYork: Funk & Wagnalls (1966)

Daraul, Arkon, A *History of Secret Societies,* Citadel Press (1995)

Del Mar, Alexander, *Middle Ages Revisited,* California 90250: Hawthorne, Omni Book Club (orig. pub. 1899); *The Worship of Augustus Caesar,* Hawthorne, CA: Christian Book Club of America (1976)

De Rosa, Peter, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy,* New York: Crown Publishers (1988)

Dictionary of Symbols, Malmo, Sweden: Merkur International KB

Dillenberger, John, ed., *Martin Luther: Selection from his writings,* NewYork: Doubleday Anchor Press (1961)

Dome of the United States Capitol, The: An Architectural History, U.S. Government Printing Office (1992)

"Education Reporter," published monthly by Eagle Forum Education & Legal Defense Fund, St. Louis, MO63105 Fabre Palaprat, J.B, *Recherches historiques sur les Templiers,* (1835)

Finke & Stark, *The Churching of America,* New Jersey: Rutgers University Press (1993)

Foley, Henry, SJ, *Records of the English Province SJ,* London (1877-1883)
Gwynn, Denis, *Bishop Challoner,* London: Douglas Organ (1946)

Geisler & MacKenzie, *Roman Catholics and Evangelicals: Agreements and Differences,* Grand Rapids: Baker Book House, (1995)

Hall, H.R., *The Ancient History of the Near East,* London: Mithuen & Co. (11th Edition, 1950)

Hall, H.R., *The Ancient History of the Near East,* London: Mithuen & Co. (11th Edition, 1950)Hall, H.R., *The Ancient History of the Near East,* London: Mithuen & Co. (11th Edition, 1950)

Hall, M a n l y P., *The Secret Teachings of All Ages: an Encyclopedic Outline of* APPENDIXD BIBLIOGRAPHY *Masonic, Hermetic, Qabbalistic & Rosicrucian Symbolical Philosophy,* Philosophical Research Society, (1988)

Harris, Brig. Gen. Thomas, *Rome's Responsibility for the Assassination of Abraham Lincoln,* orig. pub. 1897, repub. by Petersburg OH44454: Pilgrim Brethren Press (1989)

Hayden, Sidney, *Washington and His Masonic Compeers,* New York: Masonic Publishing and Manufacturing Company (1868)

Hendricks, J. Edwin, *Charles Thomson and the Making of A New Nation* 1729-1824, Fairleigh Dickinson University Press (1979)

Herbert of Cherbury, Edward, Lord, *The Life and Raigne of King Henry the Eighth,* London: Printed by E. G.for Thomas Whitaker (1649)

Hislop, Alexander, *Two Babylons,* Neptune, New Jersey: Loiseaux Brothers (1916)

Holt, SJ, Geoffrey, *St. Omer's and Bruges Colleges, 1593-1773: A Biographical Dictionary,* London (1979)

Hooke, Samuel H., *Babylonian and Assyrian Religion,* Norman OK: University of Oklahoma Press (1963)

Huber, J., *Les Jesuites,* Paris: Sandozet Fischbacher (1875)

Hunt, Dave, Editor, " The Berean Call," P.O. Box 7019, Bend, Oregon 97708

Hyneman and Lutz, editors, *American Political Writing During the Founding Era* 1760-1805, Indianapolis: Liberty Press (1983), two volumes

Kaster, Joseph, *Putnam's Concise Mythological Dictionary,* The Putnam Publishing Group (1963)

Kelly, J.N.D, The Oxford Dictionary of Popes, Oxford & New York: Oxford University Press (1986,1989)

King, Leonard W., *A History 0f Babylon*, London: Chatto and Windus (1919)

Koch and Peden, The Selected Writings of John & John Quincy Adams, N e w York: Alfred A. Knopf (1946)

Letson & Wiggins, The Jesuit Mystique, Chicago: The Loyola Press (1995)

Martin, Malachi, SJ, The Jesuits: The Society of Jesus and the Betrayal of the Roman Catholic Church, NewYork: Simon & Schuster (1987)

Meissner, W.W., SJ, MD, Ignatius of Loyola: The Psychology of A Saint, New Haven, London: Yale University Press (1992)

Michelet, M., Life of Luther, written by himself, London: David Bogue (1846).

Luther's texts collected, arranged, and translated by Michelet Miller, John G., Origins of the American Revolution, New York: Little, Brown (1943)

Muzzey, David S., Our Country's History, Boston: Ginn & Company (1961)

Needham, Guil. (Imprimatur), A Brief Historical Account of the Behaviour of the jésuites and their Faction, for the First twenty five Years of Q. Elizabeth's Reign, with an Epistle of W. Watson, a Secular Priest, shewing, How they were thought of by the other Romanists of that Time, London: James Adamson (1689)

New Catholic Encycyclopedia (1967)

O' Gorman, Thomas, History of the Roman Catholic Church in the United States, NewYork (1895)

Pike, Albert Commander, Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry, Richmond, Virginia: Jenkins, Inc. (1871,1923)

Paris, Edmond, The Secret History of the Jesuits (translated 1975, original publisher and publication date unknown), distributed by Chino CA: Chick Publications Piquet,

Des Banqiers au Moyen Age: les Templiers, Paris, (1931)

Puhl, Louis J., *The Spiritual Exercises of St. Ignatius,* Westminster, MD: The Newman Press (1959)

Ragon, J.M., *Cours Philosophique et Interpretatif des Initiations anciennes et modernes,* edition sacree a l'usage des Loges et des Macons Seulement (Masonic year 5,842)

Ragozin, Zenaide A., *Chaldea from the Earliest Times to the Rise of Assyria,* London: T. Fisher Unwin (1886)

Rush, Benjamin (Ed. by George W. Comer), *The Autobiography of Benjamin Rush,* Princeton University Press, (1948)

Sayce, Archibald, *The Hibbert Lectures on the Origin and Growth of Religion, as* APPENDIXD BIBLIOGRAPHY *Illustrated by the Religion of the Ancient Babylonians,* London: Williams & Norgate, (1909)

Scharf, *History of Western Maryland,* Baltimore (1882)

Sedgwick, Jr., Theodore, *A Memoir of the Life of William Livingston,* New York (1844)

Shroeder, H.J., trans., *The Canons and Decrees of the Council of Trent,* Rockford IL: TAN Books (1978)

Smiles, Samuel, *The Huguenots*, New York: Harper & Brothers (1869)

Smith, George, *The Chaldean Account of Genesis,* New York: Scribner, Armstrong & Co. (1876)

Stiles, Ezra, *The Literary Diary of Ezra Stiles,* New York (1901)

Strong's *Exhaustive Concordance with Hebrew & Greek Lexicons*

Syme, Ronald, *The Roman Revolution,* Oxford University Press (1966)

U.S. Court of Appeals for the Third Circuit, Case No. 85-1309

We, the People: The Story of the United States Capitol: Its Past and Its Promise, U.S. Capitol Historical Society

Viorst, Milton, ed., *The Great Documents of Western Civilization,* New York; Barnes and Noble, 1965

Walsh, James J., MD , *American Jesuits,* New York: The Macmillan Company (1934)

White, James R., *The Roman Catholic Controversy,* Minneapolis: Bethany House Publications (1996)

Williams, H. S., Editor, *The Historians' History of the World, A Comprehensive Narrative of the Rise and Development of Nations As Recorded by the Great,* London: The Times (1908)

Wills, Garry, *Witches & Jesuits: Shakespeare's Macbeth*, New York: Oxford University Press (1995)

Anexa F
Completări

a). Titlul revistei americane „Time”: The Holy Alliance (Sfânta alianţă)

Pagina de titlu a revistei americane „TIME“ din 24 februarie 1992

Articolul principal din revista „TIME“:

SFÂNTA ALIANȚĂ

Cum Reagan și Papa s-au unit pentru a sprijini mișcarea de solidaritate din Polonia și accelerarea căderi comunismului.

CARL BERNSTEIN

Luni, 7 iunie 1982, președintele SUA Ronald Reagan și Papa Ioan Paul al II-lea la prima lor întâlnire s-au retras pentru a delibera, aproximativ 50 de minute în biblioteca Vaticanului. În aceeași aripă a Vaticanului lângă apartamentele papale, cardinalul Agostino Casaroli și arhiepiscopul Achille Silvestrini s-au întâlnit cu ministrul de externe Alexander Haig și cu judecătorul William Clark, consilierul securității naționale al lui Reagan, într-o altă întrunire. Principalul accent al discuțiilor lor s-a concentrat pe invazia Israelului în Liban, care a avut loc a doua zi. În mod surprinzător, Haig a făcut apoi declarația, că prim-ministrul Menachem Begin îl asigurase, că invazia nu se va extinde mai mult de 40 kilometri pe teritoriul Libanului.

Dar Reagan și Papa au avut de discutat un subiect mult mai important. Și astfel cei doi au petrecut doar câteva minute discutând ce se întâmpla în Orientul Mijlociu. În schimb, s-au concentrat pe o cauză mult mai aproape de inima lor: Polonia și dominația sovietică a Europei de Est. La această întâlnire, Reagan și Papa au fost de acord să lanseze o campanie secretă, pentru a accelera dizolvarea imperiului comunist. Richard Allen, primul consilier de securitate național al lui Reagan, a declarat: „Aceasta a fost una dintre cele mai mari alianțe secrete din toate timpurile".

Operațiunea s-a concentrat asupra Poloniei, deci asupra celui mai populat dintre statele sovietice satelit din Europa de Est și în același timp pe locul de naștere al Papei Ioan Paul al II-lea. Atât Papa, cât și președintele erau convinși că Polonia ar putea fi scoasă din stăpânirea sovietică. Pentru a atinge acest obiectiv, Vaticanul și SUA au sprijinit mișcarea de solidaritate interzisă Solidarność după proclamarea legii războiului în 1981, pentru a o folosi ca forță motrice pentru implementarea planului.

Până la restabilirea statutului juridic al Solidarność în 1989, mișcarea de solidaritate a funcționat în clandestinitate. În acest timp, mișcarea a fost menținută în viață cu provizii și informații strategice furnizate în principal de acea rețea stabilită sub auspiciile lui Reagan și Ioan Paul al II-lea. Aceasta a implicat tone de echipamente precum Aparate de fax, aparate de tipărit, unități emițătoare și receptoare, telefoane, aparate de radio cu unde scurte, camere video, fotocopiatoare, computere etc. Toate proviziile au fost introduse în Polonia prin canale stabilite prin contrabandă, de preoți și agenți americani, precum și de reprezentanți ai AFL-CIO (o asociație internațională a partidelor liberale) și a mișcării muncitoare europene. Banii pentru uniunea interzisă provin din fonduri CIA, Fundația Națională pentru Promovarea Democrației, conturi secrete ale Vaticanului și de la asociațiile sindicale occidentale.

Lech Walesa și alți lideri ai Solidarność, au primit sfaturi strategice de la preoți sub acoperire sau consilieri americani și europeni. Acești consilieri au reflectat perfect gândirea Vaticanului și a administrației Reagan. Pe măsură ce rezistența a devenit mai eficientă, fluxul de informații spre vest cu privire la deciziile interne ale guvernului polonez și conținutul comunicărilor de la Varșovia cu Moscova, a devenit un adevărat potop. Aceste informații strategice au venit nu numai de la preoți, ci și de la spioni din cadrul guvernului polonez.

Jos cu Yalta

În opinia angajaților apropiați, Reagan și Ioan Paul al II-lea au refuzat să accepte un fapt politic fundamental din epoca lor: diviziunea Europei, stabilită în cadrul Conferinței de la Yalta din 1945. Printre altele, conferința a definit stăpânirea comunistă asupra Europei de Est. Ei credeau că o Polonie liberă și non-comunistă va fi o lovitură de pumnal, direct în inima imperiului sovietic. Când democrația va ajunge în Polonia, alte state din Europa de Est ar trebui să urmeze exemplul.

„Noi amândoi am fost de părere, că s-a făcut o mare greșeală la conferința de la Yalta și că ar trebui făcut ceva în privința asta, din partea noastră”, spune Reagan astăzi. „Solidarność a fost cea mai potrivită armă pentru a atinge acest obiectiv, deoarece la urma urmei a fost o organizație de muncitori polonezi”. Nu a mai existat niciodată ceva asemănător în Europa de Est, precum Solidarność, spune Reagan adăugând, sindicatul muncitorilor „era în contrast puternic cu toate interesele poloneze și sovietice pentru Polonia”.

Potrivit oficialilor uniunii Solidarność, Walesa și susținătorii săi erau perfect conștienți de faptul că atât Reagan, cât și Papa Ioan Paul al II-lea. s-au simțit obligați față de supraviețuirea mișcării de solidaritate, dar nu puteau decât să intuiască ce dimensiuni enorme își asumase de fapt colaborarea. „Oficial desigur nu știam, că Biserica Catolică a colaborat cu Statele Unite”, spune Wojciech Adamiecki, organizatorul și editorul ziarului interzis Solidarność și acum consilier la ambasada Poloniei la Washington. „Nouă ne-a fost spus că Papa a avertizat expres sovieticii, că dacă invadează Polonia pentru a interveni militar, el va zbura în Polonia pentru a proteja personal poporul polonez. Biserica catolică a oferit astfel un ajutor crucial. Acțiunile au fost pe jumătate publice și pe jumătate secrete. Nu s-a făcut niciun secret despre ajutorul umanitar, cum ar fi ajutorul alimentar, bani, medicamentele, vizitele medicilor în biserici etc. Secret au fost, susținerea activităților politice și a resurselor necesare, cum ar fi distribuirea mașinilor de tipărit de tot felul, asigurarea de încăperi pentru întâlniri subterane și organizarea demonstrațiilor. "

La prima lor întâlnire, Reagan și Ioan Paul al II-lea au discutat un alt punct de interes pe care amândoi îl aveau în comun: În 1981, la doar șase săptămâni distanță, amîndoi au supraviețuit încercărilor de asasinare și de atunci amândoi au crezut, că Dumnezeu i-a salvat de la o moarte sigură pentru o misiune specială. „Un prieten apropiat al lui Ronald Reagan mi-a spus, cum președintele a povestit despre acest lucru: „Vedeți cum forțele malefice ni s-au arunct în cale și cum Providența Divină a intervenit pentru a ne salva", spusese cardinalul Pio Laghi, fostul delegat apostolic la Washington. Clark a raportat în continuare, că acești doi bărbați „împărtășeau o unitate a punctului de vedere spiritual și o unitate cu privire la viziunea viitoare a imperiului sovietic: și ei au crezut că punctul lor de vedere și viziunea lor, făceau în cele din urmă parte din planul divin".

Potrivit amiralului Bobby Inman, fost director adjunct al CIA, Reagan a considerat foarte simplificat, că prăbușirea comunismului a fost doar o chestiune de timp. Și a planificat să provoace prăbușirea prin toate mijloacele. În prima jumătate a anului 1982 a apărut o strategie în cinci părți, menită să provoace prăbușirea economiei sovietice, erodând alianțele care legau URSS de statele satelite din Pactul de la Varșovia și forțând astfel reformele în cadrul imperiului sovietic. Elemente acestei strategii au fost printre altele:

- Competiția militară americană de apărare (în special așa-numitul program Star Wars) care a început deja și fiind mult prea costisitoare pentru sovietici pentru a putea ține pasul cu concurența.

- Operațiunile secrete care viza promovarea mișcărilor de reformă din Ungaria, Cehoslovacia și Polonia.
- Ajutor financiar pentru țările din Pactul de la Varșovia, în funcție de disponibilitatea lor de a proteja drepturile omului și de a implementa reforme politice și de piață.
- Izolarea economică a Uniunii Sovietice și reținerea tehnologiilor occidentale și japoneze față de Moscova. Guvernul s-a concentrat asupra refuzului față de URSS-ului, ceea ce spera să fie cea mai importantă sursă de venit din secolul XXI: Profite din Pipelina(conducta)-transcontinentală, pentru livrarea gazelor naturale în Europa de Vest. Conducta lungă de aproximativ 5.800 de kilometri, care se întinde din Siberia până în Franța, a fost deschisă punctual la 1 ianuarie 1984. Cu toate acestea, întregul proiect s-a dovedit a fi mult mai mic decât sperau sovieticii.
- Utilizarea sporită a propagandei sub forma Radio Liberty, Voice of America și Radio Free Europe. Scopul a fost să aducă mesajele politice ale administrației Reagan în inimile oamenilor din Europa de Est.

Dar în 1982, nici Reagan, nici Papa nu au putut prevedea inaugurarea unui lider sovietic precum Mihail Gorbaciov, tatăl Glasnost și al Perestroicii. Eforturile sale de reformă au dezlănțuit forțe atât de puternice care s-au dezvoltat dincolo de controlul său și au condus astfel la dizolvarea Uniunii Sovietice. Alianța Washington-Vatican „nu a provocat răsturnarea comunismului”, a remarcat corect oficialul american, care era familiarizat cu detaliile planului de sprijin, Solidarność. „La fel ca toți liderii mari și de succes din istorie, Papa și președintele au înțeles cum să folosească cu pricepere forțele sociale și istorice în propriile scopuri”.

Prăbuşirea

Campania comună a Washingtonului și a Vaticanului pentru a menține în viață Solidarność prin sprijinul lor, a început imediat după ce generalul Wojciech Jaruzelski a proclamat dreptul la război pe 13 decembrie 1981. În aceste ore întunecate, comunicarea Poloniei cu lumea necomunistă a fost întreruptă. 6.000 de oficiali Solidarność au fost arestați și alte sute de activiști au fost acuzați de trădare, punând în pericol statul și incitând la contrarevoluție, nouă dintre ei au fost uciși; iar întreaga mișcare a fost interzisă. Mii și mii de oameni s-au ascuns, mulți au căutat protecție în biserici, parohii sau au găsit adăpost la preoți. Dar autoritățile au făcut cea mai importantă captură cu liderul Solidarność - Walesa. L-au luat în arest și l-au închis într-o cabană de vânătoare îndepărtată.

La scurt timp după ce forțele de securitate poloneze au ieșit în stradă, Reagan i-a cerut sfatului Papei. La mai multe întâlniri din următoarele zile, Reagan a discutat despre

opțiunile sale. „Am avut o dispută masivă în cabinet și în Consiliul Național de Securitate cu privire la componența unei serii de sancțiuni”, își amintește fostul ministru de externe Haig. „Au variat de la sancțiuni, care au fost devastatoare în efectele lor asupra Poloniei, până la jocuri care implicau opțiuni atât de dure, încît dacă le-am fi pus în aplicare am fi riscat să creăm o altă situație, precum în Ungaria în 1956 sau în Cehoslovacia în 1968".

Haig la trimis pe devotatul ambasador romano-catolic, Vernon Walters la o întâlnire cu papa Ioan Paul al II-lea. Walters a ajuns la scurt timp după aceea la Roma și s-a întâlnit separat cu papa și apoi cu ministrul de externe al Vaticanului, cardinalul Casaroli. Ambele părți au convenit că flacăra Solidarność ar trebui să continue să ardă și că sovieticii ar trebui să fie plasați în centrul unei campanii internaționale de izolare. În plus, guvernul polonez va trebui să fie expus la o presiune morală și economică limitată. Potrivit surselor de informații americane, Papa îl sfătuise deja pe Walesa prin canalele bisericii, să-și mențină mișcarea subterană. Dar în niciun caz nu trebuie să iasă în stradă cu cei 10 milioane de membri Solidarność pentru a nu provoca o intervenție a Pactului de la Varșovia sau un război civil cu forțele de securitate poloneze. Întrucât comuniștii tăiaseră liniile telefonice directe dintre Polonia și Vatican, Ioan Paul al II-lea a comunicat prin radio cu Cardinalul Jozef Glemp din Varșovia. De asemenea, și-a trimis delegați în Polonia pentru a raporta situația. *„Informațiile de la Vatican au fost absolut mai bune și mai rapide* decât ale noastre din toate punctele de vedere”, spune Haig. "Deși am avut câteva surse excelente, a durat adesea mult prea mult până când informațiile noastre au fost filtrate prin birocrația de informații".

În primele ore ale crizei, Reagan a ordonat ca Papa să primească cît mai rapid posibil, raportul relevant de informații american, inclusiv informații de spionaj direct de la viceministrul polonez al apărării, care raporta în secret ca spion CIA. Washington a predat, de asemenea, rapoartele și analizele colonelului Ryszard Kuklinski, un membru șef al Statului Major Polonez, informant al CIA până în noiembrie 1981, când a trebuit să fie scos pe cale clandestină din Polonia, după ce a avertizat că sovieticii sunt gata să invadeze dacă guvernul polonez nu va aplica legea marțială. Kuklinski a lansat un avertisment similar cu privire la o acțiune militară sovietică la sfârșitul anilor 1980, care a determinat administrația Carter, să trimită mesaje secrete lui Leonid Brejnev, în care anunța că costul unei invaziuni va include vânzarea armelor SUA către China. De data aceasta, Kuklinski a raportat Washington-ului, că Brejnev devenise mai nerăbdător, deorece pentru el însemna o recoltă dezastruoasă acasă, că Kremlinul nu are nevoie de unități armate motorizate pentru recoltarea fructelor, in schimb, este pentru o invazie.
„Tot ce știam și credeam că ar fii fost de folos Papei, noi i-am trimis pentru informare“, spune Reagan. Și asta „fără întîrziere“!

Echipa catolică

Principalii păpușarii ai întregii acțiuni, au fost toți credincioși devotați romano-catolici. Șeful CIA, William Casey, Allen, Clark, Haig, Walters și primul ambasador al lui Reagan la Vatican - William Wilson. Ei au privit relația dintre Statele Unite și Vatican ca o alianță

sacră: puterea morală a Papei și învățăturile bisericii lor, combinate cu anticomunismul violent și ideea lor de democrație americană. Dar întreaga misiune ar fi fost imposibilă fără sprijinul deplin al lui Reagan. A crezut cu pasiune în beneficiile relației Washingtonului cu Vaticanul. Unul dintre obiectivele sale principale ca președinte, afirmat de Reagan însuși, a fost să recunoască Vaticanul ca stat „și apoi să-l facă un aliat valoros".

Potrivit amiralului John Poindexter, care era asistentul militar al consilierului de securitate națională la momentul proclamării legii marțiale, Reagan era convins că comuniștii au judecat greșit situația: După ce Solidarność a acționat deschis cu 16 luni înainte de represiune, singurul lucru pe care guvernul polonez l-a putut face, a fost să încerce să-i înstrăineze pe conaționali încercând să paralizeze mișcarea muncitoare și cel mai important, să aducă puternica biserică în conflict direct cu regimul polonez. „Nu credeam că acest lucru ar fii putut rezista (decizia de a impune legea marțială și distrugerea Solidarność) din cauza istoriei Poloniei și a aspectului religios și a tuturor celorlalte lucruri", a spus Reagan. Cardinalul Casaroli a spus: „A existat o reală concordanță a intereselor între SUA și Vatican".

Principalele decizii privind sprijinul pentru Solidarność și reacția la guvernele polonez și sovietic, au fost luate de Reagan, Casey și Clark în consultare cu Ioan Paul al II-lea. „Reagan a înțeles foarte bine aceste lucruri, inclusiv partea ascunsă", spune Richard Pipes, omul de știință conservator din Polonia, care a condus diviziunile sovietice și est-europene ale CSN. „Președintele a vorbit despre răul sistemului sovietic - nu despre oameni - și că ar trebui să facem tot posibilul pentru a ajuta acești oameni din Solidarność care luptă pentru libertatea lor. Oameni precum Haig și secretarul pentru comerț Malcolm Baldrige și James Baker (pe atunci șef de cabinet la Casa Albă) au considerat că întregul proiect este nerealist. Chiar și George Bush s-a păstrat acoperit în această privință. La întâlniri stăteam adesea în spatele lui și nu știam niciodată care este părerea lui. A fost doar Reagan, care a inteles ce a fost cu adevărat în joc".

Potrivit majorității rapoartelor din primele zile după proclamarea legii marțiale în Polonia, Casey a pășit în acest vid și a devenit principalul arhitect politic. Între timp, Pipes și personalul NSC au început să elaboreze propuneri de sancțiuni. „Scopul a fost izolarea sovieticilor și criticarea legii de război chiar în pragul lor", spune Pipes. „Sancțiunile au fost coordonate cu Operațiuni Speciale (departamentul CIA responsabil cu grupurile de lucru sub acoperire), iar primul obiectiv a fost menținerea vie a sindicatului Solidarność prin furnizarea de bani, comunicații și echipamente".

„Biserica catolică a încercat să se adapteze la întreaga situație", explică unul dintre oficialii NSC, care a condus eforturile priectului de reducere a Pipipelinei(conductei). „Ei (liderii bisericii) au încercat într-adevăr să creeze circumstanțe care să contracareze amenințarea serioasă reprezentată de intervenția sovietică, permițându-ne în același timp să luăm un ritm tot mai dur. Cu siguranță au făcut parte din toate deliberările noastre cu privire la modul în care vedem evoluția opresiunii regimului polonez - dacă aceasta a scăzut sau s-a agravat și cum ar trebui să procedăm".

În ceea ce privește conversațiile sale cu Reagan despre Polonia, Clark spune că de obicei erau foarte scurte. „Nu-mi amintesc să fi avut vreodată o conversație profundă, personală sau chiar privată cu el, care să fii durat mai mult de trei minute, indiferent de subiect. S-ar putea să fi-ţi surprins acum, noi aveam propriul nostru stil de comunicare. Eu ştiam direcţia dorită de el în care Polinia trebuia să meargă. Și asta a însemnat a contesta cu toate posibilitățile. Președintele, Casey și cu mine am discutat constant situația actuală din Polonia: Care a fost starea diferitelor operațiuni ascunse? Cine a făcut ce, unde, de ce și cum? Care erau șansele de succes ". Conform informațiilor lui Clark, el și Casey au pregătit raportul de situație zilnic pentru președinte - un dosar de informații secrete, pregătit de CIA. Acesta conținea adăugări și analize speciale la operațiunile secrete în Polonia.

Papa nu numai că și-a trimis delegații, ci s-a întâlnit personal cu oficiali americani pentru a evalua evenimentele din Polonia și eficacitatea acțiunilor politice inițiate de americani. De asemenea, a trimis mesaje sub formă de scrisori sau direct verbal către Reagan. În aproape toate călătoriile sale în Europa și Orientul Mijlociu, Casey zbura anterior la Roma pentru a se întâlni și a face schimb de informații cu Papa Ioan Paul al II-lea. Dar principalul ambasador dintre Washington și Roma a rămas Walters, fostul director adjunct al CIA, care se armoniza perfect cu Casey. Walters s-a întâlnit cu Papa de nenumărate ori, potrivit unor surse din Vatican. „Walters a fost trimis la, și de la Vatican pentru a transmite mesaje între Papa și președinte”, spune Wilson fostul ambasador al SUA la Vatican. „Bineînțeles nu trebuia făcut public că Walters avea intrare și ieșire in Washington și Vatican. Nu toate subiectele vizau în mod specific Polonia; au existat și discuții despre America Centrală sau despre luarea de ostatici în Liban".

În anii administrației Reagan, operațiunile secrete ale SUA (inclusiv cele din Afganistan, Nicaragua și Angola) au oferit deseori „ajutor letal” forțelor insurgente sub formă de transport de arme, mercenari, consilieri militari și explozivi. Totuși în Polonia au mers Papa, președintele și Casey pe drumul opus: „Singurul lucru pe care trebuiau să-l facă acolo era pur și simplu să direcționeze tensiunile deja existente pe căile dorite, dîndu-le drumul in momentul crucial , pentru a dezvolta efectul dorit. Trebuiau doar să fie atenți de a păstra o vestă albă în opinia publică ”, explică un analist. Ceea ce a ieșit din colaborarea Reagan-Casey a fost o operațiune atent concepută, al cărei scop a fost, modest comparativ cu alte activități CIA. „Dacă Casey ar fi auzit asta acum, ar rânji”, observă unul dintre admiratorii săi reticenți. "În cele din urmă, în 1991, Reagan și Casey au primit ordinea mondială pe care și-o doreau".

Directiva secretă

Cu mai puțin de trei săptămâni înainte de întâlnirea sa cu Papa în 1982, președintele a semnat o directivă secretă (NSDD 32) prin care se aprobă o serie de măsuri economice, diplomatice și secrete pentru „neutralizarea eforturilor URSS” de apărare a Europei de Est. În practică, principalele operațiuni ascunse erau limitate la cele din Polonia. Scopul principal al NSDD 32 era de a destabiliza guvernul polonez prin activități ascunse.

Acest lucru a trebuit asigurat prin propagandă și ajutor organizațional pentru Solidarność. Măsuri suplimentare au vizat în principal promovarea drepturilor omului, în special în legătură cu dreptul la slujbă și Biserica Catolică, în timp ce presiunea economică și izolarea diplomatică a regimului comunist au fost construite în America. Documentul care făcea referire la necesitatea apărării eforturilor de reformă democratică în întregul imperiu sovietic, a cerut de asemenea, o creștere subterană a activității și a propagandei radio în Europa de Est. Ajutorii și disidenții Reagan din Europa de Est, consideră că aceste acțiuni erau potrivite în special pentru a submina noțiunea de invincibilitate sovietică.

Parlamentarul republican Henry Hyde, responsabil pentru operațiunile de informații din 1985-1990, a fost informat cu privire la unele acțiuni secrete ale guvernului, făcînd următoarea remarcă: „În Polonia am făcut toate lucrurile care se fac de obicei în țările în care se dorește să se destabilizeze un guvern comunist, creșterea rezistenței populare. Am oferit asistență sub formă de ziare secrete, radio, propagandă, bani, ajutor organizațional și sfaturi. *Și începând cu Polonia, aceeași rezistență a fost organizată și în celelalte țări comuniste din Europa."*

Printre consultanții americani s-a numărat și Zbigniew Brzezinski, care s-a născut în Polonia, fost consilier de securitate națională al președintelui Jimmy Carter. „Întotdeauna m-am înțeles foarte bine cu Casey“, își amintește Brzezinski. „Era foarte flexibil și plin de resurse și nu era prea birocratic în ceea ce privește lucrurile cruciale. Dacă ceva trebuia făcut, se făcea. Pentru a menține în viață o mișcare subterană ca Solidarność, este necesar de o cantitate mare de provizii, munca în rețea etc. Datorită sprijinului nostru imens cu aceste resurse, nu a putut fii zdrobită mișcarea.“

În probleme militare, serviciul secret american era superior celui al Vaticanului, dar biserica a fost briliantă în evaluările ei asupra situației politice. Ea știa despre starea de spirit a oamenilor și a comunicat cu conducerea Solidarność, care a plasat Biserica într-o poziție incomparabilă.

„Informațiile noastre despre Polonia au fost foarte bine întemeiate, deoarece episcopii au fost în contact permanent cu Sfântul Scaun și Solidarność”, explică Cardinalul Silvestrini, pe atunci secretar adjunct de stat la Vatican. „Ne-au informat despre prizonieri, despre activitățile și nevoile grupurilor individuale ale mișcării și despre punctele de vedere și schismele din cadrul guvernului”. Toate aceste informații au fost dezvăluite președintelui sau lui Casey, de Vatican.

„Dacă studiați situația lui Solidarność, puteți vedea că au acționat foarte abil, fără a depăși marca în momentele cruciale. Acest lucru se explică prin faptul că au fost conduși de Biserică ”, spune unul dintre cei mai apropiați asistenți ai Papei. „Da, au fost momente când Solidarność a trebuit reținut. Pentru că Polonia era precum o bombă care putea exploda în ori ce moment - și asta chiar în inima comunismului, înconjurată de Uniunea Sovietică, Cehoslovacia și Germania de Est. Dacă am fi crescut aici prea mult presiunea, această bombă ar fi putut exploda".

Cappuccino lui Casey

Între timp, la Washington, s-a dezvoltat o relație strânsă între Casey, Clark și arhiepiscopul Pio Laghi. „În timpul fazei critice, eu și Casey ne-am întâlnit cu Laghi la reședința sa pentru a-i aduna comentariile și sfaturile”, spune Clark. „Am luat micul dejun, am băut cafea și am discutat despre progresele care se făceau în Polonia. Eu am vorbit adesea cu el la telefon despre ultimele evoluții și apoi am luat legătura direct cu Papa". Laghi în această privință: „Celor doi le-a plăcut un bun cappuccino. Ocazional am putut discuta și despre America Centrală sau despre poziția bisericii în ceea ce privește controlul nașterilor. Dar în mod normal, totul se învârtea în jurul evenimentelor din Polonia".

„Aproape tot ce a avut de-a face cu Polonia a fost tratat în afara canalelor normale ale Departamentului de Stat și a trecut doar prin Casey și Clark”, ne spune Robert Mc-Farlane, care a servit atât ca deputat pentru Clark cât și pentru Haig și mai târziu ca consilier de securitate națională al președintelui. „Știam că l-au întîlnit pe Pio Laghi în secret și că Pio Laghi fusese adesea la președinte, dar Clark nu m-a informat niciodată despre conținutul discuțiilor.”

În cel puțin șase ocazii, cardinalul Laghi a venit direct la Casa Albă pentru a se consulta cu Clark sau cu președintele. El intra în Casa Albă întotdeauna prin intrarea de sud-vest pentru a evita interogarea reporterilor. „Deoarece eram atât de aproape de obiectiv, încît nu ne-am putut asuma niciun risc inutil”, spune Laghi. „Sarcina mea a fost în primul rând să facilitez întâlnirile dintre Walter și Sfântul Părinte. A fost o situație foarte complexă în care obiectivul era să se mențină în viață, drepturile omului, libertatea religioasă și Solidarność, fără a provoca în mod nejustificat autoritățile comuniste. Chiar i-am spus lui Vernon: *„Ascultați întotdeauna Sfântul Părinte cu privire la aceste chestiuni. Aici avem 2.000 de ani de experiență.“*

Deși William Casey a fost denunțat pentru unele aspecte ale mandatului său de șef al CIA, cu toate acestea, nu există critici asupra aprecierii sale față de Polonia. „În mare parte a fost foarte încrezător că comuniștii nu vor rezista, în special în Polonia", spune fostul parlamentar Edward Derwinski, vorbitor al limbii poloneze, expert în Europa de Est, a sfătuit guvernul și s-a întâlnit frecvent cu Casey. „El era convins, că sistemul comunist era condamnat să fie răsturnat și că Polonia va înclina balanța pentru a sparge barajul. El a cerut ca CIA să se concentreze constant asupra Europei de Est. Acest lucru nu a fost observat direct de public, deoarece a fost distras de la alte evenimente mai importante, cum ar fi situația din Nicaragua și El Salvador."

Casey sa bucurat în Polonia să efectueze operațiuni secrete de inteligență în stil vechi. Operațiuni din timpul său în Departamentul de planificare strategică din timpul celui de-al doilea război mondial sau cele pe care le-a regizat în primii ani cu CIA. Într-o perioadă în care democrațiile din Europa de Vest au ieșit din cenușa celui de-al doilea război mon

dial. Unii dintre angajații săi au susținut, că contactele lui Casey au organizat elementele Internaționale Socialiste (Organizația mondială a partidelor social-democratice, liberale și socialiste) în interesul Solidarność. La fel ca modul în care partidele social-democratice din Europa de Vest au fost folosite de CIA ca instrument al politicii americane pentru a ajuta la construirea guvernelor anticomuniste după război. Și de data aceasta scopul a fost să creeze o majoritate creștină-democratică în Polonia - cu Biserica și apartenența covârșitoare catolică cu Solidarność, ca forță politică dominantă într-o Polonie post-comunistă. Prin contactele sale cu funcționarii Internaționalei Socialiste, inclusiv cu oficiali ai guvernelor socialiste din Franța și Suedia, Casey s-a asigurat ca ajutorul tactic să fie disponibil pe continent și pe mare pentru a putea importa în Polonia bunuri de urgență. „Nu a fost vorba despre cheltuirea unor sume mari de bani”, spune Brzezinski. „A fost vorba despre transmiterea mesajului și organizarea rezistenței. Acest lucru s-a făcut sub formă de propagandă prin radio și televiziune, dar și cu ajutorul cărților, echipamentelor de comunicare, furnizarea de tipografii și cerneală."

Propaganda

Și astfel, în aproape toate orașele mari și mici au apărut ziare subterane și tone de pliante copiate, care au atacat deschis mass-media controlată de stat. Biserica și-a publicat propriile ziare. Așadar, circularele Solidarność care au fost create pe mașinile de tipărit americane, au fost bătute în cuie pe panourile de anunțuri ale bisericii. Afișele au fost postate cu îndrăzneală la secțiile de poliție, la clădirile guvernamentale și chiar la intrările în centrul televizii controlat de stat, unde ofițerii armatei au transmis știrile oficiale.

Ambasada americană la Varșovia a devenit avanpostul central al lumii comuniste și s-a dovedit a fi cea mai eficientă. Între timp, AFL-CIO, cel mai mare susținător, înainte de legea marțială, al Statelor Unite pentru Solidarność, a considerat abordarea administrației Reagan prea lentă și prea conflictuală față de autoritățile poloneze. Totuși, președintele AFL-CIO Lane Kirkland și Tom Kahn membru din personalul său de sprijin, s-au consultat frecvent, după constatările serviciului secret Poindexter, Clark și alți oficiali ai Departamentului de Stat și ai NSC. A fost în primul rând o chestiune de coordonare logistică cu privire la momentul distribuirii livrărilor de mărfuri către Polonia, identificarea orașelor în care Solidarność a fost în mod special dependent de ajutor extern și evaluări ale modului în care sindicatul și AFL-CIO ar putea lucra cel mai eficient împreună în diseminarea materialului de propagandă.

„Lane Kirkland merită o recunoaștere specială în acest context”, notează Derwinski. „Nu le place să recunoască acest lucru, dar au mers pas în pas cu administrația în aceste chestiuni. De asemenea, nu trebuie uitat că soția lui Bill Clark este din Cehoslovacia, la fel ca soția lui Lane Kirkland. A fost o problemă a tuturor părților implicate; nu au existat lupte într-e rase, solitari sau pesimiști".

Cu toate acestea, oficialii AFL-CIO nu au știut niciodată amploarea sprijinului secret al SUA sau încrederea guvernului în biserică, câtă presiune a existat asupra autorităților poloneze și sovietice. Casey a încercat să nu pericliteze loialitatea mișcărilor muncitorești americane și europene cu prea multe detalii despre eforturile guvernului. Și aceasta nu a fost, de fapt, o operațiune strictă a CIA. Mai degrabă, a fost un amestec de operațiuni ascunse și evidente, implicarea statului și alianțe secrete. Casey și-a dat seama că, în multe cazuri, AFL-CIO a fost mai resursiv decât propriul personal atunci când a venit să sprijine celulele Solidarność individuale și să introducă echipamente de contrabandă în țară. Potrivit fostului director adjunct al CIA, Inman, Casey a decis că relația mișcării muncitorești americane cu Solidarność era atât de bună, încât o mare parte din ceea ce avea nevoie CIA putea fi finanțat și obținut prin intermediul canalelor oficiale AFL-CIO. „Sprijinul financiar nu era ceea ce aveau în primul rând nevoie”, spune Inman. „A fost organizația și asta a fost un mod infinit de eficient pentru a-i ajuta, decât prin operații secrete clasice."

Biroul Solidarność din Bruxelles a devenit un centru internațional pentru toate părțile implicate: pentru reprezentanții Vaticanului, pentru agenții CIA, pentru AFL-CIO, pentru reprezentanții Internaționalei Socialiste, pentru Fundația Națională pentru Democrație, finanțată de Congres, care de asemenea a lucrat îndeaproape cu Casey. A fost locul în care Solidarność și-a informat donatorii - unii dintre aceștia chiar și pentru Solidarność necunoscuți - de ce aveau nevoie unde, când și ce sumă. Preoți, tovarăși de călătorie, funcționari ai organizațiilor de muncă și lucrători ai serviciilor secrete, au călătorit în mod constant în și în afara Poloniei cu cereri de ajutor și informații detaliate despre situația din guvern și subteran. Au fost livrate tone de mâncare, îmbrăcăminte și bani pentru soluționarea amenzilor aplicate liderilor din Solidarność care au fost trimiși în judecată în instanțele poloneze. În Polonia, o rețea de preoți a fost ocupată cu traficul de mesaje între bisericile în care se ascundeau mulți lideri Solidarność.

În vara anului 1984, când sancțiunile împotriva Poloniei păreau să dăuneze mai degrabă, oamenilor de rând decât comuniștilor, Laghi a călătorit la Santa Barbara pentru a se întâlni cu Reagan la reședința sa privată cerînduі ridicarea unor sancțiuni. Administrația a fost de acord, dar Casa Albă, în strânsă consultare cu Vaticanul, a refuzat să-și reducă presiunea economică asupra Moscovei. Prevenirea schimbului de tehnologie, alimentare și culturale ca preț pentru oprimarea continuă în Polonia.

Majoritatea echipamentelor destinate Solidarność, au fost transportate în Polonia pe mare. În plus, se foloseau deseori containere nemarcate, care erau trimise din Danemarca și Suedia și apoi descărcate de lucrătorii portuari din Gdansk și din alte porturi, care colaborau în secret cu Solidarność. Potrivit oficialilor guvernamentali, guvernul socialist suedez și sindicatele suedeze au jucat un rol crucial în organizarea transbordării mărfurilor în Polonia. De la docurile poloneze, echipamentul a fost transportat în camioane și mașini private conduse de simpatizanții Solidarność, care au folosit adesea biserici și preoți ca punct de contact pentru livrări și colectări.

„Solidarność trăieşte!“

„Administrația Reagan s-a alăturat pe întreaga linie Bisericii", observă Derwinski, (acum secretar pentru probleme veterane). „Nu numai cea mai înaltă ierarhie bisericească, ci și bisericile și episcopii romano-catolici. Monseniorul Bronislaw Dabrowski, un reprezentant al cardinalului Glemp, venea adesea la noi pentru a ne instrui , de ce era necesar: el s-a întâlnit cu mine, Casey, NSC și uneori cu Walters". John Krol, cardinalul de Philadelphia, al cărui tată s-a născut în Polonia, a fost omul american al bisericii, cel mai apropiat de Papa. S-a întâlnit frecvent cu Casey pentru a discuta despre sprijinul pentru Solidarność și planificarea operațiunilor sub acoperire, potrivit surselor CIA și Derwinski. „Krol s-a înțeles foarte bine cu președintele Reagan și a fost o sursă de sfaturi și contacte constante”, spune Derwinski. „Deseori el era cel, la care se adresau Casey sau Clark cu întrebări deschise pentru că înțelegea cu adevărat situația în fiecare detaliu”.

Până în 1985 s-a arătat, că lupta guvernului polonez pentru suprimarea lui Solidarność a eșuat. Potrivit unui raport de Adrian Karatnycky, cel care a ajutat AFL-CIO la organizarea Solidarność, mai mult de 400 de reviste subterane au fost publicate în Polonia, unele cu un tiraj de peste 30.000. Cărți și broșuri care puneau sub semnul întrebării autoritatea guvernului comunist au fost tipărite și difuzate cu miile. Fabulele și legendele poloneze din revistele copiilor au fost rescrise, astfel Jaruzelski a devenit un personaj negativ, comunismul a fost descris ca un balaur roșu, iar Walesa ca un cavaler eroic. În beciurile bisericilor și a multor case , milioane de telespectatori au urmărit documentare anticomuniste, care au fost produse și afișate pe echipamentul introdus ilegal în țară.

Cu radiouri secrete de ultimă generație, care au fost introduse ilegal în țară de CIA și AFL-CIO, Solidarność a putut intra în mod regulat în programul de radio al guvernului și trimitea deseori mesaje precum "Solidarność trăiește!" sau "prestează rezistență!" Înarmat cu un transmițător de bruiaj, care a fost furnizat de CIA prin intermediul canalelor bisericești, Solidarność a putut întrerupe atât programul de radio, cât și cel de televiziune. Mesajele audiovizuale și vizuale erau apeluri la greve și demonstrații. „A fost un moment important la jumătatea campionatului național de fotbal”, spune un oficial al Vaticanului. "Tocmai cînd s-a fluierat pentru pauza dintr-e reprize, a început să traverseze ecranul un banner cu, „Solidarność trăiește!” un alt banner care cerea rezistență. Momentul, el a fost deosebit de genial, să se transmită bannerul la scurt timp după fluierul la pauză. Dacă întreruperea s-ar fi produs în timpul jocului de fotbal propriu-zis, ar fi putut să-i enerveze pe oameni și să-i înstrăineze de Solidarność." Brzezinski rezumă: „A fost pentru prima dată, cînd o opresiune a poliției comuniste nu a reușit."

„Nimeni nu ar fi crezut la vremea respectivă că prăbușirea comunismului s-ar fi putut întâmpla atât de repede sau conform planului”, spune un cardinal care a fost unul dintre cei mai apropiați confidenți ai Papei. „Dar de la prima lor întâlnire, Sfântul Părinte, Președintele și instituțiile Bisericii și ale Americii s-au angajat să atingă un astfel de scop. Și din acea zi, accentul a fost pus în întregime, pe realizarea acestui ţil în Polonia".

Pas cu pas, sovieticii și guvernul comunist din Polonia au cedat presiunii morale, economice și politice a Papei și a președintelui SUA. Deținuții au fost eliberați, procesul Walesa pentru defăimare a oficialilor de stat a fost suspendat, Partidul Comunist Polonez s-a diluat și economia țării s-a prăbușit în spatele unui văl de greve, demonstrații și sancțiuni. La 19 februarie 1987, după ce Varșovia a promis că va intra în dialog cu Biserica, Reagan a ridicat sancțiunile SUA. Patru luni mai târziu, Papa Ioan Paul al II-lea a fost sărbătorit de milioane de compatrioți când a călătorit prin Polonia pentru a face campanie pentru întărirea drepturilor omului și pentru a omagia sindicatul Solidarność pentru angajamentul său. În iulie 1988, viitorul președinte rus Mihail Gorbaciov a vizitat Varșovia și a semnalat aprecierea Moscovei, că guvernul nu ar putea lucra împreună fără sindicatul Solidarność. La 5 aprilie 1989, ambele părți au semnat mai multe acorduri pentru legalizarea Solidarność și au cerut alegeri parlamentare deschise în iunie. În decembrie 1990, la nouă ani după arestarea sa și interzicerea sindicatului, Lech Walesa a devenit noul președinte al Poloniei.

b). Niccolò Machiavelli

Cercetat de Thomas DeMichel

Niccolò Machiavelli, primul politolog modern și autorul primei lucrări majore a filozofiei politice moderne

Niccolò Machiavelli poate fi văzut ca tatăl științei politice moderne, iar cartea sa „Il Principe” (în italiană: principele) este una dintre primele lucrări ale filozofiei politice moderne (dacă nu chiar filozofia modernă).

În cea mai mare parte, Descartes este considerat tatăl filozofiei moderne, dar opera lui Descartes nu începe decât în anii 1630, în timp ce Machiavelli și-a scris opera cu mai mult de un secol înainte.

„Principele” lui Machiavelli a fost scris în 1513 și publicat în 1532 și poate fi citat ca „prima mare operă modernă a filozofiei politice”. Ea, nu este prima sau singura sa carte.

Cea mai veche lucrare a lui Machiavelli, „Discursuri despre Pisa” din 1499, este probabil „prima lucrare” din știința politică modernă, dar spre deosebire de alte texte importante ale sale, nu este o „operă majoră”. La fel, un „discurs despre dispoziția de bani” este o lucrare timpurie a economiștilor datată cu 250 de ani mai devreme în (Wealth of Nations) „Bogăția națiunilor” de Adam Smith, dar cu greu a avut același efect.

Majoritatea operelor filozofiei occidentale înainte de vremea lui Machiavelli, cu excepția imperilului greces și a imperiul roman păgân, s-au bazat pe teze teologice și au provenit chiar din biserici. Cea mai radicală altă operă populară a vremii, sunt probabil cele 95 de teze ale lui Martin Luther, o lucrare religioasă. Așadar, Machiavelli iese în evidență nu numai după cum vorbește despre guverne socio-economice precum grecii și romanii, ci și dintr-un punct de vedere „realist” **ne**religios, (ceea ce îl face în esență modern). În ciuda influenței clare a grecilor precum Aristotel, a romanilor precum Titus Livius și a timpuriilor gânditori din "Dark Age", precum Michael Psellos în capodoperele sale (Discorsi sopra la prima deca di Tito Livio) "Discorsi - Esența unei republici puternice" și "Principele", un nou tip modern de știință politică (în timp ce prințul este mai popular și mai scurt, „Discorsi” a fost mai influent, mai perspicace și în majoritatea cazurilor **„este considerat**

Manifestul republican. Un motiv pentru care-l putem numi pe Machiavelli, „tatăl republicanismului modern”).

De atunci, aceste cărți au influențat aproape fiecare gânditor politic important. Dacă citiți Buchanan, Hobbes, Locke, Hume, Rousseau, Montesquie și alții, vă ve-ţi apropia puțin de „Discorsi” a lui Machiavelli…… dacă nu, de „Principele” (la fel dacă vă preocu-pați cu politica, etică și retorică a lui Aristotel).

Deși „Principele” și „Discorsi” (un discurs despre marele populist-roman, republicanul Titus Livius) sunt cărți foarte diferite, ambele conțin un fel de „realism politic” modern, care nu se concentrează pe Dumnezeu sau idealism, ci mai degrabă pe adevărul esențial în această nouă eră. Erau ghiduri practice care oferiseră pentru prima dată cunoștințe maselor, care anterior erau cunoscute doar de clasele de elită.

În aceste cărți (ca și în celelalte ale sale), Machiavelli examinează guvernele trecute și își confirmă favoarea pentru republici libere, în special în publicații (Art of War) „Arta războiului” și „Principele”, descrie tactici viclene, trădătoare și uneori brutale. pentru ca politicienii și cei responsabili, să câștige și să mențină puterea.

In ciuda conținutului la fel de neliniștitor cît și util, „Principele” lui Machiavelli poate (și ar trebui) să fie înțeles precum un fel de satiră, o invitație a liderilor buni, pentru a-și depăși slăbiciunile inerente, el subliniază că în politică virtuțile sunt adesea schimbate pentru unele vicii, dacă cineva dorește să aibă succes (dacă virtuoșii nu folosesc viciu, atunci aceasta este o voință rea și aceasta este ea însăși o răutate).

La fel, ca aproape toate celelalte opere ale sale, „Principele” poate fi citit și ca o descriere a meritelor guvernelor populare, republicane și liberale.

Stilul de scriere „diabolic” din această carte (Principele), poate fi urmărit înapoi la povestea lui Machiavelli. Povestea sa este, despre implicarea politică într-o republică relativ liberă din Florența și chiar a unei armate civile, pentru că nu-i plăceau mercenarii. Acest lucru a continuat până când a avut loc o serie de revoluții politice, cînd el a fost închis și torturat de puternica familie Medici, conducătorii strămoșilor din acea vreme.

După închisoare, Machiavelli s-a dedicat studiilor și scrierilor de tratate politice și nu a mai putut să-și găsească niciodată un loc de muncă în politică. Viziunea lui Machiavelli ca republican și nu ca un profesor de prinți dobândiți, este susținută prin, „Die Discorsi”. Această carte, este scrisă mult mai simplu în ceea ce privește punctul său de vedere democratic și republican. Incorporează versiuni anterioare ale conceptelor de control și echilibru și evidențiază superioritatea unei republici față de un Principat.

În primul rând, „Die Discorsi” și nu „Principele” a devenit unul dintre textele centrale ale republicanismului, deși noi putem conduce ambele lucrări, înapoi la titlul onorific de „tată al filozofiei politice moderne”.

Sursa:http://factmyth.com/factoids/niccolo-machiavelli-is-the-father-of-modern-political-science/

Ideile lui Machiavelli despre putere și guvernare pot fi limitate la o mână de reguli, care sunt oarecum circumscrise şi nu o anumită ordine importantă.

1. Câștigarea contează.
2. Dacă câștigi, oamenii vor judeca metodele pe care le folosești ca fiind adecvate. Dacă pierzi, ei vor dispreţui si pe tine si mijloacele tale.
3. Dacă nu poţi fi iubit și temut imediat, alege frica. Afecțiunea este nestatornică, dar teama de pedeapsă este constantă.
4. Distruge-ţi adversarii.
5. Folosiți-vă puterea intensiv doar pentru o perioadă scurtă de timp pentru a obține o stabilitate mai mare pentru comunitate.
6. Învață regulile jocului, astfel încât să le puteți folosi în avantajul tău.
7. Consultanții și lobbyiștii lucrează pentru propriile interese, nu pentru ale tale. Ori de câte ori este posibil, folosiți-vă proprii oameni și angajați în locul celor din afară.
8. Ai nevoie de viclenie și putere pentru a supraviețui în sălbăticia politică. Puterea singură nu este suficientă.
9. Păstrează-ți promisiunile numai atunci când este benefic. Este în regulă să le rupi, atunci când vremurile se schimbă sau când se termină nevoia de a te conforma.
10. Păre-ți inflexibil, hotărât și ferm, dar acționați adecvat situației și nevoilor climatice politice.
11. Selectați o parte. Partea de mijloc oferă cel mai rău din ambele părți, numai una este cea bună.
12. Evitați lingușitorii și vorbele frumoase.
13. Nu învăța să fii bun: fii rău atunci când nevoia o cere.
14. Lovește câteva capete împreună când trebuie să arăți restului cine este șeful.
15. Fii zgârcit, nu generos.
16. Puneți-vă propria ștampilă pe comunitate: șterge tot ce a mai rămas din fostul primar și fostul consiliu local.
17. Țineți pasul cu vremurile.
18. Mai bine să fii aventuros decât atent.
19. Asigurați-vă că toți consilierii, prietenii și colegii dvs. de muncă înțeleg beneficiile lor și că pozițiile lor depind de succesul dvs.
20. Protejați-vă reputația: este cel mai valoros atu.
21. Îți datorezi loialitatea față de oameni, nu față de oficiali, grupuri de interese, lobbyiști sau prieteni.
22. Studia-ți marile personalități, istoria, politica, strategia și mai presus de toate, studiază războiul.
23. Angajați oameni inteligenți.

Sursa: http://ianchadwick.com/machiavelli/addenda/machiavellis-rules/

Machiavelli - cele 29 de reguli ale artei războiului

Ryan Evans | 3. August 2014

Niccolò Machiavelli este cel mai bine cunoscut prin „Principele”, sfetnicul său pentru guvernarea unui oraș-stat italian. După moartea sa, lucrarea, „Arta războiului” a fost mult timp, mai bine cunoscută și mai influentă (alături de lucrarea sa „Die Discorsi”, ambele scrise după „Principele”, dar publicate anterior). (Apropo, faimoasa lucrare „Arta Războiului” îi aparţine lui Sun-Tzu, iar acest text de fapt, nu este numit, „Arta războiului” și poate fii posibil să nu a fost scris de Sun-Tzu, - o altă chestiune, cu o altă ocazie).

Arta de război a lui Machiavelli ia forma unui dialog socratic între războinicul lord Fabrizio Colonna și nobilii florentini. Fabrizio a fost o persoană reală, dar personajul său din această carte a fost interpretat ca un reprezentant pentru Machiavelli însuși. În „Arta războiului”, dialogul explică și prezice schimbări în războiul european și în afacerile militare ca urmare a dezvoltărilor sociale, economice și tehnologice majore. Textul este variat. La sfârșitul dialogului, Machiavellis Fabrizio, în Cartea a șaptea, capitolele 14, 29, listează „regulile generale ale războiului” care sunt enumerate aici:

1. Ce este bun pentru inamic, este dăunător pentru tine;iar ceea ce este bine pentru tine dăunează inamicului.
2. Cine este vigilent, studiază bine planurile de război a inamicului și își antrenează intensiv armata, va avea un potențial de risc mai redus și poate avea o speranță mai mare la victorie.
3. Nu conduceți niciodată soldații în luptă, dacă nu ești sigur de curajul tău, să ști că nu te temi și că ești bine organizat și nu încercați niciodată un atac decât dacă sunteți sigur de victorie.
4. Este mai bine să cucerești inamicul cu foamea decât cu oțelul. Într-o astfel de victorie, norocul contează mai mult decât virtutea.
5. Niciun proiect sau atac nu este mai bun decât, ceea ce ai tăinuit de inamic, până când în cele din urmă l-aţ dus la sfîrşit.
6. Vei beneficia cel mai mult atunci când, cunoşti o șansă în războinic și când să fii atent.
7. Natura produce puțini oameni curajoși, în timp ce arta și experiența îi fac pe mulți îndrăzneți.
8. Disciplina și ordinea în război contează mai mult decât puterea și virtutea.
9. Când unii din partea inamicului dezertează, ţi-se alătură ţie și sunt loiali, ei vor fi întotdeauna un atu pentru tine; pentru că forțele armate ale inamicului scad mai mult odată cu pierderea celor fugiți decât cu cei uciși, deși numele fugarului este suspect pentru noii prieteni și detestat pentru cei vechi.

10. Este mai bine să organizezi o bătălie în așa fel încât sprijinul să poată fi colectat selectiv în spatele frontului, decât să-ți răspândești soldații pentru un front mai mare.
11. Cel care își poate evalua forța și pe cea e inamicului, va fi greu de învins.
12. Puterea, virtutea și vitejia soldaților trebuie văzute mai mult decât numărul și cantitatea poporului.
13. Situația sau oportunitatea este uneori mai benefică decât puterea, virtutea și vitejia soldaților.
14. Lucrurile noi, neobișnuite și grăbite pot irita armatele.
15. În timp ce rutinele obișnuite sunt puțin apreciate de soldați, este cu atât mai important să-ți păstrezi armata cu palavre, într-un spirit pozitiv și să învețe puterea unui nou dușman, înainte de a intra în luptă.
16. Cel care își urmărește inamicul fără nicio ordine după ce l-a împrăștiat și l-a învins, nu primește altceva decât să se expună victoriei sale și această victorie să fie lăsată inamicului cucerit.
17. Cei care nu iau măsuri de precauție pentru a supraviețui (proviant) vor fi învinşi fără oțel.
18. Oricine are încredere în cavalerie mai mult decât în infanterie sau în infanterie mai mult decât în cavalerie, trebuie să se adapteze la condițiile locației.
19. Dacă bănuiți că un spion a venit în tabără în timpul zilei, lăsați-l să meargă înapoi în cartierul său.
20. Schimbați-vă cursul de acțiune când vă dați seama că inamicul a prevăzut.
21. Sfătuiți-vă cu mulți despre lucrurile pe care ar trebui să le faceți și sfătuiți-vă cu puțini, despre ce o să faceți după aceea.
22. Soldații sunt menținuți în casele sau echipaje prin frică și greutăți. În timp ce în război sunt conduși de speranță și răzbunare.
23. Capetele războinice cu experiență nu vor lăsa o bătălie inamicului lor decât dacă sunt obligați să facă acest lucru sau circumstanțele îi determină să facă acest lucru.
24. Acționează în așa fel încât dușmanii tăi să nu știe cum î-ți organizezi armata pentru luptă și aranjați-o astfel încât, prima linie să poată fi prinsă de linia a doua și a treia.
25. Într-o luptă, nu folosiți niciodată o unitate în alt scop decât cel pe care l-ați atribuit, pentru a nu provoca dezordine.
26. Este dificil să vă pregătiți pentru accidente neașteptate, dar este ușor să vă pregătiți pentru cele previzibile.
27. Bărbații, armele, banii și mâncarea sunt tendoanele și venele războiului; dar dintre acestea patru primele două sunt mai necesare, pentru că bărbații și armele găsesc bani și provizii, dar banii și proviziile nu găsesc bărbați și arme.
28. Bogatul neînarmat este prețul soldatului sărac.
29. Obișnuiește-ți soldații să disprețuiască mâncarea delicioasă și hainele delicate.

Sursa: https://warontherocks.com/2014/08/machiavellis-27-rules-of-war/

c). MIRANDA PRORSUS

CIRCULARĂ,

MIRANDA PRORSUS

DESPRE FILM, RADIO ȘI TELEVIZIUNE

Scrisoare circulară a Sfântului nostru Părinte Pius al XII-lea. prin providența lui Dumnezeu, Papa, către venerabilii frați, patriarhi, primate, arhiepiscopi, episcopi și ceilalți pastori care trăiesc în pace și comuniune cu scaunul apostolic, **despre film, radio și televiziune.** *Dat Romei în 1957 la mormântul Sf. Petru pe 8 septembrie, sărbătoarea nașterii Sfintei Fecioare Maria, al nouăsprezecelea pontificat al nostru.* Papa Pius al XII-lea (Eugenio Maria Giuseppe Giovanni Pacelli) care a reprezentat Vaticanul în întregul Imperiu German din 1917 și a semnat Concordatul cu vicecancelarul și cavalerul maltez Von Papen la 20 iulie 1933. Acest ***Concordat este AZI încă valabil!*** Cititorul acestei circulare ar trebui să fie întotdeauna conștient de faptul, *că atunci când se vorbește despre „creștini" și „creștinism" aici, înseamnă întotdeauna romano-catolicism, care nu are nimic în comun cu creștinismul! Vă rugăm să fiți conștienți că această lucrare este presărată cu* ***cazuistică și sofistică!***

Acesta este limbajul Papei! Un limbaj iezuit! Casuistik

Ce este cazuistica și sofistica, pentru cei care nu cunosc aceste expresii lingvistice importante?

Cazuistica:

1. În etica filosofică și în teologia morală catolică, o parte din doctrina morală care pentru posibile cazuri ale vieții practice bazate pe un sistem de porunci, determină comportamentul corect.

3. (limbaj juridic) Încercarea și metoda unei constatări juridice care nu pleacă de la fapte generale cuprinzătoare, ci de la fapte specifice, reglementate legal pentru cât mai multe cazuri individuale posibil. Limbaj educațional: eschivare; argumentare extrem de inventivă, răsucirea cuvântului.

Sofistica:

Filosofie, curent intelectual și istoric, ai cărei reprezentanți erau sofiștii: Eschivare, fantazie subtilă, logomachie. Nu are rost să ne îndoim de validitatea juridică a acestor declarații în „Miranda Prorsus" și „Inter Mirifica", deoarece acestea au fost făcute chiar de Vatican si disponibile public direct pe propria pagină de web.
Aici sursele:

- http://www.vatican.va/content/pius-xii/de/encyclicals/documents/hf_p-xii_enc_08091957_miranda-prorsus.html
- http://www.vatican.va/archive/hist_councils/ii_vatican_council/documents/vat-ii_decree_19631204_inter-mirifica_ge.html#
- https://archive.org/details/das-medienmonopol

Introducere:

Invențiile, de-a dreptul minunate, ale tehnologiei de care oamenii de astăzi sunt atât de mândri, sunt cu siguranță rodul ingeniozității și creativității umane, dar rămân daruri de la Dumnezeu Creatorul nostru, de la care provin toate faptele bune; „pentru că nu numai că a adus creatura, ci și o protejează și o prețuiește după ce a creat-o".

Unele dintre aceste invenții cresc și înmulțesc puterea și performanța umană; altele îi îmbunătățesc condițiile de viață; altele încă, care privesc în primul rând sufletul și spiritul, ajung la milioane de oameni, fie direct, fie prin imagini și sunete produse artificial; cu cea mai mare ușurință, oamenii își pot împărtășii știrile, mesajele, ideile și învățăturile, care pot servi și ca hrană spirituală pentru orele de odihnă și relaxare.

Dintre ultimele invenții menționate, filmul, radioul și televiziunea au câștigat cel mai mare avânt din timpurile noastre.

Motivele pentru interesul bisericii:

De îndată ce aceste creații tehnologice au intrat în uz, Biserica le-a acceptat cu mare bucurie, dar și cu o îngrijorare alertă, ghidată de intenția de a-și proteja copiii în creștere de toate pericolele in anii de dezvoltare.

Îngrijirea ei vigilentă provine direct din însărcinarea pe care a primit-o de la Mântuitorul divin; După cum știe toată lumea, noile realizări dau o anumită direcție gândurilor și acțiunilor individului și ale întregii comunități.

Biserica judecă un astfel de fenomen dintr-un alt motiv, mai ales din punctul ei de vedere; are într-un sens mult mai semnificativ decât toate celelalte, pentru a aduce un mesaj fiecărei persoane: mesajul mântuirii veșnice, un mesaj al fertilității și puterii de

neegalat, un mesaj pe care toți oamenii din toate popoarele și timpurile trebuie să-l accepte și să-i îmbrățișeze.

Din păcate însă, trebuie să repetăm cuvântul Apostolului către oameni: „Nu toți ascultă de Evanghelie";pentru, că și în acest domeniu nu lipsesc cei care nu manifestă nici înțelegere și nici apreciere pentru Magisteriul Bisericii, dar care lucrează împotriva ei în toate modurile: îi cunoaștiți pe aceeia care sunt conduși de câștig dezordonat; sau cei care orbiți de eroare, nu acordă locul cuvenit demnității și libertății naturii umane; sau care în cele din urmă, au o concepție incompatibilă cu adevărul despre artă în toate formele sale.

Libertatea de „Transmitere"

Dar pentru că biserica, învățătoarea căii mântuirii, deține tot ce este necesar pentru sfințire, are dreptul inviolabil de a împărtășii ceea ce ia fost încredințat în misiunea divină. Datoria oamenilor din viața publică reprezintă acest drept sacru, în așa fel încât biserica să aibă acces la noile ramuri ale tehnologiei pentru a răspândi adevărul și virtutea.

Caracteristici speciale ale „transmiterii" prin tehnologia difuzării audio și video

După cum am explicat, un loc special printre diferitele forme tehnice de astăzi este ocupat de cele care transmit tot felul de mesaje, în cea mai mare lățime și lungime, către urechi și ochi, prin voce și imagine.

Conform învățăturii lui Aquino, acest mod de a transmite imaginea și vocea, este de asemenea foarte bine adaptat la domeniul spiritual al naturii umane: „Așa este", spune el, „că oameni ajung prin experienta simțurilor, la cunoașterea spirituală; căci toate cunoștințele noastre încep cu simțurile"; simțul vederii în special, deoarece este mai nobil și mai înalt decât celelalte simțuri, conduce mai ușor la cunoașterea spiritualului. De aceea, cele trei excelente mijloace tehnice de transmitere de la distanță, prin care sunetul este transmis urechii și imaginea către ochi, deci filmul, radioul și televiziunea, nu sunt doar pentru recreere și relaxare, deși nu puțini ascultători și telespectatori le folosesc doar pentru aceastea, ci în principal pentru diseminarea valorilor care sunt importante pentru cultura sufletească și creșterea virtuții și astfel sunt capabile să contribuie nu puțin, la dezvoltarea durabilă a comunității de oameni de astăzi.

Într-adevăr, aceste mijloace tehnice oferă posibilitatea colaborării intelectuale și a schimbului intelectual, mai ușor decât cuvântul tipărit: mai întâi pentru a menține cultura seculară; totuși Biserica Catolică care în virtutea misiunii încredințate acesteia, îmbrățișează întreaga umanitate și își dorește posesia tuturor valorilor reale în comun deținute.

Deci, acesta ar trebui să fie scopul principal al filmului, al radioului și al televiziunii, ca să slujească adevărului și binelui.

Filme pentru tineret

„Cum să nu ne înspăimântăm la gândul, că și prin televiziune poate pătrunde în casa familiei, acel aer otrăvit de materialism, superficialitate și dependența de plăcere, pe care-l respirăm prea des în sălile cu joc de lumini?

Producătorii de filme

Dar responsabilitatea nu revine doar publicului, care într-o anumită măsură, cu achiziționarea unui bilet de intrare, votează de fiecare data pentru un film bun sau rău; și mai mare este cea a proprietarului de cinema și distribuitorului de filme.

Jucătorii de film

În sarcina de a pune industria cinematografică pe o bază mai bună, actorii de film poartă o parte deloc de neglijat a responsabilității. În conștiința oamenilor și a artiștilor lor, ei ar dori să știe, că nu li se permite să cedeze reprezentărilor imorale, fie că este vorba de o singură scenă sau de o bandă întreagă. Fiecare actor care și-a făcut un nume prin talentul său artistic, trebuie să folosească prestigiul de care se bucură pentru a trezi sentimente nobile și înălțătoare în mintea oamenilor. El trebuie de asemenea să se gîndească că mai presus de toate, este de datoria sa să dea semenilor săi în viața privată un bun exemplu de o viață virtuoasă. Într-un discurs adresat actorilor am spus:

„Toată lumea înțelege emoția violentă care cuprinde și curge prin voi cu bucurie și exaltare în fața unui public care vă privește, tânjește după voi,vă înveselește și dezlănțuie”. Deși acest sentiment este permis și corect, nu trebuie să conducă la faptul că actorul creștin primește ovații de la public, care sunt aproape o reminiscență a idolatriei.

Producător și regizor

Cea mai mare parte a responsabilitățiii, deși pe diferite niveluri, revine producătorilor și regizorilor. Cu toate acestea, conștientizarea acestei responsabilități nu stă în calea acțiunii lor nobile, ci mai degraba este mult mai potrivit, pentru oamenii cu bunăvoință, să atragă oameni care dețin capitalul și talentul necesar pentru a face filme, de a încuraja.

Atribuțiile ascultătorului

Radiodifuzorii naționali catolici, susținuți de ziarele și revistele catolice, ar trebui să informeze credincioșii despre natura și valoarea difuzărilor. Această previzualizare judecătoare nu va fi posibilă peste tot și va trebui deseori să se limiteze la o referință care face ca caracterul unora dintre aceste programe să fie dificil de identificat. Este de

asemenea de datoria episcopilor, să avertizeze radiodifuzorii despre care se știe că reprezintă principii contrare credinței creștine. Realizarea acestui lucru este sarcina tuturor asociațiilor catolice ale căror eforturi trebuie să fie, să susțină în mod eficient interesele credincioșilor din acest domeniu.

Probleme speciale de televiziune

Pe lângă ceea ce are în comun cu cele două mijloace de exprimare pe care le-am discutat deja, televiziunea are și propria sa putere și eficacitate. Este de realizat, că spectatorii aud și văd evenimente care au loc la mare distanță în momentul apariției pe ecran și cad sub vraja lor ca și cum ar fi împotriva lor personal; iar senzația de a fi aproape este sporită de atmosfera familiară.

Această atracție specială pe care o are televiziunea pentru sanctuarul familiei,trebuie cu siguranță luată în considerare, deoarece contribuie mult la viața religioasă, educația și bunele maniere ale membrilor familiei mai ales a copiilor, asupra cărora magia acestei noi invenții va avea fără îndoială, efectele sale.

Prin urmare, pe baza rolului de tată, îi invităm pe catolicii responsabili de cultură, știință și artă - în special clerul mondial și religios - să acorde acestei noi invenții atenția și cooperarea, astfel încât bunurile trecutului și adevăratul progres care au contribuit la cultura sufletească, să fie utile și evlavioase pentru televiziune.

Ar fi o greșeală să credem, că intențiile bune și punctele de vedere profesionale corecte ale profesioniștilor în televiziune, sunt suficiente pentru a obține tot binele care poate curge din micul disc alb al acestei minuni tehnice și alungarea orcărui pericol..

De aceea este aici absolut necesar, controlul atent al utilizatorilor televizorului.

Miranda Prorsus.
SFÂRSIT

Urmează acum fragmente din decretul „Inter Mirifica”, pe care îl țin foarte scurt.
Pentru a înțelege pe deplin aceste documente, vă sfătuiesc cu tărie să studiați ambele lucrări. Inter Mirifica a luat naștere in timpul celui de-al II-lea Conciliu al Vaticanului, sub conducerea Papei Paul al VI-lea.

Prefaţă

1. Printre invențiile uimitoare ale tehnologiei pe care puterea spirituală umană le-a dezvoltat din creație cu ajutorul lui Dumnezeu, mai ales în timpul nostru, atenția specială a Bisericii este îndreptată către cei care se adresează direct ființelor umane și au deschis noi căi de a transmite cu uşurinţă, mesaje de tot felul, gânduri şi instrucţiuni. Dintre acestea, mai presus de toate, apar acele „mijloace" care prin arta lor pot ajunge și influența nu numai individul și masele de oamreni, ci întreaga societate umană: presa, filmul, radioul, televiziunea și altele cu acelaşi profil. Prin urmare, ele sunt numite pe bună dreptate „mijloace de comunicare socială".

2. Biserica este foarte conștientă de faptul că mijloacele de comunicare socială, atunci când sunt utilizate în mod corespunzător, oferă oamenilor un ajutor eficient, deoarece acestea aduc o contribuție importantă la recuperarea și formarea spiritului; ele servesc de asemenea, extinderii și consolidării împărăției lui Dumnezeu. Biserica știe de asemenea, că oamenii pot folosi în mod greșit aceste invenții tehnice, împotriva planului de creație al lui Dumnezeu și împotriva proprie. Îngrijorarea unei mame este cauzată de dezastrul abuzulului a acestora, care a crescut adesea în societatea umană. Prin urmare, Consiliul consideră că este de datoria sa, să preia îngrijorarea vigilentă a papilor și episcopilor în această chestiune importantă și să se ocupe de problemele urgente legate de mijloacele de comunicare socială. De asemenea se speră, că doctrina și instrucțiunile sale prezentate aici, vor servi nu numai mântuirii credincioșilor ci și progresului întregii societăți umane.

Primul capitol

Biserica Catolică a fost fondată de Cristos Domnul, pentru a aduce mântuirea tuturor oamenilor, și prin urmare este obligată necondiționat să predice Evanghelia. De aceea consideră că este de datoria ei, să predice mesajul mântuirii cu ajutorul comunicării sociale și să stabilească principii despre aplicarea corectă a acestuia.

Prin urmare, Biserica are dreptul primordial de a utiliza și deține fiecare dintre aceste mijloace de comunicare socială, în măsura în care este necesară și utilă pentru educația creștină și efectul acesteia asupra mântuirii sufletelor. Aceasta face parte din misiunea pastorilor de a învăța și îndruma credincioșii, astfel încât aceștia să poată lupta pentru mântuire și perfecțiune, pentru ei înșiși și întreaga familie umană cu ajutorul acestor mijloace.

Capitolul al doilea

Toți membrii Bisericii ar trebui să acționeze cu un acord și conform planului, fără întârziere și cu cel mai mare zel, pentru a utiliza mijloacele de comunicare socială în diferitele lucrări ale apostolatului, după cum necesită timpul și circumstanțele și pentru a preveni întreprinderile dăunătoare, mai ales în acele domenii în care progresul moral sau religios necesită eforturi sporite. În special, laicul ar trebui să primească instruire tehnică teoretică și de caracter.

Ar trebui mărit numărul școlilor, facultăților și institutelor în care jurnaliștii, scriitorii de film, radio și televiziune și alte persoane interesate pot beneficia de o formare cuprinzătoare. O astfel de instruire trebuie modelată de spiritul creștin și ar trebui în special să se ia în considerare învățătura socială a Bisericii. Actorii ar trebui să primească inspirație și ajutor, pentru a servi prin arta lor societății umane, în mod corect.

Criticii din literatură, film, radio, televiziune și alte domenii, trebuie de asemenea să fie instruiți cu atenție. Toți ar fi trebuit să-și stăpânească domeniul. La fel, ar trebui să fie abilitați și încurajați, ca întotdeauna să ia în considerare în criticile lor, aspectele morale.

Folosirea corectă a mijloacelor de comunicare socială, care sunt destinate persoanelor de diferite vârste și diferite niveluri de educație, le impune să aibă propria lor pregătire și experiență. De aceea, instituțiile adecvate - în special pentru tineri - în școlile și universitățile catolice de tot felul, în instituțiile de învățământ și în organizațiile apostolatului laic, trebuie sprijinite, sporite și gestionate conform principiilor creștine. Pentru a face progrese mai rapide aici, aceste întrebări ar trebui tratate și explicate atât în principiu, cât și în modul lor de abordare practică în lecțiile de religie.

19. Să-și îndeplinească datoria pastorală supremă în domeniul comunicațiilor sociale, Papa are o poziție specială la Scaunul Apostolic.

21. Un apostolat eficient pentru o țară întreagă necesită uniformitate în planificare și în utilizarea forțelor. De aceea consiliul decretează și dispune, ca în fiecare țară să fie înființate și susținute prin toate mijloacele, birouri de presă, film, radio și televiziune.

Sarcina principală a acestor autorități naționale, este de a asigura formarea conștiinței credincioșilor, atunci când se utilizează instrumentele de comunicare socială; mai mult, ei ar trebui să sprijine și să reglementeze ceea ce fac catolicii în acest domeniu.

În fiecare națiune, gestionarea acestor funcții ar trebui încredințată unei comisii episcopale separate sau unui episcop denumit. Laicii cu experiență în doctrina catolică și în aceste domenii, ar trebui de asemenea să fie reprezentați în corpurile menționate mai sus.

Încheiere

Orice este menționat în acest decret în ansamblu și în detaliu, a găsit aprobarea părinților. Și noi, în virtutea Autorității Apostolice care ni s-a conferit, o aprobăm, o hotărâm și o ordonăm împreună cu venerabilii părinți în Duhul Sfânt și pentru slava lui Dumnezeu, poruncim publicarea a ceea ce sa hotărât de Sinod.

Roma, lângă Sfântul Petru la 4 decembrie 1963.

Eu, *Paulus*, Episcop al Bisericii Catolice.

Inter Mirifica aproximativ 50 de ani mai târziu

http://www.vatican.va/archive/hist_councils/ii_vatican_council/documents/vat-ii_decree_19631204_inter-mirifica_ge.html

Informații necesare

Pe lângă orientările generale de comunicare, Conciliul Vatican al II-lea, a tratat în decretul său, Inter Mirifica și subiectul de comunicare socială mass-media, care a fost acceptat cu un număr negativ de voturi surprinzător de mare, de 503 împotriva a 1,598. Respingerea documentului s-a datorat ***aparent*** dezamăgirii, de lipsa unei perspective orientate spre viitor a mass-mediei.

Cu toate acestea, după conciliu, decretul a cerut un tratament mai detaliat al subiectului. Acest proiect a fost preluat de o Comisie Pontifică nou-înființată (ulterior Consiliu) pentru comunicare socială. Rezultatul, după șapte ani și jumătate Communio et Progressio („Comunitate și progres"), a fost o „instrucțiune pastorală" care a apreciat relația dintre mass-media și Biserică într-un mod extrem de pozitiv.

Punctul menționat în această instrucțiune despre mesaje și informații este deosebit de semnificativ, de exemplu, afirmarea serviciului public emis de un jurnalism responsabil: „Omul modern nu se poate lipsi de informații complete, consistente, exacte și veridice. ... Doar în acest fel, poate prelua un rol responsabil și activ în comunitatea sa și să facă parte din viața sa economică, politică, culturală și religioasă" (nr. 34).

După o recenzie generală a presei, regula pastorală vorbește despre mass-media și biserică. Aici ea pledează pentru sinceritate – ce astăzi ar însemna transparență - pentru a face public informațiile: „Întrucât dezvoltarea opiniei publice în cadrul Bisericii este esențială, fiecare catolic are dreptul la toate informațiile de care are nevoie pentru a-și exercita rolul activ în viața Bisericii" [a afirmat Papa Pius al XII-lea. cu jumătate de secol mai devreme] (nr. 119).

Episcopii americani

Când instrucțiunea pastorală a apărut în Statele Unite, relațiile dintre Biserică și știrile mass-media au fost la acea vreme foarte tensionate. O mare parte din conflict s-a concentrat asupra episcopilor și a adunărilor generale ale acestora.

Înainte de al II-lea Concil al Vaticanului, ședințele episcopilor din Statele Unite au fost închise publicului și au primit puțină atenție în presă. Cu toate acestea, sinodul a stârnit un interes jurnalistic fără precedent în Biserica Catolică. O mare parte din acest interes s-a concentrat asupra episcopilor, care lucrau pentru a crea și găzdui o conferință epis-

copală națională care să se conformeze prescripțiilor sinodului și în același timp făceau față noului fenomen al respingerii publice în biserică.

Episcopii au răspuns interesului noilor mijloace de comunicare, invitând jurnaliștii la adunările generale bienale și oferindu-le o sală de presă pentru a organiza conferințe de presă ocazionale. Ceea ce nu au oferit, a fost accesul la sesiunea însăși. În schimb se întâlneau în spatele ușilor închise, în timp ce reporterii se dezlănțuiau în sala de presă sau cutreierau sălile în căutarea membrilor vagabonzi ai ierarhiei, care se ofereau dispuși să servească, dar numai în anonimitate.

În cele din urmă, bunul simț a prevalat și Communio et Progressio a confirmat deschiderea. Când s-au întâlnit în noiembrie 1971, episcopii au votat cu 169 din 76 de voturi, în favoarea admiterii observatorilor desemnați și le-a dat reporterilor cîte-o încuviințare cu capul, cu voturi de 144 la 106. Noul sistem a intrat în vigoare în aprilie, la adunarea generală de primăvară de la Atlanta.

Richard Ostling, raporterul revistei Time, a numit scena de acolo „extraordinară”. El a scris: „Acest lucru nu a fost permis niciodată în Statele Unite pînă în prezent, sau aproape nicăieri altundeva. Tranziția episcopilor americani către o politică a ușilor deschise a marcat sfârșitul unei ere, unde secretul a fost practic, un fapt incontestabil, în formularea strategiei.“

Problemele permanente

Politica ușilor deschise a persistat în Statele Unite în următorii 20 de ani. De cele mai multe ori a servit deopotrivă, reporterilor, episcopilor și publicului. Dar, din motive necunoscute, la mijlocul anilor '90 au existat din nou schimbări.
Episcopii insistaseră de la început, ca o sesiune a fiecărei adunări generale să se țină în spatele ușilor închise, de obicei într-o după-amiază. Acum fără nicio explicație, se acorda tot mai mult timp întâlnirilor secrete. În noiembrie anul trecut la Baltimore, a avut loc o întâlnire de trei zile și jumătate a Conferinței Episcopilor Catolici din America, o ședință de prezidiu sub excluderea publicul.

Din câte se cunoaste, subiectul principal al deliberărilor închise ale episcopilor din toamna anului trecut, a fost Sinodul Episcopilor despre *Familie*, care a avut loc la Roma cu o lună mai devreme. Opiinile episcopilor americani asupra acestui sinod controversat, erau ceea ce catolicii doreau să știe cel mai mult, păstrarea secretă a acestei discuții și excluderea unei părți semnificative a publicului catolic de la informațiile la care avea un interes legitim și urgent.

Cu patruzeci și trei de ani mai devreme, ordonanța pastorală în comunicare spunea, că secretul în Biserică ar trebui să se limiteze la „chestiuni referind reputatia individului sau care afectează drepturile oamului” (Communio et Progressio, nr. 121). Conferinței Episcopilor Catolici Americani, conform practicii sale normale, nu a emis nicio declarație pentru ușile închise.

Clarificarea întrebărilor

Nimic nu ilustrează pericolele secretului sistematic mai bine decât acoperirile clericale ale abuzurilor sexuale. Faptul că un număr mic de preoți erau delincvenți, a fost cunoscut public pe la mijlocul anilor `80, dar abia în ianuarie 2002 au ieșit la lumină faptele despre acoperirea de către ierarhia ecleziastică a bisericii, în rapoartele din Boston Globe până la mass-media în lunile următoare.

De atunci, practic fiecare eparhie americană a luat măsuri pentru a preveni abuzul și recurența. Episcopii au promis transparență. Dar eșecurile din trecut, care au fost protejate de cunoștințele publice de atât de mult timp prin ascunderea sistematică, au afectat fără îndoială grav și permanent credibilitatea Bisericii.

Si acum? În ultimii doi ani, succesul Papei Francisc cu mass-media a contribuit mult la îmbunătățirea imaginii Bisericii. Reporterilor îl plac pe Papa Francisc, pentru că are o imagine bună, - ia poziție, spune lucruri interesante și uneori controversate și spune lucrurilor pe nume.

Ei acum se ridică cu întrebari.
Într-un interviu acordat New York Times, chiar cardinalul Francis George, fost arhiepiscop de Chicago şi recent pensiont, a remarcat „lucrurile minunate” pe care le spune Papa adăugând, totuși, că „el nu deslușeste întotdeauna care este intenția sa și uneori rămâne în întuneric ".

În plus, unii catolici devotați au fost consternați de opiniile sale despre divorț și homosexualitate, care au fost exprimate la sinod toamna trecută. Acțiunile care ar fi trebuit să manipuleze raportarea, nu au fost de niciun ajutor. Privind în urmă la primele zile ale Conciliul Vaticanului al II-lea, numele vorbitorilor despre dezbatere, nu au fost luate în considerare în rapoartele oficiale. Rapoartele transmise biroului sinodal de conferințe episcopale, au fost reținute presei. La fel s-a încercat și cu rapoartele grupurilor mici, deși părinții sinodali au refuzat să facă acest lucru.

Un comitet numit de Papa Francisc și condus de fostul oficial al guvernului britanic Chris Patten, investighează în prezent zona de comunicații a Vaticanului. (Președintele și editorul de duminică Greg Erlandson este membru.) Se așteaptă să-și facă recomandările la sfârșitul acestui an.

Nenorocirile și pașii greșiți ai Sinodului, subliniază nevoia de a aborda întrebările fundamentale ale politicii și viziunii cu privire la știri și informații dincolo de structuri și bugete - nu numai în Vatican, ci peste tot în cercurile bisericești oficiale. Având în vedere rolul cheie pe care-l joacă astăzi știrile și informațiile în lume și în Biserică, este foarte important să înțelegem cum se leagă Biserica de mass-media.

Documentul Vaticanului despre mass-media modernă

Cu ocazia aniversării a 20 de ani de instrucție pastorală după Conciliul Vatican al II-lea pentru comunicare socială, Communio et Progressio („Comunitate și progres”), la începutul anului 1992, Consiliul Pontifical pentru Comunicare Socială a publicat o ordonanță pastorală actualizată numită, Aetatis Novae („O nouă eră”). Este încă cea mai recentă recenzie cuprinzătoare a Bisericii asupra mass-media moderne. Sub titlul „Mass-media în slujba comunității bisericești”, Aetatis Novae subliniază importanța unei comunicări interne eficiente în construirea și menținerea comuniunii în biserică. Şi asta înseamnă, printre altele:

> „Noi avem aici de-a face, cu un mijloc care ajută să mențină și întărească, credibilitatea și eficacitatea bisericii. Cu toate acestea, și mai fundamental este modul de stabilire a caracterului comunal al Bisericii, care își are originea în comuniunea intimă a Treimii, iar acest lucru reflectă să se realizeze concret. Există o egalitate fundamentală între membrii acestei comunități, în demnitate și misiune. Aceasta este Biserica, care își are originea în Botez și care stă la baza structurii ierarhice și a varietății sarcinilor și oficiilor. Această egalitate ar trebui să își găsească exprimare într-o participare sinceră și respectuoasă a informațiilor și exprimarea opiniei” (nr. 10).

Sursele:

- **https://www.osv.com/OSVNewsweekly/ByIssue/Article/TabId/735/ArtMID/13636/ArticleID/17064/Mass-Media-Examining-the-relationship-between-the-Church-and-the-press.aspx**

Alte referințe:

- http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/pccs/index_ge.htm
- https://web.archive.org/web/20140616180005/http://www.kamp-erfurt.de/level9_cms/download_user/Internetseelsorge/Grundlagentexte/1992-Aetatis_Novae.pdf
- http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/pccs/documents/rc_pc_pccs_doc_23051971_communio_ge.html

d) Fondatorii ascunși ai Revoluției Americane

Acum permiteți-mi să vă prezint fondatorii ascunși ai Revoluției Americane. Chris Pinto a produs un documentar despre „Credința ascunsă a părinților fondatori”. Pentru a înțelege de ce îi numesc fondatorii ascunși, întrebați-vă mai întâi cine sunt Carroll-s și ce rol au jucat Charles, Daniel și John Carroll în Revoluția Americană? Ei bine, articolul despre Carrolls vine direct de pe un site-ul de educație catolică. Pentru a găsi sursa linkului, trebuie doar să căutați pe Google titlul articolului „Părinții fondatori catolici”.

Părinții fondatori catolici - Familia Carroll

de CHARLES CARROLL CARTER

George Washington, Thomas Jefferson, John Adams, James Madison, Patrick Henry şi Benjamin Franklin. Aproape fiecare școlar îi recunoaște ca semnatari ai Declarației de independență, Părinți fondatori, arhitecţii Constituţiei și eroi ai Războiului de Independență. Dar au fost mult mai mulți părinți fondatori, chiar dacă numele lor nu sunt atît de cunoscute ca cele de mai sus. Unii dintre acești bărbați mai puțin cunoscuți care au jucat un rol cheie în fondarea Statelor Unite ale Americi,i au fost catolici.

Printre aceștia se aflau trei membri ai familiei Carroll din Maryland: Charles Carroll, singurul semnatar catolic al Declarației de Independență; vărul său Daniel Carroll; și fratele lui Daniel Carroll, John Carroll, care a devenit primul episcop catolic al Americii.

Charles Carroll din Carrollton (1737-1832) a fost cel mai faimos și mai cunoscut dintre Carroll. El a fost singurul semnatar a cărui proprietate Carrollton, a fost menționată în Declarația de Independență. Carrollton se referă la moșia de 10.000 de hectare din Maryland, ținutul Frederick, pe care tatăl lui Charles Carroll i-a dat-o la reîntoarcerea în America, după ce și-a terminat studiile în Europa.

Catolicii nu puteau să dețină funcții sau să voteze, să-și crească copiii în credința lor sau să țină slujbe în public. Odată cu Declarația de Independență toate aceste prejudecăți și restricții s-au încheiat. Charles Carroll a fost cunoscut pentru prima dată în politica colonială pentru apărarea libertății de conștiință și credința sa în guvernare din consimță-

mântul guvernatilor. A fost un susținător ferm al Washingtonului, iar când răz-boiul de la Valley Forge a mers prost, el a avut un rol esențial în convingerea Consiliului Revoluționar, de a nu-l înlocui pe Washington cu generalul Horatio Gates. Carroll a sprijinit războiul cu propriile sale fonduri private; El a fost considerat pe scară largă ca fiind cel mai bogat dintre toți coloniștii care ar fii avut cel mai mult de pierdut dacă lupta pentru independență fii eşuat. Carroll a fost foarte apreciat în viața ulterioară și a supraviețuit tuturor celorlalți semnatari ai declarației.

Daniel Carroll din Rock Creek (1730-1796) a fost membru al Congresului continental (1781-1783) și semnatar al articolelor Confederației. A fost delegat la Convenția Constituțională și unul dintre cei doi semnatari catolici ai Constituției Statelor Unite. (Celălalt semnatar catolic a fost Thomas Fitzsimons din Pennsylvania.) La Convenția constituțională, Daniel Carroll a jucat un rol esențial în formularea restricției asupra puterilor guvernului federal. A fost autorul prezumției constituționale, că prerogativele care nu au fost delegate în mod expres guvernului federal, erau rezervate statelor sau oamenilor.

Daniel Carroll a devenit ulterior membru al primului Congres al SUA (1789-1791). De asemenea, a fost membru al Primului Senat din Maryland unde a slujit până la moartea sa. El a fost numit de Washington, drept unul dintre primii trei delegaţi ai noului oraș federal cunoscut acum sub numele de Districtul Columbia. În terminologia de astăzi, el ar fii considerat primarul Washingtonului, D.C.

John Carroll (1735–1815), fratele mai mic al lui Daniel Carroll, care a studiat în Europa s-a alăturat ordinului iezuit și a fost hirotonit ca preot. El a fondat o școală privată pentru băieți și a numit-o după orașul în care se afla, Georgetown, un port de pe Potomac River care a devenit ulterior parte a Washingtonului D.C. Ulterior a fost ales de către toți preoții catolici din America, primul episcop catolic al Americii. Apoi a preluat funcția de arhiepiscop de Baltimore. În fiecare procesiune de episcopi americani, Arhiepiscopul Baltimorului merge întotdeauna în spate, ca semn de recunoaștere a rolului său, ca fiind cea mai veche eparhie din America. În 1789, John Carroll a fondat Georgetown College cunoscut mai târziu sub numele de Georgetown University.

Într-un moment în care războiul revoluționar a mers negativ, Washington i-a cerut lui John Carroll să se alăture unei misiuni din Canada, pentru a căuta sprijinul francez pentru colonii. Benjamin Franklin, Samuel Chase și Charles Carroll din Carrollton, au fost ceilalți în *misiunea-de-patru oameni*. În timp ce misiunea a eșuat, sa stabilit o relație cu francezii, care a fost puternic influențată de credința catolică, pe care au împărtășit-o cu Carroll. Câțiva ani mai târziu, în Yorktown unde flota franceză finanțată în mare parte de catolici, a oprit livrările către generalul britanic Charles Cornwallis, relația a dat roade și Washingtonul a reușit să-l oblige pe Cornwallis să se predea și să pună capăt războiului.

John Carroll era un confident din Washington. În momentul inaugurării, Washington a scris o rugăciune prin care i-a rugat pe Președintele Congresului și guvernul Statelor Unite să-i ceară lui Dumnezeu binecuvântarea, o rugăciune care este încă şi astăzi foarte folosită. În semn de recunoștință pentru sprijinul lui John Carroll în timpul războiului, Washington a oferit instituției care este acum Universitatea Georgetown, o versiune modificată a Sigiliului Statelor Unite, iar sigiliul este încă în uz.

Sigiliul Statelor Unite ale Americii

Sigiliul Universităţii Georgetown

În ciuda contribuţiilor lor extraordinare la fondarea americană, cei trei Carrolls au căzut cumva sub radarul recunoaşterii, ca drept părinţi fondatori recunoscuţi. Poate asta se datorează faptului că erau catolici (1%) într-o ţară cu o cultură, care timp de mulţi ani a fost predominantă (99%) de protestanţi.

„Marele plan dezvăluit” (The Grand Design Exposed)

de autorul John Daniel

Capitolul 16, pagina 326 – 329

Nașterea orchestrată a Americii sărbătorită de Biserica Romei

(Birth Of America Orchestrated And Celebrated By Church Of Rome)

„PATRIOTUL ÎNFLÂCĂRAT” CHARLES CARROLL

Educația iezuită a lui John Carroll, îl pregătise pentru extinderea afacerilor „spirituale” romano-catolice în America. Dar, pentru a obține acest triumf, acesta s-a orientat către vărului său Charles Carroll de Carrollton, care era educat iezuit și deosebit de potrivit pentru a juca un rol în afacerile **„politice”** ale Revoluției Americane. Formarea extinsă și aprofundată pe care Charles Carroll a primit-o atât în Franța, cât și în Anglia, l-a făcut cel mai educat și mai cultivat om din colonii în timpul Revoluției Americane. În Franța a întâlnit mulți demnitari politici, care au reprezentat un sprijin valoros pentru independența americană, îndată ce rebeliunea începuse. Unul dintre acești oameni a fost ministrul francez de externe, contele de Vergennes. În Anglia a învățat istoria constituțională engleză și dreptul englez, a participat în mod regulat la sesiunile parlamentare și a auzit multe dezbateri cu privire la problemele politicii coloniale americane. El a făcut cunoștință și a fost oaspete în casa lui Edmund Burke.

Prin educația sa extinsă, bogăția extraordinară (era cunoscut ca unul dintre cei mai bogați oameni din colonii) și abilitățile ca debitor și cărturar, el a avut o mare putere de a influența formarea opiniei. El și-a câștigat reputația de a fi „Primul Cetățean" din Maryland și s-a etablat, așa cum un autor l-a numit, „patriotul înflăcărat".

Charles Carroll a fost membru al Convenției din Maryland în 1775, „Asociația bărbaților liberi din Maryland". Asociația a fost angajată în armata de rezistență împotriva Marii Britanii. Am menționat deja, că Charles Carroll și vărul său John Carroll împreună cu Samuel Chase din Maryland și Benjamin Franklin, au fost numiți de Congresul Continental într-un comitet,pentru a vizita Canada și a asigura alianța canadienilor în lupta pentru independență. Comitetul avea o putere aproape absolută asupra afacerilor militare din această țară.

Când Charles Carroll s-a întors în Maryland după călătoria sa în Canada s-a supărat, deoarece fracțiunea conservatoare (loialiștii) a reușit să adopte o rezoluție în care a fost declarat, că „o reunificare cu Marea Britanie în conformitate cu principiile constituționale, protejează efectiv drepturile și libertățile și ar promova și crește puterea și fericirea întregului imperiu".De asemenea, rezoluția a interzis delegațiilor din Maryland, să pledeze pentru o mișcare de independență la Congresul continental. Charles Carroll și alții care și-au împărtășit punctul de vedere, au început procesul pentru ca parlamentarii să-și amintească instrucțiunile pe care le-a dat în timp ce era plecat și să-i facă să inverseze ceea ce era în esență, Declarația de Independență din Maryland. Aceasta a fost opera lui Charles Carroll și drept recompensă, a fost ales imediat delegat din Maryland la Congresul continental.

În a patra zi din iulie 1776, Congresul Coloniilor Unite din Philadelphia a adoptat Declarația de Independență. La 18 iulie, Charles Carroll a luat un loc în Congres și în ziua următoare Comitetul Congresului l-a numit șef al Departamentului de Război, care era alcătuit din alți cinci membri. Acest consiliu a fost însărcinat cu îndatoririle executive ale departamentului militar. A fost autorizat să transmită expedierile de la Congres către armatele de pe câmp și către colonii; să gestioneze creșterea, echiparea și expedierea forțelor armate și să dispună toate reglementările militare. A fost ministerul de război al noului guvern. Doar la 2 august 1776 a fost semnată Declarația de Independență, iar Charles Carroll de Carrollton a fost printre cei cincizeci și șase de semnatari.

Angajamentul puternic al lui Charles Carroll de a susține revoluția l-a făcut un om extrem de ocupat. A fost activ pentru totdeauna în comitete făcînd naveta în mod regulat între Maryland și Congresul Continental. O nouă constituție a fost întocmnită pentru Maryland, care trebuia acceptată. Printre altele, într-un comitet format din cinci persoane, „să găsească modalități și mijloace de promovare a producției de salpetru". Între comandantul-șef George Washington și Benjamin Franklin, pe când a fost ambasador american în Franța, au existat comunicări și corespondență constante și numeroase scrisori către alții.

El a fost într-un comitet care l-a ajutat pe Robert Morris să organizeze Banca Americii de Nord, trebuind să pună guvernul pe o bază financiară solidă. Carroll, împreună cu alți oameni bogați, inclusiv Washington,i- au trimis bani lui Morris, pentru a se asigura că banca va avea succes.

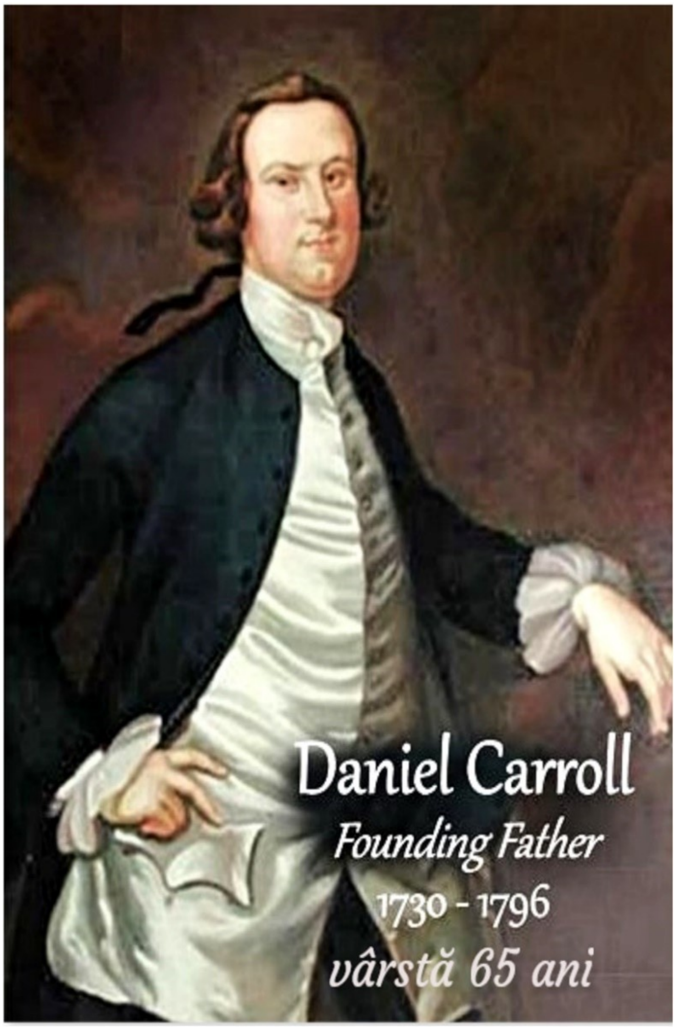
Se știe, că George Washington, Benjamin Franklin și Arthur Lee au decis toți să-l trimită pe Charles Carroll în Franța pentru a începe negocierile pentru o alianță franceză. "Sunt singurul om care trebuie să rămână complet în fundal. Nu trebuie să știe nici un singur suflet, că în această chestiune sunt personal activ ", spuse Charles Carroll. Fără ajutorul lui Carroll, alianța nu s-ar fi putut realiza. Charles Carroll a fost luat în considerare la modul cel mai serios, pentru candidatura de președinție, după primul mandat al lui George Washington, dacă Washington nu ar fi fost de acord cu un al doilea. După capitulare în Yorktown, trupele franceze au campat la Baltimore, pe terenul acum ocupat de catedrala catolică pe care John Carroll a construit-o înainte de moartea sa și acolo au sărbătorit. Când a fost semnat în cele din urmă tratatul de pace de la Paris în 1783, congresul a găzduit temporar în Annapolis, Maryland. Generalul Washington a venit la Congres să-și prezinte demisia din funcția de comandant-şef. Iar pentru celebrarea păcii și a victoriei finale, s-au ţinut festivităţi și serbări pe proprietatea lui Carroll, în Carroll's Green.

Aceste câteva exemple ne arată clar, că Revoluția americană a avut o altă latură. O latura umbroasă și calmă, dar extrem de puternic influiențată catolic, latura Carroll. Și istoria a trecut peste ea, în timp ce protestanții sunt prea tranchilizați ca să poată pricepe. Cea mai mare deliberare care ar putea fi luată în considerare pentru lucrarea acestei cărți, ar putea să poată să fie inspirată de altcineva, de cineva care poate a făcut mai multe cercetări față de autor şi poate oferi informații mai valoroase despre acest subiect vag. Cu toate acestea, noi am studiat rolul lui Charles Carroll în timpul Revoluției Americane, dar rolul lui Daniel Carroll este uimitor, deoarece el este elementul care leagă totul.

DANIEL CARROLL PATRIOTUL MASONIC, CATOLIC

pagina 329 – 331

Odată cu „marea operă” de separare și independență față de stăpânirea britanică, a trebuit să se constituiască un nou guvern adecvat noii națiuni, care să garanteze cetățenilor libertăți civile și religioase. Acesta a fost de la bun început, adevăratul scop al revoluției. „Confederația Statelor Unite” își îndeplinise scopul în timpul războiului, dar toată lumea a fost de acord că expunea numeroase deficiențe. La 25 mai 1787, Convenția Constituțională Federală a avut loc la Independence Hall din Philadelphia pentru a elabora o nouă constituție. George Washington a fost ales președinte.

„Aici a început întâlnirea uneia dintre cele mai mari întâlniri ale înțelepților din istoria lumii”. Și doi bărbați, Thomas Fitzsimons din Pennsylvania și Daniel Carroll din Maryland, se numărau printre aceşti „înțelepții” și ei au reprezentat circumscripțiile romano-catolice. Daniel Carroll, fratele arhiepiscopului Carroll, a fost unul dintre cei mai influenți oameni politici din statul său natal la acea vreme, chiar dacă faimosul său frate și vărul Charles i-au umbrit puțin faima. Daniel Carroll era membru al Congresului Continental, Consiliului Maryland și al Senatului din Maryland al cărui președinte a fost odată. În calitate de membru al Congresului Continental, el a participat activ la negocierile pentru alianța franceză. După elaborarea Constituției Statelor Unite, Daniel Carroll s-a întors în Maryland, cînd Constituția americană a fost adoptată de acel stat.
La 17 septembrie 1787, proiectul de constituție a fost adoptat, aprobat și semnat de 39 din cei patruzeci și doi de delegați prezenți. Între 7 decembrie și 25 iunie anul următor, deși a existat multă rezistență și reticență, deoarece constituția nu a adoptat un proiect de lege, a fost ratificată individual de fiecare stat. Susținătorii includerii unei carta constituționale în constituție, care ar conține o dispoziție privind libertatea religioasă, au așteptat cu răbdare deschiderea primului congres care a oferit apoi posibilitatea de a prezenta solicitările de schimbare preferate. La munca cererii de modificare, Carrolls din Maryland au jucat un rol foarte important.

La 6 aprilie 1789, sesiunea primului congres în ambele case era pregătită pentru rezoluție. George Washington a devenit atunci în unanimitate primul președinte al Statelor Unite, ales în temeiul noii constituții. Inaugurarea sa a avut loc pe 30 aprilie. Jurământul a fost administrat de Robert Livingston, Marele Maestru al Marii Loji din New York. Mareșalul zilei era un alt francmason, generalul Jacob Morton. Un alt francmason, generalul Morgan Lewis, a fost escorta lui Washington. *Biblia folosită pentru jurământ a fost cea din loja St. John's nr. 1 din New York*. La acea vreme Washington însuși, era Maestrul Alexandiei nr. 22, Virginia. Noul guvern al Statelor Unite ale Americii a fost înființat oficial.

Dintre cei treizeci și nouă de oameni, care oficial au adus în viață guvernul Statelor Unite, un număr destul de mare, sunt francmasoni. Treisprezece dintre aceștia sînt nume cunos-

cute de a fii francmasoni. Mai mulţi de acest număr, au hotărât discret să rămână în anonimitate. Dar un nume este totuși surprinzător. În ciuda și independent de anatema Papei și de excomunicarea teribilă care trimite un francmason în iad, îl găsim pe romano-catolicul și instruitul iezuit Daniel Carroll, printre cele mai proeminente nume ale francmasonilor. "Cum este posibil?" Daniel Carroll, care a reprezentat nivelurile superioare ale ierarhiei Bisericii Romano-Catolice din America, al cărui văr Charles a fost cel mai vocal orator politic al acelei biserici și fratele său John, un iezuit care a fondat noua Biserică Romano-Catolică americană, poate fi francmason? Răspunsul la această întrebare rezolvă un mister profund ascuns.

Cu toate acestea, problema libertății religioase nu a fost adusă în discuție decât în august. Charles și Daniel Carroll erau amândoi membri ai noului Congres. Charles Carroll a fost ales în Senat și Daniel Carroll în Camera Reprezentanților. Oriunde avea să aibă loc competiția, fie în Senat, fie în Camera Reprezentanților, unul dintre cei doi Carrolls era sigur, că va fi activ pe scenă. Rezultatul final a fost un prim amendament la constituție, care spune: „Congresul nu ar trebui să adopte legi care să împiedice instituirea unei religii sau să interzică libera practică a acesteia”.
Aceasta a fost o zi de mare glorie pentru Carroll și Biserica Romană, pe care au reprezentat-o. Pe măsură ce o altă fază a „Marii Opere” se realiza, aceasta era ferm stabilită prin legea federală, „Libertatea” Bisericii din Roma, pentru a funcționa și a prospera în America engleză. Și asta a deschis ușa pentru *„lucrurile bune“ care vor veni*.

Într-o scrisoare scrisă cu câțiva ani mai târziu către George Washington, Custis fiul lui George Washington și al soției sale Martha, Charles Carroll a spus:

> „Când am semnat declarația de independență, nu numai că aveam în vedere independența noastră față de Anglia, ci și toleranța tuturor sectelor care mărturisesc religia creștină și le proclamă toate drepturile. Din fericire, această măsură înțeleaptă și sănătoasă de eliminare a disputelor și persecuțiilor religioase a avut loc și devine o lecție utilă pentru toate guvernele. Dacă vă gândiți la prevenirea interdicțiilor catolice în Maryland, trebuie să spun să nu fiți surprinși, că am fondat acest „mare plan” din a mea inimă, pe baza carității reciproce, temelia sfintei noastre religii. („National Gazette”, Philadelphia, 26 februarie 1829)

Charles Carroll a scris într-o scrisoare către un ministru evanghelic în 1827:

> „Sentimentele tale cu privire la libertatea religioasă sunt aemănătoare cu ale mele. Pentru a câștiga atât libertatea religioasă, cât și cea civilă, am luptat cu râvnă pentru revoluție ".

JESUITISCHE PATRIOT JOHN CARROLL

Pagina 331 — 334

Întrucât Carrolls și francmasoneria au influențat formarea noului guvern american care a luat ființă în 1789, exact la 13 ani după Declarația de Independență din 1776, există, de asemenea, o legătură foarte izbitoare între înființarea guvernului american și stabilirea ierarhiei Bisericii Catolice Americane.

John Carroll a fondat primul colegiu America în Georgetown: Acolo unde mai târziu a apărut districtul Columbia pe care l-au frecventat și cei doi nepoți ai lui George Washington, Bushrod și Augustin. Și când George Washington a depus jurământul de prim președinte al Statelor Unite în 1789, în același an a fost ales și John Carroll, primul episcop al Bisericii Catolice din Statele Unite. De la jurisdicția primului președinte al Statelor Unite din Georgia, asupra Canadei din nord și de-a lungul Oceanului Atlantic până în Mississippi și acestea au fost sub jurisdicția eparhiei lui John Carroll. Nu poate fi o coincidență faptul că guvernul american, ierarhia Bisericii Romano-Catolice și Universitatea Iezuită Georgetown și-au avut toate debutul în 1789. În plus, se arată cum o provocare antreprenorială este pusă în funcțiune. În 1789, când George Washington a devenit liderul lor de vîrf, Carrollii au reușit să instaleze tronul guvernamental american în propria lor grădină. Cu un pic de discernământ, este posibil să recunoașteți aceste mici coincidențe, semne revelatoare ale „mărețului plan” atunci când Carrollii, iezuiții și masoneria și-au jucat rolurile. Acestea fac mai ușor de înțeles, de ce Colegiul Iezuit Georgetown, a fost acceptat în sediul noului guvern american din districtul Columbia și de ce numele districtului Columbia este oferit în cinstea lui Columb; acel mare amiral catolic care se presupune că a descoperit prima dată America și a dedicat noua lume catolicismului și Papei. Și când aflăm, că catolicii au conceput și construit literalmente complexul pentru noul guvern, ar trebui să înțelegem de unde provine simbolismul ocult care domină orașul Washington D.C. Într-adevăr, studiul nostru a arătat dovezi copleșitoare, cum catolicismul se află în centrul fiecărei etape, a înființării noului guvern american.

Dar mai întâi, să aruncăm o scurtă privire la un eveniment bisericesc, o privire asupra unora dintre cele mai bogate și puternice figuri catolice din Anglia, care au participat și au sărbătorit dorul de eliberare catolică care tocmai a avut loc în America engleză. Locul de desfășurare, este consfințirea lui John Carroll, primul episcop catolic din Statele Unite, care a fost invitat în Anglia de Thomas Weld, special pentru această ocazie pe care John Carroll o acceptase. În istoria Bisericii Catolice din Anglia, familia Weld a fost de secole foarte importantă. Humphrey ,Weld a cumpărat în 1641 Castelul Lulworth din Dorset și de atunci a fost casa ancestrală.

Thomas Weld, al șaselea proprietar al Castelului Lulworth, a fost un prieten personal al regelui George al III-lea, care ocazional a fost găzduit la castel. În 1780 când a fost adoptată prima îmblânzire a infracțiunilor, Weld construia pe a sa moșie Sf. Maria, prima biserică catolică, care a fost construită în Anglia de la Reformă. În această biserică de la Castelul Lulworth, plină de prieteni, inclusiv Lordul și Lady Arundell din Castelul Wardour, John Carroll a fost sfințit în ziua de duminică, 15 august 1790; ziua praznicului Adormirii Maicii Domnului.

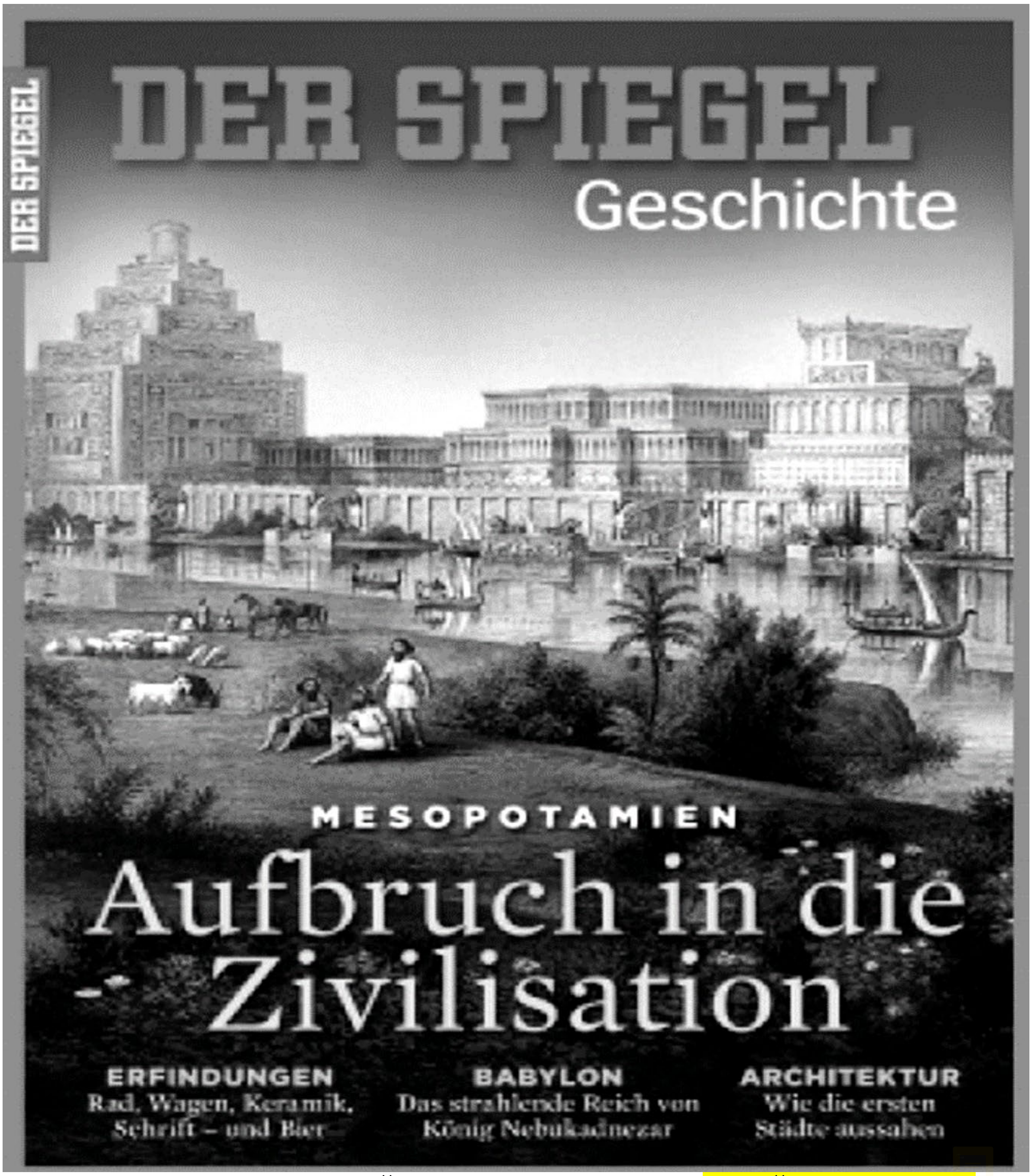
Aceasta nu a fost o întâlnire obișnuită cu oamenii obișnuiți. A fost mai mult un grup exclusiv (închis) de catolici incredibil de bogați; Proprietarii de castele care stăpâneau vaste pământuri și moșii, ale căror proprietari erau prieteni personali ai regelui și castele pe care regele le frecventa și găzduia. A fost regele George al III-lea. receptiv la plângerile catolice? A susținut în secret separarea coloniilor americane de Anglia? Să fii familie regală și împrietenită personal cu Welds, spune multe. John Carroll însuși și-a urmărit proprii strămoși până la regele Irlandei. Dar această zi specială, a fost o zi urmarită cu multă strădanie de foarte mult în istoria catolică a Angliei. Pentru că din moment, ce Anglia s-a baricadat ca protestantă, Anglia și coloniile sale americane deveniseră o misiune catolică, cu iezuiții în rolul de avangardiști, pentru a restabili romanismul printre englezi. Și deși catolicismul abia a atins egalitatea în coloniile americane, era totuși o zi de mare satisfacție; o zii de sărbătorare cu mare bucurie, când Episcopul Walmesley cu iezuitul Charles Plowden și Reverendul James Porter ca asistenți, au pus mâinile pe capul lui John Carroll și au aplicat cu generozitate sfintele uleiuri.

Iezuitul Charles Plowden, cel care a comentat Revoluția americană, a spus despre acea zii memorabilă:

> *„Acest mare eveniment, pare să fi fost opera, sportul, pasiunea umană, dar cel mai important și mai prețios fruct al acestuia, a fost extinderea împărăției lui Hristos (**împărăția romanismului**) proclamarea religiei catolice (**răspândirea religiei mistice babiloniene**), restricționate anterior de lege (**ceea ce înseamnă că era ilegal să practici religia lor superstițioasă și idolatră**), acum este scăpată de robie (**acum catolicismul poate exercita minciuni cu toată energia, mințindu-i pe închinătorii idolilor**) lăsată în libertate (**libertatea de a ține masă, care era ilegală în Anglia**), să exercite cu energie deplină, adevărul divin. Această zi este glorioasă, fraților mei, pentru Biserica lui Dumnezeu (**Biserica Satanei**), care atrage națiuni noi către sânul ei".*

e) Prima metropolă a omenirii

Der Spiegel Istoria numărul 2/2016

IMAGINA DE COPERTĂ A REVISTEI SPIEGEL (NUMĂRUL 02 2016)

Apa a fost soarta lor: orașul Uruk din sudul Mesopotamiei era la fel de dependent de climă ca de construcția de canale.

Plute de papură și bărci cu coș rotund, alunecau de-a lungul canalelor. Ca încărcătură aveau la bord cereale și fructe, din aparent nesfârșitele păduri de palmieri din zonă. Oficialii administrativi au înregistrat în arhivele lor foarte meticulos,transportul bunurilor esențiale. Acum 5000 de ani în Uruk locuiau aproximativ 50.000 de oameni. Măsurat în funcție de mărimea așezărilor anterioare, a fost primul mega-oraș din istoria lumii — un loc despre care se știe, surprinzător, foarte multe.

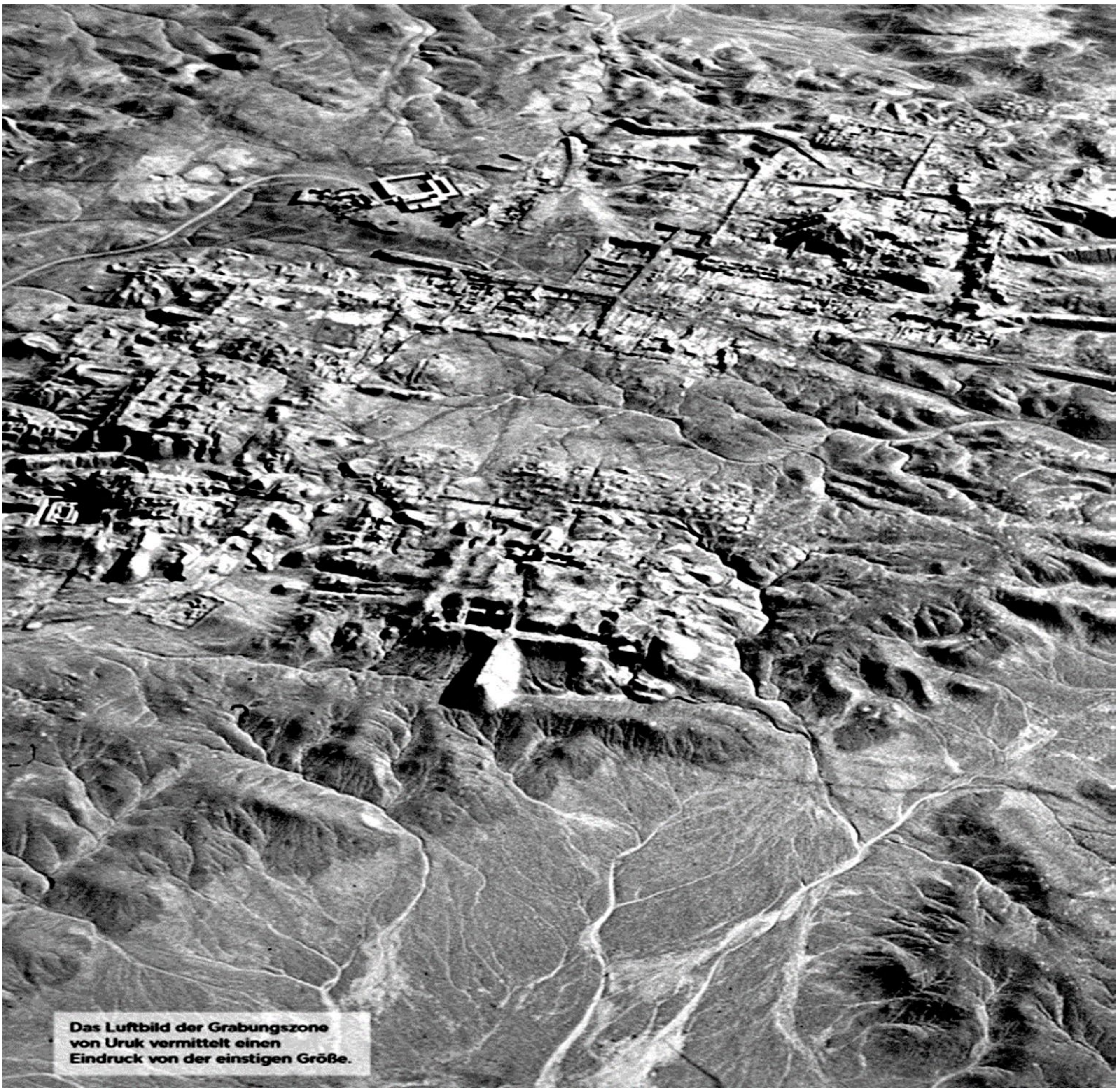
În timp ce alte orașe ale civilizației sumeriene prin erosiune au fost comprimate în movile de lut nedefinite, rămășițele lui Uruk oferă o anticipare despre dimensiunea și importanța sa anterioară: Colina artificială se întinde pe 550 de hectare și are o înălțime de până la 25 de metri, ici și colo pereții expuși de cărămidă, mărturisesc fostele clădiri monumentale, iar pe întreaga zonă sunt împrăștiate tone de cioburi ceramice și cărămizi vitrate. Cursul fostului zid al orașului poate fi văzut și astăzi.

Chiar și descoperitorul său în 1849, englezul William Kennett Loftus, a fost imediat fascinat. El a petrecut doar câteva zile cu mici săpături, dar a recunoscut deja semnificația etimologică a toponimiei: Warka - acesta este numele colinei după satul vecin - în Geneza biblică (Geneza 10:10) Erec, este enumerat în lista neamurilor, un loc cu multe nume: Uruk a fost numit „Unuk" („Lăcaș") chiar de către sumerieni.

Săpăturile care se întind de peste un secol, — mai întâi în iarna 1912/13, apoi continuu din 1928 și doar sporadic din 1991 din cauza războaielor și a crizelor — rapoartele istorice confirmă: Uruk a fost locuit de-a lungul a mii de ani și a ajuns la dimensiunea unui mare oraș.

Începuturile vor rămâne în mare parte în întunericul antic al preistoriei, dar au putut cel puțin să-l detemine, săpând adânc în partea de est a orașului până în jurul anului 5000 î.Cr. Arheologii au diferențiat argila coaptă de sub sanctuarul Eanna, mai mult a 18 straturi de așezări cu 35 de perioade de construcție diferite. Straturile al IV-lea până la al XIII-lea au fost atât de pline de descoperiri revelatoare, încât acum ele pot defini o întreagă eră din sudul Mesopotamiei — „perioada Uruk" (4000 - 3100). De asemenea, fundațiile unui mic templu, adesea supra-construit în zona de vest a orașului — numit sanctuarul Anu, pentru că aici în vremuri ulterioare a fost venerat Dumnezeul Tatăl Anu — care i-a condus pe arheologi adânc în istoria timpurie a orașului.

Alte două sanctuare din mileniul al V-lea, sugerează că ulterior orașul Uruk a apărut din două așezări. Această ipoteză se potrivește bine și cu investigația subteranului cu spectrometrul: Între cartierul Anu din vest și districtul Eanna din est, curgea în acel moment unul dintre brațele principale ale Eufratului, Cu toate acestea, în jurul anului 4500 a fost redirecționat în canale, astfel încât cele două așezări să poată crește împreună.

Vederea aeriană a zonei de săpături arheologige din Uruk, transmite o impresie a dimensiunii anterioare

Apa a fost o provocare constantă pentru locuitorii din Uruk: ei construiseră prima așezare într-un peisaj plat, pe malul unui râu capricios — pe marginea unei zone de mlaștină. Bineînțeles: cine putea mînui plugul cu cârlig și distribui semințele cumpătat, ar fii putut recolta cereale minunate.

Mâncarea principală a sumerienilor era, cereale zdrobite și fiarte sub formă de terci sau măcinate și coapte în forma de lipii nefermentate şi ca must, pentru bere fermentată.

Este un miracol, că pământul celor doi curenți a rămas fertil atât de mult timp. În pofida contra măsurilor, solul a devenit prea salin iar din jurul anilor 4000 climatul a devenit din ce în ce mai uscat. Prin urmare, fermierii nu au mai plantat grâul sensibil, ci orzul care era mai robust.

Oraşele preistorice sumeriene s-au înmulţit explosiv, tocmai atunci. Precipitațiile minime și o scădere a inundațiilor anuale, a dus la faptul că fermieri, oamenii în sudul Mesopotamiei trebuiau acum trăiască mai restrînși. Nucleul civilizației noastre eurasiatice - cultura urbană - nu a apărut în creștere evolutivă, ci uimitor de repede în numai aproximativ 300 până la 400 de ani - de la aproximativ 3600 pînă la 3200.

În acel moment Uruk a crescut la aproximativ 40.000 de locuitori și această coexistență strânsă, a necesitat o gamă întreagă de inovații: ierarhia socială, divizarea muncii, irigațiile și birocrația. Deoarece administrarea coexistenței devenise din ce în ce mai complexă, a necesitat un suport de memorie pentru întrebarea centrală: "Cât, din ce și pentru cine?"

La început, funcţionarii foloseau obiecte mici din lut pentru a număra intrările și ieșirile. Acestea le-au închis în bile de lut de mărimea mingilor de tenis pe care le-au sigilat cu o ștampilă - așa au fost înregistrate proprietăți, proprietari și supraveghetori. Mai târziu au asigurat aceste bile cu un sigiliu de rulare. Din perioada târzie a Uruk-ului (3600-3150) atât de multe dintre ele au supraviețuit, încît arheologi au înlocuit gidarea prin fragmentele din ceramică cu sigiliul cu rolă.

Acestea sunt role mici de piatră cu motive tăiate în ele, care prin rulare pe lut moale lasă amprente în relief: modele abstracte, ilustrații ale oamenilor, animalelor, plantelor și narațiuni de mici dimensiuni. Numărul în creștere al acestor mici opere de artă filigrane în straturile mai tinere, arată că grupul celor care trebuiau să poarte un sigiliu inconfundabil a crescut: persoane de autoritate care autentificau închiderea numărării capsulelor sau a mărfurilor aveau sigiliile lor.

De asemenea, cele mai vechi tablete cuneiformă descoperite vreodată, provin din Uruk, realizate în jurul aniilor 3300. La început au înregistrat pur și simplu cantități de mărfuri: patru(crestături) oi(cerc cu cruce) și semnul oficialului.

Dar în curând, alfabetul a notat de asemenea lucruri mai complicate, cum ar fi rețete pentru produse din cereale și tipuri de bere pe panouri de administrare: suma a fost notată într-un amestec de 10 și 6 sisteme de numărare, pentru tipul de bere a existat o carafă întinsă cu un model corespunzător, urmate de informații și semne despre cantități de orz și de malț necesare.

Timp de aproximativ 700 de ani, sumerienii și-au folosit inscripțiile, aproape exclusiv pentru înregistrarea bunurilor economice și stocarea de rețete. Obiectele și ființele vii, au fost de asemenee enumerate pe o zecime din tablele supraviețuitoare: „emmer, spelt, orz ...” pe una, „capre, bovine și oi ...” — și pe altele, chiar încă în diferite rase. La început, listele de acest fel erau utilizate în primul rând pentru instruirea în înregistrare; funcțiile lexicale au fost adăugate ulterior. Dar ele dezvăluie istoricilor și evoluții importante: Funcționarii administrației din Uruk sunt enumerați pe mai multe tăblițe de lut, incomplet menținute de la sfârșitul mileniului al 4-lea. Reconstruit, rezultă până la 20 de titluri de funcții în șase rânduri: de la cele mai înalte funcții politice în ordine descrescătoare, pînă la simplii funcționari publici.

O astfel de diviziune extinsă a muncii nu necesită doar ranguri sociale, ci și identificarea lor clară. „Metale, pietre semiprețioase, produse de fildeș, obiecte precum sigiliile cilindrice realizate din scoici exotice, sunt unele dintre produsele cu care s-au diferențiat clasele sociale”, spune arheologul american Daniel Potts. Simbolurile de statut în jurul anului 3500 erau sigiliile cilindrilor, primele arme și instrumente din metal, bijuteriile din lapis lazuli, figurinele din fildeș și — cel mai probabil — îmbrăcămintea. Deoarece producția de textile a jucat un rol important conform consiliilor administrative: câtă lână din oille de lână (în ortografie fonetică: UDU-SIG) a fost livrată, cât material a fost obținut din aceasta?

Producția de textile și ceramică bazată pe forță de muncă a atins proporții industriale până în mileniul al 3-lea; s-au folosit districte întregi pentru producție și depozitare. Produsele din lut, lână, in și piele erau potrivite pentru schimbul de mărfuri — pentru aprovizionarea cu lemn de cedru, metale și pietre prețioase. Deoarece sudul Mesopotamiei fiind sărac în materii prime, el depindea de comerț. Caravanele trebuiau echipate cu animale de transport și articole de schimb — în special lână, textile și ceramică; Inițiatorii și finanțatorii acestor călătorii comerciale, au fost în principal proprietarii de

„temple” sau „palate”, dar erau adesea efectuate de negustori independenți. Dacă sistemul economic a fost pînă acum un fel de socialism de stat, acum apărea în nișe, precum expedițiile comerciale cu prima proprietate privată: În curând, locuitorii orașelor au putut să închirieze alte terenuri sau să împrumute semințe. Cei care nu-și mai puteau achita datoriile deveneau sclavi, mai ales fermieri și familiile lor. Sclavii sunt cel mai semnificativ bun economic din perioada târzie a lui Uruk, imediat după orz.

Toate aceste concluzii despre viața socială pot fi derivate în primul rând din tabletele de lut și ceramică, adică din mici descoperiri. În Uruk nu a fost excavat nici măcar cinci la sută din zona orașului — în esență doar, cele două cartiere ale templului. Sanctuarul Anu a fost înlocuit treptat de Eanna - numit și Inanna și mai târziu Ishtar, zeița războiului și a iubirii. Așa numitul Templu D, arată ce au în comun numeroasele temple construite unul lângă altul, unul peste altul și unul în interiorul celuilalt, care nu ar putea fi identificate prin inscripții sau statui. În jur de 80 pe 30 de metri, de departe cea mai mare clădire, a fost dominată de un vapor central. Templele de acest tip se numesc „săli /case centrale”.

Planul de constructie cu încăperile și nișele sale laterale tot mai mici, cu stâlpii și pereții zimțați cu modele de tip fractal, această uniformă arhitectură din chirpici, a permis luminii și umbrelor să se joace fascinant. Zidurile exterioare complet menţinute, sunt de asemenea împânzite cu cuie din lut negru, alb și roșu, care la fel ca niturile, formează modele în zigzag, triunghiuri și romburi. Reconstrucțiile arată, cum fațadelor acestor „temple de piatră” din jurul anului 3500 li s-au dat propriul caracter. Dar cum arăta restul Uruk-ului? La un deceniu după războiul din Kuweit din 1991 care a oprit toate săpăturile, noile investigații arheologice la fața locului au început cu măsurători magnetometrice. Deoarece acest sistem detectează intervențiile umane în adâncurile subterane și în acest fel a fost putut fii descopert, un vechi sistem de canale cu o rețea densă de rute navigabile care traversa Urukul. Inginerii au localizat chiar o poartă de 15 metri lățime la ieșirea sudică a orașului, prin care apa curgea înapoi în Eufrat.

În acest fel a putut fi creat un plan de oraș, care a stat la baza primelor reconstrucții ale străzilor și clădirilor din mileniul al 4 și al 3-lea. Întrucât nicio casă rezidențială din această perioadă nu a fost încă descoperită în Uruk, arheologii au recurs la așezarea bine cercetată, Habuba Kabira – ea a fost construită de emigranții Uruk-ului. O clădire rezidențială mai mare, cu o cameră principală (hol) se învecinează cu o curte mărginită de clădiri mai mici. Aceste case „sala centrală” stabilesc aparent principiul la o scară mai mică, „Templul central al sălii“ — astfel de modele fractale au devenit tipice pentru un oraș oriental. Pereții erau construiți din cărămizi de lut uscate la aer, acoperișuri de grinzi, rogojine de stuf și pământ bătătorit. Pietrele cârlig din pereți indică ușile, iar șanțurile de drenaj și conductele de apă din pământ, arată că chiuvetele și toaletele erau disponibile și în acea vreme.

La începutul mileniului al III-lea,Uruk a atins cea mai mare întindere, aproximativ 5,5 kilometri pătrați. Aproximativ 50.000 de oameni locuiau acum acolo; populatia devenind tot mai numereoasă, oamenii s-au extins și în zona înconjurătoare. „Au fost păstrate sub-

urbii extinse despre care se știe foarte puțin”, explică managera săpăturilor, Margarete van Ess. Alte lucruri pot fi mai bine explorate: „Se pot găsi încă plantații cu palmieri de curmale care au fost odată importante pentru oraș din punct de vedere economic, iar canalele care au fost construite încă din mileniul al III-lea au fost și ele păstrate.”

Uruk, după ce a trăit atât de mult timp fără ziduri, la mijlocul mileniului al 3-lea i s-a construit un sistem de apărare cu o dimensiune de, 9,5 kilometri lungime și 5 metri lățime, deoarece între timp o mulţime de orașe-state în această regiune concurau într-e ele: Uruk, Eridu, Ur, Umma, Girsu, Lagasch, Larsa, Nippur, Isin, Adab, Sippar și Kisch. Disputa asupra supremației din Sumer a început cu legendarul disput dintre Agga, rege peste Kish și Gilgamesh, rege peste Uruk. Agga a guvernat conform listei regale sumeriene, în jurul anului 2600 când în Kish au fost construite palate puternic fortificate.

Este adevărat, că în Uruk nu sunt cunoscute inscripții din acest timp despre Gilgamesh. Dar tradiția sumeriană din perioada ulterioară îl listează ca fiind constructorul imensului zid al orașului și îl numește „EN-KULABA” - Domnul din Kulaba (o parte veche a statului Uruk), prin care titlul „En” îl identifică ca preot și soț al zeiței orașului Inanna. Dar acest Ghilgameș istoric, este suprapus probanil de epopeia istorică ulterioară (vezi pagina 42). Adevăratele conflictele din acea perioadă au rezultat în principal din faptul că, brațele fluviale mici și ramificate ale Eufratului și Tigrisului s-au uscat și câmpurile de cereale din sudul Mesopotamiei, odinioară nesfârșite, s-au redus până la oaze.

„Steaua vulturului” povestește despre conflictul dintre Lagasch și Umma, al cărui fragment de calcar se află astăzi în Luvru și a cărui scenă de luptă înfățișează vulturi spintecându-le trupurile dușmanilor căzuți. Deoarece Umma se află la nord, a putut tăia, în special în perioade de secetă, Lagasch-ul de la alimentarea cu apă prin brațul râului Tigris, cunoscut astăzi sub numele de Shatt al-Hai. Singurul răspuns rămas Lagasch-ului a fost agresiunea - obținînd o victorie decisivă, sub conducătorul său Eanatum. Pe steaua victoriei, el își conduce forța armată peste adversarii aflați pe pământ. Conform propriilor declarații, Eanatum a supus-o nu numai pe Umma, ci și pe Kisch, Ur și Uruk, precum și pe Mari și Ebla în partea superioară a Eufratului în Siria actuală. Lagasch a rămas puterea de frunte în Sumer, timp de câteva generații, până când Lugalzagesi din Umma a râvnit-o cu succes în jurul anului 2350. El a făcut din Uruk din nou capitală și s-a numit „Regele lui Uruk și Regele Statului Sumer".

Dar vremea orașelor-stat care guvernau alternativ s-a încheiat în jurul anului 2340, când conducătorii din Akkad au preluat puterea și au unit pentru prima dată toată Mesopotamia de la sudul mlăștinos până la nordul muntos. Acest lucru a fost simțit mai ales de Uruk, din care altarul Inanna a fost răpit și dus în Akkad.

În jurul anului 2100 când acest imperiu a căzut, noul conducător Urammu a făcut ca sanctuarul să fie readus în Uruk, lăsînd să se construiască un mare zigurat pe locul fostei terase a templului. Nici în următoarele vremuri, Uruk nu a cunoscut decît urcușuri și coborâșuri: rareori a atins o importanță mai mare — în jurul secolului al XVIII-lea. când a apărut un centru nordic al puterii în Babilon, Uruk a fost din nou capabil să devină capitala

unui regat independent cu un mare palat. Însă la scurt timp, o secetă severă a slăbit considerabil Urukul, iar orașul a fost abandonat de locuitori de două ori (în jurul anului 1800 și între 1200 și 900). Cu toate acestea, de îndată ce alimentarea cu apă a permis cultivarea pământului, vechea zonă urbană a fost dinou şi dens populată. La urma urmei, Urukul a fost unul dintre cele mai importante orașe comerciale de pe brațul principal al Eufratului din sudul Mesopotamiei și lăcașul de cult al Inanei. „Inima acestui oraș a bătut în sanctuarul acestei zeițe, nu în palatul unui rege”, spune arheologul Uwe Finkbeiner.

Alternativ, conducătorii babilonieni și asirieni au făcut ca complexul templului să fie extins sau restaurat; Abia după ce perser Cyrus al II-lea a cucerit Imperiul Babilonian în 539, importanța lor supraregională a dispărut. Dar Uruk a supraviețuit ca loc comercial și cuceririlor de către Parteni și în cele din urmă de către Sasanizi. Aceştia au construit Uruk într-o fortăreață de frontieră, care i-au apărat cu tenacitate împotriva arabilor până în 634 d.Cr. Apoi Uruk - în arabă al-Warka - a fost cucerit și devastat.
Cinci milenii și jumătate de istorie a orașului, au dispărut sub straturile de lut bine conservate. Astăzi dimpotrivă, locurile săpăturilor arheologice sunt amenințate multiplu: prin eroziune naturală zonele expuse, de tâlhari cele ascunse și zona înconjurătoare încă neexplorată a Irakul de astăzi, care a văzut cel mai putin lumina. Aproape întotdeauna seceta a fost o amenințare, în prezent în locul abandonat se dezvoltă o nouă fertilitate. În trecut, dictatorul Saddam Hussein a drenat sudul Mesopotamiei între al-Amara și Basra, pentru a nu putea servi șiițiilor rebeli, ca drept de refugiu, iar acum se transformă treptat înapoi în zona mlăștinoasă fertilă. Fermierii cu plugurile se apropie de locurile vechi – care în trecut aduseseră prosperitate în Uruk.

RECOMANDARI

Acum disponibilă și în limba română

Pentru descărcare **gratuită** — accesați linkul de mai jos:

https://archive.org/details/inspateledictatorilorpeurmeleadevaratilorfaptasi_201910

EDMOND PARIS
ISTORIA SECRETĂ
A IEZUIŢILOR

Edward Woodrow
RELIGIA TAINICĂ
A BABILONULU

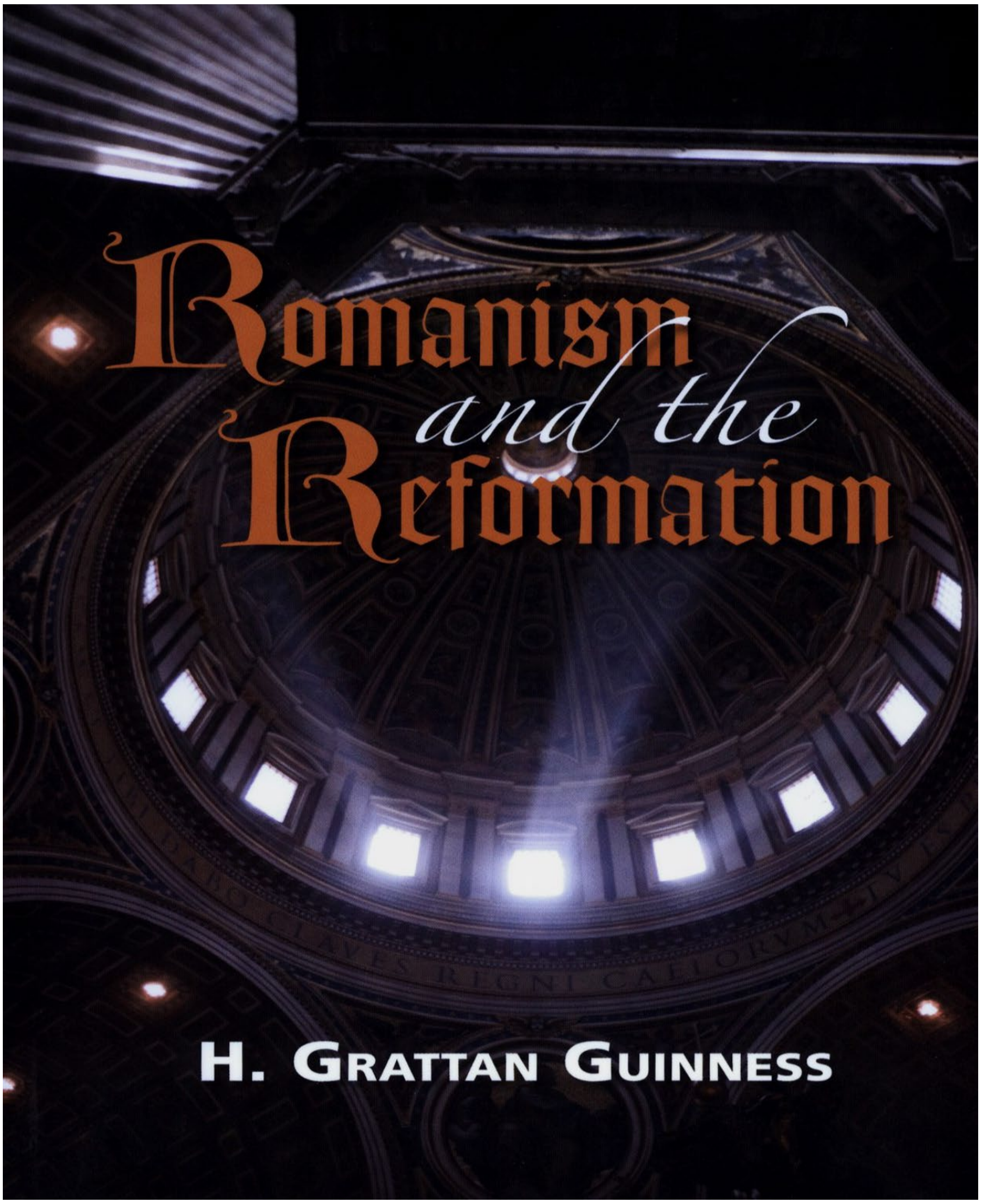
Disponibilă **în curînd** şi în limba română

aici:

- https://archive.org/details/@laura01567
- https://nichtdiesewelt.blogspot.com/

Romanismul & Reforma din punct de vedere profetic

de H. Grattan Guinness

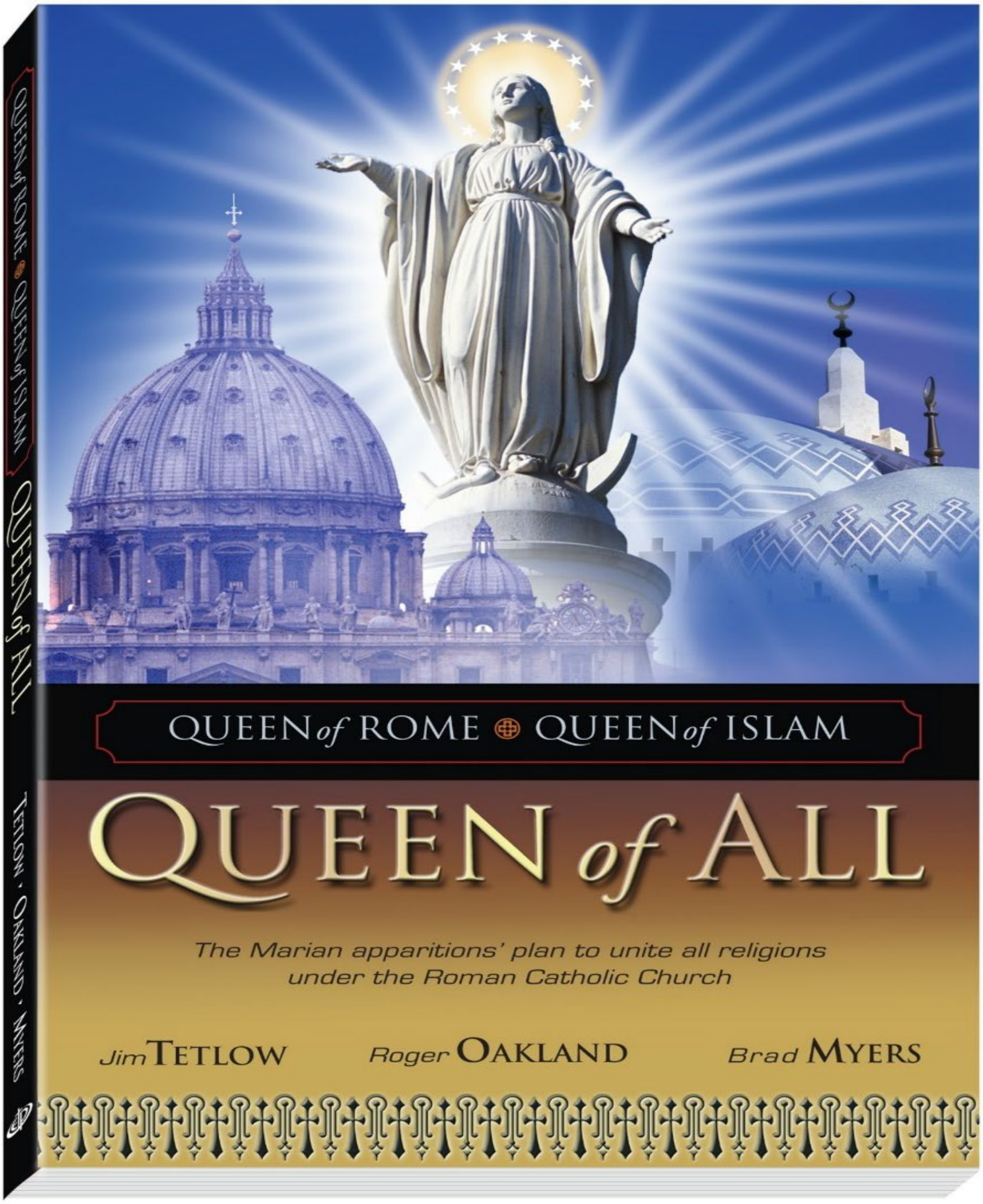
În limba germană, se poate citi/descărca, aici:

https://archive.org/details/RomanismusDieReformationAusProphetischerSichtH.G.Guinness18881steAuflage

Disponibilă **în curînd** şi în limba română

Regina Romei, Regina Islamului, Regina tuturor

de Jim Tetlow, Roger Oakland şi Brad Myers

Original în limb. engleză, se poate citi/descărca aici:
https://archive.org/details/queenofromequeenofislamqueenofall/mode/2up

Se pare ca oamenii care cred într-un complot sau într-o conspirație, sunt aceea care ei înșiși le studiază pe larg.
Teoriile conspirației de pe internet, încearcă compulsiv să expună facțiunile conspirative. Drept urmare, găsim ici și acolo prezentate pe acest subiect, câteva piese izolate ale mozaicului. Unii susțin că lumea este condusă de masonieri, alții vorbesc despre Skull & Bones și despre o asociere desăvârșită a societăților secrete. CIA, este de asemenea creditată acestui sens, precum și Mossad...Dar ce este aproape total ignorat, este aspectul religios al falsul creștinism de pe acest pământ, care este condus de romanul – catolic, Papa. Biserica catolică, deține o subestimată şi bine mascată miliție; Ordinul Soietații lui Isus. Cum acest ordin a apărut, s-a dezvoltat şi cum în ultimii 500 de ani, au controlat si controlează stapânii acestei lumi, este tema acestei cărți. Aici nu există speculații, nu există teorii, ci dovezi istorice care sunt hirotonite divin, prin profeții și apostolii Domnului Isus Cristos. În loc să rezolvăm problemele lumii din carne şi sînge, trebuie să înțelegem, că ducem o bătălie spirituală și că avem la dispoziție doar arme spirituale. (Efeseni 6:10-18). Conținutul acestei lucrări este de a expune conducătorii răului ca atare și de a descoperi măștile și metodele lor.

Dar atenție, fără înțelegerea Bibliei, cititorul va continua să bâjbâie în întuneric și de bunăvoie va urma mulțimea pe calea largă a osândei, ca un miel la tăiere.